

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Küçük
Paris
Pastanesi

ARTEMIS

Julie Caplin

Paris'in sıcak bir köşesinde baştan çıkarıcı, küçük bir pastane keşfedilmeyi bekliyor. Ve menüdeki en gözde seçenek aşk olabilir...

Dört kardeşin en küçüğü olan Nina Hadley, erkek kardeşlerinin hayatı boyunca ona ne yapacağını söylemesinden, ailesinin her şeye karışmasından artık bunalmıştı. Karşısına Paris'te kısa süreli de olsa bir iş imkânı çıkınca, Nina hayatındaki belirsizliklere arkasına bile bakmadan *au revoir* dedi.

Küçük bir pastanede düzenlenecek kursa yardımcı olmak üzere yola çıkan Nina'nın canını sıkan tek bir sorun vardı.

Pastanenin sahibi meşhur şef Sebastion Finlay'di. Yani Nina'nın erkek kardeşi Nick'in en yakın arkadaşı ve Nina'nın kendini bildi bileli âşık olduğu adam.

Ağız sulandıran eklerler, zarif makaronlar, benzersiz Fransız tatlıları arasında, Paris'in büyüleyici ve romantik atmosferinde masal gibi günler geçiren Nina'yı baştan çıkarmak üzere bekleyen tek şey mutfakta öğrenecekleri değildi.

Artemis Severis @artemisshop @artemisaynani

ISBN 978-605-304-849-7

Julie Caplin

*Küçük
Paris
Pastanesi*

İngilizceden Çeviren: Osman Bulut

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ARTEMİS YAYINLARI

*Ofisteki en yakın arkadaşım, gayri resmi
amigo kız, her şeyiyle güvenilir
ve iyi kalpli Alison'a.*

Bölüm 1

Ağrıyan, yorgun ayaklarını yere vurarak biraz ısıtmaya çalışan Nina, on dakika içinde doksan beşinci defadır telefonuna bakıyordu ve neredeyse vazgeçecekti. Nick hangi cehennemdeydi? Şimdiden on beş dakika gecikmişti ve kopacakmış gibi olan parmakları, Nina'nın genel olarak hissettiği sefalet duygusunu daha da artırıyordu. Mutfakların arka girişindeki personel otoparkında beklerken, kumtaşından yapılmış konağın çevresinde esen keskin rüzgârdan ve özellikle de kafasındaki kasvetli düşüncelerden korunması pek mümkün olmuyordu.

Diğer garson kızlardan biri olan Marcela, park ettiği yerden çıkardığı arabasının camını indirerek, "Hey, Nina, bırakmamı istemediğine emin misin?" diye sordu, ağır aksanlı bir sesle.

"Hayır," dedi Nina, başını iki yana sallayarak. "Bekleyeceğim, teşekkürler. Ağabeyim yolda." Öyle olsa iyi ederdi. Nina, Marcela ile diğer iki personelin içinde olduğu buğulanmış arabada olmayı diledi ve bu sinir bozucu ironiye neredeyse gülecekti. Annesi, Nick'in onu alması için ısrar etmişti, böylece Nina'nın güvende olduğunu bilecekti. Oysa şimdi burada, zifiri karanlıkta tamamen kendi başına kalmak üzereydi.

“Peki, o zaman. Sekiz hafta sonra görüşürüz.”

“Ha!” Arka koltuktan her zaman kötümser olan Doğu Avrupalı şarap garsonu Tomas’ın kasvetli sesi duyuldu. “Sen inşaatçıların işi zamanında bitireceğini mi sanıyorsun?”

Neşeli bir koro hep bir ağızdan onu susturdu.

“Yakında görüşürüz, Nina!” Hepsi el sallayıp bağırarak veda ederken Marcela pencerenin camını yükseltip vardiyasının sonunda oradan kaçmak için sabırsızlanırcasına gaza bastı ve külüstür Polo kükreyerek uzaklaştı. Nina’nın da yapmayı umduğu şey tam olarak buydu, tabii eğer kardeşi gelirse.

Sonunda, araba yolundan kendisine doğru gelen farları gördü. Bu, Nick olmalıydı. Neredeyse herkes gitmişti. Çakılları ezerek hızla dönen araba Nina’nın önünde durdu.

Nina kapıyı hemen çekip açtı.

“Merhaba kardeşim. Çok mu bekledin? Özür dilerim, bir konyunla ilgili acil durum vardı.”

“Evet,” diye çıkıştı Nina ve arabanın ısısına minnet duyarak içeri sığındı. “Dışarısı buz gibi. Arabam tamir edildiğinde çok sevineceğim.”

“Onu bir de bana sor. Buzlarımın çözülmesi buraya kadar sürdü. Lanet olası koyun. Kır yolunun kenarındaki çite sıkışmış bir dişi vardı. Durup o aptal yaratığa yardım etmek zorunda kaldım.”

Soğuk bir şubat akşamında kendisi etek ve ince çorap giymiş haldeyken, koyunun yünlü bir posta sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünmesi, gerçekten çok mu kötü bir şeydi?

“Ee, nasıldı? Dün gece?” diye sordu Nick ve öne eğilip bangır bangır futbol yorumu yapmakta olan radyoyu kapattı. “Arkadaşın iyi uğurlandı mı?”

“İyiydi. Bir süre birbirimizi görmeyeceğimiz için biraz üzgündü. Sukie, New York’ta olacak.”

“New York. Bu bayağı bir değişiklik.”

“O harika bir aşçı. Her yere gidiyor.”

“Belli. New York’a ha. Peki, diğer herkes ne yapıyor?”

“Kadrolu personel yeniden istihdam ediliyor ve bir sürü eğitim alıyorlar.”

“Bu biraz adaletsiz gibi görünüyor. Sen neden aralarında yoksun?”

“Çünkü benim sözleşmem geçiciydi, sanırım.”

“Sana çiftlik ürünleri dükkânında ve kafede birkaç saatlik ekstra iş bulabileceğimize eminim. Ayrıca, Dan de sana bira imalat-hanesinde iş verebilir. Gail sana çocuk bakıcılığı için para öde-yebilir ve George benzin istasyonuna sorabilir, onlar her zaman fazla personele ihtiyaç duyarlar. Ama oranın çalışma saatleri geç, muhtemelen olmaz.”

Nina gözlerini kapattı. Bodenbroke Manor Restoranı’nın ye-nilenme çalışmaları nedeniyle kapalı olduğu süre içinde, o istesin ya da istemesin, ailedeki herkesin zavallı Nina’ya yapacak bir iş bulmak için seferber olacağından kesinlikle emindi. Nankörlük etmek istemiyordu, hepsi iyi niyetliydi, ama o yetişkin biriydi ve geniş aile ağı içindeki herkesin kollarını onun adına etrafa uzatma-larına gerek olmadan da kendine iş bulabilecek yeteneğe sahipti. Ailesini dünyalar kadar severdi, bu gerçektir ama...

“Bu afra tavra da ne oluyor?” diye sordu Nick, başını ona doğru çevirerek.

“Hiçbir şey,” dedi Nina, gözlerini kapatarak. “Tanrım, yorgu-num. Ayaklarım sanki bir düzine fil tarafından çiğnenmiş gibi.”

“Vah vah,” diye dalga geçti Nick.

“Bu sabah dokuzdan beri durmadım,” dedi Nina. “Restoran aşırı kalabalıktı. Öğle yemeği bile yemedim.”

“Öyle olmaz. Bir şey söylemen gerekir.”

“O kadar kolay değil. Herkes meşgul. Doğru dürüst bir mola için zaman yoktu.”

“Bana bugün hiçbir şey yemediğini söyleme.”

Nina omuz silkti, annesinin şaşkın bakışları altında kahvaltı yapmadan aceleyle çıkmıştı. “Biraz yedim.” Midesi, sanki onun

cevabına itiraz edermiş gibi tam o anda uygunsuz bir şekilde gurdadı. Belli ki küçük, yuvarlak bir ekmek ve bir dilim peynirle yetinecek durumda değildi.

Nick sertçe kaşlarını çatı. "Neyse. Burayı yeniden açtıkları zaman müdüre bir şey söylememi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Eve gidince akşam yemeği yiyeceğiz."

"Ama, mesele—"

"Sen orada çalışmıyorsun, anlamazsın." Nina kızgınlıkla sesini yükseltti. Tipik Nick, hep en iyisini kendisinin bildiğini varsayardı.

"Anlamama gerek yok. İş kanunu denen bir şey var. Senin mola verme hakkın var. Bu—"

Söylemek istediği her neyse, tam o anda telefonunun havalı korna gibi çıkan sesi, hoparlörden patlar gibi çaldı.

"Nick Hadley," dedi, arabanın gösterge panosundaki çağrıyı kabul et düğmesine basarak.

Nina, araya giren telefona şükrederek koltuğuna gömüldü, bu ona, gözlerini kapatıp etrafla ilgisini kesmesi ve eve geri dönerken yol boyunca kestiriyormuş gibi yapması için mükemmel bir fırsat vermişti.

"Hey Shep, çorapların nasıl?" Nina'nın kardeşine genelde kısaca Shep' derlerdi. Arkadaşları, meşhur Noel şarkısının "Çobanlar geceleri çoraplarını yıkayınca" şeklindeki çocuk versiyonuna bayılıyordu anlaşılan.

Nina gerildi, bu tanıdık, alaycı sesi duyunca vücudundaki tüm kaslar kilitlendi.

"İyidir. Senden ne haber Bıçakçı? Hâlâ o beş para etmez ragbi takımını destekliyor musun?" Ve görünüşe göre Bıçakçı, bir şef için o kadar da zekice bir lakap değildi. Ukala, burnu büyük biri söz konusu değilse.

* İng. *shepherd* -çoban- kelimesinin kısaltılmışı -çn.

“Söylenecek söz yok, birader. Fransa’ya karşı beş para etmezlerdi. Ben de biletler için çok iyi para ödedim.”

“Ne, Stade de France’a mı gittin? Seni şanslı it.”

“Bizim denyolar kaybedince, o kadar şanslı hissetmiyorsun.”

“Kalküta Kupası için gelecek misin? Fransa’da çok kalma, orada bazı kötü alışkanlıklar edinebilirsin.”

“O konuda küçük bir sorun var.”

“Ne?” diye bağırdı Nick.

“Yatağa düştüm. Bu yüzden seni aradım.”

Nina, bazılarının haince diyebileceği bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Sebastian’ın onun orada olduğundan haberi yoktu ve Nina da bilmesini istemiyordu. Bu saçma sohbeti dinleyen birisi, onların yetişkin iki adam değil de, ergenlik çağında iki yeniyetme sanırdı, ki normal olarak çıkarılacak sonuç da buydu. Nina, kesinlikle ergenlik dönemindeki Sebastian’ı ya da o zamanlar onun yüzünden kendisini nasıl tam bir salak durumuna düşürdüğünü hatırlamak istemedi. Ne yazık ki ergenlik çağındayken kardeşinizin en yakın arkadaşına âşık olmak muhtemelen yapabileceğiniz en kötü şeydi, çünkü on yıl aradan sonra da, hatta şimdi bile, aileden birileri ara sıra bu konuyu açıyordu.

“Ne oldu?”

“Nasıl olduysa gidip bacağımı kırdım.”

“Kahretsin lan, ne zaman?”

“Dün. O lanet olası tekerlekli kabin çantalarından birine takıldım ve düşerken ayağım burkuldu.”

“Hadi ya, peki şimdi iyi misin?”

“Hayır,” diye hırıldadı Sebastian. “Her şey ters gitti. Paris’te satın aldığım yeni yerlerden birinin yerleşik bir kiracısı olduğu ortaya çıktı. Güzel ve küçük bir pastane ama önceki sahibi orada aşçılık kursları düzenlemiş ve bana yakında altı haftalık bir kurs olacağını, bunun için katılım rezervasyonların tümüyle olduğunu ve ücretlerin ödenmiş olduğunu söylemeyi unutmuş.”

“İptal edemez misin?” diye sordu Nick ve sinyal vererek arabayı anayoldan köye doğru çevirdi.

“Ne yazık ki söz verdim. Bir şey fark etmeyecek dedim çünkü anlaştığım Fransız müteahhitleri önce diğer tarafta çalıştırabilir ve orası birkaç ay süreceği için bu arada ben de bu işin devam etmesini sağlayabilirim diye düşündüm. Lanet bacağıma kırmaysaydım her şey iyi olacaktı.”

Karanlıkta, Nina dudaklarını birbirine kenetledi. Normalde hiç kimseye kötü şans dilemezdi, ama Sebastian bir şekilde onu rahatsız ediyordu. Çekemediği şey onun başarısı değildi, onun kendi restoranlarından küçük bir zincir oluşturarak üst düzey bir şef haline gelmek için çok çalıştığını Tanrı biliyordu. Nina’ya sorarsan var gücüyle çalışmıştı. Hayır, dayanamadığı şey, onun üstünlük taslayan ve küçümseyen tavrıydı. Son on yıl içinde Nina onu her gördüğünde, her nasılsa hep adamdan daha zayıf bir konumda görünmekten kurtulamamıştı. En sonuncusu ise gerçekten küçük düşürücüydü.

“Bunu yapacak başka birini bulamaz mısın?”

“Bu kadar kısa sürede birini bulacağıma emin değilim. Kurs gelecek hafta başlıyor. Ayrıca, önümüzdeki altı hafta boyunca yedek bir çift bacağı ihtiyacım olacak. Bu alçı çıkarılana kadar.”

“Nina yardım edebilir. Çalıştığı restorandaki işinden daha yeni çıkarıldı.”

Nina oturduğu yerden sıçradı, gözlerini kısarak inanılmaz derecede aptal kardeşine baktı. Bu çocuğun beyni falan mı durmuştu? Arabadaki hareketi gören Nick döndü ve karanlıkta parıltıyan dişleriyle kocaman sırıtarak Nina’ya baktı.

“Saygısızlık olmasın Nick, ama kız kardeşin dünyada yardımını isteyeceğim en son kişi.”

Nick’in sırtışı dondu. Arabada uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Sebastian fısıldadı, “Ah, lanet olsun, o orada değil mi?”

Nina buz gibi bir gülümsemeyle yerinde doğruldu. “Ah, sahi- den lanet olsun. Ama endişelenme, saygılı Sebastian, sana yardım

etmektense, çiftliğimdeki kuzuları kendi dişlerimi kullanarak hadım etmeyi tercih ederim.”

Bunu söyleyip öne doğru eğildi ve telefonu kapattı.

Bölüm 2

A ile mutfağında arı kovarı gibi bir faaliyet vardı. Nina annesi ellerine geçirdiği çiçekli fırın eldivenleriyle koşuşturup duruyordu. Büyük mutfak masası sekiz kişi için hazırlanmıştı ve geniş fırının üzerindeki bir sürü tencere buharlar çıkararak fokurduyordu.

“Nina, Nick. Tam zamanında geldiniz.”

“Güzel bir şeyler kokuyor,” dedi Nick ve elindeki araba anahtarını, anneleri ne kadar sık düzenlerse düzenlesin, gün boyunca biriken diğer ıvır zıvırların eksik olmadığı büfenin üstüne fırlattı. Büyümüş oğullarının dördü de farklı şekillerde evlerini terk etmiş olsa da, Nina’nın annesi, onların sanki orası kendi mutfaklarıymış gibi davranmaya devam etmelerine bayılıyordu. Çocuklarının hiçbirisi evden fazla uzağa gitmemişti. Nina’dan iki yaş büyük olan Nick, bahçenin karşısındaki çiftlik evinde yaşıyor ve babasına çiftlik işleriyle koyunların bakımında yardımcı oluyordu. Hâlâ bekârdı ve bir eş bulmak için hiç acelesi yokmuş gibi muhtemel gelin adaylarını yavaşta alarak araştırmaya devam ediyordu.

“Otur. Açlıktan ölüyor olmalısın. Dan ve Gail nerede? Bana söylediklerine göre beş dakika önce burada olmalıydılar.”

“Anne, bahsettiğin kişi Dan. Onun kendi cenazesine bile geç kalacağı garanti,” dedi Nick, annesinin yanağına hızlıca bir öpücük kondurup boyunbağını gevşeterek.

“Böyle şeyler söyleme,” dedi annesi ürpertiyle. “Bugün bira imalathanesinde ve çiftlik ürünleri dükkânında çok meşguldüler. Kuzey Galler’den bir otobüs dolusu insan geldi. Zavallı Cath.” Nina’nın annesi Lynda, masada boş bir kahve fincanının başına çökmüş olan Nina’nın yengesine sempatik bir bakış attı, Nina’nın ikiz ağabeylerinden ikincisi Jonathon ile evli olan Cath, sarı kafasını kaldırdı ve Nina’ya acıklı bir tavırla el salladı.

“Delirtici bir şeydi. Yağlı çörekler, kahve ve cevizli pastalar tükendi. Gerçekten, bu yaşlı emekliler çekirge gibiler. Günlerdir doğru dürüst bir şey yememişler sanırsınız. Dolaplar tamtakır oldu.”

Annesi endişeli bir yarım gülümsemeyle Nina’ya baktı.

Nina sızlanarak ceketini çıkardı. “Endişelenme, akşam yemeğini yer yemez hemen bir parti tereyağlı çörek hazırlayıp çabucak bir pasta yapabilirim. Tereyağlı kremayı sabah yaparım.”

“Ah, hayatım işten daha yeni geldin. Dağılmış haldesindir. Cath’in bir günlüğüne idare edebileceğinden eminim.”

Nina, Cath’in bir an gözlerini devirdiğini gördü. “Anne, fazla zaman almayacak.”

“Sen eminsen tamam, hayatım.”

Neyse ki o sırada ikizlerden -beş dakika farkıyla- büyük olan diğer ağabeyi Dan, elinden çektiği karısı Gail ile birlikte ardına kadar ittiği kapının menteşelerini gıcırdatarak ve gülüşerek mutfaktan içeri daldı.

“Selam millet, ailenin en sevilen çocuğu geldi!” diye bağırdı Dan. Karısı hızla onun kaburgalarını dürtükledi.

Koridordan Jonathon’ın babasıyla birlikte birden ortaya çıkmasıyla mutfaktaki gürültü on kat arttı. Taş kaplama zemin üstünde çekilen sandalyelerin sürtünme sesleri, buzdolabından alınan bira

şişelerinin şingirtısı, hızla açılan şişe kapaklarının çıkardığı tıklar-
larla birlikte bir tirbuşonla işe koyulan babanın sonunda bir şişe
kırmızı şarabın mantarını çıkarmasıyla o memnuniyet verici ses
duyuldu. Herkes sorunsuz bir şekilde yerini aldı ve masanın çevre-
sinde çeşitli konuşmalar başladı. Nina, masanın başında annesinin
yanındaki yerine geçti.

“O pastaları yapabileceğine emin misin? Ben erken kalkıp
Cath’in günü atlatması için bir parti yağlı çörek yapabilirim.”

“Anne, gerçekten sorun değil.” Nina, yengelerinin hızla birbir-
lerine bakışını yakaladı ve sonra Gail ona göz kırptı. “Akşam ye-
meğini yedikten sonra enerjimi yeniden toplarım.” Tanrı aşkına,
yapılacak sadece birkaç pasta vardı ve bu onun oradaki kargaşadan
uzak durması için mükemmel bir bahane olacak, hiç kimsenin
onun tek başına olmasından endişe duymasına gerek olmadan,
eski ahır bloğunun üzerindeki kendi küçük dairesinde biraz huzur
ve sükûnet bulacaktı.

Annesi dudaklarını sıktı ve dikkatini masadaki güveç yemek-
lerine çevirdi.

“Jonathon, o kaşığı her yere damlatıyorsun.”

“Ah, Jonathon!” diye tekrar etti Dan, ikizini kızdırmak için bu
fırsatı kaçırmayarak. Geri kalan erkekler grubu da ona katıldı.

“Dan, bundan biraz daha istemez misin?”

“Bakin, en sevilen çocuk.” Jonathon kaşığıyla kardeşini göster-
di ve karısı hemen onu azarladı.

Her zaman olduğu gibi, bu yemek de hayvanat bahçesindeki
beslenme zamanı gibiydi, ama Nina dikkatlerin kendi üzerinden
uzaklaşmış olmasından rahatlamıştı. Dan ve Jonathon, masadaki
büyük güveçten geriye kalan son kuzu eti parçalarını almak için
didişirlerken, Nina dikkatlerden uzak kalmayı becermişti.

“Peki, senin şu arabana neler oluyor canım?” diye sordu babası.

“Hâlâ tamircide. Parçayı alamadılar, ama yarın geleceğini
umuyorlar.”

“O arabayı düzeltmek için bir parçadan daha fazlası gerekecek,” dedi annesi ürpererek. “O bir ölüm tuzağı.”

Nina bir şeyler mırıldandı, ama kimse onu duymadı, çünkü herkes çoktan onun arabasıyla ilgili kendi görüşünü konuşmaya başlamıştı bile. Ama Nina’nın gözünde küçük Fiat arabasının kesinlikle hiçbir şeyi yoktu.

“Anne, o konuda Nina için endişelenmene gerek yok, çünkü gaz pedalına başına bir bela gelecek kadar hızlı basamıyor,” diye dalga geçti Nick.

“Bir dikiş makinesinin gücü bile ondan fazladır,” dedi Dan, araya girerek.

“Keşke biraz daha sağlam bir şey almış olsaydın. Büyük bir araba tarafından ezilirsin diye endişeleniyorum.”

Kuzu eti savaşını kazanmış olan Dan, “Anne, endişelenmen yersiz, Nick’in kamyoneti onun üzerinden rahatlıkla geçer,” dedi, bıçağıyla çatalını gürültüyle tabağına bırakarak.

Annesi tekrar ürperdi. “Bu daha da kötü.”

“Ben arabamı seviyorum, onu rahat bırakın,” dedi Nina. O anda arabasını çaresizce özlüyordu, çünkü bir yere gitmek için oradakilerden herhangi birine bel bağlamak zorundaydı.

“Pub’daki Tom’un karısı arabasını satıyor. İstersen senin için ona bir göz atabilirim,” dedi babası. “Bir Ford. Onlar güvenilir arabalardır. Pek pahalıya gelmez.”

Ama son derece sıkıcıdır, diye düşündü Nina.

“Ah, bu çok iyi bir fikir, sevgilim,” diye ekledi annesi.

Nina, “Tamir ücretini ödemek üzere olduğum bir sırada, başka bir araba almayı düşünmek için hiç de iyi bir zaman değil” gibi sakın ve mantıklı bir şey söylemek üzereydi, ama onların hepsinin kendisi için en iyi olan şeyi bildiklerini sanmalarından artık bıkmıştı. Açıkçası, onu hâlâ ailenin küçük bebeği olarak görüyorlardı. Bunu yapmak yerine ayağa fırladı, masanın etrafına kızgın gözlerle bakarak, “Ben arabamı bu haliyle seviyorum, çok teşekkür

ederim!” diye bağırdı ve ceketini kaparak dairesine gitmek üzere arka kapıdan hışımla çıktı.

Kapıyı arkasından sertçe kapattıktan sonra, masaya hâkim olan ani sessizlik onun için oldukça hoşnut ediciydi.

Raftaki dört pandispanya soğurken kapı hafifçe çalındı ve Nina gelenin Nick olduğunu anladı. Ona en az dırdır eden Nick olmasına rağmen, kardeşlerinin içinde en koruyucu olan oydu. Nina’nın bir parçası onu duymazdan gelmek ve yatıyormuş gibi davranmak istiyordu, ama karakterine uygun olmayan öfke patlaması yüzünden zaten evde bir karışıklık çıkarmış olduğunu ve eğer cevap vermezse onun kapıyı çalmaya devam edeceğini biliyordu.

“Evet?” Nina, yanında birini istemediğini açıkça belli edecek şekilde kapıyı birkaç santim araladı.

“Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum.” Nick’in neşeli sırıtışında biraz gerginlik seziliyordu.

Nina kendini suçlu hissederek kapıyı daha fazla açtı. “Ben iyiyim.”

“İyi mi?” Nick, açık plan stüdyo daireye girerek kapıyı arkasından kapattı.

“Evet, iyiyim.” Nina bir iç geçirdi. “Bir fincan çay ya da başka bir şey ister misin?”

Nick alaycı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. “Başka bir şey mi? Zulada gizlenmiş benim bilmediğim bir viski veya konyak mı var?”

“Ah, Tanrı aşkına, öyle olsa ne fark eder yani?” Alaya alınma faslını çoktan geçmişti ve sabrının tükendiğini belli etse de artık umurunda bile değildi. “Eğer fark etmediysen, ben yetişkin bir kadıyım. Söylediğim, lafın geliyordu. Zavallı dolaplarımda gizlenen şeylerin sadece birkaç kutu PG Tips çayı olduğunu bilmek seni rahatlatır, sanırım.”

“Oo, bu sabah birinin bütün huysuzluğu üzerinde. Yoksa daha önceki malum telefon konuşmasıyla mı ilgili?” Nick kollarını kavuşturup duvara yaslandı.

“Bunun o kahrolası Sebastian Finlay ile kesinlikle bir alakası yok. Bütün ailenin bana bebek gibi davranmasından bıktım. Neredeyse otuz yaşına geldim, ama kimin si...” Nick kaşlarını çatınca Nina durakladı. Gerçekten küfrederse, Nick mutlaka kendini kaybederdi. “Kimin şeyinde. Annemle babam boşuna yaygara koparıyor ve sonra lanet olası Jonathon ve Dan de onlara katılıyor. Cath ve Gail, ikisi de hepinizin boş bir şey için böylesine endişelenmenizin saçma olduğunu düşünüyor. Ve sen en kötüsünü yapıyor, en büyük ağabey rolü oynayarak yanıma geliyorsun. Buna ihtiyacım yok.” Nina geri adım atmadan, ellerini iki yanında yumruk yaparak ona dik dik baktı. Aslında öfkeyle gidip kendini kanepeye atmak için büyük bir istek duysa da bu çocukça bir sinir nöbeti gibi görünecekti. Yine de Nina onların hepsinin onu delirttiğini Nick’in bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Belki bugün hormonları biraz dengesiz olabilirdi, belki biraz yorgundu, ama bu durum birkaç aydır için için kaynıyordu.

“Sadece seni düşündüğümüz için,” diye açıkladı Nick.

“Bunu anlıyorum. Gerçekten.”

“Ama?”

“Ben... ama ben... hissediyorum ki...” Aslında asıl sorun, ne hissettiğini kendisinin de bilmemesiydi. Hayal kırıklığı içindeydi. Kızgındı. Güçsüzdü. Önünü göremiyordu. Boşa kürek çekiyordu. İş arkadaşı olan pasta ustası Sukie, New York’a gitmişti. Onun kariyeri yükselişe geçmişti. Nina’nınsa, değil yükselmek, bir kariyeri bile yoktu. Ne yazık ki Sukie’nin işine başvurabilmek için, yeterlilik belgesi veya aranan özelliklere sahip olmak şöyle dursun, bu konuda deneyimi bile yoktu. Nick de, ailenin geri kalanları da bunu anlayamazdı. Hepsi halinden hoşnut ve mutluydu, gerçi Nina bazen Nick’in çiftlikten ayrılıp ufkunu biraz genişletmek istediğinden şüphelenmiyor değildi. Sadece Nina’dan dört yaş büyük olan Toby, veteriner olmak için Bristol’a okumaya gittiğinde oradan olabildiğince uzaklaşmış ve şimdi geri dönmüştü, seksen

kilometre uzakta olsa da en azından ailesinin günlük denetim mesafesinin dışında kalıyordu.

“Ailenin en küçüğü ve tek kız olmanın zor olduğunu biliyorum, annemle babam senin için endişeleniyor, çünkü hayata oldukça zor bir başlangıç yaptın–”

“Sakın bunu söylemeye kalkma!” dedi Nina elini kaldırarak.

“Neyi? Doğarken neredeyse ölmek üzere olduğunu mu? Ama gerçek bu.”

Nina kafasını ellerine gömdü. “Evet, ama bu geçmişte kaldı. Sen benim hayatım boyunca ölümün eşiğinde olduğumu düşündün. Ama ben apandisit ve olağan öksürük, soğuk algınlığı, suçiçeği dışında hiç hasta olmadım.”

Nick bir şey söylemedi.

“Oldum mu?” diye sordu Nina, sertçe.

“Hayır,” diye isteksiz bir gülümsemeyle onayladı Nick. “Yani şimdi çay veya başka bir şey alamayacak mıyım?”

“Ah, Tanrı aşkına.” Nina bu defa hışımla fırlayıp mutfığa geçti ve su ısıtıcısının düğmesine bastı. Hâlâ aralarına kahve kreması ve ceviz koyarak üst üste yapıştıracağı pandispanyaların soğumasını beklemek zorunda olduğu için, henüz yatağa gidemezdi. Nick onun yeni pişirdiği tereyağlı çöreklerden birini aşırıp çabucak bir ısırık alırken, Nina, “Ya!” diyerek bir çay kaşığı ile onun elinin boğumlarına hafifçe vurdu.

“Mmm, bunlar çok güzel.”

Çabucak bir demlik çay hazırlamaya koyulan Nina ona boş verdi. Doğru düzgün bir çay yapmanın sakinleştirici bir tarafı vardı ve kesin bir oyalanma taktiği idi.

Nina demlikle birlikte Nick’in iri gövdesine uygun bir çay kupası ve çok sevdiği eski bir çay fincanıyla tabağını getirip mutfak alanının solundaki küçük yuvarlak yemek masasına koydu. Açık plan oturma alanı bir kişi için mükemmeldi ve Nina masanın etrafındaki iskemle sayısını kasten minimumda tutmuştu. Burası

onun sığınağıydı ve ona ait bir alan olduğunu iyice vurgulamıştı. Duvarlarda pastel renkler kullanmış ve kadınsı kimliğini yansıtmak için aldığı hoş, zarif çiçekli kumaştan perdeler ve minderler yapmıştı. Hayatı boyunca etrafının dört oğlan çocuğuyla çevrili olması, onun dekorasyon tercihlerini kesinlikle etkilemişti. Çiftlik evinde büyürken, kullanılan pek çok şeyin pratik ve sağlam olmasına bakılırdı. Renk önemli bir unsur değildi. Jonathon ve Dan'ın dekorasyon fikrinden tek anladıkları, sevgili takımları Newcastle United'ın renklerine özenerek, yatak odalarının duvarlarını siyah beyaz şeritler halinde boyamaktı.

“Al bakalım,” dedi Nina, çay dolu kupayı ağabeyine doğru iterek.

“Pekâlâ, tüm bunların sebebi ne?” diye sordu Nick, sempatiyle yüzünü yumuşatarak.

“Bu bir süredir devam ediyor. Kendimi biraz kapana kısılmış hissediyorum. Sanki hiçbir yere gidemeyecek ve asla bir şey yapamayacak gibiyim.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

Nina, çay tabağının kenarıyla oynadı. Bu aptalca bir fikirdi. Bunu bir kere denemiş ve işi berbat etmişti.

Bütün kardeşleri arasında Nina'nın en yakın olduğu Nick idi. Belki de bunun sebebi, ikisinin de benzer durumda olmalarıydı.

“Hiç bazen buradan uzaklaşmak istemez misin? Kendi başına kalmak için.”

Nick'in ağzı büküldü. “Çok ender olarak acaba bir şeyleri kaçırdım mı diye merak ettiğim oluyor. Buralarda başka insanlarla tanışmak pek kolay değil. Ama çiftçiliği seviyorum ve bu düşünce öyle tası tarağı toplayıp çiftliği de yanımda götürmek gibi bir şey değil. Sonra tepenin üstünde durup vadiye bakıyorum, yüzyıllardır orada duran sıvasız taş duvarların kıvrımlarını takip ediyorum ve kendimi buraya ait hissediyorum. Bu bir devamlılık hissi.”

Nina yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı. Nick her zaman onun kahramanı olmuştu, ama bunu ona söylemeyi hayalinden

bile geçirmezdi. Zaten yeterince kendini beğenmiş biriydi. Ama tüm çocukça şaka ve alaylarına rağmen, dünyadaki yerini bilen iyi bir adamdı.

Nina bir iç geçirdi, nankörlük eder gibi görünmek istemiyordu. “Hiç olmazsa sen işe yarıyorsun. Belli bir amacın ve belli bir işin var.”

“Sen ne yapmak istiyorsun?”

Nina suratını asarak tekrar parmağını çay tabağının kenarında gezdirdi. “Bir süre uzaklaşmak. Kendim olmak. Aslında kim olduğumu öğrenmek.”

Nick şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını çatı.

“Daha az önce küfretmemek için kendimi tuttum, çünkü senin onaylamayacağını biliyordum.”

Nick şimdi daha da şaşırmış görünüyordu.

“Sanki yerimde sayıyormuşum gibi hissediyorum. Benim isteğim... Ben doğru dürüst yemek yapmak istiyorum. Sadece pasta falan gibi şeyler yapmak değil.”

“Şef mi olmak istiyorsun? Ama sen bunu daha önce dene-din.” Parmağını ona doğru uzattı. “Biliyorsun, şu çığ et meselesi. Kendini ee... kaybetme, panik atak olayı. Üstelik de kusmamış mıydın?”

“Bunu hatırlattığın için teşekkürler, ama o zaman fark etmediğim şey, çığ etle uğraşmak dışında başka uzmanlıkların da olduğuydu. Bir hamur işleri şefi olabilirdim. New York’a giden Sukie bu konuda kesinlikle harikaydı. Bana ilham verdi. Yaptığı şeyleri görmelisin. Ben... Ben...” Nina durdu. Evde, başarı dereceleri değişken olan birkaç şey denemişti. İsteyken her ne kadar Sukie her zaman onun gelip kendisiyle takılmasına izin vermeye istekli olsa da, Nina’nın masalara hizmet etmesi gerektiğinden, eski meslektaşını gözlemlemek için fazla vakit ayırabilmesi çok zordu. Eğitim alması gerekiyordu. Pasta kursuna gitmeliydi.

Sebastian'ın arabadan Nick'i aramasından bu yana, Nina'nın akli sürekli onun bir pasta kursu yöneteceğini duyuran açıklamasına takılıp duruyordu. Adamın bacaklara ihtiyacı vardı. Nina hemen hemen yedi hafta serbestti. Ve annesiyle Cath elbette birkaç haftalığına pastaları yapacak başka birini bulabilirlerdi.

Bu, şimdiye kadar onun başına gelen, en, en, en isabetli tesadüftü. Bunun peşinden gitmezse delirebilirdi. Belli ki işin içinde Sebastian olsa bile, kader böyle istemişti. Bu, onun için herkese pasta konusunda ne kadar tutkulu olduğunu göstermesi için mükemmel bir fırsattı. Sonunda herkese 'aradığı şeyi' nihayet bulduğunu kanıtlayabilecekti.

"Benim için onunla konuşur musun?"

"Kiminle?" diye sordu Nick, şaşkınlıkla.

"Sebastian'la."

Bölüm 3

Nina, Gare du Nord'da trenden inerken, denizaltı tüneline süratle geçerek şimdi başka bir ülkeye gelmiş olmasının ne kadar harika ve şaşırtıcı olduğunu düşünerek kendine bir çimdik atma isteği duydu. Daha iki saat önce St Pancras istasyonundaydı ve şimdi Paris'teydi. Neşeli Paris'te. Kendi başına. Aileden uzak. Sanki üzerine örtülmüş ve onu boğma tehlikesi olan çok ağır, kış-tüyü bir yorganı üzerinden atmış gibi hissediyordu. İstasyona gitmek için babasıyla arabaya bindiğinde bile, annesi eline bir miktar euro sıkıştırarak, "Oraya gittiğinde bir taksi tutman için. Böylece bütün bu çantalarla metroya binme endişesi duymana gerek kalmaz," diye mırıldanmıştı.

Sonra, onu istasyona bıraktığında babası da aynı şeyi yapmıştı. Tanrı ikisini de kutsasın. Nina nankör biri değildi, ama bu kadarı da fazlaydı. Metroya tek başına binebilmeyi becerecek yeteneğe pekâlâ sahipti.

Eurostar tren yolculuğu boyunca bir Fransızca dil dersi uygulamasını dinlemesine rağmen Nina, danışma masasındaki adamın saniyede bin kelimeyle söylediği hızlı sözlerin tek bir cümlesini

bile hâlâ anlayamadığını fark edince biraz hayal kırıklığına uğradı. Adam ne yazık ki tek kelime bile İngilizce konuşmamaya kararlı olduğundan, karşılıklı mutabık kaldıkları tek kelime *taksi* oldu. İlk bağımsız yolculuğunda bu kadarı yeterdi. En azından annesi ve babası memnun olacaktı.

Taksi onu, küçük kafelerle onların bistro masa ve sandalyelerini gölgeleyen ağaçların sıralandığı geniş bir bulvara getirdi. Caddenin her iki tarafında yol boyunca uzanan, tüm pencerelerinde şirin ferforje demir balkonların bulunduğu ve düzenli aralıklarla yerleştirilmiş heybetli ahşap ön kapıları olan beş veya altı katlı binalar vardı.

Eski taş duvarlara ve ağır ahşap işçiliğe tezat olarak, binanın kapısı elektronik bir vızlamayla açıldı ve Nina kendini, kıvrılarak yukarı doğru çıkan dar ve yer karosuyla kaplı bir merdivenin olduğu, sade görümlü bir girişte buldu. Sebastian'ın oturduğu bu apartmanda asansör bulunmadığından, kendisi bir otele kalmaya başlamıştı. Nina bir iç geçirerek geniş merdivenlerden yukarı baktı. Büyük bir valizle, ağır bir taşıma çantası ve el çantasını en üst kata kadar nasıl taşıyacaktı? *Bu bağımsızlık işte. Hatırla – senin istediğin şey.* Yine de birinin çıkagelip ona yardım edeceğini umarak etrafına bakındı. Ancak filmlerin aksine, onun valizlerini taşımayı teklif edecek herhangi bir yakışıklı şövalye görünmedi. Nina keyifsiz bir iniltiyle omuz çantasını göğsünün üzerine astı, el çantasını omuzundan yukarı doğru kaydırды ve valizi alarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Sebastian'ın mesajla verdiği talimatlara uyarak 44b numaralı dairenin kapı zilini çaldı ve daha parmağını zilden kaldırmadan önce kapının açılması onu sıçrattı.

İncecik bir kadın dışarı baktı. Dümdüz sarı saçları, çıkık elmacık kemikli yüzünü ve biçimli çenesini ortaya çıkaracak şekilde kusursuz bir atkuyruğu halinde toplanmıştı. Yüzündeki kayıtsız

ifade, ayağında parlak sivri uçlu ayakkabılar, üzerinde bol paçalı krem rengi pantolon ve açık mavi renkte, dik yakalı ipek bir bluzla tamamlanmış görüntüsüyle, zarif bir şıklık ve ölçülü bir kibir üzerine kitap yazmış olmalıydı ve bütün bunlar Nina'nın kendini iki kat daha sıcak ve yapış yapış hissetmesine yol açtı.

“Bonjour, je suis Nina. Je suis ici pour les clés de Sebastian.”

Nina'nın umarsızca söylediği sözler karışık bir mırıltı halinde çıkmıştı ve zarif kadının yüzünde hızla gizlenen gülümseme çok da iyi bir iş çıkaramadığını belli ediyordu.

“Bonjour, Nina. Merdivenlerden yukarı çıkarak geldiğini duydum.” Nina onun bunu onaylamamış olduğunu hissetti. “Ben Valerie du...” Valerie, her heceyi yutar gibi konuştuğundan Nina onun soyadını tam olarak anlayamadı. “İşte anahtarlar.” Onları sanki soylu bir ailedenmiş gibi ve köylüleri-belli-bir mesafede-tut tavrı içinde kol mesafesini koruyarak Nina'ya uzattı. “Sebastian'ı gördüğünde, lütfen ona en iyi dileklerimi ilet.” Kadının kusursuz İngilizcesi ve çok seksi aksanı, Nina'nın sıradan bir giyim ve yolculuk kirliliği duygusunu daha da ortaya çıkardı. “Onu özleyeceğim, o çok mükemmel bir arkadaşı,” diye ekledi Valerie, bilmiş ve muzip bir bakışla.

Nina yutkundu. “İletirim. Ee, teşekkür ederim.” Kadın, Sebastian'dan en az on beş yaş büyük görünüyordu. Daha fazla uzatmadan, Valerie kapıyı kapattı.

“Paris'e hoş geldin,” diye mırıldandı Nina, kendi kendine. “Umarım yolculuğun iyi geçmiştir. İhtiyacın olan bir şey varsa, lütfen istemekten çekinme, çünkü yabancı bir dairede, yabancı bir şehirdesin ve burada bir tek kişiyi bile tanıımıyorsun.”

Nina çantalarını çekerek kapıdan girmeye çalışırken telefonu vızıldadı.

* (Fr.) Merhaba, ben Nina. Sebastian'ın anahtarlarını almak için geldim –çn.

Gelmiş olduğunu farz ediyorum. Dairemden bazı eşyalarımı otele getirmeni istiyorum. Beni ara ve sana ihtiyacım olanları söyleyeyim. Buraya gelirsen, senden istenecek işlerin neler olacağına dair bir toplantı yapabiliriz. Öğleden sonra saat 3'ü öneririm. Sebastian.

Sadece işten bahseden mesajı okuyan Nina hafiften bozuldu. Adam onu biraz rahat bırakamaz mıydı? Geleli daha bir saat bile olmamıştı ve otelin buraya göre ne yönde olduğunu bile bilmiyordu. Şu anda önceliği bir su ısıtıcısıyla kahvenin yerini aramak ve dolapta yiyecek bir şeyler bulmaktı. En azından yerleşmesi için ona bir şans verebilirdi.

Nina, koridordaki dolabın tepesinden tekerlekli bir valizi indirirken, Sebastian'ın lanet olası bir ukala olduğuna karar verdi. Gidecek her şeyi, onun istediği el çantası yerine bunun içinde taşımak elbette ki daha kolay olacaktı. Büyük boy gümüş rengi bir böceğe benzeyen, yanlardan sürgülü tekerlekli valizi çekerek götürmek, o el çantasını taşımaktan çok daha kolay olacaktı.

Yaptıkları kısa telefon konuşmasında Sebastian ona otelin adresini vermişti ve Nina da onun istediği şeyleri liste halinde not almıştı. Öncelikle, salondaki masadan dizüstü bilgisayarını ve evrakları topladı. Sonra yatak odasına geçti. Onun istediği gibi beş gömlek katlayıp paketledi, özel olarak istediği Tom Ford parfümü de -hayır, aslında nasıl koktuğunu gerçekten merak etse de kızların yaptığı gibi onu koklamadı- dahil olmak üzere banyo ve tuvalet masasından aldığı malzemeleri bir tıraş çantasına doldurdu. Sonra, iç çamaşırı. Teredditle en üst çekmeceyi açtı. Evet, iç çamaşırı çekmecesiydi bu. Her nasılsa, onun penye boxer giyen biri olacağını tahmin etmişti. Ve M&S yerine Calvin Klein marka olmalıydı. Zamanında birçok erkek iç çamaşırı görmemiş değildi ama... o andaki fazla mahrem geliyordu. Sebastian'ı bunun içinde düşünmek.

Hayır, bu kadarını yapmayacaktı. O, herhangi bir herifin tekiydi. Nick'in arkadaşıydı. Bir zamanlar aptal bir çocuktü. Nina onu çok uzun zamandır tanıyordu. Kendi kendine, *içine gücüne bak ve aptallığı bırak* diyerek birkaç külot alırken eline karton bir kutu çarptı. Kahretsin. Bu farklı bir durumdu. İrkilerek kutuya baktı. Prezervatif. On ikili paket. Çok ince. Kutu açıktı.

İçine bakma. Yapma.

Pat diye yatağa oturdu.

Dört tanesi eksikti. Sebastian. Seks yapmıştı. Seks yapıyordu. Seks yapıyor.

Ama bu kesinlikle ve hiçbir şekilde onu ilgilendirmezdi. Bunun Nina'yla bir ilgisi yoktu. Son kullanma tarihine bakmayacaktı. Ayrıca kalbindeki bu aptal, salak ve saçma sıkıma hissi için aklı yatkın hiçbir neden yoktu.

Sebastian yakışıklı biriydi. Bu bir devlet sırrı değildi. Elbette kadınlarla olacaktı. Onu en son gördüğünde bir kız arkadaşı vardı. Ondan önceki gördüğünde de. Farklı kızlar. Kız arkadaşları vardı. Nina bunu biliyordu. Bu hiç de sürpriz değildi ve onun için hiçbir anlamı yoktu.

Ah, kahretsin. Peki, şimdi onlarla ne yapması gerekiyordu? Dikkat almamalı mıydı? Görmemiş gibi mi yapmalıydı? Ama Sebastian onların burada olduklarını biliyordu. Nina'nın onları göreceğini biliyor olmalıydı. Ya da belki unutmuştu. Eğer Nina onları toplarsa, orada olmalarını kanıksamış olduğunu gösterirdi. Artık büyümüş olduğunu ve böyle şeyleri normal karşıladığını göstermiş olurdu. Ancak Sebastian'ın onlara ihtiyacı olsa bile, kırk bir bacakla nasıl hareket edeceğini bilmek oldukça ilginç olurdu. Bu düşünce nereden aklına gelmişti şimdi? Aceleyle prezervatifleri kutuya doldurdu. Sorumluluk sahibi birinin yapması gereken de buydu, öyle değil mi?

Ne yazık ki metroda meydana gelen bir gecikme Nina'nın da gecikmesine neden oldu ve sonra sokağa çıktığında yağmur çisele-

meye başladı. Başlamasa olmazdı, böylece onun yeni ve biraz daha büyümüş görüntüsünü temsil etmesi gereken mükemmel kesimli, düz, kısa saçları biraz kıvrıldı, sofistike bir Parisli gibi görünmek için giydiği yüksek sivri topuklu ayakkabılar onu öldürüyordu ve korkunç pahalı ten rengi çoraplarının üzerine kirli su sıçramıştı. Ayrıca otele beş dakikalık yürüyüşle ulaşacağı teknik olarak doğruydu, ancak olimpiyat madalyalı Usain Bolt olmanız koşuluyla.

Nina, yüksek ökçeli ayakkabılarının içinde sarsak adımlarla, *Bazıları Sıcak Sever* filmindeki kadın kılığına girmiş Tony Curtis gibi tüm gayretiyle yalpalayarak otelin önündeki basamakların tepesine çıktığında, saat beşe geliyordu. Kapı görevlisi ona kapıyı açtı ve Nina ona hafifçe gülümsemeyi becermişken, ıslak ayakkabılarının fayanslardan birinin üzerinden kaymasıyla birlikte yüzündeki gülümseme birden silindi. Düşmeden önce valizi feda ederek kendini korumayı başardı, ama hemen patlayıp açılan valizden renk renk giysiler dışarı saçıldı. Ve elbette lanet prezervatif kutusu kayarak gidip Fransız sinema oyuncusu Gregory Fitoussi'ye benzeyen, uzun boylu, esmer bir adamın cilalı kahverengi ayakkabılarının yanında durdu.

Aksilik yasası gereği, adam eğilip kutuyu aldı ve güneşte yanmış bir domates gibi kızaran Nina'ya uzattı.

"Mersi," diye kekeledi Nina ve ona kaygısız bir gülümsemeyle bakmaya çalışarak, sanki bu her zaman başına gelen çok önemsiz bir şeymiş ve telaşa hiç gerek yokmuş gibi bir tavırla kutuyu ondan sakince aldı, ama içinden yavaşça ölüyormuş gibiydi.

Adam büyüleyici bir gülümsemeyle başını salladı ve anlaşılabilen bir hızla Fransızca bir şeyler söylerken bir külotun üzerinden atlayarak uzaklaştı.

Nina kalabalık lobide biraz ilgi çektiğinin farkındaydı ve henüz kimsenin yardım etmek için gelmesini beklemeden dağılmış giysileri aceleyle topladı, bavulun içine gelişigüzel tıkararak kapattı, sonra saçlarını düzelterek resepsiyona doğru gitti. Sebastian, oda-

sının anahtarını kendisine vermeleri için, resepsiyondaki görevliye onun adını vermesini söylemişti.

Oradaki herkesin, içinde prezervatiflerle erkek giysilerinin olduğu bir valizle orada ne aradığına dair neler düşündüğünü ancak Tanrı bilirdi. Resepsiyon görevlisi ona buz gibi gözlerle baktı. Herkes büyük olasılıkla onun bir telekız olduğunu düşünmüştü ve bu hemen hemen doğru sayılırdı, çünkü Nina sonraki birkaç hafta boyunca Sebastian'ın bir telefonuyla emrine amade bir kız olacaktı.

Bölüm 4

Sebastian dokuzuncu kattaydı ve odası, muhtemelen rahatlık olsun diye asansörün hemen yanındaydı. Nina anahtar kartı yuvaya sokmadan önce kapıya birkaç kere sertçe vurdu. Kartı üç kere denedikten sonra kapıdaki küçük ışık sonunda yeşile döndü ve kapıyı iterek açtı, kalbi öylesine hızlı atıyordu ki neredeyse kurgularının takırdadığını hissediyordu. Bu kadarı da saçmaydı.

“Nina?” Sebastian’ın sesi, kısa, loş koridordaki başka bir kapının arkasından geliyordu.

“Evet, benim.” Sesi zayıf ve tiz çıkmıştı. Derin bir nefes aldı. Aradan on yıl geçmişti. Şimdi ikisi de artık daha büyük ve daha akıllıydı.

“Geç kaldın.”

Nina bir iç geçirerek dudağını kemirdi ve iç kapıyı iterek açtı.

İlk başta Sebastian’ı görmedi ve bir an durup oldukça görkemli olan etrafa bakındı. Ödleklik olduğunu biliyordu, ama çiftlikteki yeni doğmuş buzağılardan biri gibi bacakları titriyordu. İçine bir özlem dalgası yayıldı ve zamanı geri alıp Sebastian’ın, kardeşinin en iyi arkadaşı olduğu zamana geri dönmek için büyük bir özlem duydu.

Nina'nın önündeki kanepenin arkasından başını yukarı doğru uzatan Sebastian, "Evet, burası bir süit," dedi duyusuz bir sesle.

Nina, ilk konuşmalarını hiç böyle hayal etmemişti, ama aslında nasıl olacağını hayal etmekte de zorlanmıştı.

"Kesinlikle öyle," dedi Nina, kısık gözlerle kendisine bakan Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaşmak yerine, odanın ihtişamına sığınarak.

Görkemli oda, karşılıklı konmuş iki kanep, üç balkona açılan Fransız tarzı bir dizi çift kanatlı kapı ve devasa bir TV ekranıyla Nina'nın kendi küçük dairesinin iki katıydı. Yatak odalarına açıldığını tahmin ettiği çift kanatlı iki kapının olduğu duvarların önünde antika görünümlü mobilyalar vardı. "Bütün bunlar sadece senin için mi?"

"İşe yarayan arkadaşlarım var," dedi Sebastian, hırıltılı ve aksi bir sesle. "Ve bu oda asansöre en yakın olanıydı." Nina sonunda onun kanepenin koluna dayadığı bir yığın yastığa yaslanmış olarak yattığı yere baktı, bacağındaki parlak mavi renkli alçı, açık sarı şam ipeği minderlerin üzerinde korkunç bir tezat teşkil ediyordu.

"Sen kor..." Nina kendini tam zamanında frenledi. Ona korkunç görüldüğünü söylemek muhtemelen pek yerinde olmayacaktı. İçindeki, pek de merhametli olmayan sürtük küçük kız bağırmaya başladı. Vay! Sebastian Finlay korkunç görünüyor. Berbat. İğrenç. Çekicilikten tümüyle uzak. Cildinde gri bir solgunluk vardı ve saçları yağlıydı, ve evet, öğg, kafa derisine yapışmıştı. Gözlerinin etrafını mor gölgeler sarmış ve çenesindeki sakallar günlerdir kesilmemişti. Üzerindeki beyaz tişört kirlenmişti ve altında sadece bir külot vardı. Sebastian külotlaydı. Nina'nın dudakları seğirdi. O anda, futbolcuların formalarını kafalarına geçirerek sahada koştuğu o zafer danslarından birini yapmak istedi.

"Sağ ol," dedi Sebastian, onun cümlesinin geri kalanını tahmin ederek. "Kalkmazsam, kusura bakma."

"Belli ki... sıkıntılı bir durum," dedi Nina ve birden hiç de normal davranmadığını fark edip Sebastian'ın külotuna kadar

uzanan alçının üst tarafına bakmamaya çalıştı. Tanrı aşkına, ona ne oluyordu böyle?

Sebastian'ın ağzı büzüldü, ama onun yorumuna bir karşılık vermedi. "Ben, şey... eşyalarını getirdim. Valizini nereye koymamı istersin?"

Sebastian, sanki biraz sabır toplar gibi gözlerini kapattı ve sonra bacağına doğru baktı.

"Özür dilerim, onu açmana benim yardım etmem lazım," dedi Nina.

"Yararı olur," dedi Sebastian, iğneleyici bir sesle. "Dizüstü bilgisayarımı getirdin mi? Telefon şarj aleti? Önce bunları alabilir miyim?"

Nina valizi getirip ikinci kanepeye koydu ve açtı.

"Tanrım, Nina." Sebastian kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Neden her şeyi oraya tıktırdın? O gömlekler yeni ütülenmişti. Şimdi yerleri silmek için kullanılmış gibi görünüyorlar."

Bu konuda haklıydı ve gömlekler biraz öyle görünüyordu, ama Nina'nın özür dilemesine ve bir açıklama yapmasına bile fırsat vermeden devam etti, "Eğer senden yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı her istediğimde sinir krizi geçireceksen bu iş yürümez. Bana yardım edecek birine ihtiyacım var, işler kendi istediği gibi gitmediğinde çocuk gibi oyuncaklarını arabasından dışarı fırlatan şımarık bir prima donnaya değil. Daha baştan bunun bir hata olduğunu biliyordum." Sebastian koluyla yüzünü kapattı.

Nina geriye döndü ve burun deliklerinin açılıp kapandığını hissetti. Bu, belki de onun en sevimsiz özelliklerinden biriydi, ama sadece gerçekten kızdığı zaman böyle olurdu. Ve şimdi gerçekten çok kızmıştı.

"Beni fazla önemsemiyor olmanı anlıyorum, Bay Bana-yardımcı-olmasını-isteyeceğim-en-son-kişi-odur, ama ben o kadar önemsiz biri değilim. Bunu bilerek yapmadım. Aptal valiz kendiliğinden açıldı."

“Birincisi, senin o yorumu duymaman gerekiyordu ve özür dilerim, söylediğim hiç de incelikli değildi. İkincisi, evet, bu valiz bunu yapıyor,” dedi sinirle, “ben bu yüzden sana özellikle el çantasını getirmeni söyledim.”

“Yani, bu yorumu duymamam gerektiği için, durum düzelmiş oluyor, öyle mi?” dedi Nina, kemirdiği dudaklarının arasından. “Ve ikincisi, senin valiz konusunda o kadar da kesin söylemiş olduğundan emin değilim.”

“Mutlaka dolabın üzerindeki deri el çantasını getir dememden daha fazla nasıl bir kesinlik duymak isterdin acaba? Üzerinde” Sebastian’ın yüzü gerildi ve gözleri kısıldı. “Nina. Bu asla işe yaramayacak. Eşyalarını toplayıp eve geri dönsen belki daha iyi olur.”

Nina bir an durdu ve kendini dengesini kaybetmiş aptal biri gibi hissederek yumruklarını sıktı. Böyle bir gelişme olmasını beklemiyordu. Herkese kendi ayakları üzerinde durabileceğini göstereceği bir şekilde gelişmesi gerekiyordu bu maceranın.

“Bak, özür dilerim. Bu benim buradaki ilk günüm. Acele ediyordum. Gömleklerini geri götürüp yıkayabilirim. Bu, dünyanın sonu değil.”

“Hayır, değil,” diye onayladı Sebastian, irkilerek. “Ama uygunsuz. Bu, benim temizlik hizmetleri almam gerektiği anlamına geliyor ve ben zaten bunun için buranın genel müdürü olan arkadaşım Alex’in iyiliğinden yararlanıyorum.”

“O gerçekten iyi bir arkadaş olmalı. Bütün bunlar pahalı görünüyor.”

“Dediğim gibi, bana iyilik yapıyor. Bana göz kulak oluyor, yoksa hâlâ hastanede olurdum, o yüzden bunu istismar etmek istemiyorum. O meşgul bir adam, burayı yönetiyor. Ona, yardımcının yolda olduğunu söyledim, bu yüzden senin bir an önce buraya gelmeni istedim.” Sebastian saatine baktı.

“Özür dilerim. Bütün gün tek başına mıydın?” Nina şimdi kendini kötü hissediyordu. “En son ne zaman bir şeyler yiyip içtin?”

“Dün gece,” dedi Sebastian kısaca. “Ama sorun değil, asıl işemek zor.”

Ah, bu onun huysuzluğunu açıklıyordu. Nina işte bununla başa çıkabilirdi. Aç ve sinirli erkeklerin nasıl olduklarını iyi bilirdi.

“O bilgi bana gerekmiyor,” dedi Nina net bir sesle. “Ama, gücünü korumak için muhtemelen bir şeyler yemelisin.”

Oda servisi menüsünü aldı. “Ne yemek istersin?”

“Şaşırt beni. Gerçekten umurumda değil. Otel yemeklerinden sıkıldım.” Halsizce iç geçirince Nina durup ona daha dikkatli bir şekilde baktı. Adam hiç iyi görünmüyordu.

Nina elinde menüyle karşısındaki kanepeye oturdu, o mesafeden bile yıkanmamış bir erkeğin kendine has kokusu geliyordu. Bir yanı, Sebastian’ı hayatında ilk defa böyle dezavantajlı bir şekilde görmekten keyif almayı isterken, iyi olan diğer yanı, bütün o birikmiş önemsiz, kindar duyguları geçersiz kılmak istiyordu.

“Yemelisin,” dedi Nina sesini yumuşatarak. “Canın istemiyor olabilir ve benim de bir tıp eğitimim yok, ama yemek yemenin sana yararı olacağından eminim. Bir soğan çorbasına ne dersin? Oldukça hafiftir.”

“Bir bakıcıya ihtiyacım yok,” diye çıkıştı Sebastian ve o bitkin hali saniyeler içinde kayboldu. “Benim biraz pratik yardıma ihtiyacım var. O kadar aç değilim ama bir şeyler sipariş edebilirsin. Aslında eşyalarımı benim için paketten çıkarsan daha yararlı olur.”

Şahsi olmayan bir açılış konusu bulduğu için rahatlamış bir halde, “Vay canına, bunlar harika görünüyor,” dedi Nina, ayaklı iki yazı tahtası standının üzerine konulmuş olan fikir panolarını inceleyerek. Sebastian’ın kıyafetlerini valizden olabildiğince çabuk çıkarmış ve kırıksıklıkların biraz düzeleceğini umarak buruşuk gömlekleri asmıştı.

Restoranın iç dekorasyonu için hazırlanmış çeşitli tasarımlara daha yakından baktı.

“İlk ikisi ortaya çıkmak üzere,” dedi Sebastian ve sonra kaşlarını çatı. “Ama pastanenin yerine yaptıracağım bistronun planını hâlâ tam olarak belirleyemedik.”

“Hepsi çok şık ve modaaya uygun görünüyor.” Bu, Nina’nın pek anladığı bir iş değildi, ama Sebastian’ın İngiltere’deki restoranlarının başarısına bakmak, onun ne yaptığını bilen biri olduğunu anlamak için yeterliydi.

“Bizim de planladığımız bu.”

Nina başını salladı ve oda servisinin geldiğini belli eden kapı vurulmasını duyunca rahatladı.

Tepsiyi garsondan aldı ve onun bir-iki saniye oyalanmasından bahşış vermesi gerektiğini mahcubiyetle fark etti. Tepsiyi kahve sehpasına bırakıp çantasından birkaç euro çıkarıp verdi. Arkasını döndüğü zaman, Sebastian’ın kancanın ucuna takılmış bir solücan gibi kıvrılarak tepsiye ulaşmaya çalıştığını gördü, ama ne yazık ki yastıklardan biraz fazla aşağı kaymıştı ve kendini tekrar yukarı çekecek kadar kuvvet alacak bir dayanağı yoktu.

Onun daha fazla çabalamasına dayanamayan Nina, “Bırak, ben seni çekerim,” dedi.

“Sana söyledim, kimsenin yardımına ihtiyacım yok,” dedi Sebastian, alnında biriken terleri sertçe silerek.

Nina onu duymazdan gelerek kanepeye doğru gitti ve tekrar dik oturmasına yardımcı olmak için kollarını onun kollarının altından geçirip göğsüne doladı. Ona dokunduğu anda, hızla başına üşüşen ve içini aşına olduğu bir çaresizlik duygusuyla dolduran anıların etkisiyle kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Sebastian, hâlâ onu etkileyecek fiziksel güce sahip gibi görünüyordu. Nina dişlerini sıktı. Bundan sonra onunla mesafeyi korumaya dikkat edecekti.

Sebastian’ın aç olmadığını söyleyerek itiraz etmesine karşın, gelen çorba çabucak kayboldu. Çorba kâsesini bir kenara koyan Sebastian, hemen ardından Nina’nın getirdiği dizüstü bilgisayarını ve kâğıtları aldı.

“Pekâlâ. Artık başlasak iyi olur. Kalem ve kâğıdın var mı?” diye homurdandı.

“Hayır, daha bugün geldim. İşin haftada iki gün olacağını söylemiştin. Kurs çarşambaya kadar başlamıyor. Benden bugün sadece eşyalarını getirmemi istediğini düşünmüştüm.”

Ağzını açan Sebastian, sanki söylemek üzere olduğu şeyi düşünüp vazgeçmiş gibi tekrar kapattı.

“Saatin şu andan itibaren başladığını farz et. Şunlardan birini al.” Başıyla büyük boy kâğıtları işaret etti. “Kurs başlamadan önce yapacak çok şey var ve maalesef ben ilk iki restoranın planlarıyla meşguldüm, bu yüzden daha önce hiçbir şey yapamadım...” Yüzünde bir nefret ifadesiyle bacağındaki alçıyı gösterdi. “Sıfırdan başlamak zorundasın. Bu yedi haftalık bir kurs ve her çarşamba tam gün yapılacak, ama senin bir gün önceden gelip her şeyi ayarlamak için çalışman gerekecek. Yedi hafta boyunca farklı pasta çeşitlerine ve tekniklere bakacağız. Ama ayrıca ben hâlâ son günü düşünüyorum. O gün belki biraz farklı bir şey yapabilirim.”

Nina sonraki yarım saat boyunca mutsuz bir şekilde deli gibi notlar aldı. Hayal ettiği şey bu değildi. Kafasında, akıllı bir uzman doktorun yanında, tam gerektiği zamanda ona neşterini ve vakum hortumunu veren, onun parlak yeteneklerini özümsemeye çalışırken ne kadar becerikli ve destekleyici olduğunu gösteren bir ameliyat hemşiresi olmak vardı. Hayallerinin arasında hasta bakımı, yatak yapma, ameliyathaneyi dezenfekte etme veya koğuşları temizleme gibi işler yoktu.

“Alo, Nina? Dinliyor musun?” Nina başını hevesle salladı ve daha dik oturdu. *Konsantre ol Nina.*

“Her zamanki tedarikçilerimden taze malzeme, yumurta, tereyağı ve krema getirmelerini isteyeceğim, ama mutfakta birçok temel madde zaten var -un, pudra şekeri, ince toz şeker- daha özel ürünleri tanıdığım bir toptancıdan alman gerekecek. İlk gün temel malzemeleri ele alacağımız için onlara ihtiyacımız olmayacak.

Sana hesap bilgilerini vereceğim. Daha sonra gül yaprakları, saf vanilya özü, kristalize menekşeler, fıstık ezmesi, dondurulmuş çilek parçaları ve mango tozu gibi şeylere ihtiyacımız olacak.”

Nina canlandı. İsteddiği şey işte buydu. Eğlenceli şeyler. Çiftlikteki dükkân için bir şeyler pişirmek zor değildi, Victoria tarzı bir pandispanya veya kahveli-cevizli bir pastayı uykusunda bile bir çırpıda hazırlayabilirdi. Sebastian’ın şimdi listelediği malzemelerle harika şeyler yapılabilirdi.

“Ee, alo. Hâlâ benimle misin?” Sebastian’ın kızgın sesi hayallerini yarıda kesti.

“Affedersin, bu—” tekrar dudağını kemirdi, “pastane büyüü çarptı. Tüm bu malzemelerle neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.” Nina restorandaki pasta şefini aylarca izlemiş, yarattığı şeylere şaşırıp hayran kalmış, ama utandığından nasıl yapıldıklarını fazla soramamıştı.

“Tüm bu gizemli tariflerde ustalaşmak için, şekerin ve çikolatanın büyücüsü, lezzet ve dolgu malzemelerinin sihirbazı olmak gerek.”

“Bu sadece ilim,” dedi Sebastian, kaşlarını merakla çatarak.

Önce onun bir an dalga geçtiğini sanan Nina, “Hayır, değil,” diye itiraz etti, ama onun yüz ifadesi son derece ciddiydi. “Bu bir sihir. Şekerli iksirler ve bütün o güzel şeylerle son derece özel şeyler yapmak. Şekeri yenilebilir bir güzelliğe çevirerek bir tür yemek simyası yaratmak gibi.”

“Demek hâlâ hayalcisin Nina,” dedi Sebastian, tekrar dizüstü bilgisayarına dönerek. “Tam anlamıyla doğrusunu söylemek gerekirse, pasta işi de daha ziyade, çoğu yemeklerde olduğu gibi, bir veya iki maddenin doğru bir karışımla birleşerek başka bir madde haline geldiği kimyasal reaksiyonlara dayanır.”

Nina durdu ve ona baktı. “Ama...” On sekiz yaşındayken, Sebastian’ın yemek tutkusu, yapmak istediği yemeklerin tarifleri, bütün o özel ve eşsiz malzemeleri aramak için yeni tedarikçilere yaptığı uzun ziyaretler Nina için ilham kaynağı olmuştu.

“Peki, senin pastaneye olan bu ani ilginin sebebi ne?” diye sor-du Sebastian, bakışlarını derinleştirerek.

“Ben... doğru düzgün bir pastanın nasıl yapılacağını öğrenmek istiyorum. İsteyken pasta şefini bir süredir izliyordum ve... O hari-kaydı. Ben de pişirmeyi seviyorum, bu yüzden düşündüm ki-”

“Nina.” Sebastian, acıklı bir gülüşle alay eder gibi başını salladı. “Sen bir hayal âleminde yaşıyorsun. Yedi hafta burada bana yar-dım etmen, seni eğitemez. Bir pasta şefi olmak yıllar alır. Bunun için adamakılı bir eğitim almak zorundasın.”

Nina elmacık kemiklerine kadar kıpkırmızı olduğunu hissetti. Aşağılanma duygusunu gizlemek için, “Bunun farkındayım,” diye çıkıştı. “Aptal değilim. Ama ben öğrenmek istiyorum... ve bu... bir başlangıç.”

“Ne? Eğitim almayı mı düşünüyorsun? Yoksa bu başka bir...”

Nina *başka bir ne* diye sormak istedi, ama onun ne söyleyece-ğine dair oldukça iyi bir fikri vardı. Sebastian için sorun yoktu, o her zaman ne yapmak istediğini biliyordu. İlk günden beri kara-rını vermişti ve amacına ulaşmak için ebeveynlerinin itirazlarına karşı mücadele etmişti. Oysa Nina’nın ebeveynleri, o ne yaparsa yapsın -kabul etmeliydi ki bir sürü şey yapmıştı- her zaman ona destek olmuşlardı. Bahçe düzenleyicisi olmayı düşündüğünde bir bahçe bitkileri merkezinde çalışmış, ciddi bir kariyer deneyebi-leceğini düşündüğü zaman bir bankaya başvurmuş, öğretmen olmayı düşündüğü zaman da bir çocuk yuvasında yardımcılık yapmıştı. Çok çalışkan olmadığından ya da yeterince çaba gös-termediğinden değil, sadece bunların hiçbirisi sonuçta tam olarak onun düşündüğü gibi çıkmamıştı. Ama Sukie’nin bu son yıl bo-yunca yaptığı muhteşem tatlıların nasıl pişirileceğini gerçekten öğrenmek istiyordu.

“Pekâlâ, başlasak iyi olur. Yapacak çok şey var. Sana bir ta-kım anahtar vereceğim, ama Marcel, yani müdür, orada olacak. Mutsuz bir adamdır, bu yüzden onu görmezden gel.”

“Sanırım işini kaybetmek üzere olduğu için öyledir.”

“Yeni bistro açıldığı zaman onun için de bir iş olacak. Garsonlara ihtiyacım var. Peki, eğer eksik bir şey varsa veya özellikle eldeki malzemeler azalmışsa, dışarı çıkıp onları satın alman gerekir. Şirketin kredi kartını kullanabilirsin.” Sebastian masada duran yıpranmış bir deri cüzdana ulaşmak için zorlanarak öne doğru eğildi. “Ben hâlâ hazırlık listeleri ve tarifler üzerinde çalışıyorum, sana onları e-posta ile göndereceğim. Mutfakta, kursa katılacak üç kişi için tüm araç gereç ve yeterli malzeme bulunduğundan emin ol.” Kucağındaki not defterine baktı. “Herhangi bir eksik varsa, dışarı çıkıp alman gerekir. Tanrı’ya şükür, kursta sadece üç kişi var. Eğer şansım varsa iki tanesi bırakır gider ve ben de böylece kursu iptal edebilirim. İşte temel alışveriş listesi.”

Nina ona şaşkınlıkla baktı. “Benim alışverişe gitmemi mi istiyorsun?”

“Bu sorun olur mu?”

“Hayır, ama burada olmasını beklediğimden çok daha fazla yapılacak iş var,” dedi Nina, dudaklarını ısırarak.

“Eğer bu işin sana uygun olmadığını düşünüyorsan şimdiden söyle.”

“Elbette uygun. Sadece yapacak bu kadar çok şey olduğunun farkında değildim.”

“Oturup başparmaklarını birbirinin içinden geçirmen için sana para ödemiyorum. Gelmeyi sen istedin, burada piknik yapmıyoruz. Senden iş yapmanı bekliyorum. Ve çok çalışmanı.”

Nina doğruldu ve içinde kabaran öfkeyi bastırarak, “Çok çalışmaktan korkmam,” dedi sakın bir sesle.

“Mükemmel.” Sebastian tekrar kıpırdandı ve bir parmağını alçının üstünden içeri sokarak bacağını kaşıdıktan sonra notlarına baktı. “O halde hepsi bu kadar. Ama bu hafta sana fazladan bir günlük ücret ödeyeceğim, çünkü başlarken benim tahmin ettiğimden daha fazla iş çıktı. Bugün perşembe. Kendini organize etmek

ve başlamak için dört günün var. Salı günü görüşürüz, pastaneye gidip çarşamba günü başlayacak olan kurs için yapılan hazırlıkları gözden geçireceğiz.”

Sebastian boş çorba kâsesini masanın yanına itti ve notlarını bıraktı. “Tabakları tekrar tepsiye koyabilir ve çıkarken kapının dışında bırakabilirsin.”

“Benden bir şey... yani, herhangi bir yardım ister misin?” dedi Nina, başıyla tehlikeli bir şekilde kasıklarına yakın olan alçıyı göstererek. Bu hareketinin nasıl görüldüğünü fark edince öfkeden yüzü kızardı. “Yani, kaşınıyorsun. Ben saçlarını falan yıkamak anlamında yardım etmeyi kastetmiştim.”

Sebastian’ın hiddetli bakışı onu kırk beş metre öteden dondurabilirdi. “Ben bakıcı değil, bir asistan işe aldım.” Uzunca bir duraklama oldu. “Hem saçımın nesi var?”

Nina masum bir tavırla gözlerini açtı. “Hiç.”

Sebastian dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine çekti ve tuşlara dokunmaya başladı.

“Yani bana git demek istiyorsun, sanırım,” dedi Nina, huysuzluğunu daha fazla bastıramayarak.

Sebastian’ın dudakları büzüldü. Eğer gözlük takıyor olsaydı, ona mutlaka gözlüğünün üzerinden hiddetli bir bakış gönderirdi.

“Ben gittim.” Nina çantasını aldı, neşeyle el salladı ve kapıya doğru yöneldi. “Hoşça kal.”

“Güle güle, Nina. Salı günü görüşürüz.”

Nina koridorda yürürken, oradan kaçtığı için rahatlamış bir halde başını iki yana salladı. Bir zamanlar ona olan aşkı artık tamamen bitmişti.

Bölüm 5

Nina, Patisserie C'yi neredeyse geçecekti. Burası mıydı? Hayal kırıklığını bastırarak, kapının her iki yanındaki cephenin görünüşüne dair söylenecek olumlu bir şey bulmaya çalıştı. Ama ahşap doğrama çerçevelerin öldürücü tondaki turkuaz renkli boya tabakasının kabarıp çatlamış ve dökülerek etrafa saçılmış olan acıklı görüntüsü olumlu düşünmeyi zorlaştırıyor, dükkânın ön tarafını, aşırı makyaj yaparak süslenmiş zavallı yaşlı bir kadın gibi gösteriyordu. Ayrıca kapının çerçevesinde kaygı verici bir eğrilik göze çarpıyordu ve pencerelerdeki puslu camların iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı.

Camdan içeri baktı ve hayallerindeki o geleneksel, eski tarz, altın yaldızlı aksesuarlarla süslü bir iç dekorasyonla hiç ilgisi olmayan, sadece oldukça işlevsel görünümlü bir kafe görebildi. İçerideki, daha mutlu günler görmüş olan tonet sandalyelerin çevrelediği hepsi çıplak ve tekdüze sıralanmış bistro masalar, orayı bir pasta ile kahvenin keyfini çıkarmak için gidilecek bir yer gibi değil, bir hapisanenin bekleme yeri gibi gösteriyordu. Doğrusu buranın menüsünde keyif diye bir şey var gibi görünmüyordu.

Aslında Nina bugünü, bulunduğu yerin etrafını tanımaya ayırdığı için pastaneye girip oturmaya niyet etmemişti, ama hava berbat olduğu için daireye dönmekten önce çabucak bir fincan kahve içerek ısınmaya karar verdi.

Tereddütle kapıları iterek kasvetli mekândan içeri girdi. Müşteri olarak sadece masalardan birine oturmuş yaşlıca bir kadın vardı. Ondan başka da ortada yer alan vitrinli bir dolabın içinde sanki birbirlerine eşlik etsinler diye bir araya getirilmiş olan çikolatalı ekler, meyveli tart ve bademli kurabiyelerin bulunduğu bir cam tezgâhın arkasında bir adam duruyordu. Dolap sanki işini yapmakta zorlanıyormuş gibi gürültüyle uğulduyordu. Adam başını kaldırmaya tenezzül etmeden elindeki bir bardağı parlatmaya devam etti.

“Bonjour,” dedi Nina ve adamın yüzündeki işine odaklanmış ciddiyet ifadesinden, onun dostça bir girişi takdir eden türde biri olmadığını hemen hissederek tereddütle gülümsedi. Adamda “gelenleri her ne pahasına olursa olsun geri püskürt” gibi bir tavır vardı ve sanki yüzünü dünyadan gizlemeye çalışıyordu.

“Nassı yağdım edebiliğim?” dedi, başını seksen yaşında bir kaplumbağanın yavaşlığıyla kaldırarak.

“İngilizce biliyor musunuz?” Bu rahatlatıcıydı. “İngiliz olduğumu nereden bildiniz?”

Adamın bakışları, bir megafonun gücünü zorlayacak kadar yüksek tonda çıkan sözleri yansıtır gibi sertti ve bir de buna daha fazla hakaret eklemek istercesine, sen-apta-lın-tekisin-ama-ben-sana-katlanmak-zorundayım der gibi gözlerini devirdi.

Ciddi miydi? Adam bunu sadece onun bir *bonjour* demesinden mi anlamıştı?

“Ben Nina. Ben... Sebastian için çalışacağım,” dedi, kendinden emin görünmeye çalışarak, ama adamın bu son derece ilgisiz tavrı karşısında bunu yapmak kolay değildi. Sebastian’ın göz korkutan biri olduğunu düşünüyor olabilirdi, ama Marcel’in göster-

diği bu soğuk ilgisizlik Nina'nın acaba oraya hiç gelmese miydi diye kendini sorgulamasına yol açtı.

Sebastian'la dün yaptığı toplantı Nina'yı oldukça fazla sarsmış, birden mükemmel bir pasta şefi olmak için kurduğu pembe hayalleri büyük ölçüde yıkmıştı. Buraya gelmeden önceki kısa birkaç gün süresince, Sebastian'ı iş yaparken gözlemlemeyi ve gördüğü her şeyi sünger gibi emerek öğrenmeyi, bir şeyleri doğrarken ve onun himayesi altında becerilerini geliştirirken bir yandan da onun fazla göze batmayan asistanı olmayı hayal etmişti. Böyle eşek gibi çalışıp hazırlık yapmak ve bir şeyler satın almak gibi zahmetli bir iş yükü altına gireceğini veya çoğu zaman kendi başına bırakılacağını kesinlikle aklına getirmemişti.

"Sebastian mı?" Adamın ağzının bundan daha fazla bükülmesi mümkün müydü?

"Sebastian Finlay, pastaneyi satın alan."

"Hımm," dedi adam. Yoksa *hıh* mıydı? "Yeni patron adam."

"Doğru. Beni buraya gelecek haftaki malzemeleri kontrol etmem ve mutfığa bakmam için gönderdi."

"Rahatına bak." Marcel elini kaldırarak dükkânın arka tarafını gösterdi. "Kimseyi rahatsız etmezsın. Belki mezarlarında ters dönen geçmişteki bazı şeflerin hayaletleri dışında. Bistroymuş!" Adam başını iki yana salladı, yerinden oynayarak alınının yanına düşen bir tutam saçı sabırsızlıkla geriye iterken gözleri öfkeyle parladı.

"İngilizceniz çok iyi."

"Londra'da yaşadım. Birkaç yıl Savoy'da başgarson olarak çalıştım." Bunu söylerken dudaklarına krallar gibi küçümseyen bir sırıtış yayıldı. Nina onun tezgâhın arkasından ayaklarını birbirine vurduğunu hayal etti.

"Vay canına." Nina ona tazelenmiş bir saygıyla baktı. Bodembroke'daki başgarson, bir anaç tavuk, bir başçavuş ve bir çoban köpeği karışımı gibiydi, restorandaki misafirlerin ve per-

sonelin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışırken, sakın ve şaşmaz bir otoriteyle her şeyi yerli yerinde yapan rahatlatıcı ve tatlı sözlü birine dönüşmüştü.

“Ben Marcel. Şimdilik...” Durakladı. “Patisserie C’deki genel müdür.”

Nina ani bir kararla elini uzattı. “Ben Nina. Ve seninle tanıştığıma çok sevindim Marcel.” O deyim nasıldı? Dostlarını yakında tut, düşmanlarını daha da yakında. Marcel ile arkadaş olmak, akıllıca bir hareket gibi görünüyordu.

Marcel onun uzanmış elini görmezden geldi ve elindeki bardağı parlatmaya devam etti.

Azmini sürdüren Nina, yüzüne hoş bir yapmacık gülümseme yapıştırdı. “Belki bir dakika vaktin olduğunda bana etrafı gösterebilirsin, ama bu arada bir kahve ile nefis görünen şu eklerlerden bir tane almayı çok isterim. Şuraya otursam olur mu?” Pencerenin yanındaki masalardan birini işaret etti. Yalan söylemişti, eklerler oldukça kararmış ve terk edilmiş görünüyordu. Daha da kötüsü, Marcel’in dudakları sanki ona *eğer öyle düşünüyorsan, sen benim ilk başta sandığımdan daha da düşük bir yaşam formusun*, der gibi bükülmüştü.

“Eğer istiyorsan, sen bilirsin.”

Nina içinden irkildi. Bu çok eğlenceli olacaktı. Değil mi?

Nina küçük masaya doğru yöneldi ve geçerken, diğer masada oturan tek müşteri uzanıp onun koluna dokundu ve imalı bir gülümsemeyle bakarak yüksek sesle, “Endişelenme, yakında neşesi yerine gelir,” dedi.

Marcel, *yakında* sözcüğünün göreceli bir kavram olduğunu ima eder gibi, ikisine de pis pis baktı.

“Ben Marguerite. Seni burada görmek çok güzel.”

“Selam... ee, yani merhaba demek istedim.” Marguerite, ona kocaman bir gülümsemeyle bakıyor olsa da, ‘selam’ denilecek türde biri gibi görünmüyordu. “Nasılsınız? Buranın sahibi misiniz?”

Eski sahibi demek istiyorum. Yani eski değil, önceki.” Nina, kusursuz bir şekilde giyinmiş yaşlı kadının zarafetinin etkisi altında kelimeleri değiştirip duruyordu.

Kadın menekşe mavisi gözlerini Nina’nın üzerinde gezdirerek çenesini kaldırdı ve ortalığı çınlatan çok hoş bir kahkaha attı. “Ah hayır canım. Ben buradaki tek müşteri olmaya alışkınım. Galiba burayı küçük dünyamın bir parçası olarak düşünüyorum. Peki, seni buraya ne getirdi?”

“Buranın yeni sahibi için çalışacağım. Sadece birkaç hafta. Vereceği pasta kursunda ona yardım etmek için.”

“Ah, sen pastacısın. Bak işte bu harika bir yetenek.”

Nina etrafa baktı ve sesini alçalttı; kadının sorgulayan bakışlarında gerçeği söylemeye teşvik eden bir taraf vardı. “Aslında ona yardımcılık yapacağım, ama Marcel’e söylemeyin, onun bunu onaylayacağından emin değilim. Ben tam olarak bir şef bile değilim. Bu, biraz daha bir şeyler öğrenmek için bir fırsat. Sadece yedi hafta boyunca burada kalacağım.” Sebastian’ın bir pasta şefi olmak için yıllar gerekir diyen acı sözleri hâlâ kulağında yadırgıyordu. Bunu zaten biliyordu, elbette biliyordu.

“Pasta yapabilmeyi çok isterdim.”

“Ben de,” dedi Nina, kederli bir gülümsemeyle ve kibarca “Kursa katılmalısınız,” diye ekledi.

Kadın bir an ona büyük bir ciddiyetle baktı.

“Aslında bence bu çok iyi bir öneri.”

“Ah,” dedi Nina, birdenbire Sebastian’ın kursta yalnızca üç kişi olduğu için sevindiğini hatırlayarak eli ayağına dolaştı.

“Eğer yapmamam gerekir diye düşünüyorsan o başka.” Marguerite’in yüzünde sert çizgiler belirdi.

“Kesinlikle hayır,” diye cevapladı Nina. Fazladan bir kişi Sebastian için pek bir fark yaratmazdı. “Bence bu harika bir fikir. Yeni beceriler edinmek için yaşınl asla önemi yoktur... Hem zaten siz elbette yaşlı değilsiniz.”

“Hayatım, ben daha bunamadım, bütün akli melekelerim yerinde ve ayrıca dairemde ne yazık ki oldukça dürüst olan bir ay-
nam var.” Kadının yüzü yumuşadı ve gülümsedi.

“Şey, bu halinizle çok iyi görünüyorsunuz,” dedi Nina.

“Ah, sanırım senden çok hoşlanacağım.”

Nina ona sırtıttı. “İsterseniz sizi kursa kaydedebilirim.”

“Mükemmel. Ama sen hâlâ bana adını söylemedin.”

“Adım Nina.”

“Daha önce de söylediğim gibi, ben Marguerite. Marguerite du Fourge, buraya çok yakın oturuyorum. Bana katılmak ister misin?” Başıyla yanındaki boş sandalyeyi gösterdi.

Nina oturdu ve birden ellerini nereye koyacağını bilemedi. Marguerite de aynı Valerie’nin sergilediği gibi bağımsız ruhlu o çok zarif yaşlı hanımlardan biriydi. Bu, Paris’e özgü bir şey miydi? Gümüş rengi saçları kuaförden çıkmış gibi -bunun için başka bir kelime yoktu- mükemmel gümüş dalgalar halinde yapılmıştı. Dikkat çekmeyen makyajı, gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları yumuşatan ince bir pudra ile tamamlanmıştı. Giydiği kıvrık kahverengi uzun etek ve göz alıcı, koyu camgöbeği gömlekle, yanında siyah kot, siyah tişört ve düz babet pabuçlar içinde oturan Nina’yı, bir tavus kuşunun yanında duran donuk renkli bir serçe gibi gösteriyordu.

Marcel, Nina’nın kahvesiyle ekleri getirdi ve Marguerite’in fincanını ona sormadan doldurdu.

“Mersi, Marcel.” Marguerite onaylayarak başını salladı ve hızlı bir Fransızcayla ona bir şeyler söyleyen adamın tavrı tümüyle değişti.

Marcel gururlu bir penguen gibi hızla uzaklaşırken, “O iyi bir adam,” dedi Marguerite, “Ama bunu oldukça iyi gizler.”

“Buraya sık gelir misiniz?” diye sordu Nina, bir kez daha merakla. Burası Marguerite gibi birinin devamlı geleceği bir yer gibi görünmüyordu. Etrafta şüphesiz çok daha şık yerler vardı.

“Burası elverişli,” dedi kadın, neredeyse onun aklını okur gibi. “Ve bende eski halinin anıları hâlâ duruyor, sanırım.” Marguerite, mağrur yüzünü yumuşatan ve aniden çok daha az korkutucu görünmesini sağlayan özlem dolu bir gülümsemeyle ona baktı. “Peki, sen Paris’te mi yaşıyorsun?”

“Geçici bir süre. İki gün önce geldim. Uzun bir hikâye.”

“Benim zamanım çok ve güzel hikâyeleri severim.” Marguerite’in gözlerinde yine, kabile reisi yaşlı kadını yaramaz Tinkerbelle’e dönüştüren haylaz pırıltılar belirdi ve Nina kendini ona -tabii ki Sebastian’ın onun için dünyada yardımını isteyeceği son kişi olduğunu söylediği bölümü atlayarak- tüm hikâyeyi anlatırken buldu. Bunu, adamı kurtarmak ve kadının onun hakkında iyi düşünmesini sağlamak için değil, çok fazla soruya yol açacağı için atlamıştı.

Sonunda, yaşlı kadınla bir saat boyunca sohbet etmeye devam etti. Konuşmayı bitirdiklerini her düşündüğünde, Marguerite ya ona başka bir soru soruyor ya da Paris’in ziyaret edilmesi gereken bazı yerleri hakkında bir şeyler söylüyordu. Nina neredeyse, keşke bir not defteri getirmiş olsaydım diye düşünmeye başlamıştı. Bir süre sonra ayağa kalktı ve gidip biraz çalışması gerektiğini söyledi. Marguerite artık onun ailesi hakkında her şeyi ve Sebastian’ın dairesinde kaldığını biliyordu. Buna karşılık Nina, kaldığı dairenin çevresindeki en iyi pasta fırını, en yakındaki iyi bir restoranı ve gerektiğinde sık gidebileceği tek süpermarketin yerlerini öğrenmişti.

Marguerite ayağa kalktı ve Marcel koşarak gelip onun paltosunu giymesine yardım etti, sonra kapıya kadar eşlik ederek kapıyı açtı ve onu dışarı uğurladı.

Nina, ikinci fincan kahvesini bitirdi ve Marcel’e yardımcı olarak onu bir zahmetten kurtarmak için fincanını alıp tezgâha bırakmaya karar verdi. Tezgâhın önünde durmasına rağmen Marcel kirli fincanları gürültüyle tezgâhın altındaki küçük bulaşık maki-

nesinin içine koymaya devam etti. Nina, adam sonunda varlığını kabullenerek başını kaldırıp kendisine bakana kadar bekledi.

“Hâlâ buradasın.”

“Evet,” dedi Nina, onun sert bakışları karşısında zor da olsa gülümseyerek. “Ve mutfağı görmek istiyorum.”

“Nasıl istersen,” dedi Marcel, tekrar kahve fincanlarına geri dönerek. Her ne kadar Marcel, *Güzel ve Çirkin* filmindeki şarkı söyleyen şamdan kadar misafirperver olmaktan çok uzak olsa da Nina’nın zihninde filmin şarkısı dönmeye başladı.

Her nedense Nina belli belirsiz melodiyi mırıldanmaya başladı.

Marcel başını kaldırdı, ifadesiz bir maskeye dönüşmüş yüzüyle dükkânın arka tarafını işaret etti ve tekrar yaptığı işe döndü.

Demek bu iş böyle gidecekti?

Nina mutfağa girerken bir an kendini Çirkin’in kalesine gizlice giren davetsiz bir misafir gibi hissetti. Ah, kahretsin. İçerisi çok basit ve sıradandı. Ve çok pisti. Nina büyük odanın ortasına doğru ilerlerken ürperdi. Yüzeylerin çoğunun üzeri toz tabakasıyla kaplıydı ve Nina eğer muslukları açarsa suyun borulardan hırıldayarak gelip dışarı akmasının biraz zaman alacağına neredeyse emindi. Burayı temizlemek saatlerini alacaktı. Sebastian nedense ona bundan bahsetmeyi unutmuştu.

Çantasını sanayi tipi paslanmaz çelik tezgâhlardan birinin üzerine koymak için hafif kaygan zeminde yürürken yerlerin yağlı olduğunu hissetti. Mekânın boyut ve ölçeğinden, bir zamanlar bu mutfakta, dükkânda satılan tüm unlu mamullerin üretilmiş olabileceği açıkça anlaşıyordu. Karşı duvar boyunca sıralanmış fırınların hepsi hâlâ yerinde duruyordu ve diğer duvarın önünde de büyük buzdolapları vardı.

Tezgâhların altındaki çekmecelerden birini açarken sert raylar metalik bir gıcırıyla inledi, aceleyle içeri tıklımış gibi görünen karmakarışık mutfak aletleri, sanki sürpriz kutudan fırlayan zapt

edilmez yaylı kuklalar gibi fırlayıp dışarı çıkmak ister gibiydiler. İçindekiler mantıksız bir şekilde bir araya konmuştu; çırpma telleri, tahta kaşıklar, spatula ve oklavalar. Hatta cetveller. Hiçbiri temiz görünmüyordu. Bazı aletlerin üzerinde kurumuş hamur ve krema izleri vardı. İkinci çekmece de aşağı yukarı aynıydı, üçüncüsü de.

Tezgâhların alt tarafındaki raflarda cam, seramik ve paslanmaz çelikten, hepsi rastgele birbirinin içine sıkıştırılmış akıl almaya-cak kadar çok sayıda kâse vardı. Sote tavaları, ağır tabanlı tavalar ve kızartma tavaları Pisa Kulesi gibi eğik yığınlar halinde ve bir örümceğin yamulmuş bacaklarını andıran sapları düzensizce her bir yöne bakacak şekilde üst üste konmuştu.

Nina bütün bunları nasıl halledip de zamanında yetiştirebilecekti?

Ve Marcel'in yardımsever tarafını ortaya çıkarmak için hiç şansı yoktu, zaten Nina onda öyle bir taraf olduğundan hiç emin değildi. Nina'nın düşman safında olduğunu Marcel ona açıkça belli etmişti. Burada tek başınaydı.

Gerçekten tek başınaydı. Yardım isteyebileceği hiç kimse yoktu. Bir an kapıldığı paniğe teslim olmak üzereydi.

Hayır, bunu başarabilirdi. Listeler hazırlaması lazımdı, öncelikleri belirlemeli, her şeyin uygun yerlere yerleştirilmesi için bütün rafları ve çekmeceleri etiketlerle işaretlemeliydi.

Kafe tarafına döndüğünde içerisi hâlâ boştu. Marcel ona bakmadı bile. Nina'nın haylaz tarafı sormadan edemedi. "Marguerite senin tek müşterin mi?"

"Etrafta Madam du Fourge gibi az hanımefendi var. O eski bir arisli. Kibar. Zarif. Buraya her gün gelir."

"Öyle mi?" Nina yine kaşlarını çattı.

"Burası her zaman böyle değildi," diye terslendi Marcel.

"Özür dilerim, öyle demek iste..."

“Evet, istedin.” Marcel’in gözleri ani bir heyecanla parladı. “Bir zamanlar burası Paris’teki en iyi pastanelerden biriydi.” Elini ilgisiz bir tavırla, duvarı ikiye bölen pembe renkli pervazın altındaki soluk mavi boyalı panellere doğru salladı. “Çocukken buradan dört sokak ötede büyüdüm. Cumartesi sabahı kendimizi şımartmak için buraya gelirdik. En iyi milföy burada yapıldı. Buranın specialitesi oydu. Ama pastanenin sahibi onu çocuklarına devretti. Onlar pasta şefi değillerdi. Bir şeyler değışti. Mutfakta pasta yapmayı bıraktık. Şimdi her şey hazır alınıyor. Aynı şey değil. Yakında kapanacağız ve sizin Mösyö Finlay burada kendi bistroğunu açacak.” Marcel acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

“Eğer pastane para kazanmıyorsa...” dedi Nina, omuzlarını hafifçe kaldırıp sempatik görünmeye çalışarak.

Marcel ona dik dik baktı. “Düzgün çalıştırsaydı, kazanabilirdi. Ama on beş yıl boyunca hiç kimse umursamadı.” Birden aksi bir ifadeyle suratını astı, “O halde ben neden ilgileneyim?” Bunu söyleyip hiç kullanılmıyormuş gibi görünen masalardan birini silmek için hızla uzaklaştı.

Nina onun arkasından kaşlarını çatı. Öyleyse neden burada çalışıyordu? Onun bir zamanlar bu alandaki en iş bilen kişilerden biri olduğu açıkça belliydi.

Derin bir nefes alarak saatine bakan Nina ertesi gün tekrar gelmeye karar verdi. Hazırlanmak için birkaç günü vardı ve Marcel’in daha iyi bir ruh hali içinde olacağını umdu. Ama buna pek ihtimal vermiyordu.

Bölüm 6

“Peki, Sebastian’ın dairesi nasıl?” diye sordu Nina’nın annesi, onun Paris’teki dördüncü gününde.

“Güzel,” diye cevapladı Nina ve gözlerini annesiyle yüz yüze görüştüğü telefon ekranından kaydırarak daireye hızlıca bir göz gezdirdi.

“Güzel. Bu bana hiçbir şey ifade etmedi,” dedi annesi, sevimli bir kaş çatışla.

“Tamam, çok güzel. Şimdi oldu mu?” Nina, üzerinde hafif bir esintiyle dalgalanan ince perdelerin olduğu çift kanatlı yüksek Fransız pencerelerine baktı. Bunların arkasında, aşağıdaki geniş bulvara bakan küçük bir balkon vardı. En üst katta yer alan bu köşe daire, birinde Eyfel Kulesi’nin olduğu iki değişik ve her ikisi de harika olan panoramik bir manzaraya sahipti. Nina’nın gereğinden fazla aşına olduğu bir manzara. İşin gerçeği, burada tek başına olmak onun için daha göz korkutucuydu. Buradaki zamanı, gerekli olan şeyleri hazırlamak için pastanenin mutfağında çalışarak geçirse daha iyi olurdu. Marcel yardım etmeyi açıkça reddetmişti. Nina her gün kendine şehri keşfetmek için yedi haftası olduğunu ve aceleye gerek olmadığını söylüyordu.

“Olduğun yeri hayalimde canlandırabilmeyi isterdim, hayatım.” Annesinin kederli gülümsemesi Nina’ya kendini suçlu hissettirdi. Elbette öyle hissedecekti. Yılların verdiği tecrübe ve beş çocuk tarafından bilenmiş olarak feryat etmek, annesinin pek de gizli olmayan silahıydı. Nina telefonunu döndürerek doğrudan balkona çıktı.

“Ne manzara! Ve ne güzel güneşli bir gün. Sen içeride ne yapıyorsun?”

“Annemle konuşuyorum,” dedi Nina, telefonu tekrar ona çevirerek.

“Dışarıda olmalısın. Bu muhteşem bir gün.”

“Biraz sonra çıkıp etrafı keşfetmeyi planlıyordum.” Nina annesine, bugüne kadar keşif olarak yaptığı şeyin sadece Sebastian’ın dairesinin yakınlarında gezinmek ve sonunda bir temizlikçi kadın gibi pastaneyi ziyaret ederek mutfak ovup temizlemek ve mutfak eşyalarıyla çekmeceleri sistemli bir şekilde yeniden düzenlemek olduğunu itiraf etmek istemedi.

“Aman, çok dikkatli ol. Paris’te yankesiciliğin çok yaygın olduğunu duydum. Çantanı başının üzerinden geçirip gövdeneye dola. Gerçi bazen çantanın kayışlarını bıçakla kesiyorlarmış.”

“Anne, dikkatli olurum.” Eğer annesi onu dışarı çıkmaya teşvik ediyorsa, iyi bir iş yapmıyordu.

“Peki, kendini sağlama al—”

“İşte, burası salon.” Nina yavaş çekim yapar gibi telefonu üç yüz altmış derece döndürdü.

“Ah hayatım, bu muhteşem. Çok hoş! Nefis. Sen yaramaz bir kızsın.”

Nina, ekrana dönüp annesine haylaz bir gülümsemeyle baktı. “Tamam, oldukça gösterişli. Bu kanepe sanırım şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli.” Açık gri kadife yüzeyi okşadı ve ördek-başı yeşili yün yastıklara pat pat vurdu. “Bence Sebastian’ın bir dekoratörü olmalı, hepsi çok dinlendirici ve sakin renkler.”

Büyük bir renk analizi meraklısı olan ve en yakışan renkleri bilen annesi, “Çok yazlık renkler,” dedi.

“Mutfak?”

Annesinin artık her odada bir tur yapana kadar tatmin olmayacağını bilen Nina, bir iç geçirerek odanın diğer tarafına yürüdü ve keskin bir sağa dönüşle mutfak-yemek odası olarak kullanılan bölüme geçti.

“Aman Tanrım! Nina, burası çok güzel.”

Nina, geceleri tamamen aydınlatılan Eyfel Kulesi manzarasına sahip, açık plan odanın harika olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kulpları olmayan parlak yüzeyli dolapların olduğu modern mutfakta, bilinen her türlü cihaz vardı.

“Bana o kahve makinesini göster. Ah, John, John! Buraya gel ve şuna bak.”

Nina, annesiyle babasının paslanmaz çelik ankastre kahve makinesi hakkında mır mır konuşarak öyle bir şeyi nereye koyabileceklerini ve kaç mal olacağını merak ettiklerini duyabiliyordu.

Yürümeye devam ederek annesine gömme yumuşak ışıklı ve arduvaz zeminli geniş koridoru, kocaman bir duşu olan ve çok güzel su mavisi fayansla kaplı banyoyu gösterdi.

“Her şey çok güzel görünüyor, hayatım. Eve dönmek istemeyeceksin.”

“Endişelenme anne, Sebastian tekrar yürümeye başlayınca evi geri isteyecek.”

“Peki, bizim sevgili çocuk nasıl? Ona sevgilerimi ilet, olmaz mı? Onu gerçekten özlüyoruz. O neredeyse hep burada yaşadı.” Tam olarak neyin geleceğini bilen Nina gözlerini kapattı. “Ve sonra... yani, bilmem neden eskisi kadar sık ziyarete gelmeyi bıraktı. Onu daha sık göremiyor olmamız ne kadar yazık.”

“Belki üniversiteye ve ardından yemek okuluna gittiği içindir,” dedi Nina, yıllar boyunca belki bin kere tekrarladığı gibi.

“Tatillerde gelebilirdi.”

Nina'nın çenesi gerildi ve telefon kamerasının o anda hâlâ en son teknoloji ürünü düşün ayrıntılarını göstermekte olmasına minnet duydu.

"Tamam, rehberli tur bitti," dedi Nina. "Peki, orada kuzulama durumu nasıl gidiyor?"

"Bana yatak odasını göstermedin. Hadi ama."

"Sadece bir yatak odası. İçinde bir yatak var—"

"Ama diğer ülkelerde nasıl yataklar olduğunu görmek çok ilginç olmalı, sence de öyle değil mi?"

Nina yatak odasının kapısının önünde durdu. Annesine göstermemesi için mantıklı bir sebep yoktu, ama yine de...

Kapıyı açtı, odayı ilk defa gördüğü zaman hissettiği o aynı te-
dirgin edici röntgencilik ve başka birinin hayatına izinsiz olarak
burnunu sokma duygusunu tekrar yaşadı. Bu hissi, yatak odasında,
diğer yerlerde olduğundan daha şiddetli hissediyordu, çünkü
burada çok daha fazla kişisel eşya vardı.

"Ooo, nevresimi beğendim, bu çok güzel. Erkeksi ama zevkli.
Sebastian her zaman zevkli biriydi. Çok güzel lambalar. Peki, ne
okuyormuş?"

Nina yutkundu. Gri, açık mavi ve siyah renkli nevresimin er-
keksi görüntüsü ona sürekli olarak Sebastian'ın yatağında uyu-
duğunu hatırlatıyor ve açık olarak duran ters çevrilmiş David
Baldacci kitabı, sanki Sebastian biraz önce çıkıp gitmiş ve her an
geri dönebilirmiş gibi duyduğu huzursuzluğu pekiştiriyordu.

Her zaman, en azından uyanıkken, bu odada mümkün olduğu
kadar az zaman geçirmek istiyordu. Sebastian'ın varlığı burada çok
fazla hissediliyordu.

"Hadi onun fotoğraflarına bakalım," dedi annesi. Nina bı-
kıklıkla yatağın karşısındaki duvarda yıllar içinden seçilmiş fotoğ-
rafların olduğu çok bölmeli fotoğraf çerçevesine geçti. Daha önce
fazla dikkat etmemişti, ama Sebastian'ı Nick ve diğer kardeşleriyle

birlikte gösteren fotoğrafların aynılarından bazılarının çerçeveye konulmuş olduğunu gördü.

"Ah, bak bu benim, ben!" diye haykırdı annesi. "O günü hatırlıyorum. İlk yemek pişirme yarışmasını kazandığı gün. Bunu bana söyleyip aldığı kupayı göstermek için doğruca bize gelmişti. Bu fotoğrafı baban çekti."

Nina, onun bu yarışmaya hazırlanışını hatırladı. Yemeklerini tatmak için haftalarca ona kobaylık yapmışlardı. Neyse ki bütün aile domuz etini seviyordu.

"Onunla ailesinin güzel bir fotoğrafı," dedi annesi, sesinde apaçık belli olan bir sempatiyle. Nina telefonu tutmaya devam ederek Sebastian'ın mezuniyet gününde annesiyle babasının arasında gergin ve rahatsız görüldüğü fotoğrafa baktı. Sebastian başka bir yöne gitmek istemesine rağmen, ailesini memnun etmek için dışını sıkıp üniversiteden mezun olmuştu. Mezun olduktan bir hafta sonra da yemek okuluna kaydolmuştu.

"Ah, bu senin çok güzel bir fotoğrafın."

"Benim mi!" diye ciyakladı Nina ve gözünden tamamen kaçmış olan en köşedeki fotoğrafa daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. Hiç de güzel değildi. Korkunç bir fotoğraftı. Bir eliyle kır koşusu şampiyonasında kazandığı madalyayı kaldırmış, yüzüne sıçramış çamurların arasından bembeyaz görünen dişleri ve gözleriyle bir salak gibi sırtıyordu. Birden öylece kalıp yüzünde parlayan mutluluğa baktı ve neredeyse geçmişten gelen bir yankı gibi kalbini pır pır ettiren o heyecanı tekrar hissetti. Bir an gözlerine yaş doldu. O zaman öylesine mutluydu ki. İnfilak edebilirdi. Birinci geldiği için değil. Kendi rekorunu kırdığı için değil. Milli olmaya hak kazandığı için değil. Çok mutluydu, çünkü Sebastian finiş çizgisinde onu bekliyordu. Çünkü kollarını ona dolamıştı. Çünkü ona sımsıkı sarılmıştı. Çünkü dudakları başının üstünde onu öper gibi geziniyordu. Çünkü ona bakan gözleri gurur ve mutlulukla parlıyordu. Nina, Sebastian'ın hayatındaki bütün di-

ğer önemli olayların arasına koyduğu fotoğrafı tekrar inceleyerek kaşlarını çattı. Onun, değil bu fotoğrafı, herhangi bir fotoğrafını bile saklamış olduğuna inanamadı. Neden sakladığını merak etmekten kendini alamadı.

Cesur bir güvercin, kruvasandan son aldığı ısırdıktan dökülen kırıntıları ayağının dibinde gagalayarak yemeye başladı. Nina, telefonda annesine söylediği gibi, konuşmaları bitir bitmez yapacağını söylediği şeyi aynen yapıp dışarı çıkma cesaretini göstererek yakındaki bir pasta fırınına gidip bir kahveyle bir kruvasan aldığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Eyfel Kulesi'ne giden yol boyunca sıralanmış yeşil park banklarından birinde oturuyordu ve fındandaki kahvesinin geri kalanını bitirerek ayağa kalktı. Tenini ısıtan güneş onu dışarı çekmişti. İçeride olmak ve annesiyle konuşmak gerçekten çok güzeldi ve ona neden burada olduğunu hatırlatmıştı, yankesiciler olsun ya da olmasın, fark etmezdi. Ve bugün kendine izin veriyordu. Temizlik ve düzenleme işlerini tamamen bitirmişti. Şimdi özenle etiketlenmiş raflar, rahatça açılan çekmecelerle birlikte her şey onun açısından artık yerli yerindeydi ve bu durumdan oldukça hoşnuttu.

Adımlarına yansıyan belirgin bir canlılıkla, omuz çantasının kayışına sıkıca yapışarak devasa, simgesel kuleye doğru yürümeye başladı, arada durup fotoğraf çekerek bunları WhatsApp'taki Hadley Familyası aile grubuna gönderdi. İşin doğrusu, onlardan ancak bu kadar kaçabiliyordu. Nina başını iki yana salladı. Annesinin bu sabahki telefon konuşması buzdağının en tepesiydi. Ailenin geri kalanları da haber alma konusunda anneleri kadar istekliydiler ve düzenli olarak Nina'dan güncelleme talep ediyorlardı. Eğer Nick onun nasıl olduğunu sormak için bir mesaj atmamışsa, o zaman ya Dan e-posta ile ya da Toby doğrudan Twitter'dan mesaj gönderiyordu. Nina ciddi olarak telefonunu yok etmeyi düşünüyordu.

Güvende olmak ve şehrin coğrafi yapısını kavrayabilmek için sabah yürüyüşünü acele etmeden yavaş bir tempoyla sürdürdü ve oldukça ürkütücü trafiğe dikkat ederek Eyfel Kulesi'nden Trocadero'ya giden köprüden geçti. Sürücülere göre yayalar can sıkıcı sinir bozucu şeylerdi ve yola bir adım bile atsalar, onlar için meşru hedef oluyorlardı. Arabalı ve motosikletli sürücüler, avına saldıran aslanlar gibi sürekli öne atılarak boş yerlere geçmek için çabalıyorlardı.

Sebastian'ın evinden ödünç aldığı haritaya bakarak Sol Kıyı ya da daha doğrusu zihninde hâlâ bir parfüm adı olan *Rive Gauche* boyunca yürüdü ve Sen Nehri'nin kapladığı geniş alanı takip ederek Zafer Takı'nı görmek için Champs-Élysées'ye doğru sola döndü, umduğundan çok daha büyük olan Zafer Takı'nın çevresinde trafik daha da korkunçtu. Buranın Avrupadaki en delirtici döner kavşak olarak ünlenmiş olması, boşuna değildi.

Özgürlük duygusunun ve başka birinin danışmanlığına gerek duymadan gezinmenin verdiği keyifle, öğle yemeği için Champs-Élysées'den uzak restoranlardan birinde mola vermeye karar verdi, çünkü bunu yapabiliyordu. Ağabeyi Nick olsa buna hemen engel olur ve çok pahalı olacağı için merkezi turist tuzağı yerlerden kaçınmalarını önerirdi. Dan ve Gail bölge için TripAdvisor tavsiyelerine bakarlardı ve annesi uzun uzun dışarıdaki menüyü incelemeyi yavrularının kapıdan içeri adım atmalarına izin vermezdi.

Nina bağımsızlık duygusuyla içinden geldiği gibi hareket ederek görünüşünü beğendiği bir restoran seçti ve içeri girdi.

Seçtiği midyeler çok lezzetliydi ve yemek yiyen çoğu Fransız'ın yemeğin yanında şarap siparişi verdiğini görünce kendisini şımartmaya karar vererek ısmarladığı oldukça cömert bir kadeh şarabın her damlasının keyfini çıkardı. Yemekten çok zevk almasına rağmen, kalabalık restoranda tek başına yemek yediği için biraz utangaçlık hissetti. Köşede tuvaletlerin yanındaki bir masaya sığılmıştı. Kendini tamamen yalnız hissetmemek için telefonunu

tarayıp duruyordu ve aniden çalmaya başlayınca neredeyse elinden düşürecekti.

“Sebastian, selam.”

“Nina, bir sorunumuz var. Diğer restoran için tedarikçilerimin acele bir iş yapmaları gerekiyordu. Yeni şef bazı tarifleri denemek istedi. Bu da taze malzemeleri bugün pastaneye teslim edemeyecekleri anlamına geliyor. Yani senin gidip alışveriş yapman gerekiyor.”

“Bugün mü?” Nina saatine baktı. “Yarın teslim edemezler mi?”

“Bugün olsa daha iyi olur. İşleri son dakikaya bırakmak istemem. Elbette senin için çok fazla sorun olmazsa.”

Nina dişlerini sıktı. Ah, bu adam iğnelemeyi çok iyi beceriyordu.

“Bunu anlıyorum, ama...” Nereye alışverişe gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Paris’in her tarafı Tesco marketleriyle dolu değildi. Pastanenin yakınlarında bir yer var mıydı? Bunu Sebastian’a sorması mümkün değildi.

“Bir problem mi var?”

“Hayır,” dedi Nina. “Kesinlikle yok.”

“Mükemmel, yarın görüşürüz. Beni almak için otele geleceğini sakın unutma. Konsiyerjden saat sekiz otuz için bir taksi rezerve etmesini istedim. Paris trafiği korkunçtur, o yüzden zamanında geleceğinden emin ol.”

Bölüm 7

Nina, Sebastian'ın odası için bir anahtar kartı istedi ve aynı resepsiyonist ona, "Yine mi sen?" der gibi baktı.

Sebastian'a kötü bir sürpriz olmaması için kapıya vurdu ve daha anahtar kartını yuvasına yerleştirmeden önce kapı açılınca irkildi.

"Sen Sebastian değilsin," dedi geri çekilerek ve adamın koyu kahverengi gözlerine baktı. "Ah, o sensin!" Karşısında, o gün fuayede dizlerinin üstüne çöktüğü zaman gördüğü o Fransız aktöre benzeyen yakışıklı adam vardı.

"Ah, edepsiz valizli hanım ve..."

"Onlar benim değildi," dedi Nina, "Sebastian'ın şeyleriydi. Onları onun için getirmiştım."

Adam duyduğu keyfi bastırmaya çalışırken yanağında sevimli bir gamze belirdi. "Onun şu anki aciz haline bakılırsa, eminim onlar ileride işe yarayacaktır." Neyse ki adamın beklenmedik bir İskoç aksanıyla 'r' harflerini yuvarlayarak konuşması, Nina'nın dikkatini o yöne çekti.

"Ah, siz İskoç'sunuz," dedi. Adam ona tamamen Fransız gibi gelmişti.

“Ama ekose eteğimi bugün evde bıraktım,” diye takıldı adam; yüzüne yayılan sıcak ve samimi gülümseme onu daha yaklaşılabılır ve bir film yıldızı olmaktan daha uzak biri gibi gösterdi.

Onun gülümsemesine karşılık vermemek imkânsızdı. “Özür dilerim, ben sizin Fransız olduğunuzu varsaydım. Siz Sebastian’ın arkadaşı olan müdür olmalısınız.” O anda ona gülümseyen Alex, üç parçalı resmi takım elbisesine rağmen öyle fazla müdür gibi görünmüyordu. Bu haylaz gülümseme ve her an kahkaha atmaya hazır duruşuyla, fazla gelişmiş bir okul çocuğuna benziyordu.

“Evet, o benim. Ama, sakın anneme beni Fransız zannettiğini söyleme. Çok kızar. Ona sadece beş dakika uzaklıkta olan Edinburgh gibi güzel ve hoş bir şehir yerine burada çalışıyor olmam, onun için zaten yeterince kötü.”

“Ah, benim annem de aynı. Ben Nina. Sebastian’ın yeni... sağ kolu.”

“Aa, küçük kız kardeş,” dedi Alex, gözlerine yansıyan ani bir keyifle. “Senin hakkında çok şey duydum.”

“Hiçbirisi iyi değildir, eminim,” dedi Nina, ağzını hüznümlü bir gülümsemeyle bükerek.

“Endişelenme,” dedi Alex güven veren bir sırtışla ve adamın gözlerindeki ilgi Nina’nın kalbini ısıttı. “Ben onun söylediği her şeye ihtiyatla yaklaşırım.”

“Bu beni daha iyi hissettirmedi.”

Alex’in gülüşü kaydı. “Hey, o şu anda herkese aksi davranıyor. Onu epeyce bir süredir tanıyorum, kendimi onun en yakın arkadaşlarından biri olarak görüyorum ve tam bir baş belası gibi davrandığını da biliyorum. Ama, yeni bir iş kurmak ve onu çalışır hale getirmek her zaman streslidir. Ancak,” gözlerinde fesat bir ışık belirdi, “eğer bu aksi herif gerçekten dikkat etmezse, kendini sıçanlarla birlikte şarap mahzeninde bulacak.” Nina gülmemeye çalıştı. Alex’in neşeli ve gerçekçi sözleri hoşuna gitmiş ve ona kardeşlerini hatırlatmıştı.

“Aksi herifin içerde olup olmadığını sormak aptalca olacak.”

Alex güldü. “İçerde ve inanılmaz derecede huysuz. İçeri girmek için hayati tehlike parası isteyebilirsin. Bu sabah saçını yıkamak zorunda olduğunu kafasına takmış ve saçma bir saatte ona yardım etmem için ısrar etti. Onu banyodaki lavabonun üzerinde dik tutmaya çalışmak, Bambi’ye buz üzerinde yardım etmek gibiydi. Sonra salak herif düş almaya karar verdi. Bacağını sarmak için sanırım sanayi tipi bir streç film rulosunun tümünü kullanmış olmalıyız.”

Nina, Alex’in komik yüz ifadesine bakıp gülümsedi.

“Zorlu bir performansla benziyor.”

“Senin anlayacağın, o zamandan beri dinleniyordu. Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek için içeri girdim.” Alex’in yüzü ciddileşti ve sanki Sebastian her an ortaya çıkabilirmiş gibi omzunun üzerinden bakarak sesini alçalttı.

“Aramızda kalsın, sanırım o—”

Birden kalçasında duran telsiz cazırdadı.

“Alex, bir sorunumuz var.”

“Mezar taşıma bu cümle yazılacak.” Alex kaşlarını çatarak tel-sizi çekip aldı. “Beş dakikada oradayım. Pekâlâ, şey, ben şimdi gitmeliyim. İşletecek bir otelim var. Tanıştığımıza memnun oldum Nina. Seni tekrar göreceğime eminim.” Döndü ve içeriye bağırdı. “Ben çıkıyorum Bas, yarın sakat kontrolüne geleceğim, ama Florrie Nightingale beni rahatlatmaya geldi.”

Elini neşeyle sallayarak Nina’nın yanından geçip kapıya doğru yürüdü.

Nina odaya girerken, Sebastian kendi kendine ayağa kalkıyordu. “Geç kaldın.”

“Özür dilerim, ben...”

“Her neyse, acele etmemiz lazım.” Sebastian’ın kuru sözleri, onun etkilenmediğini açıkça gösteriyordu.

Nina yüzüne en hoş gülümsemesini kondurarak sırtıttı, neredeyse yanaklarına kadar açtığı ağzı yüzünü ağrıttı. Onun kendisini

gıcık etmesine izin vermeyecekti. Tamamen cana yakın ve sıcak olacaktı. Ondan öğrenebileceği her şeyi öğrenecek ve özümseyecekti.

“Dizüstü bilgisayarımı ve evraklarımı getirebilir misin?” Koltuk değneklerini işaret ederek her iki işi birden yapamayacağına belirtti.

Nina daha bir şey söylemeden, Sebastian start kapısında bekleyen yarış atı gibi odadan fırladı. Asansörden çıktıktan sonra, koltuk değneklerini şaşırtıcı bir çeviklikle kullanarak görev verilmiş bir adam gibi lobide seri hareketlerle ilerledi ve otelden çıkıp rampadan kaldırıma indi.

Kapı görevlisi onlar için bir taksi bekletiyordu ve Nina’nın binmesi için arka kapıyı açtı. Kız binmek üzereyken Sebastian yüksek sesle cık cık etti.

“Senin ön koltuğa geçmen gerek.” Sebastian önce kışını koltuğa koyabilmek için acemi bir sıçrayışla yerinde döndü.

“Ah, özür dilerim. Evet, elbette, sana yardım edeyim.” Koltuk değneklerini ondan alabilmek için dizüstü bilgisayar çantasını aceleyle ön koltuğa attı.

Sebastian arka koltuğa kayarak bacaklarını uzunlamasına uzattı. Taksi şoförü geriye döndü ve hızlı el hareketleriyle ona Fransızca bir şeyler söyledi.

“Tamam, tamam, emniyet kemerini takacağım,” dedi Sebastian ve dönerek kemeri çekmeye çalıştı.

Birkaç denemeden sonra, kemeri çekip takabilmek için çok uygunsu bir açıda oldu açıkça belli oldu.

Taksi şoförü kollarını birbirine doladı. O kemer takılana kadar hiçbir yere gitmiyorlardı.

Sebastian öfke içinde öfleyip pöflerken, Nina koltuk değneklerini onun önündeki yere uzattı ve yardım etmek için eğildi. Ne var ki bu o kadar kolay değildi ve dizini onun bacaklarının arasına koyması gerekiyordu, bunun bir zararı yoktu ama bu arada biraz

bozulan dengesini bulmak için elini bir an onun kasıklarına dayamak zorunda kaldı.

“Ah, özür dilerim,” diye ciyakladı Nina. Ona bakmaktan kaçarak, becerikli ve sakin bir şekilde onun omuzlarının etrafından arkasındaki kemere uzanmaya çalışması daha da büyük bir hata oldu, çünkü bu defa burnu onun göğsüne geldi. Sebastian onu her iki kolundan tutarak dengesine yardımcı olurken, Nina en büyük hatayı yapıp başını kaldırarak onun gözlerine baktı. Koyu kahverengi gözlerde minik kızıl lekeler vardı ve şimdi onu dikkatle inceliyordu. Nina birden nefesinin sıkıştığını hissetti. Elmacık kemiğinin üstündeki S şeklinde neredeyse matlaşmış yara izini ve inanılmayacak kadar sık kirpikleri görebiliyordu. Küt küt atan kalbinin sesi kulaklarında uğulduyordu ve birden kendini tutamayıp, “Çok daha iyi kokuyorsun,” dedi.

Sebastian, bir erkek için son derece zarif sayılabilecek kaşlarından birini kaldırıp ona dik dik baktı.

Nina yutkundü ve bakışlarını kaçıramayarak omuz silkti. “Demek istediğim...” Sesi hafifleyerek kesildi. Birkaç saniye, kalbi rahatsız edecek şekilde çarparak Sebastian’ın hiç kırpmadığı gözlerine baktı.

Yüz ifadesinden bir şey okumak imkânsızdı, koyu gözleri dikkatle ve hiç oynamadan ona bakıyordu, fakat Nina onun çenesinin kasılmış olduğunu ve ağzının etrafındaki gerginlikle hâlâ biraz solgun olduğunu görebiliyordu. Aslında, o gerilme uzun zamandır vardı. Nina onun çevresindeyken, muhtemelen yine yanlış bir fikre kapılmasından korktuğu için hep ciddi görünüyordu.

Hâlâ yüzünün kızarmasına sebep olan o anının canlanmasıyla başını eğerek emniyet kemerini tekrar çekti ve onu Sebastian’ın omuzlarına sarmayı başardı, ama tokayı yerine takmak için ona yeterince yakın değildi.

“Teşekkürler. Gerisini ben yaparım.” Sebastian’ın sert sesi, tokayı elinden alırken düşüncelerini böldü. Nina bu temasla birlikte

içine dolan ve sinir uçlarının ani bir sevinçle canlanmasına yol açan elektrik akımının tek işareti olarak bir an gözlerini kırıştırdı. Belli belirsiz ve özel bir niyet taşımayan bu dokunuşun, kendisinde hâlâ aynı etkiyi yaratmasından dehşete düşerek ellerini hemen geri çekti.

Bölüm 8

Nina, Sebastian için çalışmanın pek eğlenceli olmayacağına karar verdi. Sürekli hırslayarak ve azarlayarak sürdürdüğü aksi tavırlarıyla yanına yaklaşılamayan huysuz ayının tekiydi. Marcel'in onun erişimine uzak olan dükkânın ön tarafındaki pastane bölümünde olmaktan yararlanarak göze batmamaya çalışmasına şaşmamak gerekirdi. Taksi onları mutfağın merdivensiz arka kapısına getirmişti ve Sebastian'ın daha fazla uğraşmaya ve az basamaklı bir merdiveni tırmanarak mutfaktan dükkâna açılan üstteki koridora çıkmaya niyetli olmadığı anlaşılıyordu.

“Oraya değil Nina,” diye düzeltti Sebastian, tezgâhlardan birini iten Nina'ya. “Şuraya. Ben onları U şeklinde istiyorum. Sonra bütün terazileri çıkarabilirsin.”

Nina dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak sırtını ona döndü ve ağır masanın bir köşesini kaldırıp korkunç gıcırtilarla onu yerine oturtmaya çalıştı.

“Tanrım, bu gıcırtiları yapmak zorunda mısınız?”

Nina sırf onu kızdırmak için tekrar yaptı. Tezgâh çok ağırdı. Ne bekliyordu ki? Buraya koskoca mutfak eşyalarını taşımak için

gelmemişti. En sonunda her şeyi Sebastian'ı tatmin edecek şekilde ayarlamayı başardı.

“Pekâlâ, senden katılımcıların her biri için bir çalışma yeri hazırlamanı istiyorum. Şimdi dört katılımcı oldu. Bir kişi daha ilave oldu ki onsuz da yapabiliydik.”

Nina, Marguerite'i düşünerek başını eğip ayaklarına baktı.

“İhtiyaç duyacakları tüm mutfak aletlerini ayarlayacağız. Yarın ilk olarak profiterol hamuru yapacağız, onun için ihtiyacımız olan şeyler...” Sebastian gereken aletleri ezberden hızlıca sıraladı. Nina mutfakta koşturarak çırpma telleri, saplı tencereler, sürahiler, elekler, kâseler ve tahta kaşıkları aceleyle toparlamaya çalışırken, kendisi bir taburenin üstüne tüneyip mavi alçılı bacağına başka bir taburenin ayak yerine dayayarak olağan ikazlar, kendi kendine mırıldanmalar ve kızgın kaş çatmalar arasında telefonuyla ilgilendi.

Nina, onun söylediği her şeyi hatırlamayı başarabildiği için kendisiyle gurur duyarak topladıklarını düzgünce yerlerine dizdi ve mutfağı gözden geçirmek için geri çekildi.

Sebastian ayağa kalktı ve topallayarak çalışma tezgâhlarından birine gitti. “Bizim için de, daha doğrusu kendin için, bir yer hazırlamayı unutma. Temel şeyler için seni yönlendireceğim ve sıra işin asıl teknik kısmına gelince, nasıl yapılacağını göstereceğim.”

O kısmı Nina'nın umurunda değildi, ondan çok şey öğrenmeyi umuyordu.

İşleri neredeyse bitmişken, Sebastian düz cam terazilerden birini parmaklarıyla tıklattı ve kaşlarını çatı. “Bunların pillerini kontrol ettin mi?”

“Aa...” Nina'nın gözleri panikle açıldı. “Ee...”

“Ah, inanamıyorum, onların çalışıp çalışmadığını mutlaka kontrol etmişsindir.”

Nina telaşla ellerini salladı “Şey... ben... ben...”

Sebastian çoktan bir teraziyi ters çevirip altındaki küçük lit-yum pili çıkarmıştı. “Git ve Marcel’e bunları çabucak nereden bulabileceğimizi biliyor mu diye sor.”

“Özür dilerim, ben bunu...”

“Düşünemedim mi diyeceksin, Nina? İnsanların malzemeleri nasıl tartmasını bekliyordun? Peki, yumurtalar nerede? Onları hiç bir yerde bulamadım. Kilerdeki stokları kontrol ettin mi?”

Nina’nın ağzı dehşetle açıldı. İkisini de tamamen unutmuştu. Dün malzemeler için gittiği dükkânlardan o kadar çok tereyağı ve krema almıştı ki yumurta taşımaya cesaret edememişti. Ayrıca, on-ları süpermarkette bulamamış ve Fransızca yumurta anlamına gelen *oeuf* kelimesi aklından tamamen çıkmıştı. Sonra dükkâna geri dön-düğünde her şeyi buzdolabına doldurmuş ve kileri kontrol etmeyi tamamen unutmuştu.

“Ben... ben...” Neden, o yanındayken konuşma özürlü bir ap-tala dönüşüyordu. “Kiler nerede? Şimdi bakarım.”

Sebastian gözlerini tam olarak devirmedi ama devirmiş kadar oldu. “Koridorun ortasındaki merdivenin tepesinde. Saçma sapan bir yerde, bu yüzden bu binanın tamamen tadil edilmesi gereki-yor. Kilere baktıktan sonra Marcel’e gidip pil almak için yakınlar-da herhangi bir yer olup olmadığını öğren. Git biraz yumurta al ve hemen buraya geri dön.” Sebastian ağzını büzdü ve yüzünde o tanıdık hoşnutsuzluk ifadesi belirdi.

Nina, merdivenin tepesindeki kapının arkasında gizlenmiş olan Marcel’le yüz yüze geldi, adamın ağzı sanki kuru erik gibi temelli olarak -tuhaf bir şekilde Sebastian’inkine çok benzer şekilde- bü-zülmüş görüntüsü veriyordu.

“Kilere bir göz atmam gerekiyor.”

“Ben olsam zahmet etmezdim,” dedi Marcel. “Çünkü boş.”

“Boş mu?”

“Evet. Önceki sahibi her şeyi sattı.”

“Her şeyi mi?” Mankafa bir papağan gibi konuşmaya başlamıştı.

“Lille’de bir pasta okulu açan bir kadına sattı. Kadın karavanıyla geldi. Her şeyi aldı.”

Nina içine çöken kurşun gibi ağır bir sıkıntıyla kilerin kapılarını geçti ve lambanın düğmesini açtı. Boş ve terk edilmiş olarak duran unla kaplı rafların yüzeylerinde daha önce orada duran malzemelerin bıraktığı izler vardı. Nina dönerek çift kapılı buzdolabını açtı. Boş raflar onunla alay eder gibiydi.

“Kahretsin!” Sebastian’ın varsaydığı gibi, o da temel maddelerin kilerde olacağını ummuştı. Sebastian küplere binecekti. Alışveriş listesi çok büyük olacaktı ve Nina onların hepsini nasıl taşıyacağını hiç bilemiyordu. Sebastian’dan herhangi bir yardım isteyemezdi ve Marcel yardım etmeye bir parçacık istekli olsa bile, onun dükkânda olması gerekiyordu. Yardım isteyecek hiç kimse yoktu. Dudağını geveleyen Nina, birdenbire ona her zaman yardımcı olan ailesi keşke o kadar uzakta olmasaydı diye düşündü.

Omuzları düştü ve kapıları yavaşça kapattı.

“Belki bu biraz işe yarayabilir,” dedi Marcel ve kilerin köşesinden yaşlı kadınların kullandığı parlak renkli bir alışveriş arabası çıkardı.

Nina mutfağa geri dönmeden önce durup birkaç kere derin nefes aldı ve gözlerine dolan yaşları bastırarak Sebastian’ın yanına geldi.

“Biraz yumurta ve pil almak için dışarı çıkıyorum,” dedi, sesini canlı ve neşeli tutmaya çalışarak.

“Marcel gidemez mi?” diye sordu Sebastian, dizüstü bilgisayarıyla başını kaldırarak.

“Onun pastanede olması gerekiyor.”

“Neden? Bana orada gerçekten bir müşteri olduğunu söyleme. Mekânın henüz kapanmamış olmasına şaşmak gerek.”

“Ee... evet, içeride bir çift var,” diye yalan söyledi Nina.

“Peki, acele et, benim burada bu kadar uzun süre kalmaya niyetim yoktu.” Saatine baktı. “İyi ki dizüstü bilgisayarımı getirdim de önemli şeyler üzerinde çalışabiliyorum.” O sırada telefonunu çıkarıp ekrana dokundu. “Evet, Mike. Lambalar geldi mi? Yarı için elektrikçiler çağrıldı mı?”

Sebastian onu devre dışı bırakmıştı ve bu aynı zamanda Nina’nın ona boş raflardan söz etmek zorunda kalmaması anlamına geliyordu. Onun için bu, çok haksız bir başka kara leke olurdu. Mutfağın ne durumda olduğu ve Nina’nın onu düzgün bir şekilde sokmak için ne kadar çok çalıştığı hakkında Sebastian’ın hiçbir fikri yoktu. Pisliğin tekiydi. Hiçbir şekilde mazur görülecek bir yanı olmayan, duygusuz ve beş para etmez şerefsizin biriydi.

Nina’nın buna gerçekten katlanması gerekiyor muydu? Buna değer miydi? Bunun aslında amaca götüren bir araç olması gerekiyordu, ama Nina şimdi bundan o kadar emin değildi. Özellikle, Sebastian’ın bir pasta şefi olmanın yıllarca süreceğine dair söylediği moral bozucu sözlerden sonra, Nina tamamen saf biri değildi, bunu biliyordu, ama burada olmanın en azından bir başlangıç yapmasına yardım edeceğini ummuştu. Birdenbire Nina, Paris’e gelmenin sonuçta hiç de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladı.

Tanrı’ya şükür ki Doris vardı -Nina, Marcel’in ona verdiği büyükannelerin alışveriş arabasına bu adı takmıştı- hafif yamuk bir tekerleği olmasına rağmen, onun resmen en yakın arkadaşı, kurtarıcısı ve kahramanıydı. Kilerin, Hubbard Ana’nın* kileri gibi bomboş olduğunu göz önüne alan Nina, Sebastian’ın listesinde bulunan miktarları ikiye katlamaya karar vermişti. Nina, zavallı Doris’in sanki tonlarca un, pudra şekeri, toz şeker, tereyağı ve yumurta varmış gibi görünen malzemelerin ağırlığı altında gıcırtilar çıkarmasına rağmen, sağladığı bu verimlilikten oldukça memnun

* (Old Mother Hubbard) Bir İngiliz çocuk tekerlemesi –çn.

kalmıştı. (Neyse ki ender bir dayanışma gösteren Marcel, pilleri onun için halletmişti.)

Alçak Sebastian. Dizüstü bilgisayarıyla telefonu yanındaydı ve mutfakta çalışmaya devam edebilirdi, bu yüzden Nina pastaneye dönüştü güneşin tadını çıkarmaya ve mutfağın stresinden uzaklaşmaya karar verdi, cadde boyunca hiç acele etmeden yakındaki dükkânların -bir evcil hayvan dükkânı, göz alıcı üç güzel saç örgülü kazağın sergilendiği bir tuhafiyeci, bir bisikletçi dükkânı ve bir çiçekçi- vitrinlerine bakarak sallana sallana yürüdü.

Rengârenk çiçeklerin görüntüsü onu birden durdurdu ve gülümsetti. Çok güzel buketler halinde sarılmış pembe-sarı güller, küçük gümüş saksılar içinde leylak rengi fiyonklarla süslenmiş mor sümbüller, bir kova içine doldurulmuş en sevdiği açık pembe, koyu kırmızı ve mor renkli Peru zambakları vardı. Çiçekçiye geçtikten birkaç adım sonra durdu ve geri döndü. Birkaç demet çiçek, mutfağı ve pastaneyi büyük ölçüde aydınlatabilirdi. Ama hem onları hem el arabasını birlikte idare edemezdi. Ancak küçük gümüş saksıları taşıyabilirdi ve onlar masaların üstünde çok hoş görünürlerdi, eğer başka bir şey olmasa bile bunlar onu mutlu ederdi. Sebastian'ın mutfağa girmesi sınırlı olduğundan, onları asla bilemezdi. Nina onlardan altı tane aldı ve el arabasının üstüne dengeli bir şekilde yerleştirerek yeniden yola koyuldu.

El arabasını bir yöne doğru yürütürken, yamuk tekerleğin diğer tarafa çekmesiyle koyduğu çiçek saksılarının aşırı yüklendiğini fark etti. Arabayla güreşirken dengesi biraz bozuldu ve lanet olsun ki tam da pastanenin yolunun karşısındaki kavşaktayken gümüş saksılardan biri kaçınılmaz olarak kendini arabadan kafa üstü dışarı attı. Nina kricket sahasındaki bir top tutucu gibi tam zamanında öne fırlayıp ağabeylerinin her birine bir zafer çılgılığı attıracak bir maharetle saksıyı havada yakalarken, bırakmak zorunda kaldığı araba, öndeki fazla ağırlık yüzünden dengesiz bir şekilde öne doğru eğilmeye başladı.

“Aaa!” Aniden ortaya çıkan bir kız, el arabası yere kapaklanmak üzereyken onu sapından yakaladı ve zafer kazanmış gibi bir tavırla çekerek doğrulttu. “Vay canına, bunun içinde ne var böyle? Taş ocağının yarısı mı?” diye sordu kız, çok belirgin bir Birmingham aksanıyla.

Çiçekleri tutmaya çalışan Nina, “Kayalar falan var, evet,” dedi gülerek. “Sen İngiliz’sin.”

“Sadece birazcık. Bu bere beni buralı gibi gösterir sanıyordum,” dedi kız, siyah saçlarının üzerine takmış olduğu parlak kırmızı bereyi göstererek.

Nina onun güçlü bedenine ve kemerli trençkotuna şöyle bir göz attıktan sonra ayakkabılarına baktı.

“Bence Crocs terlikler seni ele vermiş olabilir,” dedi çok ciddi bir ifadeyle dudaklarını büzerek.

Diğer kız kahkahaya boğuldu. “Onlar tam anlamıyla İngiliz, değil mi? Kendine saygı duyan hiçbir Fransız kadını bu kadar rahat bir şey giymez.”

Nina terliklerin Avustralya ya da Amerika kökenli olabileceğini düşündü, ama o zamana kadar gördüğü Fransız kadınları düşününce, ona hak verme gereği duydu. Marguerite’in ya da Valerie’nin -soyadı neydi- plastik terlikleri hoş karşılayacaklarını hayal bile edemiyordu.

“Ayak başparmağımı çarptım, lanet şeyi kırmış olabilirim. Giyebileceğim tek şey bunlar. Kafama Audrey Hepburn tarzı bir şey takarsam insanların aşağıya bakmasını önleyebilirim diye umuyordum.”

Nina düşüncesini yüzüne yansıtmamak için mücadele etti.

“Audrey Hepburn gibi bir görüntüm de yok, değil mi?”

Nina, gücenmeyi azaltabilirmiş gibi başını yavaşça iki yana salladı. “Üzgünüm. Hayır. Ama yardımın için teşekkürler. Bu nasıl bir felaket olabilirdi, bilemezsin. Bunun içinde üç düzine yumurta var.”

İkisi de aynı anda dehşet verici bir sesle ciyakladılar. “Düşünebiliyor musun?”

“Ah! Çırpılmış yumurtalar.” Diğer kız siyah saç buklelerini coşku-
lu köpek yavruları gibi oynatarak başını salladı ve birbirlerine gülüm-
sediler. “Un, şeker ve pudra şekerleriyle birlikte tam bir felaket olurdu.”

“Anında hazır pasta,” diye dalga geçti kız, gözlerinde eğlenceli
bir ifadeyle. “Pastayı kim sevmez ki?”

“Benim içinse bu, anında işten kovulmak demek. Teşekkür
ederim, benim paçamı kurtardın.”

“Sorun değil, bu arada ben Maddie.”

“Ben Nina.”

“Gideceğin yer uzak mı?”

Nina başını iki yana salladı. “Şurası.” Caddenin diğer yanında-
ki pastaneyi işaret etti.

“Ah, ben de oraya gitmeye niyetliydim. İyi bir yer mi?”

“Doğrusunu istersen, iyi olduğuna pek emin değilim ama
bunu sana söylediğimi kimseye söyleme.”

“Sana yardım edeyim. Çiçekleri ben taşıyacağım ve yumurtala-
rı sana bırakacağım. Sen orada mı çalışıyorsun?”

“Sayılır.” Nina yürürlerken Maddie’ye tüm hikâyeyi anlattı ve
pasta kursuyla ilgili detaylı bilgiler verdi.

“Ne kadar heyecan verici. Ben korkunç bir aşçıyım. Daha çok,
eski usul yahni ve çocuk muhallebisi yapabilen türde bir kızım.”

El arabasını çekerek yürürken, “Kursa katılmalısın,” dedi Nina,
bir yandan arabayı boşaltmanın ne kadar süreceğini düşünerek.

“Ne harika bir fikir.”

“Ah, hayır, onu demek istemedim.” Böyle söylemeyi bırakma-
lıydı. Bu, onun düşünmeden öylesine söylediği bir şey haline gel-
mişti. Bu işi yapan diğer insanlardan çok daha hızlı bir şekilde
kursu yeni adaylar yazdırıyordu. Sebastian hiç mutlu olmayacaktı.
“Kurs yarın başlıyor, o yüzden belki biraz–”

“Mükemmel, yarın dersim yok. Ve ne var biliyor musun?
Annem buna müthiş sevinecek. Ona altı aylık doğum günü pas-
tası yapabilirim.”

Nina bu ilginç açıklama karşısında kaşlarını kaldırdı.

Maddie güldü. “Biz altı aylık doğum günleri kutluyoruz. Evde pasta severiz. Aslında normal olarak onları Tesco’dan alıyoruz. Bir keresinde elmalı turta yapmayı denedim. Lafı uzatmadan, sonunda yanmış, geri alınamaz şekilde sertleşmiş ve kaba yapışmış olduğunu söyleyeyim. Sonuç olarak çöp kutusuna gitmek zorunda kaldı.”

Nina, pastaneye vardığında Maddie’nin yardımıyla el arabasını merdivenlerden yukarı çıkarıp içeri sokarken, diğer kız çoktan yüksek sesle eve gidince ne tür bir kek yapabileceğini düşünüyordu.

“Kursa yazılmak için biraz geç olabilir,” dedi Nina.

“Endişelenme,” dedi Maddie.

Nina rahatlayarak hafif bir iç geçirdi. Tanrı bilir Sebastian ilave bir öğrenci hakkında ne söylerdi, özellikle de bunu Nina’nın önerdiğini duyarsa.

“Yarın sabah çıkar gelirim, eğer yer yoksa, hiç sorun değil.”

Bölüm 9

Nina, kendi bildiği yola gitmekte kesinlikle kararlı olan inatçı el arabasını yönetmeye çalışarak içeri girerken, Sebastian dizüstü bilgisayarının üzerine eğildiği pozisyonundan başını belli belirsiz kaldırarak, “Beş dakika içinde gideceğiz, işini bitirdin mi?” diye sordu. Bankın üzerinde bir bacağına sandalyeye dayamış halde yanlamasına çalışmaktan oldukça rahatsız görünüyordu.

Nina, onun işine yoğunlaşmış olmasına şükrederek yumurtaları çıkarmakla uğraşırken, “Aslında,” dedi, “ben, şey... belki yeni bir çalışma yeri hazırlasam, yani bilirsin... başka biri daha ortaya çıkıp kursa katılmak isterse diye.” Uzun bir sessizlik oldu ve Nina bir an bu işten sıyrılabilceğini düşündü. Ama hiç şansı yoktu. Sebastian kaşlarını şüpheyle çatarak dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. “Tekrar söyle, bakayım.”

“Şey, bilirsin...”

“Hayır.”

Nina cesaretini toplayarak göz ucuyla onun delici gözlerine baktı. Utanmış bir halde kaypak görünmemek için elinden geleni yaparak bir ayağını öbür bacağının arkasına sürttü.

“Tanrı aşkına, Nina!”

Nina gözlerini kırptırdı. “Bunu kasıtlı yapmadım, ben... şey, tanıştığım bir İngiliz kıza bahsettim ve o gerçekten çok heveslendi ve...”

“Ama ona kursun dolu olduğunu falan söylemek aklına gelmedi, öyle mi?” diye hırladı Sebastian ve onun bu öfkesine karşılık Nina ne diyeceğini bilemedi. Bu o kadar büyütülecek bir şey değildi ki.

“Lanet olsun!” diye bağırıp koltuk değneklerini kaptı Sebastian. “Artık yetti. Bir taksi çağır. Dışarı çıkacağım.”

O gider gitmez Nina gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Hayır, ağlamayacaktı. Buna değmezdi, o bir domuzdu ama onu ağlatamayacaktı. Nina ondan nefret ediyordu. Nasıl olmuştu da onun gibi kendini beğenmiş, kaba, huysuz, suratsız, kaba, dik kafalı, kaba bir domuzla âşık olabileceğini hayal edebilmişti?

Otele dönüşteki taksi yolculuğu, yine arkada oturan Sebastian’la birlikte tam bir sessizlik içinde tamamlandı. Nina, kırk beş dakikalık yolculuğu pencereden sabit bir bakışla dışarı bakarak ve aklından bavullarını toplamayı düşünerek geçirdi. Buna katlanmak zorunda değildi. Sebastian’ı oteldeki odasına kadar götürür götürmez, hemen çıkıp onun dairesine koşacak ve oradan cehennem olup gidecekti. O, kendisine yardım edecek başka birini bulabilirdi.

Omzu, berbat trafiğin dur kalkları yüzünden emniyet kemeri baskısıyla ağrımaya başlamıştı. Paris trafiği tam anlamıyla korkunçtu. Arabada geçen zaman, normal zamandan daha yavaş ilerliyor gibiydi ve Sebastian’la arasındaki gergin sessizliği daha da artırıyordu. Sürücünün her boşalan yerden yararlanmak için kamikaze gibi öne doğru manevra yapma alışkanlığıyla öndeki arabanın tamponuna birkaç santim kala frenlere asılması, durumu daha da kötüleştiriyordu. Şoför son anda yaptığı hızlı bir sağ manevrayla üç şeridi birden atlayarak otelin önüne gelip durduğunda Nina rahat bir nefes aldı.

Sebastian, sürücüye elli euroluk bir banknot verdi ve Nina koltuk değnekleriyle onu dışarıda beklerken, ağırlıkta yavaşça arkadan dışarı çıktı. Sekerek otele girmeye çalışırken, taksi şoförü ona Fransızca bir şeyler söylemeye başladı.

“Para üstünü almak istemiyor musun?” diye sordu Nina, taksi şoförünün para üstü için yeterince bozukluğu olmadığını anlatmaya çalıştığını fark ederek.

“Hayır,” diye hırladı Sebastian, arkasına bile dönmeden.

Nina şoföre omuz silkti, Sebastian’ın dizüstü bilgisayar çantasını aldı ve arkasından dik dik bakıp içinden mırıldanarak onu takip etti. Kafasında artık burayı çoktan terk etmişti. Kaba herif, onu beklememişti bile. Asansörün yolunu neredeyse yarılamıştı.

Sebastian asansörün düğmesine basmaya çalışırken koltuk değneklerinden birini düşürdü ve pis bir küfür savurdu. Nina hayretle onun daha da aksileşebileceğini görerek sessiz bir iç geçirdi.

Nina’nın yerden alıp ona verdiği koltuk değneğini neredeyse çekerek elinden kaptı. Nina, dilini ısırarak yüzüne umursamaz bir ifade takındı. Sadece on dakika daha. On dakika sonra buradan çıkacak ve bir daha onun yüzünü görmek zorunda kalmayacaktı. Tek yapması gereken şey, asansörde ona eşlik etmek, odasının kapısını açmak, dizüstü bilgisayarını vermek -onun kafasındaki lanet şeyin ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değildi- sonra veda edip gitmekti. Ondan bıkip usanmıştı. Bundan sonra onu kendi başına bırakacaktı.

Asansör kapıları açılır açılmaz Sebastian hemen çıktı, koltuk değneklerini yere vura vura odaya doğru yürüdü ve kapıda başını eğerek Nina’nın gelip anahtar kartını yuvasına sokmasını bekledi.

“Teşekkürler,” diye homurdandı. “Yarın görüşürüz.” Arkasına hiç bakmadan içeri girdi.

Nina bir an durdu ve yumruklarını sıktı. Ona bu şekilde davranmaya nasıl cüret ederdi? Nankör şerefsiz. Evet, bugün birkaç hata yapmıştı, ama kimse ölmemişti ve yarın için her şey hazırdı.

Mükemmel biri olmayabilirdi, ama bundan daha iyisini hak ediyordu ve onun bundan sıyrılmasına izin vermemeliydi. İçinde bir öfke kabarmaya başladı. Öyle kolay kolay öfkelenmezdi. Kafa tutmaktan hoşlanmazdı ama... bu defa kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Lanet olsun.

Süit'in koridorundan içeriye üç tam adım atarak salona girdi. Sebastian'dan bir iz yoktu ama o kızgınlıkla onun yatak odasına doğru giderken koltuk değneklerinden birinin yere çarptığını duydu.

Kapıyı öfkeyle iterek açtı ve tam onun adını söylemek üzereyken Sebastian'ın görüntüsü karşısında kapının eşliğinde donup kaldı.

Sebastian, bir koluyla yüzünü kapatmış bir halde yatağın üzerine çaprazlama yığılmıştı. Hafif bir inilti çıkarırken, Nina durakladı. İçinde kabaran ve her an patlamaya hazır olan öfke anında sönüp gitti. Aptal, aptal, aptal adam. Nina şimdi onun solgun yüzünü, gıcırdattığı dişleriyle gergin çenesini ve vücudunun alt tarafının isteksiz hareketini görebiliyordu.

"Sebastian?"

Kıpırdamadı.

"Senin?.."

"Git buradan." Sesi huysuzdu ve yüzünü koluyla gizlemeyi sürdürdü.

Tabii, sanki onu bu durumda bırakıp gidebilirdi de.

Nina yatağın yanındaki komodine gitti ve üzerinde birkaç kutu hap gördü.

Gözlerini kısarak Sebastian'ı daha dikkatle inceledi. Çok hareketsiz duruyordu ve rengi kesinlikle daha da grileşmişti. Aptal herif cesur olmaya çalışıyordu. Onun hâlâ acı çekmekte olduğu Nina'nın hiç aklına gelmemişti, ama o sırada hiçbir şeyin ayırdında değildi.

"Ne kadar acı çekiyorsun?"

Onun sessizliği, durumunu yeterince anlatıyordu.

“Sebastian?” dedi Nina, nazik bir sesle.

“Evet?” Sebastian kolunu kaldırdı ve yalanı ortaya çıkan küçük bir çocuk gibi ihtiyatla ona baktı. Gözlerinde şüphe dolu nemli bir parıltı vardı.

Öylesine hırpalanmış ve savunmasız görünüyordu ki, Nina bir an suçluluk duygusuyla kıvrandı. Her zaman yenilmez görünen birinin bu durumu son derece endişe vericiydi.

“En son ne zaman ağrı kesici aldın?” Bazen erkek kardeşlerin olması işe yarıyordu. Onların dördü de ragbi oynamıştı ve ağrı kesiciler hep hazır dururdu. Erkeklerin çok kullandığı bir şeydi. Jonathon bir keresinde bacağına kırmıştı ve annesi ona bir örgü şışı verene kadar alçıların ne kadar kaşınıtlı olduğunu söyleyerek sürekli inlemişti.

Sebastian isyankâr bir tavırla çenesini kaldırdı. “Bir süre önce.” Nina şimdi onun ağzındaki kireçli beyazlığı ve vücudundaki gerginliği görebiliyordu.

“Bunlar onlar mı?”

Sebastian başını salladı ve gözlerini kırıştırdı.

“Bundan en son ne zaman aldın?” diye tekrar sordu Nina.

“Kahvaltıda.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Nina ona söylenerek sesindeki endişeyi gizlemeye çalışırken tableti aldı. “Kaç tane alma iznin var?”

“Her dört ila altı saatte iki tane, ama bunlar çok güçlü haplar. Kendimi çok berbat hissettiriyorlar.”

“Yani acı çekmeyi tercih mi ediyorsun?” diye azarladı Nina.

Sebastian hiçbir şey söylemedi, gözleri kapalı olarak başını iki yana salladı ve Nina birden onun ne kadar çaresiz ve acı içinde olduğunu anladı. Paketten iki tablet çıkarıp biraz su getirmek için aceleyle banyoya gitti, aynada kendine şöyle bir baktı. Sakin bir Sebastian’la başa çıkmak çok daha kolaydı, ama onu böyle görmek güzel değildi ve onun da kendisine acınmasını istemeyeceğini biliyordu.

“Hastane, tedavi sonrası bakım için ne dedi?” diye sordu Nina, su bardağıyla tabletleri kenara koyarak. Hapları vermesi için onu dik oturtması gerekiyordu.

“Dinlen. Bacağı yüksekte tut.” Ses tonu, aptallık ettiğini kendisinin de bildiğini ve Nina’nın bunu vurgulamasına ihtiyacı olmadığını söylüyordu.

“Pekâlâ. Daha rahat etmen için yardımcı olabilir miyim? Eğer oturursan yastıkları ayarlayabilirim ve sonra biraz yükseltmek için bacağının altına da koyabilirim. Sonra da ağrı kesicileri veririm.”

Sebastian ona sevimsiz bir bakış attı ve ağzının çevresindeki gaddar çizgi silinir gibi oldu. Konuşamayacak kadar yorgunmuş gibi başını hafifçe sallayarak onay verince, Nina öne doğru eğilerek yastıkların yerlerini değiştirmeye başladı.

“Kendini kaldırabilir misin?” diye sordu Nina.

“Bana bir dakika ver. Üzgünüm, şu araba yolculuğu...”

Nina aşıkâr olan şeyi söylemedi – bütün öğleden sonra ayakta olmak ve ilaç almamak üstüne tuz biber ekmişti.

Onun yastıklara yerleşip ağrı kesiciyi de almasından sonra Nina tekrar konuştu. İşleri kesinlikle kişisellikten uzak tutmaya çalışıyor olsa da onu rahat ettirmek istiyordu.

“Ayakkabılarını çıkarmamı ister misin?”

Sebastian ona ters ters baktı.

Nina gözlerini devirdi. “Bak Sebastian, yardıma ihtiyacın olduğunu kabul et.” Yatağın diğer tarafına geçerek onun siyah sağlam ayakkabılarının bağcıklarını açarak gevşetti. “Gördün mü, o kadar zor olmadı mı, değil mi? Ben buradayım. Sağlam ve gönüllüyüm. Akşamın geri kalanı için başka bir planım da yok. Neden sen uyumuyorsun? Daha sonra ben oda servisini arayıp sipariş verebilirim.”

Sebastian başıyla onaylayarak gözlerini kapattı ve Nina bunu kazandığı küçük bir zafer olarak kabul etti. Genç kız onun duyduğu acıya karşı koymaktan vazgeçtiği için böyle davrandığından

şüpheleniyor olsa da, en azından sözünü dinliyordu. Bir an durup onun alnındaki saçlarını geriye itmek için duyduğu dürtüyle ve oraya hızlıca bir öpücük kondurması için ısrar eden tahrik edici bir duyguyla savaştı.

Nina şaşkınlık içinde Sebastian'ın elini kaydırarak gözlerini açmadan elini tuttuğunu hissetti. Hafifçe parmaklarını sıkarak "Teşekkürler Nina," diye fısıldadı.

Nina kapıyı çekerek süit odaya girdi. Sebastian'ı şimdi bu zor durumda yüzüstü bırakmasına imkân yoktu. Onun ne kadar rahatsız bir halde olduğunu anlamadığı için kendine kızdı. Neden bu kadar sinirli olduğuna şaşmamak gerekirdi. Her ne kadar bir bakıcıya ihtiyacı olmadığını söylese de, ona bakması için yanında birine ihtiyacı olduğu apaçıktı.

Dudaklarını büzerek onun ertesi gün hazır edilmesi gerekenleri yazdığı notları çıkardı. Tariflere göre, profiterol hamuru, kremalı pasta, çikolatalı profiterol ve kahveli ekler yapacaklardı. Ağzı sulandı ve bir süredir yemek yemediğini hatırladı, ama bir şey sipariş etmeden önce bir saat daha beklemeye karar verdi, ondan sonra sipariş geldiğinde onu uyandıracaktı.

Kapının hafifçe vurulması, oda servisinin geldiğine işaret ediyordu. Nina işi sağlama almak için her ikisine de hamburger ve patates kızartması sipariş etmişti. Kapıyı açmaya giderken Sebastian'a bir göz attı ve onun hâlâ deliksiz uyuduğunu gördü. Bir an için onu inceledi. Uykusunda yüzü yumuşamış, siyah saçları alnının üzerine dökülmüş ve ağzı rahatlamıştı. Çok daha genç görünüyor ve onun hatırladığı Sebastian'a daha çok benziyordu, kalbinde hissettiği ani bir sızı Nina'yı dehşete düşürdü. Hemen dönerek kapıya doğru gitti ve neredeyse bir hışımla çekip açtı.

"Birisi acıkmış," dedi gülerek, İskoç aksanıyla konuşan bir ses.

"Alex, selam. Sen oda servisi yapıyor musun?"

Alex ona sırtıttı. “Normalde hayır, ama personel tembihli olduğu için Sebastian’ın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını bana bildirir ve eğer ortalarsaydım ben getiririm. O nasıl?”

Nina, onun tepsiyle girmesine izin vermek için kenara çekilirken yüzünü buruşturdu. “Doğrusunu istersen çok iyi sayılmaz. Aptal adam bugün fazla abarttı.”

“Bas’a uygun bir davranış. O tam bir işkolik.”

Nina bir kaşını kaldırdı. “Peki sen tembel misin?”

“Ben onun gibi değilim. O azimli biri.” Alex omuz silkti. “Ben çok çalışırım,” yanakları gamzelendi, “ve çok eğlenirim ama bu adam süper hırslı. Babasının yanıldığını kanıtlamaya kararlı.”

Nina kaşlarını çattı ve elindeki tepsiyi pencerenin önündeki yemek masasına bırakıp perdeleri açarak karanlıkta parıldayan Paris’in ışıklarına bakan Alex’i takip etti.

“Onun babasını hatırlamıyorum, gördüğümünden de emin değilim, ama bu şaşırtıcı bir şey değil. Sebastian bütün vaktini neredeyse hep bizim evde geçiriyor gibiydi. Annem onun kendisinden daha iyi yemek yapabildiğini fark edince, ona mutfakta tam bir özgürlük tanıdı. Bu annem için her zaman biraz yeni tecrübe demekti, çünkü damak zevkinden uzak, çöp tenekesi gibi mideleri olan dört kişiye yemek yapmak artık ona biraz monoton gelmeye başlamıştı. O yaşlarda ağabeylerim yemek konusunda hiç yaygaracı değillerdi ve her zaman yemeğin kalitesi değil çokluğu önemliydi.

“Sebastian’ın babası...” dedi Alex ve birden sustu, “Bas! Tembel herif, sana akşam yemeğini getirdim. İş başında uyuduğunu duydum.”

“Koltuk değnekleriyle etrafta dolaşmayı bir dene. Çok yorucu bir şey.” Nina döndü. Kapının eşiğinde duran Sebastian biraz daha iyi görünüyordu ama çok sınırdıydı. “Menüde ne var?”

“Hamburger ve patates kızartması.” Nina alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti. “Senin ne istediğinden emin değildim.”

“Mükemmel. Teşekkür ederim.”

Nina, onun odada hareket ederken sanki günün erken saatlerinde tüm enerjisini tüketmiş ve tekrar geri kazanamamış gibi çok yavaş hareket ettiğini fark etti. Ona yemeğini yemesini ve tekrar yatağa gitmesini söylese, acaba nasıl hissederdi? Alex’in zorlukla ilerleyen Sebastian’ı kaşlarını çatarak izlemekte olduğu Nina’nın dikkatini çekti.

“Aman Tanrım, sanki yürüyen ölüleri izliyor gibiyim. İyi ki senin patates kızartması payını artırmışım.”

Nina, Alex’in alaycı sözlerine rağmen Sebastian’ın oturmasına yardım ettiğini ve koltuk değnekleriyle ilgilendiğini fark etti. Yemek tepsisini kaldırdı, içinden kendi tabağını aldı ve kucağında yemesi için onu Sebastian’a verdi.

“Bu lanet olası patates kızartmasından daha fazla yemek, en son ihtiyacım olan şey. Beş kişilik futbol maçı yapmaya tekrar geri dönersem, beni top olarak kullanabileceksiniz.”

“Tamam, seni kaleye koyarız,” dedi Alex, bir patates çalıp uzun ince gövdesini karşıdaki kanepeye atarak. Bütün gün hiç sorunsuz patates kızartması yiyebilirmiş gibi görünüyordu.

Nina gözlerini devirerek onun yanına oturup tabağını kucağına yerleştirdi.

“Bunu gördüm,” dedi Alex ve ayakkabılarını tekmeyle çıkartıp rahatlayarak bir patates daha aldı.

“Siz ikiniz benim ağabeylerime benziyorsunuz. Mmm, bunlar çok güzel.” Nina acıktığını fark ederek bir patates kızartması alıp katır kutur yedi.

“Ha! Şu farkla ki, Nick canı pahasına bile bir topa ayağıyla vuramaz.” Sebastian ender bir sırıtışla Nina’ya baktı. “Nina’nın ağabeyleri ragbi oynayan adamlar.”

Nina düşünmeden, “Ben senin de dış yan adamı olarak oynadığını hatırlar gibiyim,” diye cevap verdi ve yüzünün hafifçe kızardığının belli olmadığını umarak hamburgerinden hızlıca bir

ısırdık aldı. Müzik gruplarının çevresinde dolaşan hevesli kızlar gibi onların peşinden ayrılmayan Nina, ağabeylerini izlemesi gereken bütün o maçları hatırlayarak boş bulunup aslında hep onu izlediğini ağzından kaçırmıştı. Tanrım, kendisini gerçekten aptal duruma düşürmüştü.

Sebastian bir iç geçirdi ve yüzünde pişmanlık dolu bir bakış belirdi. “Bu çok uzun zaman önceydi, ama şimdi özlüyorum.”

“Neden bıraktın o zaman?” diye sordu Nina, merakla. Sebastian, bir mücadeleden geri çekilecek ya da istediği bir şeyi yapamayacak biri değildi. Yazık olmuştu, çünkü iyi bir oyuncuydu. Nina onun ilk başta itiraz etmesine rağmen şimdi ağzına doldurduğu patates kızartmalarını büyük bir zevkle yerken birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

“Ne yazık ki kendini bir blender’den geçirilmiş gibi hissederken pazar günü öğle yemeği vardiyasına çıkmak insanı yaşılandırıyor. Ayrıca haftanın yedi günü çalışmak zaten buna fırsat vermiyor.”

“Sadece iş ve sıfır eğlence Bas’ı sıkıcı bir çocuk yapıyor,” dedi Alex, Nina’nın patateslerinden birini bu defa sinsice yürüterek. “Ama iç dekorasyon firmasındaki şu sarışın... Katrin, biraz işle zevki karıştırmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Onunla aranız nasıl?”

“Daha çok erken,” dedi Sebastian ve birden alçının üzerindeki bir yamayla fazlaca ilgilenip avcuyla ovuştururken kucağındaki tepsi tehlikeli bir şekilde sallandı. “O çok seyahat ediyor. Bakıp göreceğiz.” Başını kaldırıp Nina’ya baktı. “Peki, ya sen Nina? Ortalıkta bir erkek arkadaş var mı? Şu görüştüğün Joe denen çocuk ne oldu?” Kısa kısa sorduğu sorular samimi bir ilgiden çok, gerçekleri açığa çıkarma amacıyla yapılan bir sorgulama görevi gibiydi.

Nina’nın yüzüne belirsiz bir gülümseme yayıldı. “Sen çok geri de kalmışsın. Joe ve ben dört yıl önce görüşmeyi bıraktık ve o daha yeni evlendi. Ben de gelinin nedimesiydim.”

“Yaa,” dedi Alex ve sanki tepkisel bir destek verir gibi yüzünü buruşturarak kanepeden ona doğru eğildi. “Eminim bu çok rahatsız edici olmuştur.” Patavatsız sözlerine rağmen gözlerinde bir sempati belirtisi vardı ve Nina cevap verirken Sebastian yerine ona bakabilmeyi başarmıştı.

“Hayır, onu Ali’yle ben tanıştırdım, benim iyi bir arkadaşım.” Nina’nın sözleri duygusuz ve umursamaz bir tondaydı. Onların adına gerçekten çok sevinmişti, ancak onların ilişkisinin, Joe’yu asla onun beklediği şekilde sevemediği için Nina’nın duyduğu suçluluk duygusunu azaltmamış olduğunu itiraf edemezdi. Nina’nın kalbinin tek ve asıl sahibi bir başkasıydı. “Joe ile her şeyin ötesinde özellikle her zaman iyi birer arkadaş olmamız benim için çok mutluluk verici bir şey.” Nina yüz ifadesinin kendini ele vermemesi için dua etti.

“Yani, şu anda görünürde kimse yok mu?” diye bastırdı Sebastian.

Nina başını iki yana salladı, onun net olarak tek başına olduğunu özellikle vurgulamasından rahatsız bir tavırla, “Çok meşgulüm,” dedi sert bir sesle. Sebastian’ın bunu kötü niyetle yaptığı açıkça belliydi.

“Ee, Paris’te olduğun süre içinde biraz boş zamanın vardır,” dedi Alex, sesindeki ani bir neşeyle. “Sebastian, insanı köle gibi çalıştıran biri olabilir. Senden yararlanmasına izin verme. Şehrin bazı yerlerini mutlaka görmelisin. Aslında ben bazı harika yerler biliyorum.” Alex elini üst cebine soktu. “İşte, kartımı al, cep telefonumun numarasını hiç hatırlayamıyorum.”

Sebastian ona dik dik baktı. “Nina çalışmak için burada! İşlerin durumuna göre onun esnek olması gerekiyor.”

Alex, Nina’ya bakıp neşeyle omuz silkti ve hafifçe göz kırptı. “Eğer sana karşı zor bir patronluk yaparsa bana bildir. Onun yemek hakkını keseyim.”

Nina ona bakıp sırtıttı ve Alex hemen onun patateslerinden bir tane daha aşırıldı. “Bu iyi bir plana benziyor.”

Sebastian'ın ağzı gerildi. Nina, Alex'le birlik olup onun üzerine gittikleri için hafif bir suçluluk hissetti, ama Sebastian bütün öğleden sonra o kadar huysuzluk etmişti ki, Alex'in bu rahatlatan neşeli ve esprili tavrı Nina'ya iyi gelmişti.

Yemeklerini bitirdiklerinde, Sebastian oldukça sesli bir şekilde esnedi. "Pekâlâ Nina, yarın görüşürüz. Geç kalma. Yarın dükkânda bir tanışma toplantısı yapmak zorundasın."

"Ben mi?"

"Ben bu merdivenleri inip çıkmayı göze alamam ve sen bunu yapacak yeteneğe fazlasıyla sahipsin. Hepsinin ismi sende var ve... Zaten onlardan biriyle tanışmış olduğun çok belli," diye ekledi kızgın bir sesle. "Tek yapman gereken herkesin gelmesini beklemek ve sonra onları mutfağa getirmek."

"Tamam." Nina başını salladı ve eşyalarını topladı. "Yarın görüşürüz. İyi geceler Alex." Alex onu şaşırtarak ayağa fırladı ve çabucak tabakları toplayarak hızla dönüp Sebastian'ın tepsisini aldı. "Seni dışarı kadar geçireyim ve bunları koridora koyayım."

"Alex," dedi Sebastian aceleyle. "Seninle konuşmam lazım."

"Hemen dönerim," diye cevap verdi Alex, Sebastian'ın üstü kapalı olarak olduğu yerde kalmasını ima eden isteğini göz ardı ederek. Nina, bir insanın yüz ifadesi bundan daha fazla kararabilir mi diye merak ederek yine bir şaşkınlık geçirdi.

Kapıya gidince, tepsiyi odanın dışında yere bırakan Alex durakladı. "Majestelerinin içerideki tavırları için üzgünüm. Onun bu kadar aksi olduğunu hiç bilmiyordum. Seni üzmesine sakın izin verme. Onu görmezden gel ve eğer biraz rahatlamak istersen sana Paris'te bir tur için rehberlik yapma teklifinde ciddiydim. Kartımı aldın. Bana mesajla numaranı yaz... Yani," yüzü kızardı, "tabii, eğer istersen."

"Teşekkürler Alex. Bu gerçekten çok iyi olur." Yüreği hafifçe ezilirken ona neşeli bir gülümsemeyle baktı. O çok iyi bir adamdı... Arkadaş canlısı ve kibardı, kesinlikle Sebastian'a karşı mükemmel

bir panzehirdi ve düşünmekten bile utanıyor olsa da- fazlasıyla Joe'yu hatırlatıyordu. İki taraftan birinin daha fazla beklentisinin olduğu türden bir arkadaşlık ilişkisi içine girmek Nina'nın ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediği bir şeydi. Ve bu büyük bir ironi değil miydi? Sebastian'ın onu kol mesafesi uzaklığında tutması boşuna değildi.

“Alex,” diye bir feryat geldi diğer odadan. “Bütün gün seni bekleyemem. Ve Nina'nın yapacak önemli işleri var.”

“Onu gerçekten rahatsız eden bir şey var,” diye fısıldadı Alex. “Yanına gitsem iyi olur. Yakında görüşürüz.”

Bölüm 10

“S elam, Nina.” Kapıdan ilk önce Maddie içeri daldı, arkasından gelen serin bahar havasının rüzgârı içeri dolarken başını iki yana salladı ve üzerindeki yağmur damlaları yere dağıldı.

“Günaydın. İlk gelen sensin.” Nina özellikle son yarım saatte, gelecek kişileri karşılamak için masalardan birinde bir kahve istasyonu hazırlarken Marcel’in oldukça gönülsüz yardımına muhatap kaldığı için onu görür görmez kendini daha rahatlamış hissetti. Marcel kesinlikle işi yavaşlatıyordu – neredeyse biraz daha yavaş olsa geriye doğru gidecekti. Sanki bu yeterli değilmiş gibi, henüz Sebastian da ortada yoktu ve son gönderdiği mesaja cevap vermemişti.

“Ben her zaman erkenciyim. Kalabalık bir aileye sahip olmanın getirdiği bir şey bu. Herkesi evden göndermeye çalışmak, her zaman delilere çobanlık etmek gibi bir şey.”

“O duyguyu iyi bilirim. Babam bizi bir arada tutmak için başımıza bir çoban köpeği getireceğini söyleyerek tehdit ederdi. Buyur, kendine bir kahve al ve bir yere otur. Herkesin gelmesini bekleyip sonra mutfğa gideceğiz. Ben bir dakika sonra dö-

nerim.” Maddie’yi kahve alırken bıraktı ve Marcel’in yanından geçerken onun anlaşılmaz bakışlarını görmezden gelerek hızla aşağıya indi.

Mutfak hazırды ama Sebastian neredeydi? Endişeyle saatine baktı ve dönüp tekrar Maddie’ye katıldığı sırada, peşinde orta yaşlı bir çiftle birlikte Marguerite içeri girdi. “Bonjour Nina, buraya gelirken bak yolda kimleri buldum. Möşyö ve Madam Ashman.”

Her ikisi de utangaç bir tavırla gülümsedi. “Uzatılmış bir balayı için buradalar ve üç hafta önce evlendiler.” Marguerite, Nina’nın önünde sakın bir kuğu gibi süzülerek onları takdim etti.

“Merhaba, ben Peter ve bu da Jane.” Ayrılmaya dayanamıyorlarmış gibi hâlâ el ele duruyorlardı ve Nina bunun çok tatlı olduğunu düşündü. Peter kendi paltosunu çıkarmadan önce şemsiyeyi Jane’den aldı ve onun paltosunu çıkarmasına yardım ederken, “Dışarısı gerçekten hiç iyi değil,” diye açıkladı.

“Evet, çok kötü. Gelip biraz kahve alın. Ben Nina. Bir kişi daha bekliyoruz, sonra bugünkü kurs öğretmeniniz Sebastian’la tanışmak için mutfağa geçeceğiz ve herkesi birbiriyle güzelce tanıştıracamız.”

“Paltolarınızı alabilir miyim?”

Marcel’in sesini duyan Nina başını kaldırdı. Yüzünde aslında hiç karışmak istemiyormuş ama bir müşteriye gerektiği şekilde bakılmadığını görmeye dayanamadığı için acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Nina ona gülümsedi ve karşılık olarak ondan burnu havada züppe bir bakış geldi ve Marcel paltoları koluna koyarak köşedeki eski tarz tonet portmantoya doğru gitti.

“Doğru yerde miyim?” diye soran gür bir ses çınladı, kuzeyli olduğu çok belirgin olan bir tınıyla.

“Sen Bill olmalısın,” dedi Nina ve Sebastian’ın verdiği bir tomar notlara bakarak başını sallarken uzun boylu ve iri yapılı adam ona doğru geldi.

“Çok doğru, Bill Sykes.” İki parmağını alnına götürerek herkesi kapsayan bir selam verdi. “Ve tek kelime bile etmeyin, onların hepsini ben daha önce duydum.”

Maddie ve Nina gülmemeye çalışırken, Marguerite ona boş gözlerle baktı.

Herkes kahvesini içtikten sonra Nina onları mutfağa götürdü. Sebastian şimdiye kadar çoktan buraya gelmiş olmalıydı. Muhtemelen mutfaktan yukarıya, pastanenin koridoruna çıkan küçük bir merdiven için risk almak istememiş olmalıydı.

Nina’nın kalbi sıkıştı. Kahretsin, hâlâ ondan bir iz yoktu.

Herkes toplandı, kararsız bir şekilde yaklaştılar ve Nina sorumluluğun ağırlığını üzerinde hissetti. “Pekâlâ, millet.” Neşeli görünmeye çalışarak gülümserken sesinin otoriter ve kendinden emin bir tonda çıkması için dua etti. “Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, ben Nina ve ben ee...” Onun rolü tam olarak neydi? Sebastian’la bunu konuşmamışlardı. “Ben size göz kulak olacağım. Şef Sebastian, yolda.” En azından öyledir diye umuyordu. Sebastian’ın ‘geç kalma’ sözlerini hatırlayıp kendini mağdur edilmiş hissederek belki de yüzüncü kere saatine baktı. “Trafığe yakalandığını sanıyorum ama çok yakında burada olacak. Eminim.”

Herkes ona bakarken tekrar gülümsedi. “Evet, her an gelebilir.”

Ama ya gelmezse ne olacaktı? İnsanlar sanki bütün cevaplar ondaymış gibi kendisine bakarken büyüyen sessizliği kırmak için onlara başka ne söyleyebilirdi. Önündeki tezgâhta duran Sebastian’ın diğer listelerine bir göz atarak onun dün kendisine söylediklerini hatırlamaya çalıştı, ama akli tamamen boşalmıştı. Sırtından aşağı doğru akan ter damlalarının verdiği rahatsızlıkla bir an omuzlarını kıpırdattı.

“Bakin ne diyeceğim.” Söyleyecek bir şey aradı. “Sizler birbirinizle tanışsanız... iyi olabilir. Belki bize biraz yemek yapmayla il-

* Charles Dickens’in *Oliver Twist* romanındaki soyguncu, katil ve kötü karakterin adı da Bill Sikestir ve karakterin adıyla aynı okunur –çn.

gili deneyimlerinizi ve neden pasta yapmayı öğrenmek istediğinizi anlatabilirsiniz.”

Herkes bir an boş gözlerle birbirine baktı ve Nina birisinin soğuk havayı yumuşatması için dua etti. Ama delirtici sessizlik devam etti. Maddie bile rahatsız bir kıpırtıyla tırnaklarına baktı.

“Evet, ben Nina ve şey... bugün Sebastian’a asistanlık yapıyorum. Ben...” Maddie cesaretlendirmek için ona gülümsedi. “Eğitimli değilim. Ama çok yemek pişirdim ve pasta yapma konusu beni büyülüyor. Bu yüzden yardım etmeye gönüllü oldum... Belki de size söylemem gerekirdi... Sebastian bacağına kırdı, ben de ona yardım ederken aynı zamanda öğrenmeyi umuyorum.” Etrafindakilere baskarken sesi kesildi. Herkes biraz kararsız görünüyordu. Nina’nın en son isteyeceği şey, herhangi birinin, özellikle de onun önerisiyle kursa gelen iki kişinin hayal kırıklığına uğramasıydı.

“Ama,” dedi net bir sesle, “bu kursta pasta yapmanın temel yapı taşlarını hepinize tam olarak öğretmek için haftalarca hazırlık yapıldı. Sebastian mükemmel bir öğretmen ve çok iyi bir şeftir. Oxfordshire’daki Le Manoir de dahil olmak üzere Michelin yıldızlı birçok restoranda eğitim aldı ve bazı büyük şeflerin mutfaklarında çalıştı. Kendi restoran zincirini işletiyor ve burada Paris’te iki yeni restoran açmak üzere.” Nina onun pastaneyi bir bistroya çevirme planından bahsetmemeye karar verdi. “Mükemmel ellerde olduğunuza sizi temin ederim.”

“Sorun olan, bacaklar,” dedi Maddie gülerek. Böylece buzlar çözüldü ve herkes gülümseyerek birbirine baktı.

“Ben Maddie Ashcroft, öğrenimimin bir yılını Paris’te sürdürmek için buraya geldim. Bunu da bir deneyeyim diye düşündüm...” Duraklayıp alçakgönüllü bir kahkaha attı. “Ben ölsem yemek pişiremem, bu yüzden eve döndüğüm zaman ailemi inanılmaz bir şeyle etkileyebilirim çok iyi olur. Sebastian’ın mucize yaratacak biri olmasını umuyorum.” Herkes tekrar güldü ve Nina, sokakta Maddie’ye rastladığı için son derece memnun oldu.

Maddie omuz silkerek devam etti. “Ve dürüst olmak gerekirse sıkıcı bir çarşamba sabahını geçirmek için yapacak başka şeylerden çok daha iyi bir yol gibi göründü bana.”

“Bu konuda hemfikirim. Benim gibi yaşlandığınızda günler çok monoton oluyor.” Marguerite odadakilere baktı. “Benim adım Marguerite ve yemek yapmasını bilirim,” Maddie’ye sempatik bir gülümsemeyle baktı, “ama yemek yapacak hiç kimsem yok. Torunlarım yazın geliyor ve ben... ben...” Sesi titredi ve o azametli aile reisi kadın birden kırılganlaşıp gözyaşlarına hâkim olmak için gözlerini kırıştırdı. “Onları birkaç yıldır görmedim. Bu ziyaretin gerçekten özel olmasını istiyorum.” Sesi tekrar güçlendi ve o kendinden emin gururlu kadın geri döndü. “İngiltere’de yaşıyorlar ve ben onlara Fransa’da pastacılığın nasıl olduğunu göstermek istiyorum. Fransız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak ve geleneksel tariflerden bazılarını tattırmak istiyorum.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Nina, sıcak bir gülümsemeyle ve bu asil yaşlı kadının görüldüğünden çok daha kırılgan ve güvensiz olduğunu fark etti. “Torunlarınızın gerçek bir ziyafete konacaklarından eminim.”

“Ben Bill Sykes... Ve adımın tersine iyi bir adamım. Ya da en azından ben öyle olduğumu düşünmek istiyorum. Kimse bana öyle olmadığımı söylemedi,” dedi Bill araya girerek ve sanki hemen bitirmek ister gibi hızlı hızlı konuştu. “On yıl boyunca orduda aşçıbaşılık yaptım ama...” Durdu ve havaya girmiş bir halde odadaki herkese sırtıttı. “Tahmin edebileceğiniz gibi, orada öyle süslü şeylere fazla gerek yok. Ben hüsrana uğramış bir pasta şefiyim ve geçen sene orduyu terk ettikten sonra gerçekten yeni bir beceri öğrenmek istedim. Paris’te evini yenilemekte olan bir arkadaşıma yardım etmek için onun yanında kalıyorum. Bugünlerde bir inşaatçı, elektrikçi ve tamirciyim, bu yüzden dokunuşlarımla pek zarifçe olacağından emin değilim.” Sosise benzeyen parmaklarını açarak ellerini havada abartılı bir şekilde salladı.

Nina başını iki yana sallayarak ona itiraz etti. “İyi olacağından eminim” dedi, onun parmaklarını Sebastian’ın uzun, zarif parmaklarıyla karşılaştırmamaya çalışarak.

Nina ikiliye dönerek başıyla onları konuşmaya davet etti.

“Ben Peter Ashman ve bu da benim güzel karım Jane. Daha yeni evlendik ve yemek yapmayı çok seviyoruz, üç aylığına Paris’te bir Airbnb evinde kalıyoruz ve böylece Paris pazarlarından alışveriş ediyoruz. Böylece bizi onaylamayan ailelerimizden bir süre uzaklaştık. Bu kursu duyduk ve denemeye karar verdik.”

Jane gözlerinde haylaz bir pırıltıyla onu dürttü. “Hadi... onlara söyle.”

Peter alçakgönüllü bir gülümsemeyle açıklamaya başladı: “İlk buluşmalarımızdan birinde Jane için profiterol yapmaya çalıştım ama sonuç tam bir felaket oldu. Üç deneme yaptım ve hepsi de krep gibi yamyassı oldu. Ben de yemek tarifleri defterine büyük harflerle, BİR DAHA ASLA DENEME !!! diye yazdım.”

Herkes kahkahayla gülerken kuru bir ses araya girdi. “Profiterol hamuru mutlak bir hassasiyet ister. Pastacılığın yapı taşlarından birinin nasıl yapıldığını bilerseniz iş kolay. Bugünün sonunda, uyunuzda bile profiterol yapacağınızı garanti ederim.”

Koltuk değnekleriyle yarım daire olmuş insanların önüne çıkan Sebastian herkesin dikkatini üzerine çekerken, Nina ona doğru döndü. Vay canına, Sebastian daha iyi görünüyordu. Hem de çok daha iyiydi ve Nina aradaki farka neredeyse inanamadı. Onda hakkını fazlasıyla verdiği ve Nina’nın bile inkâr edemeyeceği yakışıklı korsan görüntüsünün çok daha ötesinde bir şey, herkesi ona baktıran ve onun dikkatini kendine çekmeye yönelten tarif edilemez bir karizma vardı.

“Günaydın. Ben Sebastian Finlay, size Fransız pastalarının nasıl yapıldığını öğreteceğim. Malum hareket kısıtlamamı mazur görmelisiniz. Uçakta bir kabin çantasıyla çarpıştım ve gördüğünüz gibi çanta kazandı.” Sekerek Nina’nın kendisi için hazırladı-

ğı tabureye doğru gitti ve koltuk değneklerini dikkatle bir tarafa koydu.

Herkes kibarca güldü ama Nina hepsinin hemen o anda büyülediğini görebiliyordu.

“Ama neyse ki şansıma, son derece yetenekli asistanım Nina, bana büyük bir iyilik yaparak önümüzdeki birkaç hafta için tabirimi mazur görün, işe el attı.”

Sebastian’ın ona yolladığı gülümsemenin beklenmedik sıcaklığıyla Nina’nın yüzü kızardı. Onun kalabalığa oynadığını fark etti ama çok uzun zamandan beri ona ilk defa doğru dürüst gülümseyordu. Onu bir başka gözle inceleyen Nina, çünkü bitkin, yıpranmış ve yorgun adamın bir başkasıyla yer değiştirdiğini fark etti. Bugün, göğsünü saran ve Nina’nın unutmuş olduğu geniş omuzlarını ortaya çıkaran siyah bir tişörtün içinde parlayan hafif esmer teniyle kıymet bilir izleyicilerine sıcak bir gülümseme gönderirken gözlerinin içi ışıldıyordu. Aşağıya bakmadığın sürece gerçekten çok çekici görünüyordu. Nina sırtıttı, üzerindeki bu en az iki üç beden büyük olan siyah eşofman altı ona hiç yakışmamıştı.

Çabucak herkesi yeniden tanıştırdı.

“Bugün işe, daha önce söylediğim gibi en başta gelen pastaların, Paris-Brest, Saint-Honoré, ekler, religieuse ve tabii ki profiterolün temeli olan pataşu* hamuru ile başlayacağız.” Hızlıca Peter’a bakıp sırtıttı. “Seni dikkatle izliyor olacağım ve muhtemelen sorunununu çözeceğiz.”

“Yaşasın,” diye tezahürat yaptı Peter. “Elimden geleni yapacağım.”

Nina birden ortaya çıkan bu neşeli ve çekici adama dikkatle bakmaktan kendini alamadı. Otoriter ve sakın Sebastian çevresine herkesin emin ellerde olduğunu hissettiren bir hava yayıyordu. Bu adam ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

* Fr. Pâte à Choux. Fransız mutfağında çoğu tatlının temel hamuru. Türkçede okunuşuyla yazılır olmaya başlamıştır. –çn.

“Pekâlâ, hadi işe koyulalım. Tezgâhlardan birinde kendinize yer bulun. Mutfak aletlerinin yanında bir tarif sayfası göreceksiniz. Malzemeleri tartılarla birlikte her yerde bulabilirsiniz.”

Herkes Sebastian’ın önündeki çalışma masasına bakan U şeklinde düzenlenmiş tezgâhlarda yerlerini alırken keyifli hissettirilen duyulduğu güzel bir beklenti atmosferi oluştu. Marguerite ve Bill hemen ellerine okumak için tarif sayfalarını aldılar.

Sebastian’ın Nina’nın beklediğinden çok daha iyi bir öğretmen olduğu ortaya çıktı ve genç kadın onda ergenlik çağındaki nazik ve sabırlı çocuğun izlerini gördü. Herkes bir şeyler yapmaya çabalarırken Sebastian onlara sakın ve abartısız bir sempatiyle yaklaşan, güller yüzlü ve öğretici bir tavır içindeydi. Marguerite yumurtaları hamura karıştırmak için acele etmiyordu ve Nina bir an Sebastian’ın koltuk desteklerini bir kenara koyarak karışımın doğru kıvamına gelmesi için ona yardım ettiğini ve kendi beceriksizliğine söylenip duran kadını cesaretlendirdiğini gördü. Hamur sıkma torbası doldurulduktan sonra ise yaşlı kadın ekler hamurunu eşit miktarlarda sıkarak ortalama bir iştenden çok daha iyi bir iş çıkardı.

Nina diğer tarafa baktı. Zavallı Maddie, dili sarkmış bir halde hâlâ zor anlar yaşıyordu. Onun sıkıdığı hamurlar ya şekilsiz yassı topaklar ya da ince uzun solucanlar halindeydi ve ikisinin ortası bir şekil yoktu. Onun karşısındaki Peter’in hamurlarının hepsi tombul topaklar halindeydi ve Jane’in onunkilerle taban tabana zıt olan ince çizgiler şeklinde sıkıdığı hamurlar Nina’yı neşeye gülümsetti. Bunu ikisi birlikte yapıyor olsalar mükemmel bir denge sağlayabilirlerdi. Bu, onların birliktelikleri için oldukça uygun bir benzetme sayılabilir.

“Yüce Tanrım, bu dikbaşı bir deniz hıyarına benziyor,” diyerek güldü Maddie. “Neden bu iş görüldüğünden çok daha zor?” Bir sonraki ekler için hamuru o kadar kuvvetle sıkı ki ortaya dalgalı bir şekil çıktı. “Bu konuda çok beceriksizim,” diyerek bir iç geçirdi ve gözlerini devirdi.

“Ah, hayatım,” dedi Marguerite, ona sempatiyle bakarak, ken-
disinin daha önce bir ya da iki kez hamur sıkma torbası kullanmış
olduğu belliydi. Şimdiye kadar tamamlamış olduğu beş eklerin
hepsinin şekli de birbirine benzer bir düzgünlük içindeydi.

“Neden sizinkiler bu kadar mükemmel görünüyor?” dedi
Maddie ve hamur sıkma torbasını bırakarak Marguerite’in çalış-
ma istasyonuna geçti. “Benim mazeretim hayatımda daha önce
hiç böyle bir şey yapmamış olmam. Siz yaptınız mı? Bakın, Bill
kaç tane yapmış?”

“Bu, orduda olmamla ilgili bir şey,” dedi Bill, koca parmak-
larının arasında ufacık kalan hamur torbasını sıkmaya çalışarak.
Tepsisi çoktan dolmuştu ve tam Sebastian’ın ayarında olmasa da,
usta elinden çıkmış gibi eşit büyüklükte görünüyorlardı. “Hadi
git, bitir şu işi.”

Sebastian, Bill’in tepsisine bakıp başıyla onay verdi. “Eğer ya-
vaşırsan, daha iyi olacaklar. Ama ilk deneme için çok iyi.” Sıradan
giderek yürüdü ve sonra durup başını iki yana salladı. “Maddie-
birden yaramaz bir ifadeyle göz kırptı, “kimse sana bu kadar sert
sıkmananı söylemedi mi? Yavaşça ve sürekli sıkman gerekiyor.”

“Eklerden mi bahsediyoruz?” dedi Maddie, bir kahkaha atarak.

Sebastian beklemeden devam ederek, “Aferin Marguerite,”
diye mırıldandı. “Kimse endişelenmesin, sadece biraz daha pratik
yapmaya ihtiyacınız var ve bu sabahın henüz başlangıç olduğunu
unutmayın. Tekniğinizi mükemmelleştirmek için yedi haftanız
var. Bazılarınızın daha önce hamur sıkma torbası kullanmamış ol-
duğunuz farkındayım, ama bugünkü çalışmamız yalnızca pasta
hamurunun kıvamını sağlamakla ilgili.”

Herkesin ekler hazırlama işi bittikten sonra Nina onların isim-
lerini yağlı bir kâğıda yazarak tepsileri fırına verdi ve birlikte bir
kahve molası verdiler. Nina saatin on bir buçuk olduğuna inana-
madı. Herkes toparlanırken, Sebastian’ın kenara bıraktığı sıkma
torbasını alarak tekrar doldurdu ve fırsattan istifade kendisi de

denemeye karar verdi. Sebastian, diğerleri oradan ayrılır ayrılmaz hemen başına geçtiği dizüstü bilgisayarıyla meşguldü.

Sıkma torbasının ucundan büyükçe bir hamur topağı fışkırdı ve Nina, “Hoop,” diyerek geriye çekildi, ama aynı anda elindeki torbayı sıkıca tutmaya devam etmesi işi daha da kötüleştirdi; torbanın ucundan fışkıran karışım kaçak bir solucan gibi fırın tepsisinin kenarında büyük ve kalın bir iz bıraktı. Bu iş görüldüğünden daha zordu ve Nina şimdi ortalığı iyice batırmadan torbayı elinden bırakamıyordu. Sebastian’ın yaklaşan koltuk değneklerinin sesini duyunca, kendini tam bir beceriksiz gibi hissederek bir an öylece durdu.

“Şöyle yap.” Sebastian onun arkasında durdu ve şişkin hamur torbasını elinden almak yerine, elini onun elinin üstüne koyarak torbanın altına doğru kaydırды. “Sol elini torbayı alttan nazikçe kavrayarak tutmak için kullan, ama sıkma.” Bu yumuşak ve cesaret veren çikolata kokulu ses tonu Nina’nın anılarını canlandırdı. Onun sesini her zaman sevmişti. Bazen yavaşça konuştuğunda, ses tonundaki tını, teninden bir elektrik akımı gibi geçiyordu.

Sebastian onun sağ elini tutmak için eğilirken omuzuyla onun omuzuna sürtündü ve yakınlığını hissettirdi. Nina onun uzun boylu yanında duruşunu, güçlü kollarının üstündeki ipeksi kılların bileğini okşayışını ve vücudundan yayılan ısıyı duyumsarken, bedenine ani bir sıcaklık hücum etti.

Nina hiç kıpırdamadan durduğunu fark etti ve onun eline bakarken nefesini boşaltarak rahatlatmaya çalıştı. Sebastian parmaklarıyla onun parmaklarını tutup nazikçe torbanın üst tarafına doğru götürdü, onun elinin belli belirsiz teması Nina’nın hiç pırpır etmesi gerekmeyen yerlerine çarpıntılı dalgalar gönderdi.

“İşte, buradan tut, karışımı sıkma yerine aşağı doğru bastır.” Elini onun elinin üstüne koyarak yapması gereken hareketi göstermek için yavaşça sıkarken, Nina’nın kolu ürperdi. Belki başını aşağı eğse ve her şeyi görmezden gelip bu sadece... Herhangi bir

şey veya hiçbir şeymiş gibi davranabilse, çok daha iyi olurdu, ama hayır, ona bakmak zorundaydı. Sebastian ciddi gözlerle onu dikkatle inceliyordu ve ikisi çok kısa bir an göz göze geldiler. Nina dudaklarının aralandığını hissetti ve bu bilinçsiz hareket yüzünden kendini tekmelemek istedi. Sebastian'ın gözleri birkaç saniye onun aralanan ağzının üzerinde dolaştı. Ve ağzını açtı.

“Devam...” diye başladı boğuk bir sesle ve sanki kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi birden durdu. Nina, neredeyse kalbinin saniyede bir milyon kere arttığını hissediyordu.

“Devamlı olarak,” diyerek yutkundu ve Nina onun inip çıkan gırtlığını gördü, “yumuşak bir şekilde tutmalısın.” Sebastian onun eline bastırıldı ve Nina tekrar aşağı doğru baktı. Genç adamın keskin bir nefes verdiğini duydu.

“Şimdi sen dene,” dedi Sebastian çabucak ve bir adım geriye çekildi.

Nina elinde tuttuğu sıkma torbasına odaklandı ve sırtını Sebastian'a dönerek omuzlarını kamburlaştırıp tepsiye doğru eğildi. Torbayı dikkatle sıkarak kusursuz bir ekler çıkardı.

“Mükemmel,” dedi Sebastian, küçük bir ekler için aşırı sayılacak coşkulu ve fazla yüksek bir sesle. Çoktan dizüstü bilgisayarına doğru yürümeye başlamıştı bile. Nina onun koltuk değneği ile attığı adımların zeminde çıkardığı tıkırtıları duydu.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak, hamur sıkma torbasındaki karışım bitene kadar altı sıra daha ekler hazırladı. O zamana kadar nabızı neredeyse normale dönmüştü ve Sebastian dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmakla meşguldü. Nina bir an onu inceledi. Aralarında oluşan elektrik akımını fark etmemiş olması düşünülemezdi... Yoksa bunu görmezden gelmeye mi kararlıydı?

Bölüm 11

Nina pastanede bir masa etrafında toplanmış küçük gruba katıldığında, etrafındaki konuşmaları duyunca kalbi ferahladı. Herkes birbiriyle oldukça iyi kaynaşmış gibi görünüyordu. Her ikisinin de Salisbury'ye yakın olan bir yerde bir süre yaşamış oldukları ortaya çıkan Maddie ve Bill, mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Onları geçtikten sonra, Marguerite'in Peter ve Jane'in düğünleriyle ilgili ve her ikisinin de daha önceki evliliklerinden olan yetişkin çocukları hakkında derin bir sohbe daldığı duyuluyordu. Konuklara kahve ile birlikte sınırlı çeşidi olan pastalardan servis yapan Marcel'in yüzünde pek bir gülümseme yoktu, ama herkese hizmet etmekten gerçekten mutlu görünüyordu.

Sebastian'ın dükkân kısmına girme çabası göstermemesi yazıktı, hiç olmazsa Marcel'le ilişkilerini düzeltebilirlerdi. Nina yeni bistro açıldıktan sonra Marcel'in burada çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu, çalışmaması yazık olurdu, çünkü müşterilere karşı çok iyi davranıyordu.

"Sebastian'ın bu kadar enfes biri olduğundan hiç bahsetmemiştin," dedi Maddie, onu açıktan dürterek.

Mutlak bir utanç duyan Nina kızardı.

“Ah,” dedi Maddie, birden aradaki bağlantıyı kurup on ikiden vurarak.

“Hayır,” diye itiraz etti Nina. “Öyle bir şey yok. Onu çok eşkiden beri tanıyorum. O benim ağabeyimin en yakın arkadaşı.”

“Başka?” Maddie’nin şeytanca sorusuyla Nina tekrar kızardı.

“Başka hiçbir şey.”

Maddie alaycı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

“Biz arkadaş bile değiliz. Çoğu zaman birbirimize dayanamıyoruz. O çok çaresiz kaldığı için beni buraya getirmek zorunda kaldı ve ben de pastacılıkla ilgili gerçekten bir şeyler öğrenmek istediğim için geldim.”

Nina yüzünü gizleyebilmek için kendini kahve yapma işine vererek meşgul etti. Maddie algıları fazlasıyla yüksek ve ısrarcı biriydi.

“Ona içecek bir şey götürmem lazım.” Nina bunu söyleyerek çilekli bir tartla birlikte bir fincan kahve alıp mutfağa kaçtı.

O günkü hava durumuna bağlı olarak özellikle seçtiği yumuşak tabanlı spor ayakkabıları, mutfağın az basamaklı merdiveninden aşağı inerken ayak seslerini gizlemişti. Sebastian başını geriye atmış, gözleri kapalı ve dudakları sıkıca kenetlenmiş durumda oturuyordu.

“Sana kahve getirdim,” dedi Nina sessizce, onu ürkütmek istemeyerek. “Ayrıca bir bardak su da ister misin?”

Sebastian başını salladı, ağzının etrafındaki çizgiler acıyla gerildi ve sonra ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Evet, Hemşire Nina.”

Nina saatine baktı. “Benim tahminime göre, tam şu anda muhtemelen başka bir ağı kesici daha alabilirsin.”

“Daha dokuz dakika otuz altı saniye var,” dedi Sebastian, saatine bakarak.

“Ağı kesici perilerinin sana biraz esneklik tanıyacağından eminim,” dedi Nina.

Sebastian'ın ağzı sanki gülümser gibi kırıştı. "Ağrı kesici perileri mi?"

"Onları duymadın mı?" İçinden bir şey ona kahvesini verirken arsızca bir göz kırpmasına yol açtı. "Hâlâ şeker kullanıp kullanmadığından emin değilim. Ben bir tane koydum. Ve evet, bacaklarında kötü kırıklar olan insanların koruyucu melekleri vardır."

"Koruyucu melekler de mi var? Kim derdi ki? Hem bacağım-daki kırığın kötü olduğunu da kim söyledi?" Kahvesinden tereddütle bir yudum aldı. "Ve evet, şeker alışkanlığından kurtulmayı başaramadım. Gerçekten kötü geçen günlerde iki tane alıyorum."

"Alex senin ameliyat olduğundan bahsetti." Nina o konuyu hiç açmamış olmayı dileyerek onun şekerle ilgili sözlerini duymazdan geldi. Bir zamanlar Sebastian'la Nick evdeyken onlara telaşla kahve yapmaya ve umutsuzca onun kendisini fark etmesini sağlamaya çalıştığı o eski günleri hatırladı. Tanrım, o zamanlar bunu o kadar belli etmiş olması utanç vericiydi.

"O sana her şeyi anlatıyor, değil mi? Evet, masum bir kabin çantasının bu kadar çok zarar verebileceğini kim bilebilirdi? Bacağıma bir plaka ve birkaç vida koydular."

Nina irkildi. Normalde böyle şeylere kolayca şaşırان biri değildi; ragbi oynayan dört ağabeyi olduğu için yerinden çıkmış başparmaklar, morarmış gözler, yarılmış dudaklar ve kırılmış kaburgalardan yeteri kadar görmüştü, ama bunların hiçbirinde metal bir parça kullanmak gerekmemiştir. Bu son derece doğaya aykırıydı ve çok acı verici olmalıydı. Daha da kötüsü, aile desteği olmadan hastanede tek başına olma düşüncesi idi.

"Hastanede ne kadar kaldın?"

"Beş gün. Alex'le birlikte kalacağımı söyleyene kadar çıkmama izin vermediler."

"Alex'le kalmak? Bu, *birlikte kalmak* deyiminin oldukça elastik bir kullanımı."

"Hastanelerden nefret ederim. Çıkmak için çaresizdim."

“Orada kalmanın senin için muhtemelen çok daha iyi olacağını bilmene rağmen mi?”

Sebastian’ın yüzü karardı. “Annemin hastanelerde ne kadar çok zaman geçirdiğini biliyorsun. Onu ziyaret etmek... bilirsin. Hiç hoş değildi. Ben... Ben gerçekten...” Durdu ve çok fazla açık vermiş gibi kendini kontrol altına aldı.

“Seni suçlamıyorum,” dedi Nina hızlıca, onun koluna vurarak. Annesinin kronik hastalığı ve babasının işe düşkünlüğü Sebastian’ın on dört yaşından üniversiteye gidinceye kadar filen Nina’ların evinde yaşadığı anlamına geliyordu. Hastaneler ve üzerindeki sürekli ölüm tehdidi, genç bir çocuk için iyi bir yoldaş sayılmazdı.

“Annen nasıl?”

“Ancak olabildiği kadar iyi. Her yere yanında bir oksijen tüpü taşıması gerekiyor ama şikâyet etmiyor.”

“Peki ya baban?”

Sebastian omuz silkti ve kahvesinden uzun bir yudum alarak gözlerini tekrar kapattı. “Bu ilaç gibi geldi. Teşekkürler Nina.” Başını sallayarak Nina’ya büyük ikramiye gibi gelen hüznü ve içten bir gülümsemeyle baktı. Bu bakış, hedefi tam ortasından vuran bir ok gibi onun kendini... harika hissetmesini sağladı. Sebastian, Nina’yı cesaretlendirmek ya da uzak tutmaya çalışmak gibi bir endişe içinde olmadan sadece kendisi gibi davranıyordu. Nina çok uzun zamandır ilk defa kendini ona eşit biri gibi, bir iş arkadaşı, bir arkadaş gibi hissetti. Endişelenecek hiçbir taraf ya da saklanacak ayrıntılar yoktu.

“Sorun değil.” Nina döndü. “Buraları temizleyeceğim.”

“Teşekkürler. Affedersin. Bunu derinlemesine düşünmedim. Daha fazla yardım almalıydım. Bulaşıkları yıkamayı ve bu tür şeyleri unuttum. Hazırlanmaya fazlasıyla odaklandım, pratik işleri göz ardı ettim.”

“Ben halledebilirim. Ayrıca,” omzunun üzerinden ona baktı, “Marcel’i her zaman yardıma ikna edebiliriz.”

Sebastian homurdandı. “Sence bu olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Nina, ciddiyetini bozmamaya çalışarak.

Birlikte bir kahkaha patlattılar.

Sebastian, derin bir iç geçirerek başını iki yana salladı. “Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Bistro açılıp çalışmaya başlayınca onun orada ne yapabileceğinden emin değilim. Garsonluk yapamayacak kadar yüksek rütbeli biri.”

“Başgarson olamaz mı?”

“Marcel mi? Bir pastanenin şanlı müdürü olmak onun tam olarak bu işe uygun olduğunu göstermez.”

Nina kaşlarını çattı. “Onun Savoy’da çalıştığını biliyorsun, değil mi?”

“Ne, Marcel mi?”

“Evet. Orada başgarsonluk yapmış.”

“Şaka yapıyorsun.” Şimdi kaşlarını çatma sırası Sebastian’a gelmişti. “Ben bunu neden bilmiyorum?”

Nina gözlerini devirmekten kaçındı, onun yerine omuz silkti.

“Peki o zaman burada ne arıyor?”

“Hiçbir fikrim yok, ama kesinlikle müşterilere nasıl davranılacağını çok iyi biliyor.”

Sebastian’ın dudakları kenetlendi ve yüzünde büyük bir şüphe belirdi.

“Ciddiyim. Onu orada bir anaç tavuk gibi dönerek hizmet ederken görmelisin. Adeta Marguerite’in üzerine titriyor.”

Sebastian düşünceye dalarken Nina bulaşıkları yıkamaya devam etti. Bu kolay bir işti ve diğerleri içeri gelmeye başlarken kirli kâseleri, çırpma tellerini ve tavaları çabucak temizledi.

Bölüm 12

Sebastian taburesine otururken Nina onun homurdanarak inlediğini duydu. Günün ikinci kısmında, Sebastian herkese pasta kremasının nasıl yapıldığını öğretti ve onların çeşitli derecelerde başarılı olabildikleri denemelerle zaman daha yoğun geçti. Sadece Marguerite gerçekten pürüzsüz, kremsi görünümlü bir sonuç elde etmeyi başarmıştı. Bill'inki fena değildi ve Jane'in kremasında dağınık bazı topaklar vardı. Ama Maddie ve Peter sanki kimin kreması çırpılmış yumurtaya daha çok benziyor diye aralarında yarış eder gibiydiler.

“Endişelenmeyin,” dedi Sebastian, günün sonuna yaklaşırken. “Pasta yapımı tamamen zamanlama ve kimya ile ilgili bir şeydir. Bugün daha ilk gün. Ve dedikleri gibi, pastacılık bir günde ortaya çıkmadı.”

Maddie, Peter ve Bill'in hep birlikte çıkardıkları inilti karşısında Nina dudaklarını büktü, bu arada Marguerite hafifçe cık cık eden Jane'le alaycı bir gülümseme paylaştı. Sebastian hepsine karşı çok iyiydi ama çok yorulmuş olmalıydı. Uzun zamandır ayaklarının üstünde duruyordu.

“Neden taksiyi şimdi çağır mıyorsun?” diye nazikçe sordu Nina, onun muhtemelen başka bir ağır kesici almaya hazır olduğunun bilincinde olarak.

“Çünkü hâlâ yapacak çok şey var,” dedi Sebastian, çizgi halinde gerilmiş dudaklarıyla dağınık odaya bakarak.

“Sadece biraz bulaşık yıkanacak. Ben yarın geri gelip burayı iyice temizleyebilirim.” Nina onun ruh halini anlamak için dikkatle baktı. “Ve eğer sence sakıncası yoksa, ben yine pasta hamuru pratiği yaparak hamur sıkma becerilerimi geliştirebilirim diye düşündüm.”

Sebastian omuz silkti. “Yapmak istediğin buysa, benim için sorun yok.” Tamamen ilgisiz görünüyordu ve yerinden kalkarak kirli bir karıştırma kabını alırken koltuk değneğiyle başa çıkabilmek için sendeler gibi oldu.

“Ah, Tanrı aşkına. Bırak onu, ben toplarım.” Bu adam süper bir insan olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordu? “Senin biraz daha ağır kesici alıp o bacağına yukarı kaldırman lazım.”

Sebastian kâseyi gürültüyle bırakarak ona dik dik baktı, sonra yüzündeki ifadeyi görünce başını salladı. “Peki hemşire.”

Kolayca teslim olduğu için Nina ona ‘bunu duyduğuma sevindim’ demekten kaçındı. Sebastian’ın belli ettiğinden daha fazla acı çektiği açıkça belli oluyordu.

Nina ancak Sebastian’ın (böylesi daha rahat diyerek kendi isteğiyle) boynuna geçirdiği ve St Bernard köpeklerinin boynuna asılan büyük konyak fıçısı şeklindeki tasmalar gibi önünde sallanan dizüstü bilgisayar çantasıyla birlikte topallayarak gidip taksiye binmesinden sonra durabildi ve taburelerden birine yığıldı. Lanet olası Sebastian. Neden doktorun kahrolası emirlerini yerine getirmek istemiyordu?

Kahretsin, mutfak sanki içinden bir pudra şekeri hortumu geçip etrafı beyaz bir toza bulamış gibi görünüyordu. Rahat spor

ayakkabılarına rağmen, Nina'nın ayakları zonkluyordu ve karşısında duran dağ gibi bulaşık ona kendini tam bir Külkedisi gibi hissettirdi. Yorgun bir şekilde ayağa kalktı, bütün tezgâhların üzerini temizleyip bulaşıkları yıkamaya başlayabilirse yarın sabah geri gelip bulaşıkları bitirebilir ve yerdeki yapışkan parçaları yıkayabilirdi.

"Demek buradasın Nina," dedi Maddie başını kapıdan uzatarak. "Gel bir dakika otur. Bir kahve al. Bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Bu arada en iyi ekleri kimin yaptığını değerlendirebilirsin."

"Bunu yapamam," dedi Nina, yapmacık bir dehşet ifadesiyle.

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Maddie. "Hadi gel."

Bulaşıklara şöyle bir bakan Nina, kursun başında Sebastian'ın herkese dağıttığı çirkin plastik önlüğü çıkarıp en yakındaki çöp kutusuna attı ve Maddie'yi izledi.

Nina ortada görününce gürültülü bir tezahürat koptu.

"Bugün çok iyi iş çıkardın, Nina," diye bağırdı Bill. "Harıl harıl çalıştın. Sen tam bir küçük askersin. Seni her zaman benim birliğimde isterdim."

Nina keyiften pespembe oldu.

Hepsi yan yana getirilmiş iki masanın etrafında oturuyordu. Birinde Maddie ve Bill, diğerinde Peter, Jane ve Marguerite vardı.

"Harikaydın," dedi Marguerite, yanındaki boş sandalyeye vurarak. "Gel otur. Bir kahveyi ve dinlenmeyi hak ediyorsun."

"Kesinlikle hak ediyor," dedi Peter, "aslında ona gerçek bir içki vermeli, kahvenin ihtiyacı karşılayacağından emin değilim," dedi Peter, fincanının dibindeki yudumu içerek.

"Benim ihtiyacımı pek karşılamıyor," dedi Bill, masanın karşısından Peter'a bakıp güldü ve pantolonunun üzerinden taşan göbeğini okşadı.

"Bu mükemmel bir fikir Peter," dedi Marguerite. "Marcel. Şampanya lütfen."

"Şampanya mı?" Maddie endişeli gibi görünüyordu. "Ben öğrenci bursumla bunu karşılayamam."

“Endişelenme tatlım. Bu benden. Marcel her zaman benim için bir-iki şişe saklar.”

Marcel kaşla göz arasında bir tepsiye koyduğu şampanya kadehleri ve ağzı altın yaldızlı bir şişeyle birlikte masaya geldi.

“Çok nazıksın Marguerite, ben şampanyaya bayılırım,” dedi Jane, hafif bir gülümsemeyle.

“Kesinlikle bayılır,” dedi Peter, ona hızlı bir şekilde sarılarak. “Fırsat verilse şampanya banyosu yapar.”

Jane güldü. “Bu çok pahalı olurdu.”

“Ama sen her kuruşuna değersin,” dedi Peter, ona göz kırparak.

“Ah, sen yok musun?” Jane onun dizini sıktı.

Marguerite onlara gülümsedi. “İlk kadeh kaldırmamızın yeni evlilerimiz için olmasını istiyorum. Onları böyle görmek bir zevk.”

Marcel şişenin telini açtı, mantarı fırlattı ve tek bir damla dökmekten ve kadehlerin ağzında foşurdayan köpükleri taşırmadan şampanyaları doldurmaya başladı. Zahmetsiz bir beceriyle yedi kadehi de doldurup servis ederken Nina da masadaki yerini aldı.

“Peter ve Jane’e,” dedi Marguerite. “Sizin de benim kocam Henri ile yaptığım evlilik kadar uzun ve mutlu bir evliliğiniz olması dileğiyle.” Herkes kadehini kaldırdı. “Ayrıca, bugün bize harika bir ev sahipliği yapan ve çok çalışan Nina’ya.”

“Yaşa!” dedi Bill.

“Gerçekten çok güzel bir gün oldu,” dedi Jane, kocasına yaslanarak. “Ve Peter artık hayatım boyunca her gün bana profiterol yapabilir.”

Maddie biraz üzüntülü görünüyordu ve derinden sesli bir iç geçirdi.

“Endişelenme, kedicik,” dedi Bill onun koluna dokunarak. “Sebastian, önümüzdeki birkaç hafta boyunca birçok defa pasta hamuru yapacağımızı söyledi.”

“Ama bu... feciydi.” Kutusunun içine baktı. “Bunlar...” yüzünde hüznü bir ifadeyle omuzlarını silkti, “...zombiye benze-

yeni eklerler gibi. Yeni sloganımın 'kıyamet günü yemek pişirmek, hiç umudu olmayanlar için yemek' olabilir diye düşünüyorum."

"İlerleme göstereceksin," dedi Nina. "Yedi hafta sonra, ne kadar iyi olacağını bir düşünsene."

"Hımm, bu benim ufukta koşuşurken gördüğüm gökkuşağı yeleli tek boynuzlu atlar sürüsü kadar uzak bir hayal olmasın?" diye sordu Maddie, onun eklerlerine son bir defa daha umutsuzca bakarak.

Sonunda herkes dağılmaya başladı. Jane yollarının üzerinde olduğu için Marguerite'e eşlik etmeye gönüllü oldu, oldukça tuhaf bir şekilde buz hokeyine tutkun olduklarını keşfeden Peter ve Bill birlikte bira içmeye ve Kanada ile Rusya arasındaki uluslararası maçı izlemeye karar verdiler.

"Peki o zaman," dedi Maddie kollarını sıvayarak. "Şimdi bulaşık yıkamaya girişsek iyi olacak."

Nina ona dehşetle baktı. "Bunu yapamazsın. Sen para ödeyen bir müşterisin."

"Saçmalama. Seni bu kadar bulaşıkla burada yalnız bırakacak değilim."

"Ama bana para ödeniyor."

Maddie omuz silkti. "Yani?"

Hava sanki zamanı ona göre ayarlamış gibi, Nina'nın en son yıkadığı kâseyi kuruladığı sırada kararmaya başladı. Maddie'nin yardımıyla yapış yapış kâseleri, krema kaplı çırpıcıları ve çikolata bulaşmış bıçakları gülerек ve şakalaşarak yıkayıp bitirmişlerdi.

"Bugünün bu kadar eğlenceli geçtiğine inanamıyorum," dedi Maddie, son kâseye uzanırken.

"Oldukça güzeldi." Nina birbirinden farklı kişilerden oluşan grubun bu kadar iyi kaynaştığına inanamıyordu. Sadece bir gün geçirmiş olmalarına rağmen neredeyse şimdiden sıkı birer arkadaş olma yolundaydılar.

“Marguerite’in Jane’i kanatlarının altına almasını çok sevdim. İkisi de çok kibar.”

“Senin ve Bill’in öyle bir rekabet içinde olmanıza bayıldım,” dedi Nina gülerek. “Marguerite ne kadar da zarıftı... Küfür ederken bile.” Maddie süpürgeyi alıp yeri süpürmeye başlarken, “Senin gidecek evin yok mu?” diye sordu Nina gülümseyerek. Ayaklarını uzatıp Sebastian’ın geniş koltuğuna tembelce uzanmak için can atıyordu, ama ertesi sabah yapacak bir şeyleri olduğunu bilebilse güzel olurdu. Şehri kendi başına keşfetme cesaretini hâlâ toplayamamıştı.

“Var sayılmaz,” dedi Maddie içini çekerek ve süpürge’nin enerji darbeleriyle zemini fırçalamaya başladı.

“Aa,” dedi Nina, biraz şaşırarak.

“Yani, aslında var ama... ben geç başvuru yaptım, bu yüzden tek başıma bir stüdyo dairedeyim.” Süpürge, gürültülü bir şekilde banklardan birinin çelik ayağına çarptı. “Sonuçta benim yalnızlığa uygun bir yapım olmadığı ortaya çıktı.”

Başını kaldırıp Nina’ya mutsuz gözlerle baktı. “Beni dinle. Aslında minnettar olmam lazım. Yurttaki diğer herkes altı kişilik dairede kalıyor. Benim sürekli kız kardeşimle aynı odayı paylaşmak zorunda olduğumu ve her zaman erkek kardeşlerimin ıvır zıvırlarına takılıp düştüğümü göz önüne alacak olursan, aslında bu yeni durumdan hoşlanmam gerektiğini düşünebilirsin.” Yüzünü buruşturdu. “Kim bilebilirdi... Evdeki su ısıtıcısını çalıştırmayı ve birinin bir fincan çay için bana eşlik etmesini, evdeki şu günlük hayat belirtilerini, giriş holündeki askıda duran bir ceketi, Brendan’ın ayakkabılarına takılıp düşmeyi, annemin asılı alışveriş çantasını ve Theresa’nın evin her odasına yayılmış makyaj malzemelerini özleyeceğim kimin aklına gelirdi? Evde kimse yokken, birinin kapıdan herhangi bir anda içeri girebileceğini bilmeyi. Bütün bunları özleyorum.” Yüzünü buruşturdu ve hıçkırır gibi tuhaf bir iç çekti.

“Şimdi, stüdyonun kapısını kapattığımda, ertesi gün tekrar dışarı çıkana kadar, bunun dışında başka bir şey olmayacağını biliyorum. Bu bana acı veriyor. Bilirsin, bir çeşit huzursuzluk, hiçbir şey beklememe duygusu.” Maddie çenesini süpürge sopasının tepesine dayayarak öfkeyle gözlerini kırıştırdı. “Acınası bir durum, değil mi? Bugün, Paris’e geldiğimden beri geçirdiğim en güzel günlerden biriydi.”

“Ah, Maddie.” Nina el havlusunu bıraktı ve koşup ona sarıldı.

“Çok aptalca, değil mi?” diye mırıldandı Maddie, Nina’nın basının üstünden.

Nina onu sıktı ve başını kaldırıp baktı – Maddie ondan dört beş santim daha uzundu çünkü.

“Hayır, hiç de değil. Yalnız olmak korkunç bir şey. Bunun için özür dilemen gerekmez.”

“Evet, ama sen buraya tek başına geldin. Kendini idare ediyorsun.”

“Hah! Sen öyle san,” dedi Nina, diğer kıza itirafta bulunabileceğini ve onun buna gülmeyeceğini biliyordu. “O kadar çok Netflix izliyorum ki.”

“Ama çok fazla Netflix izleyemezsin ki,” dedi Maddie, emin bir sesle.

“Eğer *Once Upon a Time* dizisinin ilk üç sezonunu peş peşe izlersen bunu yapabilirsin.”

“Ayyy... Bir sezonda yirmi iki milyon bölüm falan yok mu?”

“Ondan az değil.”

“Kızım, senin mutlaka dışarı çıkman gerek.” Maddie sıçrayıp yarım saat önce unla kaplı olan temizlenmiş tezgâha oturdu.

Nina avuçlarını yanaklarına dayayıp dertli bir ifade takındı. “Evet, çıkmalıyım, değil mi? Bunun suçunu hava şartlarına atsam, olur mu?”

“Havalar her ne kadar kötü olsa da hayır. Paris’te baharmış, boş versene. Ama seni suçlamıyorum. Aileni özlüyor musun?”

“Ha! Şaka yapıyor olmalısın.” Nina gözlerini devirdi. “Beni asla yalnız bırakmazlar. Her saat başı onlara haber vermezsem, Interpol’e bildirmekle tehdit etmeye başlarlar. Onlar lanet bir kâbus gibi.”

Maddie bacaklarını ileri geri sallarken, burnunu çeker gibi yarım bir kahkaha attı. “Ah şu aileler, ha? Onlarla da yaşayamazsın, onlarsız da.”

“Ben onlarsız yaşayabilirim, inan bana,” dedi Nina sert bir sesle. “Her şeye karışmayı çok severler. Paris’e gelmenin bana biraz nefes aldıracağını düşündüm.”

“Benim kardeşlerimse muhtemelen onları ev ödevlerini yapmadıkları, anneme yeterince yardım etmedikleri ve ayakkabılarını ortalıkta bırakıp herkesin takılıp düşmesine sebep oldukları için sıkıştırmadığımı sevinerek her gün birbirlerine mutlulukla beşlik çıkıyorlardır.”

“Bu ayakkabı meselesi önemli bir sorun, anlaşılan,” diye takıldı Nina, onun bu abartılı öfkesine karşılık olarak.

Maddie gözlerini devirdi. “Yemin ederim, bu Brendan ikinci bir kahrolası Imelda Marcos* gibi. Bu çocuk kesinlikle içindeki kadınsı dürtülerin etkisinde. JD Sports mağazasından daha fazla spor ayakkabısı var.”

“Ah, Tanrım,” dedi Nina kardeşlerini ve onların terli spor ayakkabılarını düşünerek. “Umarım ikizlerin spor ayakkabıları kadar kötü kokmuyorlardır. Onların odasına girebilmek için maske takman gerekir.”

Birlikte gülümsediler. “Teşekkürler Nina. Beni neşelendirdin.”

“Bak ne diyeceğim. Eğer dersin yoksa hafta içi seninle bir gün buluşalım mı? Ben daha Paris’in hiçbir yerini görmedim.”

“Onca *Once Upon a Time* bölümü seni beklerken, onlardan nasıl kopacaksın?”

Ayakkabalara hastalık derecesinde düşkünlüğüyle tanınan ve üç bin çiftte yakın ayakkabı koleksiyonu olan Filipinler’in eski diktatörü Ferdinand Marcos’un eşi –çn.

“Yaşamaya çalışırım.”

“Peki. Ama bunu gelecek hafta yapmamız gerekecek. Teslim etmem gereken bir yazı var ama ben daha başlamadım bile. Nereye gitmek istersin? Louvre’daki Mona Lisa’yı görmeye mi? Bu tamamıyla çılgınca. Gare du Nord’da trenleri seyretmeye mi? Musée d’Orsay’da empresyonist tabloları keşfetmeye mi? Müthiştir. Galeries Lafayette’de ciddi bir parfüm alışverişi mi? Çatısı muhteşemdir, bu arada. Notre Dame? Çok güzeldir. Les Invalides Müzesi? İlginçtir. Ya da bütün öğleden sonra bir barda kırmızı şarap içmek?” Maddie’nin bu hevesli hali Nina’yı tekrar güldürdü.

“Sen söyle. O kadar çok şey var ki. Ben biraz... bilirsin... İlk nereye gideceğim konusunda çekimserim ve sanat hakkında falan pek bir şey bilmem, ama hepsini görmek istiyorum.”

“Bu biraz abartılı bir istek, ama önce havanın nasıl olacağını görelim. Telefon numaranı ver, ben sana mesaj atarım.”

Bölüm 13

Bir kesekâğıdı elmanın parasını ödemeye çalıştığı sırada Nina'nın telefonu çaldı. El çantasıyla elma paketini denge-
de tutmaya çalışarak ve arayanın Sebastian olduğunu varsayarak
çabucak cevapladı. Kursun ilk gününden sonra birkaç gündür
ondan haber alamamıştı ve bu haftaki ikinci dersten önce her an
aramasını bekliyordu.

“Merhaba.”

“Selam Nina. Ben Alex.”

“Aa, selam,” dedi Nina doğrularak. Şaşırmış ve biraz da gururu
okşanmıştı. “Nasılsın?”

Alex’le tanışır tanışmaz onun mizah anlayışından hoşlanmıştı
ve bu adam o günlerde korkunç derecede ciddi görünen Sebastian’a
karşı iyi bir panzehirdi.

“İyiyim. Ben...” Bir duraklama oldu ve tam o sırada dükkân-
daki satıcı tezgâhın önünden geçen bir çiftte yüksek sesle selam
verdi. “Sen neredesin? Gürültüler geliyor.”

“Saxe-Breteuil’deyim,” dedi, kendini gayet otantik hissedip
Fransızca kelimeleri ağızda yuvarlayarak. “Marketteyim ve bu-
radaki muhteşem görüntülü elmalardan, harika peynirlerden ve

enfes ekmeklerden satın aldım.” Ekmeğin kokusu ona **kahvaltıdan** beri yemek yemediğini hatırlattı.

Nina şimdiden gözlemeyle birlikte kekik ve susamlı **tabule** ~~ya~~ latası satan bir tezgâha geri dönmeye karar vermişti.

Son birkaç gündür nihayet çevre bölgeyi keşfediyor ve **kaldı** rım kafelerinde oturup bahar güneşinin bol bol tadını **çıkarak** önünde akan dünyayı seyreliyordu. Paris’te insanları izlemek büyüleyici bir şeydi, her zaman görülecek bir drama, **seyredecek** ve hayatı hayal edilecek bir karakter, gözlemlenecek küçük bir köpek vardı. Fransızlar ufacık köpekleri çok seviyor olmalıydılar.

“Ah, demek buranın yerlisi oldun, öyle mi?” Nina onun sesindeki eğlenceli havayı duyabiliyor ve gülümseyen yakışıklı yüzünü hayal edebiliyordu.

“Şey, bu biraz gerekliydi. Eğer *toute suite a la marché* yapmasaydım, buzdolabım muhtemelen açlıktan ölme uyarısı verecekti. Sebastian’ın evinde yiyecek bir şey olmadığı için onun bir vampire dönüşüp dönüşmediğini merak etmeye başladım.” Nina biraz gıda stoku yapmayı planlamış, ama etrafını saran yiyeceklerin baştan çıkarıcı görüntüleri aklını başından almıştı; ne yapacağını bilemediği kesilmiş parça etler, kendini ikna edip onlara dokunmaya kalksa bile ne seçeceğine karar vermesini imkânsız kılacak kadar bol şarküteri çeşitleri, pişirme dürtüsünü kamçılایan taze balık ve deniz ürünleri... Ayrıca Sebastian’ın mutfağında bulduğu hasır sepet onu büyülemiş ve kendini oraya ait gibi hissetmesine yol açmıştı ve şimdi o sepetin içi seçilmiş karışık malzemelerle doluydu.

“Fransızcan çok berbat,” diye güldü Alex ve Nina’ya onunla alay etme fırsatını hiçbir zaman kaçırmayan ağabeyi Dan’i hatırlattı.

“Teşekkürler, bir süredir üzerinde çalışıyorum.”

“Çok iyi iş çıkarmışsın, öyleyse.”

“Sanırım öyle. Ama buradaki satıcıların bunu takdir ettiklerinden pek emin değilim. Çoğu, söylediklerimin tek kelimesini bile

anlamıyormuş gibi yapıyor. *Deux pommes de terre* oldukça açık, öyle değil mi?

“Himm, ama sen demin elma satın aldığını söylemedin mi?”

“Evet. Pommes de terre,” dedi Nina, burnu havada Fransız satıcının gözlerini devirerek elindeki elmaları alıp bir kesekâğıdına koyarken takındığı tavırdan hâlâ rahatsızlık duyarak.

Nina, Alex’in kıs kıs güldüğünü duydu.

“Bunun doğrudan çevirisinin *toprak elması* anlamına geldiğini biliyor muydun.”

“Yani?”

“Yani patates. Pommes de terre, patates demek.”

“Ah, lanet olsun... Tabii ya. Adamın bana tam bir aptalmışım gibi bakmasına şaşmamalı. Tanrım, bir dahaki sefere o adama dikkat etsem iyi olur. Şükürler olsun ki burada bir sürü tezgâh var, umarım eve gitmeden önce kendimi bir ahmak yerine koymadan bu işi bitiririm.”

“Her zaman Bastille pazarı var. Pazar günleri açıktır ve çok iyidir. Kocaman bir yer.”

“Burası da çok muazzam,” dedi Nina. Şimdi bile, ahşap bir kutunun içinde sergilenen yeşil fasulyelerle onların etrafını çeviren kırmızı domateslerin, yapraklarla süslenmiş nefis portakal ve limonların birbirine tezat muhteşem renk cümbüşünden gözlerini alamıyordu. “Bizim orada bu yok. İnsanı yemek yapmaya itiyor.”

Nina biraz önce hepsi ayrı kutuların içine konulmuş koyu bordo renkli uzun marullar, kıvırcık mercan salatalar ve koyu yeşil kuzu ıspanağının yanı sıra parlak yeşil semizotu ve yeşil kıvırcık salatalar gibi çok çeşitli marul ve salata türlerinin satıldığı bir tezgâhın önünden geçmişti. Bir kutuya boşaltılmış olan kırmızı, sarı ve mor renkli kiraz domatesler mücevher gibi parlıyordu. Son derece sağlıklı görünen bu domatesler Nina’nın ağzını sulandırdı.

“Öyle diyorsan, peki. Sana bir sır vereyim, ben daha çok kızarmış ekmek üzerine fasulye koyup yiyen türde bir adamım.”

“Sen aşçı değil misin?” diye sordu Nina dehşetle ve gözü karşı taraftaki ekmek çeşitlerine takıldı. Bütün bunlar varken insan nasıl yemek yapmak istemezdi? *Fougasse olive et lardons, flute tradition, grand campagne, cramiqne**. Nina tümüyle katıksız Fransızca olan bu sözcükleri telaffuz etmeye çalışarak hepsi de köy ekmeği gibi görünen somunlardan alıp denemek istiyordu.

“Mesleki isteksizlik. Bir, buna gerçekten zamanım yok... ve iki, dürüst olmak gerekirse buna gerek de yok. Bir otelde çalışıyorsan yemek her zaman hazırdır. Ve her zaman fazla süslenir, bu yüzden ben ara sıra,” Alex komik denecek kadar yüksek sesle bir iç geçirerek, “kızarmış ekmek üstüne kuru fasulye ve biraz da haggis” yemeyi özlüyorum,” dedi.

Nina onun kederli ses tonuna kahkahayla güldü. “Haggis mi? Gerçekten mi? Sanırım benimle dalga geçiyorsun.”

“İkisi de.” Nina onun sesindeki neşeyi ve eğlenceyi duyabiliyordu. “Ama ben her gün pişen ev yapımı yemekleri özlüyorum.”

“Bunu anlayabiliyorum.”

Belki de bu, Sebastian’ın dolaplarının neden bu kadar boş olduğunu açıklıyordu. Bugün çarşığı gördüğünden beri bu konu Nina’nın aklını kurcalıyordu. Tüm o şaşırtıcı peynir çeşitleri, bazılarının köklerinde hâlâ topraklar olan taze sebzeler, büyük biberiye ve maydanoz demetleri... Tabii ki Sebastian’ın evde yemek yapmasına gerek yoktu. Nina onun pişirme büyüsunü kaybetmiş olmasından endişe ediyordu. En sevdiği anılarından biri, evde her gün aynı şeyleri pişirmekten bıkmış olan çaresizlik içindeki annesinin buzdolabının önünde duran Sebastian’ı değişik bir şey pişirmeye zorlamasıydı.

“Alo, Nina?”

Of, Nina birden dikkatinin dağılmış olduğunu fark etti.

* Sırasıyla zeytinli ve pastırmalı kırı ekmeği; geleneksel baget ekmek; büyük somun ekmek; kuru üzümlü ekmek –çn.

** Sakatat yahnisi –çn.

“Özür dilerim, duymadım, sinyal gitti...” Cümleyi söylerken, dediğini doğrulasın diye sesini telefonda uzaklaştırdı.

“Ben... ben şey diyordum, hâlâ dışarı çıkmayı düşünüyorum... akşam yemeğine. Özellikle de muhteşem bir kadını benimle çıkmaya ikna edebilirsem.”

“Ah,” dedi Nina, alışkın olmadığı bu aleni iltifat karşısında gururu okşanarak. “Peki kimi düşünüyordun?”

“İdeal olarak Kylie Minogue, ama o şu anda yurt dışında olduğu için belki sen onun yerini almak istersin.”

Nina gülümsedi; bu adam onun kardeşleriyle çok iyi anlaşabiliyordu.

“Ajandamı bir kontrol edeyim, şu anda biraz dolu. Haftalardır benimle çıkmak için sırada bekleyen Chris Hemsworth’un arkasında bekleyebilirsin. Bu kadar rağbet görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin.”

“Ya sana paparazziler olmadan geleceğimi söylersem?”

“Ah, söylemeliydin. Bu kesinlikle seni sıranın en başına getirir.”

“Öğle yemeğine ne dersin?”

“Ben...” Nina her zamanki alışkanlığıyla onu geri çevirmek üzereydi, ama artık herkesi Sebastián’la karşılaştırmaktan bıkmıştı. Neden değişiklik olsun diye hoş ve neşeli yeni birinin kendisine eşlik etmesinin keyfini çıkarmıyordu sanki. “Bu çok güzel olur.” Ve olacaktı da, çünkü artık huysuz ve aksi eşlikçilerden usanmıştı.

Nina konuşmayı bitirdikten sonra, geri dönüp daha önce gördüğü bir tezgâhın olduğu tarafa doğru yürüdü. Koridorda yer alan çiçekçinin standını görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. İçine dolan büyük bir mutlulukla bir demet çiçek alıp kendini şımartmaya karar verdi.

“Ah, bunlar ne kadar harika görünüyorlar,” dedi Marguerite, hasır sepetiyle kendini oldukça otantik bir Fransız gibi hisseden ve kolunda amaçladığından çok daha fazlasıyla aldığı uzun saplı Peru zambaklarıyla çok romantik görünen Nina pastaneye girerken.

“Bir tarla yağmasından çıkmış Kırmızı Başlıklı Kız’a benziyorsun,” dedi Maddie.

“Ah, kahretsin,” dedi Nina, ikiliyi Marguerite’in en sevdiği cam kenarındaki köşede otururlarken gördüğüne sevinerek gidip elindeki koyu kırmızı, açık pembe ve krem rengi çiçek demetlerini masaya bıraktı. “Ben de Audrey Hepburn gibi Fransız pazarında neşe ve şıklık içinde gezmiş olduğumu hayal ediyordum.”

“Benim beremi almalıydın,” dedi Maddie hemen sırtarak. “Ama çiçekler çok güzel görünüyor.”

Nina güldü. “Sadece bir demet almayı planlamıştım ama pazar kapanıyordu ve bunlardan bazıları biraz hasarlıydı, o nedenle çiçekçi bana hepsini verdi. Bunlar benim için çok fazla, bu yüzden onları buraya getirmeyi düşündüm.”

Marguerite, “Buraya çok hoş bir hava katacaklar, çok canlı ve keyif verici görünüyorlar,” dedi. “Ne güzel bir düşünce. Ben buraya genç bir kızken geldiğimde her hafta taze çiçekler konulurdu. Harika mermer bir çiçeklik içinde en muhteşem şekilde sergilenirdi. Hemen şurada dururdu.” Karşı duvardaki aynalı bir oyuğu işaret etti. “Ona ne oldu acaba?”

Nina onun gösterdiği noktayı inceledi ama daha bir şey söyleyemeden önce Maddie araya girdi. “Aman Tanrım, orası tam olarak çiçeklerin konulması gereken yer. Buranın çok daha güzel görünmesini sağlayacak. Burası biraz şey... Tüh.” Gözlerinde açık bir pişmanlık belirdi. “Dilim bazen kontrolünü kaybediyor.”

Nina güldü. “Haklısın. Burası gerçekten biraz şey görünüyor...”

Marguerite sakın bir şekilde gülümsedi. “Çok daha güzel günler de görmüştü, öyle değil mi Marcel?”

Maddie’nin önündeki masaya taze kahve koyan Marcel homurdandı.

“Ah, bu tam da ihtiyacım olan şey,” dedi Maddie. Benimle bir kahve içer misin Nina? Bugün benim ikinci kahvem ve birincisi

beni ancak uyandırdı. Benim şalterim kafein ve peynirle açılıyor.”

Marguerite’in gözlerinde keyifli bir ifade belirdi. “Ee, bir sabah kahvesi benim için çok bile. Kuaförde randevum var.” Fark ettirmemeye çalışarak eliyle Marcel’e hesabı getirmesini işaret etti. “Bana katılmadan çok keyif aldım Maddie ve seni görmek çok güzel Nina. Sizinle burada belki başka bir gün veya bir sonraki kurs gününde sabah kahvesi için görüşürüz.” Marcel’e döndü ve onunla hızlı hızlı Fransızca konuştu. Marcel kapıya kadar ona eşlik etti ve yaşlı kadın zarıfçe el sallayarak dışarı çıkıp yürüdü.

Maddie sohbet etmesi çok kolay biriydi ve yarım saat süren keyifli bir sohbetten sonra Nina birden çiçekleri suya koymasına gerektiğini hatırladı.

“Marcel, bu çiçekleri koyabileceğimiz bir şey var mı?”

Marcel her zamanki somurtkan ifadesiyle buketlere baktı.

“Bunlar burayı biraz neşelendirebilirler diye düşündüm.”

“Bunun için çiçeklerden çok daha fazla şeye ihtiyaç var,” dedi Marcel, ağzını her zamanki gibi büzerek. “Üst kattaki depolarda belki uygun bir şeyler olabilir.” Kemikli parmağıyla Nina’nın daha önce fark etmediği bir kapıyı işaret etti. Duvarın ortasından geçen pembe renkli pervazı devam ettirerek mavi duvarla aynı renge boyanmış olan kapı dikkat çekmeyecek kadar iyi bir bütünlük sağlamıştı. Nina şimdi oraya bakınca tezgâhın arkasındaki odaya açılan merdivenin olduğu girintiyi görebilmişti. Alan, aynalı bir arka duvar ve cam raflar yapılarak bir teşhir bölümü gibi düzenlenerek akıllıca kullanılmıştı, ama raflarda sergilenen tek şey sadece birkaç tane ölü mavi sinek cesediydi.

“Oo. Gizli bir geçit. Çok Enid Blyton* tarzı bir şey,” dedi Maddie. “Gidelim mi? Yoksa yukarı çıkmadan önce zencefilli biradan bol miktarda stok mu yapalım?”

* *Afacan Beşler, Gizli Yediler* gibi kitaplarıyla bilinen dünyaca ünlü İngiliz çocuk macera kitapları yazarı –çn.

“Ben yiyecek içecek bekleyemeyecek kadar meraklı biriyim,” dedi Nina, yukarıyı görmek için sabırsızlanarak. Belki de çocukken çok fazla *Afacan Beşler* kitabı okumasının bir sonucuydu bu. Böylece o zaman ev halkının gürültü ve şamatasından kaçmanın iyi bir yolunu bulmuştu.

“Vay canına, bir hazine odası,” dedi Nina, aynı anda hayal kırıklığına uğramış bir sesle, “Vay canına bu ne dağınıklık,” diyen Maddie ile eş zamanlı olarak.

Her ikisi de merdivenin tepesinde karşılaştıkları ilk odaya bakarken karşılıklı güleştüler.

Maddie orada burada duran çeşitli mobilyaları gösterdi. “Bunların çoğu daha iyi günler görmüş olmalılar.”

“Sadece biraz yakın ilgiye ihtiyaçları var.” Nina, elini masalardan birinin üzerinde gezdirdi ve kalkan bir toz bulutu açık pencereden içeri giren güneş ışığında dans ederek havalandı. “Ayaklardaki detaylara bak. Bu çok güzel.”

Masanın yanında bir miktar sararmış gazeteler ve sayfaları kurumuş dergiler vardı. Merak eden Nina, *Paris Match* dergisinin bir kopyasını aldı, tozunu üfleyerek tarihine baktı: 1986.

“Ben doğmadan önce,” dedi Nina, dergiyi elinden bırakıp şaşkınlıkla odanın çevresine bakarak. “Sence bütün bu eşyalar bunca zamandır burada mıydılar?”

“Öyle tahmin ediyorum,” dedi Maddie ve duvara dayalı bir resmin yanına çömelerek üzerindeki tozları üfledi.

Maddie tabloyu incelerken, Nina kutulardan birinin yanına gitti. Kirli zemine aldırmandan yere diz çöktü ve parmakları tozlu kapakta izler bırakarak kutuları korumak için bağlanmış olan ipleri açtı. Heyecan içinde gazeteye sarılı paketlerden birini dışarı çıkardı.

“Tıpkı Noel’deki gibi, ağaca asmak için süslerin paketlerini açmaya başladığında içinde ne olduğunu hatırlayamazsın,” dedi

Nina, garip şekilli paketleri açıp buruşuk gazete sayfalarını lahana yaprakları gibi etrafa koyarak.

Harika boyanmış ince porselen bir çaydanlığı yukarı kaldırarak “Ne kadar muhteşem, değil mi?” diye bağırdı Nina ve kutuyu karıştırıp birkaç şey daha çıkardı. “Bunlar da çok güzel,” diye ekledi, bulduğu açık pembe, ince porselenden ağzının çevresi altın yaldızlı çay fincanlarını göstererek.

Bir süre ikisi de birçok kutuyu karıştırıp, bazen Mısır’ın tarihi eserlerini araştıran arkeologların coşkusuyla buldukları şeyleri büyük bir coşkuyla çıkarıp birbirlerine göstererek, düzinelerle tabaklı fincanlar, porselen pasta tabakları, destelenmiş gümüş çatallar -en azından Nina gümüş olduklarını tahmin ediyordu- sürahiler, şeker kâseleri, bir kutu içinde uçları minik pençeli gümüş şeker maşaları, kenarları dantel şeklinde delikli, çiçek desenli ve tepelerinde altın yaldızlı süslü halkalar olan çok güzel bazı pasta standları ortaya çıkardılar.

“Ah, bütün bu eski şeyleri seviyorum,” dedi Nina, gözleri parlayarak ayağa kalktı ve dizlerindeki tozu temizledi. “Sanırım artık bunların hepsi Sebastian’a ait.”

Maddie kaşlarını çatı. “Sence o bunlardan bazılarını kullanmak ister mi?”

“Ha! Hiç olası değil. O burayı bir bistro restoranına dönüştürecek, süper modern bir yer olacak. Servis takımlarının hepsi yassı kayrak taşı plakalardan ve düz beyaz porselenden olacak.”

“Onu suçlayamazsın. Burası öyle insan kaynayan bir yer değil ve pasta çeşitleri de diğer yerlere kıyasla pek fazla sayılmaz. Ve bu narin porselen şeyler hiç kullanışlı değil. Bizim evde ancak beş dakika dayanırlar,” dedi Maddie.

“Bizde de. Benim dört ağabeyim var. Aslında,” dedi Nina, güçlü kuvvetli ağabeylerini özlemle anarak ve içindeki hafif sızıya aldırmayarak, “bunları evin içine sokacaklarını bile sanmıyorum. Hemen veto edilirler.”

“Dört ağabey mi? Ah, hayır! Benim iki erkek kardeşim var ve bu yeterince kötü. En azından dengelemek için iki kız kardeşim var. Senin aileni özlemiyor olmana şaşmamak gerek.”

“Sen kaçınıcı sıradasın?”

Maddie’nin yüzü hüznünlendi. “Ben en büyüğüm. O yüzden bu kadar otoriterim.”

“Ya! Tahmin etmeliydim,” diye takıldı Nina. “Ben en küçüğüm. Hepsi de benim ne yapmam gerektiğini bildiklerini sanırlar ve her zaman bana patronluk taslarlar.”

“Bu yüzden gerektiği zaman onlarla açık konuşabilirsin,” dedi Maddie, gülümseyerek. “Çünkü söylediklerine önem verirler. Onlar da o yoldan geçtiler.”

Nina güler yüzle gözlerini devirdi. “Evet, ama ben aynı şeyleri yaşamak istemiyorum.”

“Haklısın,” dedi Maddie.

Nina çıkardığı hazineyi dikkatle inceledi. “Bunlardan bazılarını aşağıya götürmek istiyorum, ama hâlâ bir vazomuz yok,” dedi, o güzel pasta standlarından birini kaldırarak. “Marcel dükkânda bunların birisini isteyebilir ve mutfakta da bir çift olması iyi olur, böylece herkes bitmiş ürünlerini bunların üzerinde sergileyebilir. Bilemeyiz ki, belki de Sebastian porselenin kalitesinden etkilenebilir ve bazılarını kullanmaya karar verebilir.”

Pasta standlarını bir kenara koydular ve Nina son kutuları karıştırmaya devam etti.

“Yaşasın! Bak.” Nina, titreyen eliyle geniş ağızlı kristal kesimli ağır bir cam vazoyu kaldırdı. Bir ton ağırlığındaydı. “Bu mükemmel ve...” Vazoyu aceleyle bırakması gerekti ama sonra köşede duran bir mobilya parçasını işaret etti. “Bu tam da Marguerite’in bahsettiği şeye benziyor. Vazo bunun üstünde mükemmel görünecek. Bu da bana çiçekleri gerçekten suya koymam gerektiğini hatırlatıyor.”

“Ve benim de gerçekten yazacağım makaleyle uğraşmam gerekiyor,” dedi Maddie. “Odaların geri kalanında neler olduğunu bilmek istememe rağmen.”

“Başka bir gün,” dedi Nina, ayağa kalkarak.

“Beni beklemelisin. Benden gizli oralara bakmak yok. Burada başka neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Aa, merhaba, Bayan-Burası-Bir-Çöplük. Hani hepsi döküntüydü?”

“Bir kız fikrini değiştirebilir,” dedi Maddie. “Şimdi şu çiçek altlığı olan şeyi alt kata taşımak istiyor musun, istemiyor musun?”

Sonunda, Nina fincanları, tabakları ve çaydanlıkları yukarıda bırakmaya dayanamadığı için alt kata birkaç kere inip çıktılar. Mermer çiçek altlığını başka bir gün almak için kapının arkasındaki dar koridorda bırakmak zorunda kaldılar. Son seferlerinde ikisi de ellerinde son birer kutuyla geri dönüp kapıda göründükleri sırada, Marcel, Nina’ya belirgin bir *sakin-onları-buraya-bırakmayı-düşünme* bakışı yöneltti ve bu yüzden kızlar doğruca mutfağa giderek ödülleri kutularından çıkartmadan lavabonun altındaki boşluğa tıktılar.

“Nankör bilmem-kim,” diye mırıldandı Nina. “Onun dükkânında herhangi bir çiçeği hak ettiğine emin değilim. Bu adam onları takdir edecek birisi değil.”

Ama çiçekleri içeri götürdüğünde Marcel’in ağzının neredeyse gülümseme denilebilecek şekilde seğirdiğini ve yanıldığını görünce mutlu oldu.

Marcel, “Onları oraya koyabilirsin,” diye buyurarak duvardaki oyuk yeri işaret ederken Nina mermer çiçek altlığının onlar mutfaktayken sihirli bir şekilde oraya yerleştirilmiş olduğunu gördü.

Bölüm 14

“Sebastian, bu ne sürpriz. Sesini duymak ne güzel.”
Telefonda kaşlarını çatmış olduğunu anlayabilir miydi acaba? “Nihayet.”

“Sana bir e-posta gönderdim.”

Gelen e-postada bir satır mesaj konusu başlığı, ekinde de uzun bir liste vardı ve metin kısmında hiçbir şey yoktu. Bunun dışında, yaklaşık bir hafta önce taksiye bindiğinden beri ondan haber alamamıştı.

“Sen buna e-posta mı diyorsun?” Onun sessizliği karşısında alaycı bir dil kullanmak, hayal kırıklığını gizlemenin ve onun sesini duyduğunda her zaman aşırı heyecanla tepki veren vücudunun geri basmasını sağlamanın en iyi yoluydu. Kalbi ya da bu saçmalıklardan sorumlu olan hangi organıysa -beyin olmadığı kesindi- ne zaman mantıkla hareket edecek ve trenin çok zaman önce kaçmış olduğu mesajını alacaktı?

“Çok komik. Meşguldüm. Sen neredesin?”

“Senin dairende.” Nina geç ve oldukça tembel bir kahvaltı yaptığı masadan doğruldu ve Eyfel Kulesi manzarasını hayranlıkla

seyretmek için pencereye doğru gitti. Bu kule, her gün mutfağa girdiğinde, buraya gelmeyi seçtiği için ona hoş geldin diyen, sakin ve telaşsız kahvaltısının yalnızlığını büyük ölçüde hafifleten ve bağımsızlığının simgesi olan bir hatırlatıcı unsur olmuştu. Akli başında hiç kimse, Hadley ailesinin sabahları yaşadığı kaosu, acele fincanlarla içilen zift gibi amele çayını, kızarmış ekmekleri kapmak için birbirini iten vücutları, ceketlere kavga eder gibi uzanan kolları, Radyo 2'nin sesleri arasında kapışılan kenardaki öğle yemeği paketlerini, tavada cızırdayan domuz pastırmasını ve "araba anahtarlarımı / telefonumu / telefon şarj aletimi gören var mı!" bağırışlarını özleyemezdi.

Nina, Sebastian'ın da sessizleştiğini fark etti. Acaba o da mutfağını hayal ediyor ve bu harika manzarayı özleyiyor olabilir miydi?

"Bir şey mi istiyordun?" diye sordu Nina. Elbette bir şey istiyordu, arkadaşça bir sohbet için telefon açmış olamazdı. Daha kesin söylemek gerekirse, Nina onun elemanıydı. İlişkilerinin toplamı buydu.

"Aslında evet, istiyorum. Yarın pastaneye gelirken benim beyaz şef kıyafetimi getirebilir misin? Onları geçen hafta giymeliydim. Pudra şekeri tozları, siyah giysilerde hiç güzel görünmüyor."

Nina kendi kendine hafifçe gülümsedi. Onun baktığı yerden manzara hiç de öyle sayılmazdı. O siyah tişört adamın göğsünü ve omuzlarını çok güzel sarıyordu. Kasları tam anlamıyla yerli yerince gelişmişti. Pazıları şaşırtıcı derecede güzel şekillenmişti. Ve her türlü yasak düşüncüyü uzakta tutması gereken o çirkin eşofman altı, devamlı aşağı kayarak onun gergin karnını ve oradan aşağıya doğru devam eden siyah tüylerini ortaya çıkarıyordu. Cidden, bu adam sıradan bir yakışıklılık kategorisinde olmak ve birkaç haftalık hareketsizlikten sonra göbek çevresinde birazcık yağlanma belirtisi göstermek inceliğinde bulunamaz mıydı?

"Tamam. Onları nerede bulacağım?"

“Ee... ne var biliyor musun? Yüzde yüz emin değilim, Şifonyerin en alt çekmecesinde ya da gardırobun tepesinde olabilirler, yoksa sandık odasındaki kutulardan birinde de olabilirler. Buraya taşınırken onları Fransa’ya getirmiş olmalıyım ama nereye koyduğumu hatırlayamıyorum.”

“Artık onları giymiyor musun?” diye sordu Nina şaşkınlıkla.

“Mutfağa sık sık giremeyecek kadar meşgulüm. Neyse, yarın için istediğim her şeyi hazırladın mı?”

“Hayır,” dedi Nina, onu göremediği halde gözlerini devirerek.

“Ne demek hayır?” Sebastian’ın sesi bir perde yükseldi ve Nina gülmemeye çalışarak bir süre özellikle sessiz kaldı.

“Elbette hazırladım.” Ne yani, onu kasten yüzüstü bırakacağını mı sanıyordu? “Okuma biliyorum,” dedi Nina, önceki gün aldığı kuru e-postanın kendisini, kurs gününden sonra ondan tek bir kelime bile duymadığı gerçeğinden daha fazla sarsmış olduğunu vurgulamak isteyen bir tonlamayla.

“Doğrusunu istersen Nina, bazılarımız çok meşgulüz. Bazen e-posta iletişim kurmanın en etkili yolu oluyor. Ben bir iş yapıyorum. Hatırlarsan, bir bistro ile iki yeni restoran açmaya ve İngiltere’de bulunan restoranları yürütmeye çalışıyorum. Bildiğim kadarıyla ben seni pastanedeki işleri halletmen ve benim orayı düşünmek zorunda kalmamam için tuttum. Benim buna yapmam gereken tek katkı sadece kurs günü oraya gelmek ve ders vermek. Geri kalan her şey senin üzerinde.”

Nina doğruldu, onun işin peşini bu kadarla bırakmaya istekli olmasına şaşırmıştı. “Bunu aklımda tutarım.”

“Yani, her şey hazır mı?”

“Evet, tüm alışverişi yaptım. Çalışma masalarının hepsini hazırladım.”

“Toptancıları rahatça buldun mu?”

“Hıı,” dedi Nina, suçlu bir şekilde, bir pastane cennetinden sonraki en iyi yeri ziyaret ettiğini hatırlayarak.

“Orada hesabı sorunsuz kullanabildin mi?”

“Ah, evet.” Toptancılar kesinlikle inanılmazdı. Nina hayatında hiç bu kadar bol çeşitli özel malzemeler görmemişti.

“Sana bir liste verdim.”

“Verdin.”

“Lütfen bana o listeye sadık kaldığını söyle, orada insanın kapılıp gitmesinin ne kadar kolay olduğunu biliyorum.”

“Fazladan birkaç şey satın almış olabilirim, ama harcayabileceğim halde fazla harcama yapmadım.”

“Bunun için minnettar olmam mı gerekiyor?”

“Hem de çok,” dedi Nina kendini beğenmiş bir gülüşle. Sebastian bu işi ucuz atlatmıştı. Altın yaldızlı ambalaj Nina’ya çok çekici görünmüştü ve tabii ki kuvertür çikolata ile pralin sos da dayanılır gibi değildi. Nina hiçbirine karşı koymayı başaramayıp onları satın almış ve hesap için imza attığında parmaklarını çaprazlayıp Sebastian’ın faturayı çok yakından kontrol etmeyeceğini ummuştu. Kimi kandırıyordu? Hiç olmazsa inanılmaz geniş seçenekleri olan ve kendi alanında son derece uzman ekipmanlar arasından şeker hamuru aletlerinden birini veya pek çok şekil ve ebattaki silikon kaplardan ya da farklı formlardaki kesicilerden ve metal kek kalıplarından herhangi birini satın alacak kadar akıllı çelmemişti.

“Bunu duymak beni rahatlatmıştı.” Nina bir an için onun sesinde gizli bir keyif sezdiğine yemin edebilirdi.

Nina ertesi sabah hızlı adımlarla yürüyerek ve yağması beklenen yağmurun hâlâ başlamadığına şükrederek Sebastian’ın beyaz şef kıyafetini pastaneye getirdi. Günün bu saatinde, ağaçlarla kaplı geniş cadde sakin ve yayalardan arınmış durumdaydı, ara sıra geçen bir scooter sessizliği bozuyordu. Göğsüne kırmızı italik harflerle Sebastian’ın adının işlenmiş olduğu beyaz ceket bulmak Nina’nın çok uzun zamanını almıştı. Lanet olası şeyi, bir sıcak su

torbası ve ancak bir annenin koyacağı açılmamış bir paket siyah çorapla birlikte sandık odasındaki bir kutunun dibinde bulana kadar Sebastian'a bol bol küfür etmişti.

Nina herkesi tekrar görmeyi iple çekiyordu. Herkesi. Sadece Sebastian'ı değil. Hepsi de çok hoş bir grup insandı ve geçen hafta Maddie'yi görmek Nina'yı gerçekten çok memnun etmişti. Marcel bile, göreceli de olsa, biraz daha ulaşılabilir görünüyordu.

Kimi kandırıyordu? Sürekli kendi kendine verdiği sert öğüt- lere rağmen, her zaman olduğu gibi o eski aptal yanı içten içe yanıyor ve damarlarında yine o eski beklentinin heyecanı dolaşı- yordu. Keşke onun sesini duyduğu zaman da, daha fazlasını değil de, örneğin Alex'in ona telefon ettiği zaman hissetmiş olduğu ka- darını hissediyor olsaydı. Kısa süreli tanışıklık içinde Alex'in hoş bir adam olduğunu görmüştü, onun hem yakışıklı hem de çekici olduğunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Evet ama neden ondan kanını kaynatan bir kıvılcım alamıyordu?

"Günaydın Nina."

Jane'in omzuna hafifçe dokunmasıyla Nina, Peter ve Jane'in bunu daha önce söylediklerini fark etti.

"Ah, özür dilerim." Sokakta durdu. "Günaydın. Kilometrelerce uzağa gitmişim. İkiniz de çok erken gelmişsiniz. Nasılsınız? Haftanız iyi geçti mi?"

Peter, Jane'in elini tuttu. "Harika bir hafta geçirdik. Ailelerimizden bizi rahatsız eden kimse yok. Sadece ikimiz Paris'te dolaşıyoruz. Alışveriş. Yemek yapma."

"Ve çok fazla yemek yeme," dedi Jane, elini ince belinde gezdi- rerek. "Çok mutlu bir hafta geçirdik." Peter'la imalı bir gülümse- me paylaştılar. "Paris'e geldiğimize kesinlikle değdi."

Nina, onların sözlerinin arkasında daha fazla bir şeyler olduğu- nu hissediyordu ama burnunu sokmak istemedi. "Peki, iki num- ralı dersi iple çekiyor musunuz?"

Üçü de adımlarını birbirine uydurarak geniş caddeyi kaplayan ağaçların altından birlikte yürüdüler.

“Evet, hemen başlamak için sabırsızlanıyorum. Sebastian’ın her şeyin bilimsel olduğunu söylemesinden sonra, bu iş aniden bana çok daha anlamlı gelmeye başladı,” dedi Peter.

Jane hafif alaycı bir iç geçirdi. “Onun ruhunda hiç romantizm yok. Su katılmadık bir mühendis. Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyorsun.”

“Romantizm, sevgilim, benim göbek adım.” Peter onun elini tutup kolunun arasına alarak pat pat vurdu.

Pastaneye ulaştıklarında, herkes erkenden kalkmış gibiydi ya da birbirlerini eski arkadaşlar gibi selamladıklarını gören Nina’nın tahmin ettiği gibi belki de herkes birbirini çok özlemişti. Maddie ve Marguerite birbirlerine sarılırken, Jane ve Marguerite hızlıca yanaktan öpüştüler, Bill ve Peter içten bir coşkuyla el sıkıştılar. Marcel bile gülümsedi ve tezgâhın önünde toplanan grup kahve siparişi verirken başını sallayarak Peter’a onaylayıcı bir selam verdi.

Kurstan önce çok zaman olduğu için oturdular ve gıpta edilecek bir rahatlık içinde sohbet etmeye başladılar. Maddie ile Jane’in arasında oturan Nina, Maddie’nin *Gavin ve Stacey* dizisindeki bir karakteri taklit etmeye çalışırken kullandığı korkunç Galler aksanına o kadar güldü ki çalan telefonunun sesini çok geç duydu. Oo, saat onu beş geçiyordu ve Sebastian ona beş dakika önce sabırsız bir mesaj atmıştı: *Neredesin?*

Herkesi toparlayıp aceleyle koridora doğru götürmek onun birkaç dakikasını daha aldı. Kısa merdivenlerden mutfığa inerken, Nina kendini beceriksiz bir çoban köpeği gibi hissetti. Herkes Sebastian’ın etrafından dolanıp daha önceki derste olduğu gibi aynı çalışma istasyonlarına dağılırken hâlâ sohbete devam ediyorlardı. Basamakların altında tek başına duran Sebastian’ın yüzündeki gergin ifade Nina’ya, özürlü olduğu için dışlanan ve akranları ile olamayan kimsesiz bir çocuğu hatırlattı.

Nina'nın özür dilemesine fırsat kalmadan Sebastian ona doğru eğildi ve "Başlamadan önce beyaz giysilerimi istemiştım," diye tısladı.

"Özür dilerim, Jane ve Peter'la karşılaştım ve sonra herkes buradaydı ve ben..."

"Bana mazeret söyleme," dedi Sebastian bir iç geçirerek ve yıldırım gibi bir ifade değişikliğiyle diğerlerine döndü. "Herkes güneydın. Umarım güne iyi bir başlangıç yapmışsınızdır. Bugün benim favorilerimden birini yapacağız. Milföy."

Ve Sebastian derse başladı, pasta çeşitlerinin tarihçesini, bunları doldurmanın ve sunmanın farklı yollarını açıkladı. Bugünün dersi daha çok teknik ağırlıklı olacaktı ve bu da Nina'nın yere daha sağlam basmasını sağlayacaktı. Pasta yapabiliirdi. Öyle pek süslü bir şey olmasa da ne yapacağını biliyordu. Soğuk eller, soğuk yağ, minimum temas – kuralları biliyordu.

Sabah kurs süresince Sebastian onlara milföy hamurunun nasıl yapıldığını öğretirken Nina oraya buraya koşup kâseleri topladı, unları sildi ve mutfak aletlerini toparlarken bir yandan da Jane'in tezgâhtan firar edecekmiş gibi olan hamurunu düzgün açması için oklavayı nasıl kullanması gerektiğini öğretti, Peter'a tereyağını hamurun içine nasıl daha hassas bir şekilde karıştırabileceğini gösterdi ve Maddie'ye oklavasının hamura yapışmaması için onu çekinmeden bol unla kaplaması gerektiğini hatırlattı. Onlara yardım ederken birkaç kere kendisine bakan Sebastian'ın bakışlarını yakaladı ve sanki kendisine 'iyi iş çıkarıyorsun' der gibi başını hızlıca salladığını gördü. Bütün çabasına rağmen Sebastian yavaş gidiyor ve mutfaktaki gelişmeleri takip etmekte zorlanıyordu, açılan pasta hamurları armut şeklini almadan önce insanlara yetişip yardım edemiyordu. Onları Nina'ya bırakarak, yaptıkları işi oldukça iyi becerdikleri belli olan Bill ile Marguerite'e odaklandı. Her ikisi de bu işte önceden bir deneyime sahipti.

"İyi iş çıkardın, Nina," dedi Sebastian, diğerleri öğle yemeği için ayrılırken.

“Teşekkürler,” dedi Nina, onun daha önce kendisine kaba davranmasından duyduğu kırılgınlığı sürdürerek. Arkasını dönüp lava-boyu sıcak sabunlu suyla doldurmaya başladı.

“Sana bir özür borçluyum. Ayrıca geçen gece benimle otele gelerek bana göz kulak olduğun için teşekkür etmeliydim.”

Nina omuz silkti ama geri dönmedi.

“Nina, lütfen bana bak.”

Hoşnutsuz bir iç çekişle ağzını büzen Nina yavaşça geri döndü ve kollarını kavuşturdu.

“Özür dilerim, bu sabah huysuzluğum üzerimdeydi.”

“Biliyor musun, bazen özür dilemek yetmiyor.” Bu konuşan gerçekten kendisi miydi? Aman, lanet olsun, evet, onun kötü ruh halinin acısını kendisinden çıkarmasından bıkmıştı. “Ve huysuzluk bunu örtmek için hiç yeterli değil. Bacağın kırıldığı için hüsrana uğradığını ve rahatsızlık duyduğunu anlıyorum, tamam. Ama herkese karşı medeni olmak zorundasın.”

Sebastian’ın irkilecek kadar nezaketi vardı. “Bana daha fazla öfkelenmeden önce, bu sabah harikaydın demek üzereydim. Olacakları önceden tahmin ederek beni fazla ortalıkta dolaşımtan kurtarman çok önemliydi. Pastacılık işinde ve amatörlerle çalışırken ne kadar çok şeyin ters gidebileceğini unutmuşum.”

“Bir yerde bir iltifat olduğunu sanıyorum,” dedi Nina, onun ne demek istediğini kavramaya çalışarak. Onun çok iyi bir öğretmen olduğunu itiraf etmek zorundaydı, birisi, hatta kendisi bile bir soru sorduğunda büyük bir sabırla açıklıyor ve kimsenin kendini aptal gibi hissetmesine yol açmıyordu.

“Tuhaf davranmaya çalışmıyordum. Milföy hamuru yapmayalı çok uzun zaman oldu ama o hâlâ benim gözüm kapalı bile yapabildiğim bir şey. Bu yüzden birisi hamuru fazla yoğurduğunda veya çok fazla su eklediğinde, benim ona müdahale etmek için bir an durup bakmam gerekiyor, oysa sen hemen yetişiyorsun.”

“Yılların yetersizliği,” dedi Nina, tamamen ifadesiz bir yüzle.

“Söylediklerimi çok sıklıkla yanlış anlamayı beceriyorsun. Bunu kasten yapıp yapmadığını merak ediyorum.”

“Belki de beni çok sıklıkla küçümsemediğin içindir,” dedi Nina bir çırpıda, ama ona duyduğu kinin birazını belli etmiş olduğunu fark ederek bunu söylediğine hemen pişman oldu.

“Ben seni asla küçümsemedim,” dedi Sebastian, biraz şaşkınlıkla.

Nina ona dik dik baktı. “Yani beni hâlâ Nick’in küçük kız kardeşi olarak görmediğini mi söylemek istiyorsun?”

Sebastian bir an acı çekiyormuş gibi göründü ve “Bunun için çok çaba harcıyorum,” diye mırıldandı.

Sebastian ve Nina mutfağın bir tarafında dikilirken, diğerleri de resmi tatma seansı için günün sonunda tamamlanan son milföyle rin pasta standlarının üzerine yerleştirilmiş olarak sıralanmış olduğu tezgâhlardan birinin etrafında toplanmışlardı. Marcel kahveleri yeni getirmişti ve ilk ısırtığı almaya davet edildi.

“Pekâlâ,” dedi Marcel, her zamanki gururlu havasıyla ve milföyleri dikkatle inceleyerek orta sıradan birini seçti. “Mükemmel. Bunu kim yaptı?”

Herkes güldü. “Tabii ki o Sebastian’ın yaptıklarından biri,” dedi Maddie ve gözlerini devirdi.

Marcel’in ağzı neredeyse bir gülümseme gibi büküldü. Sebastian öne çıkıp hafifçe eğilerek bir selam verdi ve herkese büyüleyici bir gülümsemeyle bakıp tekrar geri çekildi.

“Sana sormak istiyordum, bu pasta standları nereden geldi? Hoş bir hava katmış,” dedi Sebastian.

“Onları üst kattaki odalardan birinde buldum. Orada bir sürü şey var. Porselenler, çatal bıçak takımı, mobilyalar. Hepsi de—”

“Çöpe gidecek. Orada o kadar çok döküntü olduğunu unuttum.”

“Ama bazıları çok güzel.”

“Benim işime yaramaz.”

“Ama pasta standlarını beğendin.”

“Yalnızca bugün işe yaradıkları için.”

“Ama onları öylece çöpe atamazsın.”

“Eğer hiç kullanılmayacaklarsa, atabilirim. Onları tek tek gözden geçirmek zamanı boşa harcamak olur. Yürütülecek bir işim var, eğer hurdaları kurtarma işine girmiş olsaydım, o zaman bunu yapardım.”

Sebastian, Nina’nın dehşete kapılmış yüzünü görmezden gelip topallayarak gidip gruba katıldı ve kendine bir kahve aldı.

Adam sanki bir iş otomatıydı. O kadar güzel porselenleri atmayı nasıl düşünebilirdi? Nina başını iki yana sallayarak yerdeki yığılı un tepceklerini süpürmeye başlamak için bir süpürge aldı. Arka kapının önünden geçerken onun açıldığını ve içeriye çok hoş sarışın bir kadının girdiğini gördü.

“Bonjour,” dedi kadın ve ardından hızlı hızlı Fransızca bir şeyler söyledi. Nina’nın ayırt edebildiği tek kelime Sebastian oldu, ama tabii ki kadın onun adını son derece seksi bir tonla ve sanki sonunda on tane *n* harfi varmış gibi üstüne basarak telaffuz etmişti.

“Orada,” dedi Nina ve kadının İngilizce bilmemesi ihtimalini düşünerek başıyla Sebastian’ı işaret etti.

“*Ah, bon. Merci.*” Kadın Nina’ya müthiş sıcak bir gülümsemeyle baktı ve olağanüstü güzel bacaklarını daha da muhteşem gösteren son derece şık yüksek topuklu ayakkabılarıyla zemini takırdatarak Sebastian’a doğru yürüdü.

“Sebastian, *cherie*,” diye seslendi ve sanki çekiciliğinin hiç farkında değilmiş gibi onun etrafındaki kalabalığın arasından yavaşça

* (Fr.) Ah, tamam. Teşekkür ederim –çn.

** (Fr.) Sevgilim –çn.

geçerek boyalı dolgun dudaklarını Sebastian'ın dudaklarıyla birleştirdi.

“Katrın,” dedi Sebastian, saatine bakarak. “Erkencisin.”

Kadın omuz silkti, bir şekilde çok zarif ve zahmetsizce yaptığı bu hareket sanki vücudunda gezinen yumuşak bir dalganın oynayıp gibiydi.

“Millet, bu Katrin. Özür dilerim, bir dakika sonra geliyorum.”

“Herkes merhaba, sizinle tanışmak çok güzel.” Birden kusursuz bir İngilizceyle konuşan kadın kirpiklerini kırpıştırarak hafiften büyülenmiş gibi görünen Bill ile Peter’a baktı.

Sebastian işini bitirdi, diğerlerine veda etti ve Katrin arka kapıya giderek onu oradan çıkarmak için çok istekli olduğu belli olan bir fedai gibi orada durdu.

Nina hayatında kendini hiç bu kadar dezavantajlı hissetmemişti. Cansız saçları, yapışkan şeker lekeleri ve ter içinde öylece durup; fuşya pembesi tek parça kısa keten elbisesi, bileğinden sarkan minicik siyah Chanel deri el çantası ve bileğiyle kulaklarını süsleyen abartısız ama pahalı görünümlü mücevherler içindeki diğer kadına gıptayla baktı.

Nina'nın meraklı bakışlarını yakalayan Katrin, “Sen Nick'in küçük kız kardeşi Nina olmalısın,” dedi birden ona dönerek. “Senin hakkında çok şey duydum.” Yüzünde fuşya pembesi parlak dudaklarının çevrelediği mükemmel dişlerini gösteren kocaman ve çekici bir gülümseme vardı.

“Ah.” Nina şaşırarak Sebastian’a bir bakış attı.

Katrın kıs kıs güldü, bu Nina'nın hiç sevmediği bir kelimedydi, ama o an için o kadar uygundu ki.

Ama ben senin hakkında çok az şey duydum. Ne yazık ki iğneleyici laflar söyleme geni onu es geçtiği için Nina'nın bunu yüksek sesle söylemeye dili varmadı.

“Evet, ağabeyin, bu işi sana vermesi için Sebastian’a, nasıl diyorsunuz, yalvardığımda ben oradaydım.” Genç kadın çok eğleni-

yormuş gibi başını iki yana salladı. “O bunu gerçekten istemiyordu. Senden fazla hoşlandığını sanmıyorum.” Geniş gülümsemesi ve çok fazla kırpıştırdığı gözlerindeki parıltı kadının iğneli sözlerini hiç yumuşatmıyordu ve Nina zaten onun böyle bir niyeti olmadığını bir an bile şüphe duymadı.

“Sebastian ağabeyimin arkadaşı, benim değil,” dedi Nina, süpürgeyi sımsıkı tuttu ve Sebastian koltuk değnekleriyle onlara doğru gelirken kendini tam Külkedisi gibi hissetti.

“Elbette öyle. Ah, Sebastian chérie, gidelim mi? Seni en muhteşem restoranların birinde yemeğe çıkarıyorum. Oraya bayılacaksınız. Çok özel bir yer.”

Katrin eliyle elbisesini düzelttiği için Sebastian’ın yorgunluktan hafifçe gözlerini kırptığını fark etmedi ama Nina bunu gördü. Adam çok yorgundu. İhtiyacı olan son şey yemeğe çıkmaktı. Ve artık daha yavaş hareket ediyordu. Bu, onun bacağına ağrıdığı için kesin bir işaretiydi. Nina dayanamayıp öne çıktı.

“Sen iyi misin?” diye sordu şaka yollu. “Ağrı kesicilerini alıyor musun?”

Sebastian gönülsüzce gülümsedi. “Beni yakaladın, Hemşire Nina.”

“Ağrı kesici mi?” diye bağırdı Katrin. “Ah sevgilim, neden söylemedin?” Dudağını kemirdi. “Oraya başka bir rezervasyon yaptırabilir miyim, bilmiyorum.”

“Endişelenme, iyi olacağım.” Sebastian başını sallayarak ona güvence verdi. “Şimdi bir tane alırım ve turp gibi olurum.”

Katrin onun koluna hafifçe vurdu. “*Oui, ma chérie*’. Senin gibi bir adam gereksiz yere telaşı sevmez.” Nina’ya sert bir bakış attı ve Nina bunu, *hıh, sen ne bilirsin* diye yorumladı.

Nina omuz silkti. Sebastian’ın ilaç kutusunu çıkarıp içinden iki tanesini avucunun içine koymasını ve sonra grubun geri ka-

* (Fr) Evet, sevgilim –çn.

lanının kahve fincanlarını yıkadığı odanın diğer tarafındaki lavaboya bakışını izledi. Süpürgesini alıp tekrar süpürmeye başladı ve Sebastian'ın yanından geçerken "Sana bir bardak su getirmeyi teklif ederdim ama sen gereksiz yere telaş edilmesini sevmezsin," dedi.

Sebastian kaderine razı olmuş bir ifadeyle ağzını gererek koltuk değneklerini aldı ve lavaboya doğru ilerledi. Nina bir an içinde beliren suçluluk duygusunu göz ardı etti. Yardıma ihtiyacı olursa, bunu Katrin yapabilirdi.

Bölüm 15

“**B**onjour,” dedi Marcel, şemsiyesinden sular damlayan Nina’yı rahatlatmak için koşarak.

“Bonjour. Ayy, bu yağmur berbat. Aynı bizim Londra gibi. İlkbaharda Paris’e ne oldu böyle?”

“İlkbaharda Paris böyledir, Londra’dan çok uzakta değiliz. Ne bekliyordun? Leslie Caron’un sokaklarda dans etmesini mi?”

Nina ihtiyatlı bir şekilde gözlerini kırptırdı “Leslie Caron’un kim olduğunu bilmiyorum.”

“Dansçı. Film. *Pariste bir Amerikalı*,” dedi Marcel derin bir iç geçirerek ve kederli ağzı daha da büküldü. “Bu sabah senin için ne yapabilirim?”

“Ben ee... şey. Bugün biraz bir şeyler pişiririm diye düşünmüştüm.”

Neyse ki Marcel bunda garip bir taraf olduğunu düşünmedi ve sadece başını salladı. “Kahve?”

“Evet, lütfen, sütü.”

“Nasıl aldığını biliyorum.” Marcel ona sırtını döndü ve Nina bir an durakladı. “Birazdan getiririm.”

“Teşekkürler.” Nina azledilmiş olduğunu düşünüp acele mutfağa doğru gitti. Oraya gelirken birkaç gün önceki kursun ardından gelip kendi pasta hamurunu hazırlayarak ekler yapmaya karar vermişti.

Mutfağın sadece kendisine kalmış olması oldukça güzeldi ve Sebastian’ın kursta öğrettikleriyle birlikte eleştirileri de kafasında hâlâ tazeliğini koruyan Nina ilk parti pasta hamurunu hazırlamaya oldukça hızlı bir şekilde başladı, ama unu ilave etmesi gereken doğru kaynama noktasına ulaşması için çok dikkatle izlemeyi ihmal etmedi. Yumurtaları kaygan karışımın içine katmak biraz daha kolay gibiydi ve bu defa hamur sıkma torbası artık daha önceki gibi bir piton yılanını kontrol altına almaya çalışıyormuş hissi uyandırmıyordu. Yine de sıkıp çıkardığı iki düzine eklerin profesyonel düzeye yakın olduğundan hiç emin değildi, ancak kendine bunun bir başlangıç olduğunu söyledi. İş garantie almak için onlar fırında pişerken, ortalarına koymak için bir parti kahve kreması ve üzerlerini kaplamak için de kahveli kaplama şekeri hazırladı.

“Biraz daha kahve?” Elinde tabağıyla küçük bir fincan taşıyan ve onu Nina’nın yanındaki tezgâhın üzerine koyan Marcel’in sorusu Nina’ya göre kesinlikle retorikti ve onun titreyen burnuna bakarak, adamın aniden böyle düşünceli davranmasının daha çok sefil bir merak duygusuyla ilgili olduğuna karar verdi.

“Ben ekler yapmaya uğraşıyorum, ama fazla umutlanma.” Nina başıyla fırını işaret etti. “Bu benim ilk solo çalışmam, o yüzden fazla bir şey beklemiyorum, ama sadece pratik yapmak istedim.”

“En azından mutfak kullanılıyor,” dedi Marcel, yavaşça dönüp etrafına bakarak. “Bir zamanlar bu mutfak insanlarla doluydu. Günün pastalarını ve baget ekmeklerini yapmak için gece yarısından itibaren çalışmaya başladık.”

“Her şey burada mı yapılıyordu?”

“Evet. Şimdi ise bir minibüsle Paris’in dış mahallelerinden birindeki bir fabrikadan getirilip teslim ediliyor.” Marcel’in dudağı

büküldü. “Ben eski usulü tercih ederim. Hiç müşterimizin olmasına şaşmamak gerek.”

Nina, bunun aynı zamanda dükkânın hiç de insanı kendine çekmeyen harap dış görünüşüyle de ilgili olduğunu düşündü.

“Peki, şu kutularda ne var?” diye sordu Marcel, Nina’nın lavabonun altından çıkardığı iki kutudan daha büyük olanını göstererek.

“Bazı eski çatal bıçak takımları ve porselenler var. Bak.” Nina bir tabakla bir çay fincanı ve onun tabağını çıkardı. “Ne kadar güzeller, değil mi?”

Marcel’in yüzü aydınlandı ve tabağı saygıyla okşadı. “Bunlar, karım ve ben buraya geldiğimiz zamanlarda kullanılırdı.”

“Şey, eğer Sebastian onlardan kurtulmaya karar verirse, belki karın onlardan birini hatıra olarak almak isteyebilir,” diye önerdi Nina.

Marcel’in gözleri sabitleşip donuklaştı ve ağzı gerildi. “O öldü.” Sanki yanmış gibi elini tabaktan çekti ve ani bir dönüşle neredeyse topuklarını birbirine vururcasına kalkıp mutfağı terk etti.

Tamam, bunlar belki ona bir yıldız fırıncı ödülü kazandırmayacaktı, ancak Nina yaptığı eklerlerden oldukça memnundu ve doğrusunu söylemek gerekirse, ortalarındaki hafif acı-tatlı kahve kremasıyla üzerlerindeki tatlı kahve aromalı kaplama oldukça iyi bir kombinasyon oluşturmuştu.

İçlerinden en iyilerini seçip güzel bir porselen pasta standına dizerek, ilgisiz gibi davranmasına rağmen onları nasıl yaptığını görmek için birkaç kez mutfağa gelen Marcel’e göstermek üzere pastaneye götürdü. Onun biraz tatlıya düşkün olduğunu ve onları tatmak istediğini düşünüyordu.

“İşte geliyor, Marcel,” diye seslendi, mutfaktan yukarı dükkâna çıkarken.

Marcel’in gözleri açıldı ve kederli ağzı birden genişleyerek tüm yüzü gururla karışık bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Hey Nina,” Marguerite ile birlikte oturduğu köşeden Maddie’nin neşeli sesi geldi. “Nasılsın? Ve burada ne yapıyorsun? O yakıcı Sebastian’ı seninle mi?”

“Merhaba Maddie,” dedi Nina gülerek. “Hayır, muhtemelen şeye takıldı,” sesini iyice alçaltarak “Katrin’e,” diye fısıldadı.

“Aman Tanrım, o kirpiklerle kendi kendini nakavt edeceğini sandım. Onların kendi kafalarına göre bir yaşamları var sanki.”

“Mm, ama çok muhteşemdi. Sebastian için mükemmel. O göz alıcı tipleri sever.”

Marguerite çok zarif bir kahkaha attı. “Sebastian’ın ne istediğini bildiğinden veya daha da önemlisi neye ihtiyacı olduğunu bildiğinden pek emin değilim. Katrin ne kadar çekici olursa olsun, Sebastian için mükemmel biri olduğunu sanmıyorum. Onun daha destekleyici ve ihtiyaçlarıyla ilgilenen birine ihtiyacı var.”

“Ah, Katrin’in onun tüm ihtiyaçlarını karşılamaya dünden hazır olduğunu sanıyorum,” dedi Maddie, kaşlarını kaldırarak. “Onun göğsünü nasıl okşadığını görmedin mi? Ama alçılı bacağı-nı nasıl halletmeyi düşünüyor, orasını bilemem.”

Nina, yarısı kullanılmış prezervatif paketini düşünerek burnunu kırıştırdı ve sonra bunu düşünmemiş olmayı diledi.

Birdenbire Maddie’ye, “Senin yapacak işlerin var sanıyordum,” dedi Nina, konuyu değiştirerek.

Maddie gülümsedi. “Evet, var. Bu son derece önemli bir erteleme. Dizüstü bilgisayarımı yanımda getirdim ve burada biraz çalışabilirim diye düşündüm, ama Marguerite buradaydı ve şimdi sen de varsın. Stüdyoda tek başıma olmaktan çok daha iyi.”

“Bu iyi bir fikir. Ben de burada kendi başımayım. Sebastian yok. Birkaç şeyi kontrol etmeyi düşündüm.” Gözleri karşılaştı. “Hem ben de *Once Upon a Time*’dan biraz sıkıldım.” Her ikisi de bir araya gelmeyi düşünebilecekleri tek yerin bu eski püskü pastane olduğu gerçeğinin farkında olarak birbirlerine bakıp gülümsediler. Burası her nasılsa şu anda kendilerini herhangi bir yerden çok

daha fazla evdeymiş gibi hissettiren bir yerdi. Marguerite, Maddie -ve şimdiye kadar pek sıcak davranmamış olsa da- Marcel'in dost yüzlerini görmek rahatlatıcıydı. Nina onların masasına doğru yürüdü, Marcel'in yanından geçerken adam ağzının köşesinden bir şeyler fısıldadı.

Nina bir şey anlamadan ona doğru baktı.

Marcel tekrar fısıldadı. "Bekle."

"Vay canına, bunlar çok lezzetli görünüyorlar. Hayatımın geri kalanında her gün pratik yapsam bile, yapacağım eklerlerin bunlar kadar güzel görüneceğinden emin değilim." Maddie gözlerini kısarak muzip bir sırıtışla Nina'ya baktı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet!" dedi Nina başını sallayarak. "Seni yaramaz kız. Sen ne diyorsun Marguerite?"

"Gerçekten oldukça hoş görünüyorlar," dedi Marguerite, başını kibarca sallayarak.

"Ben olsam o kadar acele etmezdim. Birini denemek ister misin?" diye sordu Nina, birden hafif şekilsiz ekleriyle gurur duyarak. "Mutfaktan yeni çıktı."

"Aah, evet, lütfen," dedi Maddie. "Nefis görünüyorlar."

"Bundan pek emin değilim," dedi Nina. "Ama umarım tatları güzeldir."

"*Excusez-moi.*" Marcel, seri adımlarla ve eskilerden Fawltay Towers dizisindeki uşak Manuel'i hatırlatan kendini beğenmiş bir tavırla tezgâhın arkasından hızla çıkıp geldi. "*Un moment, si-vous-plait.*"^{***} Başka bir şey demeden Nina'nın elindeki tabağı çekip aldı ve tekrar dönüp mutfağa gitti.

Üç kadın şaşkınlıkla birbirine baktı.

"Acaba onu gücendirecek bir şey mi yaptım? Onların Sebastian'ınkiler kadar iyi olmadıklarını biliyorum," dedi Nina.

* (Fr.) Affedersiniz -çn.

** (Fr.) Bir dakika, lütfen -çn.

“Evet, ama bizim geçen günkü kursta yaptıklarımızdan milyon kere daha iyi görünüyorlar. Ve dedikleri gibi, pudingin iyisi ancak yerken belli olur.”

“Eğer onları geri getirmezse, bunu asla anlayamayacağız. O ne yapıyor?” Nina’nın arkasından ani bir bağırma duyuldu.

Nina bir kaşını kaldırarak Marcel’in bir sürü gürültüyle tekrar ortaya çıktığı yere doğru baktı.

“*Voilà!*”

Porselenlerin ve kaşıkların tıngırtısı arasında Marcel sanki sihir gibi alalece düzenlenmiş bir tepsiyle birlikte gelip önlerinde durdu.

“İzin verin,” dedi, tepsiyi gururla masaya taşıyarak. Nina, düzgünce ütülenmiş keten peçetelerin yanına konmuş olan üst kattan kurtardığı porselen pasta tabaklarını ve gümüş çataları görünce gülümsedi. Marcel masa servisine büyük bir maharet ve azami özen göstererek tabakları ve çatalları Marguerite ile Maddie’nin önüne koydu, sonra boş yerlere iki servis daha koydu. Nina’nın oturması için sandalyelerden birini çekti.

“Affedersiniz.” Kusursuz bir reveransla beline kadar eğildi ve sonra hızla kapıya doğru gidip kanatları üstten ve alttan sürgüledi, ardından burnu havada bir tavırla geri gelip masaya oturdu. “Bunun uygun şekilde yapılması gerekir. Bunlar, on yıldan beri burada pişirilen ve yenilecek olan ilk pastalar. Bu, kayda geçmesi gereken bir olay. Belki de bir daha asla olmayacak.”

“Buranın kapanacak olması ne büyük bir kayıp,” dedi Maddie. “Buraya gelmeyi çok seviyorum. Yani özel bir şey değil ama... kendimi biraz evdeymiş gibi hissediyorum. Gerçekten burayı kapatmak zorunda mı?”

Nina birden Sebastian’ı savunma gereği duydu. “Buranın para kazandığını hiç sanmıyorum.”

* (Fr.) İşte! –çn.

Marguerite zarifçe bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Nina, onun çoğu kez sessizliklerin kendi süresini doldurması için susan birisi olduğunu fark ederek yutkundu, hani o ağır baskı nedeniyle bir şey için gönüllü olmanızı ya da bir konuya katkıda bulunmaya rıza göstermenizi sağlayacak türde.

Nina'nın Marguerite'in genel oyun planı üzerinde çalıştığından emin olduğu bir duraklamadan sonra, yaşlı kadın nihayet bir hışırtyla peçetesini aldı, "Şey, bu masa harika görünüyor," dedi, tam Marcel ayağa fırlarken.

"İzin verin, madam." Marcel keten peçeteyi onun elinden alarak pelerinli bir matadorun ciddi ifadesiyle havada sallayıp açtı ve kadının kucığına serdi. "Nina, pasta şefi olarak ev sahipliği yapmak ister misin?" Ona bir çift çatal verdi.

Nina eklerleri servis ederken Marcel de kenarı hafifçe atmış bir cam kahve makinesinden kahve doldurdu.

"Afiyet olsun," dedi ve çatalını alırken herkes aynı şeyi yaptı.

Porselene değen metal çatalların sesleriyle birlikte birkaç saniye sessizlik oldu.

"Mmm."

"Mükemmel."

"*Très bien.*" Marcel başını sallayarak onayladı ve gözlerini kapadı.

"Aman Tanrım, Nina. Bu harika," diye bağırdı Maddie.

"Çok güzel olmuş, hayatım," dedi Marguerite. "Acılık ve tatlılık arasında ince bir denge var. Bu kahve kreması mükemmel ve üzerindeki şekerli kaplama çok tatlı değil. Hamuru da çok güzel ve hafif."

Nina başını salladı. "Sonuç iyi oldu. Bir dahaki sefere görüntülerini biraz daha güzel yapmaya çalışacağım."

"Gayet güzel görünüyorlar," dedi Maddie sadakatle, Marguerite ve Marcel gülümserken.

* (Fr.) Çok iyi –çn.

“Onların bu görüntüyle satılabileceğini sanmıyorum,” dedi Nina.

“Bu bir pratik meselesi, hepsi bu,” dedi Marguerite. “Asıl önemli olan tadı.”

İki fincan kahve üçe çıkarken ve Maddie girdiği bir derste giyotin tarihi ve Paris’te kullanımıyla ilgili çok etkileyici bir konu hakkında konuşurken birden çalınan kapının çingırağının sesi hepsini rahatsız etti.

Marcel, alışılmış bir iç geçirdi. “Onları içeri alsam iyi olacak, sanırım.”

Gizleyemediği bir suratsızlıkla kapıya doğru gitti, sürgüleri çekip açtı ve tek kelime etmeden tezgâhın arkasındaki olağan yerini aldı.

“Sence burası açık mı?” diye sordu, Amerikan aksanlı çekingeng bir ses.

“Tatlım, adam kapıyı açtı, öyle değil mi?”

“Evet, ama bundan çok mutlu görünmüyordu.”

“Onun için endişelenmeyin,” diye seslendi Marguerite zarif bir el hareketiyle. “O her zaman böyledir.”

Rahat yürüyüş pantolonları ve tenis ayakkabılarıyla orta yaşlı Amerikalı bir çift, sanki her ikisi de birbirlerinin gözünden bir şey kaçmasın diye ellerinde taşıdıkları birer tane haritayı katlayıp başlarını salladılar ve Marguerite’in şaka yapıp yapmadığından emin olamayıp tereddütle gülümseyerek odanın diğer tarafındaki bir masaya oturdular.

Neredeyse onların hemen arkasından biraz daha genç bir başka çift gelip başka bir masaya oturdu.

“Vay canına, burada şimdiye kadar gördüğüm en çok insan,” dedi Nina, “Ama hâlâ yağmur yağdığı için belki de sadece sığınmaya geldiler.”

“Ee, burası eski şaşıalı günlerinde büyük ün yapmış bir yerdi. Buraya on yıl önce gelmiş arkadaşları veya akrabaları tarafından

gönderilen turistlerle sıkça karşılaşıyorum.” Marguerite’in gözleri bulutlandı. “Onların buraya gelince hayal kırıklığına uğramaları ne kadar acı. Eskiden çok güzel bir yerdi.” Mavi damarlı eliyle porselen pasta standına hafifçe vurdu. “Bunların burada yıllardır gerektiği gibi kullanıldığını görmedim. Oğlum küçükken buraya geldiğimi hatırlıyorum. Kocam, oğluma beni kahve ve pasta için buraya getirsin diye biraz frank verirdi. Buraya gelmek her zaman büyük bir olaydı ve pasta seçmek için uzun zaman harcardık.” Eliyle sadece ön bölümünde bulunan ve insan da istek uyandırmayan kremalı pasta, meyveli tart ve kruvasan gibi sınırlı birkaç seçenek dışında geri kalan kısmı boş olan uzun cam tezgâhı gösterdi. “Bu tezgâh baştanbaşa Paris-Brest eklerleri, acıbadem kurabiyeleri, milföyler, Rum Babalar ve daha bir sürü çeşitle dolup taşardı. O kadar renkli ve güzeldi ki. Mattieu’nun en sevdiği şey avize idi. Eskiden tam şurada asılı büyük bir avize vardı.” Başını kaldırıp odanın ortasındaki kartonpiyer tavan göbeğine baktı. “Onun elmas gibi görüldüğünü düşünürdü. Çok mutlu bir küçük çocuktu.” Marguerite’in dudakları titredi ve Nina, elini onun elinin üzerine koymak istedi. “Şimdi İngiltere’de yaşıyor.”

“Onu ne sıklıkla görüyorsun?” diye sordu Nina.

“İki yıldır görmedim. Karısından boşanıyor. İki çocukları var, Emile ve Agatha, ama boşanma ve velayet hakları için hâlâ mücadele ettikleri için çocukları ülke dışına çıkarmasına izin verilmiyor ve elbette o da bütün tatillerini onlarla geçirmek istiyor.”

“Ah, çok yazık. Eski gelininiz onları görmenize izin vermiyor mu?”

Marguerite zarif bir çaresizlikle omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Biz onunla her zaman çok iyi anlaşırdık. Mattieu onu terk ettiğinden beri onunla konuşmadım.” Ağzı gerildi. “Benim oğlum bir aptal. Onu görmek umurumda bile değil.”

Maddie ve Nina şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Onun benim oğlum olması, aptal birini gördüğümde bunu fark etmeyeceğim demek değildir. Ah hayır, aptal çocuk sekreteriyle kaçtı. İyi ama bu tür bir şey yapacaksan dikkatli ol ve işin içinde çocuklar olmasın. O her zaman açgözlü bir çocuktur. Ne var? Sanki ben bir anne gibi konuşmuyormuşum gözüyle bakıyorsunuz. Ben çocukları ve eşi Sara’yı özlüyorum. O çok iyi bir kızdı.”

“Onunla konuşmayı denediniz mi?” diye sordu Maddie. “Oğlunuzun bir aptal olduğunu düşündüğünüzü gelininize söyleseydiniz, muhtemelen sizi sevecekti.”

Marguerite başını olumsuzca salladı. “İlk başta bunu yapmak istemedim, karışmak istemedim ve şimdi çok uzun zaman geçti. Bilmiyorum... ama çocukları özlüyorum. Onları yaz aylarında görmeyi dört gözle bekliyorum, ama beni hatırlamazlar diye endişeleniyorum.”

“Onları Skype ile aramalısın,” dedi Nina ve birden bunu annesiyle bilerek yapmadığı için kendini suçlu hissetti. “Ağabeyim geçen yıl Avustralya’dayken bunu yapıyordu. Sanırım gelininiz sizden haber aldığı için büyük mutluluk duyacaktır.” Sonra Marguerite’in rahatlıkla yetmişli yaşlarda olduğunu ve böyle teknolojik olanaklara sahip olamayabileceğini fark etti. “Bilgisayarınız ya da tabletiniz var mı?”

“Oğlumun bana aldığı bir dizüstü bilgisayar var. Çevrimiçi briç oynayabilmem için her şeyi ayarladı,” dedi gururla ve “ama gönderdiği e-postalarına hiç cevap vermediğimden şikâyet ediyor,” diye ekledi. “Onları nerede bulacağımı hatırlayamadığımı itiraf etmeye cesaretim yok.”

“Yardım ister misiniz?” diye sordu Nina. “Bilgisayar sihribazı değilim, ama temel kullanımlarını biliyorum.”

“Çok naziksin. Ama bilgisayar oldukça ağır, senin daireme gelmen sorun olur mu?”

“Hiç bile. Eğer sizce sakıncası yoksa.”

“Sana ev yapımı pasta konusunda söz veremem, ama belki cumartesi günü öğle yemeğine gelmek istersiniz. İkiniz de.”

“Ben öğrenciyim,” dedi Maddie. “Bedava bir yemeği asla geri çevirmem. Evet lütfen. Ayrıca beni takviye edecek bir şeye ihtiyacım var, üç gün içinde teslim etmem gereken bir makalem var ve ben henüz başlamadım bile.”

“Bu çok güzel olurdu, ama...” Nina, Maddie’ye hızlı bir bakış attı, onu bedava bir yemekten mahrum etmek istemiyor, ama yaşlı kadından faydalanmak da istemiyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Başınızı derde sokmak istemem.”

“Oyunbozan,” dedi Maddie, iyi niyetli bir sızlanmayla.

“Hiç sorun değil ve iki genç insanın bana eşlik edecek olması çok hoş bir değişiklik olacak.” Marguerite gözlerini kırptırdı. “Komşularımın çoğu ya neredeyse ölmüş ya da son derece sıkıcı insanlar.”

Onlar Skype Operasyonu için son düzenlemeleri yaparken, birden Marcel yanlarında belirdi ve önlerindeki pasta standını çekip aldı. Nina onun standı Amerikalı çiftin masasına götürdüğünü ve ikisine de birer ekler verdiğini gördü.

Nina, elleriyle yanaklarını tutup dehşet içinde “Bunu yapamaz,” diye fısıldadı.

“Yaptı bile,” dedi Maddie, kıkırdayarak.

“Ama onlar şey değil...”

“Ne değil? İnsanların tüketimine mi uygun değil?” diye takıldı Maddie. “Bana göre çok iyidiler.”

Nina dudağını ısırdı. “Ama... ben... biliyorsun, bu konuda yetkili ya da profesyonel biri değilim.”

Marguerite onun elini okşadı. “Ben olsam endişelenmem, *n’est ce pas**. Marcel titiz birisi. Onların yemek için yeterince iyi olduğunu düşünmemiş olsaydı, müşteriye servis yapmazdı.”

* (Fr.) Öyle değil mi? –çn.

“Ama...” Şimdi garson pastayı diğer çifte götürüyordu! Ne yapıyordu bu adam? Belki de onları müessesenin ikramı olarak veriyordu. Evet, bu iyi olabilirdi. Marcel onlar için muhtemelen hiçbir ücret istemeyecekti.

Nina ancak Marguerite ve Maddie’ye veda ettikten ve mutfağı toplamayı bitirdikten sonra Marcel’in müşterilerden eklerlerin ücretini almakla kalmayıp, geriye kalanların hepsini de satmış olduğunu öğrendi ve adam bir de onun ertesi gün tekrar gelip yeni bir parti taze ekler yapması için ısrar etti.

Bölüm 16

Marguerite'in sesi, çift kanatlı gösterişli kapıların üzerindeki interkomdan Nina'yı selamladı, açılan kapıların arkasında gizli bir bahçe gibi ortaya çıkan, saksı çiçekleriyle dolu ve çakıllı yollarıyla son derece muntazam bir çevre düzenlemesine sahip olan avlunun manzarası, dışarıdaki geniş caddeyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Nina aldığı talimata uyarak ikinci bir avluya girdi ve yaşlı kadının onu beklediği çift kanatlı başka bir kapıya doğru gitti.

"Günaydın Nina. İçeri gir."

"Teşekkür ederim. Burası çok hoş." Nina avluyu gösterdi. "Bunun burada olduğunu asla bilemezsin. O kadar güzel ki."

"Teşekkür ederim." Marguerite başını eğdi ve Nina'ya yol göstererek mükemmel bir şekil verilmiş maviye çalan gri saçları ve alçak topuklu zarif ayakkabılarıyla onun yanında canlı adımlarla yürüdü.

"Tekerlekli sandalyeye dikkat et. Geçen yıl bana bir kalça protezi takılmıştı ve bu korkunç sandalyeden henüz kurtulamadım. Onu kullanmayı reddettim." Marguerite can sıkıcı aletten duy-

duğu rahatsızlığı açıkça belli ederek yanından geçerken, mümkün olsa başını diğer tarafa çok daha fazla eğecekti.

Marguerite, evde olmasına rağmen, Chanel tasarımı gibi görünen kusursuz dikilmiş eski tarz klasik mavi ipek bir elbise ve geniş yakalı kısa bir ceket giymişti. Yıldız çerçeveli büyük aynaların önünde bulunan küçük oniks masaların üzerindeki uzun beyaz porselen vazolara konulmuş güllerden yayılan hafif bir gül kokusunun duyulduğu geniş bir koridordan geçerken Nina, biraz çaba sarf edip her zamanki kot pantolonu yerine şık siyah bir pantolon giymiş olduğuna sevindi. Marguerite çift kanatlı başka bir kapıyı iterek yüksek tavanlı bir odaya geçti. Masanın üzerinde dağınık halde dergiler ve kitaplar duruyordu, kanepelerden birinin üzerinde bırakılmış bir parça tığ işi ve köşedeki bir girintiye konulmuş geniş, yuvarlak ve pırıl pırıl cilalı bir masanın üzerinde gümüş çerçeveli çok sayıda aile fotoğrafı vardı. Birçoğunda Marguerite ile çok yakışıklı bir adamın görüntüleri yer alıyor ve yine birçoğunda da yakışıklı bir çocuğun büyümenin çeşitli aşamalarında çekilmiş fotoğrafları bulunuyordu. Masanın önündeki daha yeni olan fotoğraflar oldukça azdı. Çocuk artık bir erkek olmuş ve bir gelinle birlikte fotoğraf çektirmişti. Birkaç bebek fotoğrafı ile arka plandaki tanıdık ve evrensel olarak tercih edildiği anlaşılan puslu mavi bir fon önünde okul fotoğrafları olduğu belli olan, ağızlarında eksik dişleriyle görüntülenmiş iki çocuk vardı.

Nina, hemen kendisini çeken masaya doğru giderek, “Bunlar aileniz mi?” diye sordu. Annesinin sürekli yeni ilaveler yaparak genişletmesine rağmen mutlaka daha önceki on yılları temsil eden bazı fotoğrafları da onlarla birlikte düzenlediği evdeki muazzam fotoğraf koleksiyonu aklına gelmişti.

“Bu, kocam Henri ve bu da oğlum Mattieu. Henri altı yıl önce öldü.”

“Üzüldüm. Ne kadar zamandır evliydiniz?”

Marguerite’in mavi gözleri buğulandı. “Kırk yıldan fazla.”

“Onu özlüyor olmalısınız,” dedi Nina, bunun nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemeyerek. Kendi başına yaşamak, şu an için yeterince tuhaf ve özgürleştirici olmakla birlikte, Nina bunun sona erecek bir şey olduğunu düşünerek rahatladı. Sevdiği birinin bir daha geri gelmeyecek olması nasıl bir şeydi acaba?

“Özlüyorum,” dedi Marguerite. “Ama hayatımı başka biriyle paylaşmayı hayal edemiyorum.”

“Ailenizden başka birileri var mı?” diye sordu Nina.

“Hayır, kız kardeşim kocamdan önce öldü. Onun iki kızı var, biri İsviçre’de, diğeri Amerika’da yaşıyor.”

“Yani, Fransa’da hiç kimseniz yok mu?”

Marguerite cesurca gülümsedi. “Yok, üzücü ha? Senin ailen var mı?”

Nina başını salladı. “Evet, büyük, gürültücü ve her şeye karışan bir ailem var. Onları seviyorum ama onlardan uzak olmak çok güzel. Kendi başıma olmak.”

Marguerite sakın bir gülümsemeyle başını salladı. “Ah, nendense halimizden hiç hoşnut olmayız. Ben çevremde bir ailem olmasını çok isterdim.”

Nina başını iki yana salladı. “Ben kendi ailemden uzaklaşmak istiyorum. Ama bugün sizi tekrar ailenize bağlamaya çalışacağız. Şu laptop nerede?”

Maddie, kat kat şallar içinde gelip devamlı özür dileyerek onlara katıldığında Nina, Marguerite’in bir Skype hesabı açmasına yardım etmiş, uygulamayı dizüstü bilgisayarına indirmiş ve e-postasına girmesini sağlamıştı.

“Ee, şimdi bu durum bir öğle yemeğini hak ediyor,” dedi Marguerite.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Nina.

“Aslında benim için bir şey yapmanı istiyorum.” Yaşlı kadının dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı.

Nina merakla ona bakarken Marguerite arkasındaki konsolun çekmecesinden bir defterle bir dolmakalem çıkardı ve kalemin kapağını açtı. Son derece güzel ve akıcı bir el yazısıyla hızlıca beş isimlik bir liste yazdı. “Ben gidip gelinim Sara’ya telefon ederken sen de bir bak bu yerleri bulabilir misin... şeyde,” dedi, bilgisayarı göstererek.

“İnternette,” dedi Maddie, yardımcı olmak için.

Marguerite başını salladı ve odadan çıktı.

“Ondan gözüm korkmalı mı, buna bir türlü karar veremiyorum.”

“Ben de,” dedi Nina, “ama bence çok hoş biri, sadece çok eski moda bir kadın. Ve o kadar uzun zamandır tek başına kalmış ki muhtemelen aklından geçen her şeyi konuşur olmuş. Bazı şeyler başka bir dilde her zaman daha doğrudan söylenir, öyle değil mi?”

Nina, Marguerite’in birkaç sürüm eski olan internet tarayıcısını güncellemek zorunda kaldı ve ardından ilk ismi arama motoruna yazdı.

“Ladurée, ben bunu duydum,” dedi Maddie. “Place du Concord’un hemen yukarısındaki Rue Royale’de. Dışarıda genellikle bir kuyruk vardır. Çok süslü bir yer.”

“Ve pastalarıyla ünlü. Aman, şuna bak.” Ekran muhteşem görünümlü pastaların görüntüleriyle doluydu. Nina birden kendi yaptığı eklerlerin korkunç derecede amatör olduğunu hissetti.

“Ah Tanrım, Marcel’in dün onları gerçekten sattığına inanmıyorum. Hiç aklım almıyor. Şu çikolatalı eklerlere bir baksana. Benimkiler bunların yanında, Ferrari’nin yanındaki üç tekerlekli araba gibi kalır.”

“Saçmalama,” dedi Maddie, “Çok lezzetliydiler.”

“Ve hayatım, tatlarını iyi dengelemiştin,” dedi Marguerite, kapıda tekrar belirerek. “Pastacılık aynı zamanda tatların karışımındaki o hassas dengedir. Onu doğru yapmak için gerçek bir beceri gerekir.”

Nina yüzüne ani bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Krema dolgusunu hazırlarken çok fazla tatma testi yapmış ve sonuçtan memnun olmuştu, her ne kadar kremada biraz daha fazla kahve tadı olması gerektiğini düşünüyor olsa da, birisinin onu 'hassas denge' olarak övdüğünü duymak çok hoş bir duyuydu.

Nina, Maddie'nin yanında olmasından mutluydu, aksi halde kendini bu kadar rahat hissetmeyecekti. Yemeği mutfakta yiyor olsalar da masanın görüntüsü sanki *World of Interiors* dergisi için 'Provence'da Yaz' konseptini yansıtan bir fotoğraf çekimi için hazırlanmış gibiydi. Üzerinde kareli bir masa örtüsü ve ona uygun tabak altlıklarıyla takım oluşturan şık porselen halkalara geçirilmiş peçeteler ve büyük seramik kâseler vardı. Rustik tarzdaki yemek takımları, sanki masanın üzerine güneş vurmuş gibi parlak ve renkli bir görüntü sergilerken, toprak bir çanağa konulmuş iri zeytinlerle masanın ortasında duran dilimlenmiş baget ekmek sepeti, kırsal bölge hissini güçlendiriyordu.

"Bu harika görünüyor Marguerite," dedi Maddie. "Yardım için bir şey yapabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Marguerite, net bir sesle. "Siz benim misafirimsiniz. Şimdi umarım ikiniz de vejetaryen falan değilsinizdir. Bunu sormak hiç aklıma gelmedi."

"Ben her şeyi yerim," dedi Maddie. "Geniş bir aileden olmanın getirdiği bir şey."

"Ben de," diye kıkırdadı Nina. "Ağabeylerimin hepsi de çok iştahlıdır. Yemeğe hemen dalmalısınız. Bir an tereddüt ederseniz, fırsatı kaçırmış olursunuz."

"Aynen dediğin gibi. Kardeşimin benim tabağımdan Yorkshire böreğini çaldığını biliyorum."

"Veya ayırdığın son köfteyi."

"Ya da kızarmış domuz pastırmasının gevrek kısmını."

"Çook can sıkıcı!"

Birbirlerinin ortak derdini çok iyi anlayarak gülüştüler. Sonra birden Nina'nın zihninde eski bir anı canlandı. Sebastian onların evinde bir yemek pişirmişti ve oğlanların Nina'nın tabağındaki son sosis parçasını almalarını engellemeye çalışıyordu.

"Sayenizde sadece bir çocuğum olduğu için çok memnun hissettim," dedi Marguerite, ve ellerine takmış olduğu bir çift fırın eldiveniyle büyük bir mavi Le Creuset güveç çanağını masaya getirdi.

"Oo, bu harika kokuyor," dedi Maddie, Marguerite güvecin kapağını kaldırırken.

"Bu nedir?"

"Geleneksel etli kuru fasulye güveci. Ben şarabı getirirken servisi sen yapar mısın?"

Nina dumanı tüten fasulye ve ördek eti güvecini kaşıkla kâselere koyarken, yaşlı kadın kenarda duran kırmızı şarap şişesini almak için mutfağa geçti.

Marguerite tam bir uzmanlıkla kullandığı tirbuşonla şişeyi açarken, Maddie, "Ah, işte bu yüzden Fransa'da olmayı seviyorum. Öğle yemeğinde suçluluk duymadan içki içmek. Bizde bu her zaman korkunç bir yozlaşma gibi görülüyor. Oysa burada bu tamamen normal."

"Ben öğle yemeğinde bir kadeh içmenin daha iyi olduğunu düşünüyorum ve eğer akşam bir içki içmem gerekirse, küçük bir kadeh şampanyayı aşmıyorum," dedi Marguerite masaya otururken. "Ve bugün kutlayacak bir şeyim var."

Marguerite telefon görüşmesinin sonucu hakkında hiçbir şey söylememiş ve Nina da konuşmanın kötü geçmiş olabileceğini düşünerek bunu sormak istememişti. Neyse ki Maddie'nin böyle bir kaygısı yoktu ve yüksek sesle pat diye sordu. "Gelininizle konuştuunuz mu?"

"Konuştum." Marguerite soğuk bir ifadeyle başını salladı ve nefis kokulu güveç kâsesine ekmeğini bandırdı.

Maddie gözlerini devirdi. “Nasıl geçti?” Onun bu sabırsız sorusuyla Marguerite’in durgun ve Nina’ya göre oldukça mağrur yüzüne bir rahatlamayla birlikte geniş bir gülümseme yayıldı, hatta keskin mavi gözleri biraz nemlenmiş bile olabilirdi.

Ağız dolusu bir yemek almadan kaşığını kâseye bıraktı. “Çok... harika... geçti. Sara benden haber aldığına çok memnun oldu. Bugün bir Skype hesabı açacak. Çocuklar okuldan eve geldiğinde ve akşam banyolarını yaptıktan sonra onunla konuşacağız.”

“Bu harika.” Nina, Marguerite’in alışılmadık derecede hızlı konuşmasından onun ne kadar heyecanlı ve mutlu olduğunu anlayabiliyordu.

“*Bon appétit*.”

“Yemek nefis görünüyor, teşekkür ederim. Bu kadar zahmete girmeniz büyük incelik.”

“Hiç zahmet değil. Yemek yapmayı seviyorum.” Marguerite’in yüzünde bir an ona uygun düşmeyen hasret çeker gibi bir ifade belirdi. “Ama değişiklik olsun diye bir hayran kitlesine sahip olmak güzel. Dün ne kadar hoştu, değil mi?” Doğruca Nina’ya baktı ve genç kız mikroskop altında inceleniyormuş gibi bir rahatsızlık hissetti.

“Nasıl?”

“Senin yaptığın eklerleri yiyen o insanlar. Marcel’in onları müşterilere sunması.”

“Evet, ama keşke yapmasaydı. Onlar şey değillerdi...”

“Evet, öyleydiler,” dedi Maddie, başını hızla sallayarak. “Sen nasıl bir şeysin, böyle?”

“Hâlâ kendimi geliştirmem gerekiyor. Ben... bir zamanlar şef olmak için eğitim almaya başlamıştım.”

“Öyle mi?” diye sordu Maddie. “Bundan hiç söz etmedin.”

* (Fr.) Afiyet olsun –çn.

“Aslında, bana Sebastian ilham verdi. O zamanlar yemeklere ve yemek pişirmeye çok meraklıydı. O benim en küçük ağabeyimin yakın arkadaşı. Benden iki yaş büyükler ve anaokuluna birlikte gittiler. Bizim eve takılmadığı bir zamanı hatırlamıyorum. Ve annem onu çok severdi, özellikle büyüdüğü ve yemek pişirme işine merak sardığı zaman. Mutfağımızı ve bizi kobay olarak kullandı, ağabeylerim, onlar zaten ne olsa yerd, ama Sebastian her zaman çok iyi yemek yapardı.”

“Kursu tamamlamadın mı?” diye sordu Marguerite, durumu hemen kavrayan sezgisiyle.

“Hayır,” dedi Nina. “Bir ay bile sürmedi. Ben... çiğ ete dokunmaya dayanamadım. Bu konuda biraz fobim vardı.”

Maddie kıkırdadı. “Cidden mi?”

Nina başını salladı. “Cidden.”

“Ah Tanrım, çok özür dilerim.” Maddie ani bir dehşet içinde elleriyle yanaklarını tuttu. “Demek bu gerçek.”

Nina, Marguerite’in sempatik bakışlarını fark ederek başını salladı. “Bu, evde sınırsız bir eğlence konusu haline geldi. Yıllar boyunca benimle dalga geçmeyi bırakmadılar. Şimdi bile hâlâ bunu yapıyorlar.”

“Bu sende hayal kırıklığı yaratmış olmalı.”

Nina omuz silkti. “Her zamanki şeyler işte.” O zamanki asıl hayal kırıklığı, artık Sebastian’la ortak bir nokta bulamayışından ileri geliyordu. Ağabeylerinin aptalca araya girerek yarıda kesmedikleri zamanlarda onunla yaptığı o mantıklı konuşmaları, tavsiye ve ipuçlarını paylaşıırken Sebastian’ın onun görüşlerini dinlediği o anları neşeyle hatırladı.

“Sanırım bu yüzden pastacılıkla ilgilenmeye başladım, çiğ etle hiçbir şekilde temas etmem söz konusu olmadığı için. Böylesi çok daha güvenli.”

“O halde, bir pasta şefi eğitimi mi alacaksın?” diye sordu Marguerite, görmesi gerekenden daha fazlasını görüyor gibi görünen delici mavi gözleriyle.

Nina omuz silkti. “Ah, hayır. Bu konuda asla yeteri kadar iyi olabileceğimi sanmıyorum. Ben sadece... yani ben... bir denemek istedim. Aile çiftliğimizin satış dükkânı için bir sürü pasta pişiriyorum. Farklı bir şey denemek istedim ama bir kariyer falan olsun diye değil. Yani, çünkü yaptığım şekilsiz eklerlere bir baksanıza. Marcel’in onları sattığına hâlâ inanmıyorum. O web sitesini gördükten sonra, bu konuda asla yeterince iyi olamayacağım.”

“Bir İngiliz atasözü var sanıyorum. Pratik yap yap mükemmeye ulaşılır.”

Nina aceleyle bir kaşık dolusu etli kuru fasulye aldı ve mırılda-narak “Sadece Sebastian ayağa kalkana kadar ona yardım ediyorum,” dedikten sonra hepsini ağzına doldurdu ve gelecek birkaç hafta içinde mutfakta biraz pratik yapmayı planladığını itiraf etmemeye karar verdi. Kendi başına biraz deneme yapmak istiyordu ve sonuçları Marcel’in ya da başka birisinin görmesine izin verme-yecekti.

Mutfağın kendisine kalması beklenmedik bir bonus oldu. Eleştirel gözler olmadan malzemelerle oynayabilir ve canının istediği kadar pişirme denemesi yapabilirdi. Paris’e gelmek istemesinin amacı buydu, kendini pasta işine sokmak, tekniğini geliştirmek ve... itiraf etmesi gerekirse, belki bir gün Sebastian’ı biraz etkileyebilmekti.

Bölüm 17

Bir hafta daha süren haberleşme kesintisinden sonraki salı günü birden, Sebastian'dan Nina'ya yarın için malzemeleri kontrol etmesini isteyen bir sürü mesaj yağdı.

Onun farkında olmadığı şey, Nina'nın son birkaç gününü mutfakta ekler pişirme pratiği yaparak geçirdiği idi. Nina dün ve pazar günü mükemmel bir sonuç elde etmeye çalışarak birkaç parti pasta hamuru hazırlamış ve bunları büyük bir özenle bir yağlı kâğıdın üzerine sıkarak çok düzgün paralel sıralar halinde dizmişti. Parmak şeklindeki pişmiş eklerleri, bugün aralarını kremayla doldurmak üzere hazır halde beklemeleri için hava geçirmez kutulara koymuştu.

İkinci partide yaptıkları çok daha profesyonel görünüyorlardı, üçüncü ve dördüncü partidekiler ise neredeyse satılmaya değer seviyedeydiler, ama onun böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Bunun yerine Maddie'ye bir mesaj atarak onları bulunduğu öğrenci yurdundaki diğer öğrencilere dağıtmasını önerdi ve böylece onlarla aradaki soğukluğu gidererek birkaç kişiyi tanıma fırsatı yakalayabilecekti.

Bugün birkaç yeni aromalı krema ve kaplama şeker denemeleri yapmış ve çok memnun kaldığı kahve kremalı bir eklerle, biraz daha iddialı olarak ve ona anılarındaki Nutella'nın tadını hatırlatan fındık-çikolata karışımı bir ekler elde etmişti. Ayrıca sunum becerilerini de geliştirmişti. İnternette gezinerek görsel fikirler aramış ve pazartesi günü toptancılara yaptığı hızlı bir geziden sonra süsleme amaçlı aşırı pahalı birkaç altın varak ve biraz da iri kıyılmış fındık alarak geri dönmüştü.

"Kahve?" Marcel buharı tüten bir fincan kahveyle kapıda görüldüğü sırada Nina, Sebastian'a ertesi sabah için her şeyin hazır olduğuna dair güvence veren uzunca bir mesaj yazmakla meşguldü.

Nina bir iç geçirerek burnunu nefis kokunun geldiği tarafa doğru çevirdi. Son üç saatten beri eklerlerin arasına krema dolduruyor ve üstlerini şekerli bulamaçla kaplıyordu ve bir mola için çoktan hazırды. Nasıl göründüklerine bakmak için, pasta standlarından birinin üzerine, kendi zevkine göre seçtiği eklerleri yerleştirmişti. Hâlâ biraz yamuk ve şekilsiz gibi olsalar da kesinlikle çok daha iyiye gidiş vardı.

"Çok teşekkür ederim Marcel." Başka ne kusuru olursa olsun, Marcel harika kahve yapıyordu ve düzenli aralıklarla kafein takviyesi sağlamakta çok iyiydi. Nina onun önünü kesmeyi umuyordu, ama fincanı elinden alıp rahatlattığı an, Marcel yaramaz bir maymun gibi hızla fırlayıp onun etrafından dolaştı.

"Hayır, Marcel."

"Ama bunlar son yaptıklarından bile daha iyi görünüyorlar."

"Gerçekten öyle değiller, şey, belki biraz."

"Mükemmel." Marcel bir pasta standı aldı.

"Hayır! Onları satamazsın. Maddie'ye söz verdim. Diğer öğrenciler için."

"Neden olmasın? Onları sen yaptın. İnsanlar istiyor. Onlar için para ödüyorlar."

“Gerçekten o kadar iyi değiller.”

Marcel çabucak bir ısırik aldı ve mutlu bir ifadeyle gözlerini kapattı.

“*Délicieux*”. Ah, bu çok, çok iyi.” Nina’ya takdir dolu bir bakış attı. “Bunlar gerçekten çok iyi. Çikolata ve kahve. Mükemmel olmuş. Çok iyi iş çıkarmışsın.” Ondan gelen bir takdir aslında çok büyük bir övgü sayılırdı.

Nina göğsünde bir yerde hafif bir mutluluk hissetti. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır, biliyorum.” Başka bir ısırik daha aldı ve bu defa gözlerini kapattı. “Evet, bunlar çok iyi tatlar. Kahve ve koyu çikolatanın acılığıyla birlikte altta hissedilen bir tatlılık var. Elinin ayarı çok iyi.”

“Yine de onları satmamalısın,” dedi Nina, gönülsüzce. “Kaldığı yurttan dağıtması için onları Maddie’ye verecektim.”

“Pöf, onlar çok iyi. Neden satılmasınlar?”

Nina, suç ortağıymış gibi ona yan gözle şöyle bir baktı. “Çünkü Sebastian bilmiyor.”

“Hıh,” dedi Marcel, emin bir sırıtışla. “Onun umurunda olmaz.”

“Ama ben sadece pratik yapıyorum, onlar satmak için değil.”

“Ama müşteriler satın almak istiyor.”

“Hangi müşteriler?”

“Şu Amerikalı çift özellikle geri geldi ve kaldıkları köşedeki otelden buraya insanlar gönderdiler. Haber yayılıyor.”

“Ama oldukça yavaş. Dört kişinin bir izdiham yaratacağını sanmıyorum.”

Marcel, Fransız tarzı bir omuz silkerek onu geçti ve en son yaptığı ekler partisini porselen pasta standlarından birine doldurdu, ikinci pasta standı için geri döndüğünde, Nina boyun eğerek onun gitmesini izledi. Ve şimdi artık bütün o pişirmelerin ardından yapılacak işlerle uğraşması gerekiyordu.

* (Fr.) Enfes –çn.

Temizliğin ortasındaiken telefonu çaldı.

“Şeker termometrelerimiz olduğunu ve hepsinin çalışır vaziyette olduğunu kontrol etmeni istiyorum.”

“Efendim? Günaydın Sebastian, nasılsın? Bacağın nasıl?”

Sebastian telefonda öfledi. “Şeker termometreleri. Onlara bir bakar mısın? Tercihen dijital olanları istiyoruz, kullanımı daha kolay.”

“Hiçbirini gördüğümü hatırlamıyorum.” Aslında tam olarak ne arayacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

“Acıbadem kurabiyesi yapıyoruz ve şeker şurubunun tam olarak doğru sıcaklıkta olması gerekiyor. Eğer onları bulamazsan, gidip satın alman gerekecek.”

“Tabii ya. Sanki bunu yapmak için çok zamanım varmış gibi. Kurs yarın.”

“Bütün bir öğleden sonra zamanın var, yoksa başka planların mı var? Ne komik, senin bana çalıştığını sanıyordum.”

“Yarına hazırlanmaya başlamak için bile mutfağı temizlemem yıllar alır,” dedi Nina, yaptığı bütün o deneylerden sonra un ve kremayla kaplanmış tezgâhlara bakarak.

“Neden?”

Nina dudağını ısırdı. Tüh. Öyle ya, lavabonun tava ve kâselerle dolu olduğu ya da üstlerine atılmış bir düzine yumurta kabuğu olduğu hakkında Sebastian’ın hiçbir fikri yoktu. Pasta hamuru yapmak dağınık bir işti, özellikle de peşinizde dolaşıp sizden sonra etraftaki dağınıklığı derleyip toparlayacak bir personel olmayınca.

“Bi-bilirsin işte. Uğrayıp içeride bir bahar temizliği yapayım diye düşünmüştüm.”

“Ama, bunu şimdi yapmak zorunda değilsin, gidip şeker termometresi alışverişi yapabilirsin. Sabah görüşürüz.”

Nina’nın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

“Sefil domuz,” diye mırıldandı Nina, kendi kendine.

Bölüm 18

Kapı gürültüyle açıldı ve ardından bir çarpma sesiyle birlikte düşen koltuk değneklerinin sesi duyuldu. Nina aceleyle o tarafa gitti ve Sebastian'ı laptop çantası göğsüne asılı olarak kapı kasasına tutunmuş halde buldu. Koltuk değnekleri ayağının dibindeydi.

“Lanet şeyler,” diye homurdandı ve topallayarak içeri girip en yakındaki tezgâha yaslandı. “Koltuk değneklerimi benim için yerden alabilir misin?”

“Günaydın Sebastian,” dedi Nina, özellikle neşeli bir sesle cıvıldar gibi, ama zahmetinin karşılığında sert bir bakışla karşılaştı. Ahh, yine o günlerden biri olacaktı, değil mi? Koltuk değneklerini yerden kaldırdı ve ona verdi.

Sebastian, “Nina,” diye homurdanarak kollarını koltuk değneklerine yerleştirdi ve mutfağın önüne doğru salladı. “Her şeyi hazırladın, değil mi? Yumurtaların sarıları ayrıldı. Malzemeler tartıldı. Tavaya şeker ve su konuldu.”

“Evet,” dedi Nina ve *okumayı biliyorum* diye ekleme isteği duyarak dişlerini sıktı. Bunun yerine, “Listede yazılı olan her şeyi

yaptım,” dedi. Mutfağın içine baktı. Sebastian beklediğinden daha erken gelmişti, ama Nina son birkaç gün içinde orada sürdürdüğü uğraşların tüm izlerini sildiğinden emindi. Yaptıklarını bir şekilde onun onaylamayacağını hissediyordu ve pişirdiği çeşitli eklerlerin onun profesyonel standartlarına uygun olup olmadığından emin olamıyordu.

Sebastian başka bir kelime etmeden dizüstü bilgisayarını başının üzerinden geçirerek çıkardı ve Nina’nın önceden temizleyip hazır etmiş olduğu tezgâhları inceledi.

“Onları almışsın,” dedi, başını yeni satın alınan şeker termometrelerine doğru eğerek. “Dijital. Aferin.”

Elbette ki ağzından bir teşekkür kelimesi çıkmadı. Bunun yerine, bölgesine sahip çıkan bir köpek gibi koltuk değnekleriyle dolaşarak her bir çalışma alanının onun hoşuna gidecek şekilde düzenlenip düzenlenmediğini kontrol etti. Aşırı titiz biri olduğundan, eğri duran bir tahta kaşığı düzeltmemesi veya bir bıçakla bir çırpma telini birbirine paralel olarak koymaması imkânsızdı. Bu onda saplantı halindeydi.

“Saat neredeyse dokuz buçuk. Bugünkü misafirleri gidip kontrol etmen gerektiğini düşünmüyor musun? Hepsinin burada olduğundan emin ol. Onlardan herhangi birinin parasının karşılığını alamadığından şikâyet etmesini istemiyorum.”

“Hepsi de tatlı insanlar. Hiçbirinin bunu yapabileceğini düşünemiyorum.” Nina’nın bu hızlı savunması karşısında Sebastian aniden kaşlarını çattı. Nina topuklarının üzerinde dönüp soğuk mutfağı terk etti.

Dükkanın ön tarafına doğru yürürken pastanenin sıcaklığı ve sohbet sesleri onu karşıladı.

Herkes eski arkadaşlar gibi birbiriyle konuşuyordu, sohbetin çoğunluğu, Marcel’in dükkândaki teçhizatın yerini değiştirerek yaptığı dramatik yeni düzenleme üzerine odaklanmıştı.

“Böyle çok daha iyi görünüyor,” dedi Maddie, coşkuyla.

“Evet,” dedi Marcel, hiçbir sahte tevazuya gerek duymadan. “Kahve makinesinin yerini değiştirdiğimde, daha da iyi görünecek.”

“Bu büyük bir iş,” dedi Bill.

“*Exactement*,” dedi Marcel, dudaklarında beliren bir gülümsemeyle doğrudan Peter ve Bill’e bakarak.

“Bizim yardım etmemizi istiyorsun,” dedi Peter.

Marcel başını salladı.

“Eğer yapabilirsiniz öğle yemeğinde veya günün sonunda.”

“Bu eşyaların yerlerini değiştirmene sebep olan şey nedir?” diye sordu Maddie.

Marcel, Nina’ya bir bakış attı ve Nina hafifçe başını salladı. Bunun Sebastian’ın kulağına gitmesini istemiyordu. Bilmediği şey ona zarar vermezdi ve bu sadece birkaç hafta sürecekti.

Aslında Marcel’in onun eklerlerini vitrine koyması ve hepsinin satılması Nina’yı gerçekten gururlandırıyordu.

Saatin geçmekte olduğunun ve Sebastian’ın belirsiz öfkесinin bilincinde olan Nina, herkesi toparlayıp mutfığa doğru götürmeye karar verdi.

Herkes doğrudan artık kendi yerleri olarak belirlemiş oldukları U şeklinde düzenlenmiş olan ve açık dizüstü bilgisayar ve yanında not defteriyle ön tarafta oturan Sebastian’ın olduğu yere bakan tezgâhlara doğru yürüdü.

“Herkesе günaydın. Sizleri tekrar görmek çok güzel. Bu hafta bir Fransız klasiğinin yapılışını öğreneceğiz.” Bir an için sanki sözlerini bir davul sesi takip edecekmiş gibi durdu. “Makaron. Bu bezeler on dokuzuncu yüzyılın ortalarında ünlü pastane Ladurée tarafından popüler hale getirildiğinden beri bir Fransız klasiğı oldular. Onları sık sık lüks pastanelerin vitrinlerinde piramitler halinde dizilmiş olarak görebilirsiniz. Yapılmaları çok zor değil, eğer yaparken—”

* (Fr.) Kesinlikle —çn.

“Senin için bunu söylemek kolay,” dedi Maddie, işveli bir gülümsemeyle onun sözünü keserek.

“–bir müspet bilim olan pastacılığın altın kurallarına uyarsanız,” diyerek bu müdahaleye fazla aldırmadan konuşmasına devam eden Sebastian, yüzünde kocaman ve neşeli bir sırıtişla Maddie’ye baktı. Nina nabzında ani bir tekleme hissetti. O eski Sebastian’ı hatırladı. Ardından yüreğine derin bir acı doldu. Onun bir zamanlar kendisine de yüzünde böyle açık ve rahat bir ifadeyle gülümseyişini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bugünlerde ondan gelen gülümsemeler, sanki herhangi farklı bir ifade taşımasın ve Nina onu yanlış anlamasın diye sıkıca kontrol altında tuttuğu çok minik ve temkinli gülümsemelerdi.

Nina canının çok yandığını hissetti. Yan yana geldiklerinde diken üstünde gibiydiler. Tanrı aşkına, Sebastian bunun yaklaşık on yıl önce olduğunu ne zaman anlayacaktı? Artık o yeniyetme bir genç kız değildi. Yoksa buraya gelmekle korkunç bir hata mı yapmıştı? Kendine karşı dürüst olamamış mıydı? O anda, öyle olmadığını anladı. Sebastian’a karşı kendini temize çıkarmak istemiş, ona karşı bir his duymadığını ve arkadaş olabileceklerini göstermek istemişti. Ama şimdi bunu bile yapabileceklerinden emin değildi.

“Ve müspet bilimde bir aygıt her zaman yardımcı olur.” Sebastian yeni şeker termometrelerinden birini kaldırdı. “Bunun ne olduğunu bilen var mı?”

“Bilmek istediğimden emin değilim, dostum,” dedi Bill dramatik bir şekilde geri çekilerek.

Sebastian dahil herkes güldü. “Ee, eğer bugün senden mükemmelin altında bir sonuç alırsam, o zaman bunu anlarsın! Şaka bir yana, bu dijital bir termometre ve bugün yapacağımız tarif için çok önemli. Makaron yapmanın temeli, şekeri ve suyu bir arada kaynatarak şeker şurubu yapmaya dayanır. Bunun sıcaklığının tam olarak 114 dereceye ulaşması gerekir.”

Nina yine bunu kimin keşfettiğini merak etti. Bir laboratuvar dolusu bilim insanı şekerin simyasal gizemlerini keşfetmek için uzun çalışmalar mı yapmışlardı? Nina onların ısıyı ölçerek ve deneyerek sayısız makaron testi yaptıklarını hayal etti. Acaba bunun için ne tür bilimsel testler yapılmalıydı ya da onlar sadece basit bir tat-

“Nina!”

Kurstaki herkesin kendisine baktığını fark etti.

“Özür dilerim. Dalmışım.”

Sebastian onaylamayan bir tavırla dudaklarını büzdü. Bu adamın derdi neydi! Nina tırnaklarının avcuna battığını hissetti. Başka hiç kimse bugüne kadar onu içten bu kadar öfkeliendirmemişti.

“Yumurta aklarını tartar mısın? Nina bunu yaparken, hepiniz diğer malzemelerinizi tartmaya başlayabilirsiniz. Bu reçete için ölçümler konusunda çok hassas olacağız, bu yüzden her şeyi mutlaka tartıyoruz.”

Herkes bunu yaptıktan sonra, Sebastian onları yumurta aklarını çırpmaya başlayan Nina’yı izlemeye davet etti. “Onları yeterince çırpmanızda, çekerek yumuşak bir tepecik oluşturabilirsiniz. Çok fazla çırparsanız, yumurta akları dağılmaya başlar. Yumurta aklarının hazır olup olmadığını anlamanın bir yolu, kâseyi yana eğdiğinizde olduğu gibi kalmasıdır. Nina bunu yaparken ben de suyu ve şekeri koyarak kaynatmaya başlayacağım.”

Nina, yumurta akını el çırpıcısıyla çırpmaya devam ederken Sebastian karışımın neye benzemesi gerektiğini herkese göstermek için elini kaldırarak onu durdurdu. Yumuşak bir tepecik yapması için bir çatalı karışıma daldırmasını istedi.

Sebastian ona termometreyi verdi. “Üzerine sıçratmamak için çok dikkatli olmalısın, çünkü seni çok kötü yakabilir. Şimdi bir sonraki adım için, Kenwood veya KitchenAid gibi sabit bir mikserle sahip değilseniz, o zaman biraz ekip çalışmasına ihtiyacınız olacak. Karışımı, sıcak şurubun içine dökerken çırpmaya devam

ermelisiniz ve dökerken doğrudan çırpıcının üzerine değil, kâse-
nin yanına dökmeniz gerekir.”

Nina, çırpıcının ayarını biraz düşürdü ve sıcak karışımı döker-
ken elini sabit tutmaya çalıştı.

“Şimdi karışımın biraz daha parlak olduğunu ve biraz daha
sertleşmeye başladığını göreceksiniz.”

“Tanrım, bu işi çok kolaymış gibi gösterdin,” dedi Jane.

“Ne yaptığını biliyorsan o zaman kolaydır,” dedi Sebastian,
gözlerini hayranlıkla açmış olan Jane’e yine o pırıltılı gülümseme-
lerinden birini göndererek, “Şimdi sıra sende.”

“Mmm, ben de bundan korkuyordum,” diye güldü Jane.
“Peter, karıştırma işinin sorumluluğunu sen alabilirsin.”

“Korkak,” diye dalga geçti Peter.

Şakalaşmaları bütün odaya yayılmış gibiydi. Bill ve Maddie za-
ten birbirlerine sataşıyorlardı ve Marguerite, Jane ve Peter’la bir
ekip kurmuştu. Hepsi birbiriyle çok iyi anlaşıyor gibi görünüyor-
du. Sadece Nina ve ona hâlâ katı bir resmiyetle davranmakta olan
Sebastian bunun dışındaydı ve bu durum birbirlerini odadaki her-
kesten en az beş kat daha uzun süredir tanıyor oldukları düşünü-
lünce, çok ironik kaçıyordu.

Öğle yemeği molası verilir verilmez Marcel, kahve makinesini ye-
rinden alıp taşımaları için Peter ve Bill’e el koydu ve tekrar daha
önce yeri değiştirilen tezgâhın arkasına çekilen kahve makinesinin
yer değiştirmesiyle, en sondaki vitrinli dolap pencerenin önüne
gelmiş oldu. Bu değişiklik pastaneyi biraz daha rahat gösterirken
uzun bir duvarı da açığa çıkardı.

“Bu nedir?” diye sordu Peter, duvarın bir bölümündeki birbi-
riyle tam olarak uyuşmayan ahşap panelleri göstererek.

Marcel her zamanki gibi omuz silkti. “Eski dekor, sanırım. Bir
zamanlar, duvarların hepsinde elle yapılan resimler vardı,” dedi
dudak bükerek.

“Hatırlıyorum,” dedi Marguerite. “Denizle gökyüzünün birleştiği *Neptün’ün Dünyası* değil miydi? Çok ayrıntılı ve güzel bir resimdi. Ama bu uzun zaman önceydi.”

“Muhtemelen yıpranma ve eskimeyi gizlemek için üzerini panellerle kapatmışlar,” dedi Peter. “Birisini çağırıp yeniden boyatmak yerine yapılmış hızlı bir dekorasyon çözümü.”

“Çok yazık,” dedi Jane.

“Gerçekten öyle, bir zamanlar orada çok güzel duruyordu,” dedi Marguerite, onu destekleyerek.

“Bana göre dükkânın dışının iyi bir boyaya ihtiyacı var,” dedi Bill. “Çok zaman almaz. Bir-iki günlük sıkı bir çalışma yeterli olur.”

“Sebastian’ın planlarının ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Nina, “ama—”

“Ee, sonuçta dışarıyla ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacak,” dedi Maddie. “Hem şu anda hâlâ buraya gelip para ödeyen müşteriler var.”

“Daha çok müşteri geliyor,” dedi Marcel. “Amerikalılar her gün geliyor ve arkadaşlarını da getiriyorlar. Nina’nın eklerlerinin ünü gitgide yayılıyor.”

“Belki bir hafta sonu dışarıyı boyayabiliriz,” dedi Bill. “Yakında bende kalmaya gelecek bazı arkadaşlarım var. Onlara yapacak bir şey çıkmış olur.”

“Paris’e geliyorlar ve sen onlara boya işi mi yaptıracaksın?” diyerek güldü Nina. “Ciddi misin?”

“Nina, aşkım. Onlar müze ve sanat galerilerini dolaşan türde adamlar değiller. Buraya sadece eğlence ve ucuz içki ile yatacak ücretsiz bir yer için geliyorlar.”

“Çok nazıksın ama sanmıyorum—”

“Harika bir fikir,” dedi Maddie. “Ben çoğu hafta sonu boşum. Yardım etmeyi çok isterim. Arkadaşlarının arasında bekâr olan biri var mı?”

Bill ona bakıp sırtıttı. “Bana, senin gibi harika bir kızın erkek arkadaşı olmadığını söyleme.”

Maddie de ona sırtıttı ve kıvrımlı vücudunu gösterdi. “Biliyorum, böyle tanrıça gibi biri için şoke edici, değil mi?”

“Kendini kötüleme, aşkım. Sen bu halinle de muhteşem görünüyorsun.”

“Bu mükemmel olur,” dedi Marcel, böyle bir fırsatı elinden kaçırmadan konuyu hemen boyama işine getirerek. “Bu mekânın biraz sevgiye ihtiyacı var.”

“Ama bunu yapamayız,” dedi Nina, gözlerinin önünde işlerin giderek kontrolden çıktığını hissederek. “Sebastian’ın izni olmadan olmaz. Ayrıca birkaç ay içinde burada bir tadilat yapmayı planlıyor, o yüzden bu tam bir zaman kaybı olacak.” Nina onun projeleri için kullandığı fikir panolarında gördüklerini göz önüne aldığı anda, Sebastian’ın amaçladığı sofistike bir dekor yaratmak için iç mekânın tamamıyla yenileneceğini tahmin ediyordu, ama dış cephe için herhangi bir plan görmemişti.

“O halde bunu umursamaz,” dedi Maddie. “Eğer değiştirmeyi planlıyorsa zaten aldırmayacaktır.”

“Ama... ama boyanın parasını kim ödeyecek? Bunu Sebastian’dan isteyemem.”

“Eklerler ödeyecek,” dedi Marcel, içi euro dolu bir kavanozu zaferle sallayarak.

“Ne?”

“Bu parayı ayrı tutuyorum. Alınacak boya malzemeleri için kullanabiliriz.”

“Harika!” Bill ve Maddie bağırarak yumruk tokuşturdular.

“Hayır. Yapamayız,” dedi Nina, çaresiz bir sesle. “O hâlâ Sebastian’ın parası sayılır, kullandığım malzemeleri o ödedi.”

“Öyleyse o kısmını bunun içinden çıkar,” dedi Peter. “Peki ya senin emeğin? Sana bunun için para ödüyor mu?”

“Sayılır.”

“Tam gün mü ödüyor?”

“Ah...” dedi Nina duraklayarak. Sebastian ona haftada iki gün için para ödüyordu. Her ne kadar yeteneklerini sınamak için oradan bir fayda sağlıyor olsa da, yaptığı iş kesinlikle bundan çok daha fazlaydı. Ve belki de bu pastane, görkemli bir parıltıyla sonlanmayı hak ediyordu

“Hah işte!”

Öğle yemeğinin sonunda, bastırılmış bir heyecan havası vardı. Ekler Operasyonu içinde Bill’in kendini ustabaşı olarak ataması ortaklaşa kabul edildi.

“Çocuklarla-ben buraya erken geliriz. Çocuklarla-ben eski boyayı sıyıırırız. Çocuklarla-ben zımpara yaparız. Sonra ahşabı astarlamamız gerekecek.” Bill nefes almak için ağzını açtı ve herkes bir ağızdan “Çocuklarla-ben,” diye tekrarladı. Bill durdu ve sırtıttı. “Onlar harika çocuklar. Benim eski birliğimden. Dürüst adamlardır ve iyi çalışırlar. Biz bütün bu zor işleri tamamladıktan sonra, sizin takım ellerine boya fırçalarını alıp boyamaya başlayabilir.”

Marguerite bile yiyecek içecek tedarikçisi olarak gelmeyi planlıyordu. Jane ve Peter’in pazar günü için planları vardı, ama cumartesi günü yardımcı olacaktı.

“Ben de herkesi yönlendirmede yardım edebilirim,” dedi Maddie. “Benim otoriter bir yanımdır.”

Bill ve Peter şüpheli bir yaklaşımla aynı anda kollarını kavuşturdular.

“Bazı erkekler kendilerine ne yapılması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanırlar,” dedi Jane, gözünde alaycı bir parıltıyla.

“Bazıları hoşlanmaz,” dedi Peter, şaka yollu homurdanarak.

Nina, diğerlerinden önce aceleyle gidip Sebastian’a onların gelmek üzere olduklarını söylemek için mutfığa döndüğünde, onu elinde cep telefonuyla ve önünde dizüstü bilgisayarı açık olarak otururken buldu. “Umurumda değil Patrice, bu iş cuma günü

yapılmalı. Ocaklar pazartesi günü geliyor ve elektrikçiler bütün kabloları takmış olmalılar.”

Başını kaldırıp Nina'ya baktı ve saatini kontrol etti, yılgın bir ifadeyle ağzını büzdü. “Kapatmam lazım. Şu lanet kursta ders veriyorum. Seninle sonra konuşurum, ama şu elektrikçilere, ocaklar gelmeden önce işlerini zamanında bitirmedikleri takdirde bir ödeme yapılmayacağını açıkça anlat.”

Sebastian telefonunu kapatıp masaya koydu, bakışlarını Nina'ya çevirdi.

“Lanet kurs,” diye tekrarladı Nina.

Sebastian cevap vermedi.

“Gerçekten mi?”

Sebastian bir iç geçirdi. “Ne dememi istiyorsun? Onların hiçbirine itiraz ediyor değilim, ama ben sadece satış anlaşmasının koşullarını yerine getirmek için bu kursu veriyorum. Gerçekten bunun için hiç zamanım yok, onun yerine başka yüzlerce şey yapabilirim.”

“Onların hepsinin burada olmak için bir nedeni var. Buna saygı duymalısın.”

“Saygı duyuyorum.”

“Öyleyse onlara öğretmek için biraz daha çaba göstermelisin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Makaronlardan. Onların yüzlerce değişik tat ve renkleri var. Sen ne yapıyorsun?”

Sebastian bir an yakalanmış gibi oldu ve Nina onu sıkıştırdığını biliyordu. Marguerite'in evine gittiğinden beri internette devamlı pastacılıkla ilgili araştırmalar yapıyordu. Makaronlar Paris'te önemli bir konuydu.

Sebastian'ın beden dili ona, bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu, ama işin doğrusu zaten Nina onun işi kestirme yoldan yaptığının kendisinin de farkında olduğunu bilecek kadar uzun zaman öncesinden tanıyordu.

“Onlara işin esaslarını öğretiyorum. Pastacılık yıllarca eğitim gerektirir. Burada birkaç ders aldılar diye yedi haftanın sonunda kimse uzman olmayacak.”

“Evet, ama onlara biraz gösteri yapmak veya neler başarabileceklerini göstermek için hiç çaba harcamıyorsun, değil mi?”

Sebastian katır gibi inatçıydı.

“Değil mi?” Nina şimdi bir değişiklik olarak kendisini haklı pozisyonda hissediyordu ve bu avantajını sürdürdü. “Benden herhangi bir özel renklendirici veya tatlandırıcı almamı istemedin.”

“Gerek duymadım. Onlara nasıl makaron yapılacağını öğretiyorum. Daha fazla ne istiyorsun?”

“Biraz çaba sarf etmeni istiyorum. Onlar iyi insanlar. Paralarının karşılığını vermiyorsun. Vanilyalı sade makaronlar heyecanlı bir macera gibi görünmüyorlar.”

“Macera istiyor olsalardı, Amazon’da kano gezisine çıkarlar veya Machu Picchu’ya tırmanırlardı,” diye çıkıştı Sebastian.

“Ya da sen onlara zengin pembe renkli makaronlar yapmak için ahududu püresini veya yuzu aromasını onların içine nasıl katacaklarını gösterebilirsin. Bu konuda sonsuz seçenek var.”

“Onlar buraya bunun için gelmediler.”

Nina şaşırarak ona sert bir bakış attı. Bunu biliyordu, ama o biliyor muydu? Gruptaki herkes bir şey arıyordu.

“Peki neden geldiler?” diye üsteledi Nina.

“Temel şeyleri pişirmeyi öğrenmek için.”

Sebastian yüzeyin altında olanları görememiş, onların hepsinin yaşamlarıyla bir şekilde yeniden bağlantı kurmaya çalıştıklarını anlamamıştı.

“Ama sen onlara ilham verebilir, çok daha fazlasını başarmaları için yol gösterebilirsin.”

“Sen Peter ve Jane’in burada şeref madalyası kazanacak pastalar yapmaya geldiklerini mi düşünüyorsun? Ya da Bill’in pasta şefi olmak istediğini mi?”

“Tanrım. Sen ne zamandan beri bir şeyler öğrenmek isteyen ama henüz o fırsatı bulamayan insanlara tepeden bakan öfkeli bir yemek züppesine döndün?”

“Ben yemek züppesi değilim. Sadece mükemmeliyetçiyim. İnsanları eğitmek istiyorum.”

“O halde neden bu insanları eğitmiyorsun? Onlara bütün bildiklerini öğret, elindeki her şeyi göster.”

Sebastian ona sert bir bakış attı. “Sen ne zamandan beri bu konuda böyle ateşli oldun?”

“Ben ateşli değilim, ama sen eskiden... çok daha...”

“Çok daha ne?” diye sordu Sebastian, merakla kaşlarını çatarak.

“Çok daha ateşliydin. Pişirme ve kullanacağın malzemeler konusunda tutkuluydun. Denemeler yapardın. Bilmiyorum, ama şimdi bu biraz...” Sözlerini dikkatle seçmeye çalışarak omuzlarını kaldırdı.

“Ben insanlara temel esasları öğretiyorum. Yapı taşlarını. Koşmadan önce yürümeyi öğrenmen gerek.” Bunları söylerken bir an düşünceye dalmış gibi göründü. Acaba bir zamanlar ona en iyi şef olma konusundaki umutlarını ve hayallerini nasıl anlattığını mı hatırlamıştı? İnsanların iyi yemekleri, yöresel kaynaklı malzemeleri takdir etmelerini istediğini ve yeni şeyler denemeleri için onları nasıl teşvik ettiğini mi?..

Kısa bir an sonra yüzünde hüznü bir ifadeyle sanki bir şey söyleyecekmış gibi Nina’nın gözlerine baktı, ama tam o sırada gruptakiler toplanmaya başladı ve Sebastian yüzüne müşteri-dostu gülümsemesini yapıştırarak odanın arkasına kaydı.

Nina ilk dersten sonra, bulaşıkları çalışmalar sürerken yıkamanın çok daha verimli olduğunu öğrenmişti. Böylece herkes saat üç buçukta veda ettiğinde, Nina neredeyse bulaşığı bitirmişti. Garsonluğa uygun rahat ayakkabılarına rağmen ayakları yine de fena halde ağrıyordu ve kim bilir Sebastian nasıl hissediyordu. Her

ne kadar koşturmacanın büyük kısmını Nina yapmış olsa da insanlara yol göstermek ve tavsiyelerde bulunmak için onun da bir aşığı bir yukarı dolaşması gerekmişti.

“Aferin Nina,” dedi Sebastian, taburesine çökerken. “Bir günü daha atlattık.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Berbat. Ağrılı, yorgun ve açlıktan ölüyorum. Maalesef bütün gün etrafın yiyeceklerle çevriliyken hiçbir şeye dokunmamak gibi bir sorun yaşıyoruz.”

“Hiçbir şey yemedin mi?”

“Hayır. Birini denemiş olsam, beşini de denemek zorunda kalacaktım. Adam kayırmakla suçlanmak istemem. Hem senin tatbikat örneklerini eve götürmek isteyebileceğini düşündüm.”

“Ne? Hepsini mi? İngiltere’ye bir balon gibi dönerdim.”

Sebastian, kaşlarını çatarak sanki daha önce hiç fark etmemiş gibi Nina’nın vücuduna değerlendirme yaparcasına hızlı bir bakış attı. “Sende hiçbir şey yok. Fazladan birkaç kilo alabilirsin, sanırım.”

Hafif bir iç geçiren Nina’nın omuzları çöktü. Sebastian’dan özellikle bir iltifat beklemiyordu, ama onun bu kişisel olmaktan uzak gözlemi biraz canını yakmıştı.

“Affedersin.” Sebastian ilk defa samimi gibiydi. “Senin... kötü göründüğünü falan kastetmedim.”

Nina omuz silkti ve son karıştırma kâselerini alarak önü açık etiketli bir göze yerleştirdi. Öncelikli endişesi oymuş gibi mutfağa hızla son bir bakış attı ve hoşnut bir tavırla başını salladı.

“Demek istediğim—” Sebastian boğazını temizledi, ilk defa biraz beceriksiz biri gibi görünüyordu, “—bugün gerçekten harika bir iş çıkardın. Ben hareket yeteneğine sahip olsaydım bile sen olmadan bu kursu yönetme işiyle baş edemezdim. Senin ne kadar süper organize ve metodik olabileceğini unutmuşum.”

“Sorun değil,” dedi Nina ve ıslak elbezlerini radyatörün üzerine sererek kendini meşgul etmeye çalıştı.

“Ben ciddiym Nina. Her zaman çok çalışıyorsun.”

Nina omuz silkti.

“Sen de aç olmalısın. Bugün hiç durmadan çalıştın.” Herkes öğle yemeği için ara verdiğinde Nina yıkanacak bir ton bulaşık olduğundan ve öğleden sonraki seansa hazırlık yapmak için çalışmaya devam etmişti. Bunun karşılığını da görmüş ve öğleden sonra her şey sorunsuz gitmişti. Bu yüzden Bay Mükemmeliyetçi Sebastian Finlay bir hata bulamamıştı.

“Ve bir daha omuz silkme.” Sebastian kendini iterek ayağa kalktı. “Harika bir iş çıkardın ve ben teşekkür etmeye çalışıyorum.”

Nina ona hızlı bir bakış attı. Sebastian devam ederken çok içten görünüyordu. “Dediğim gibi, açlıktan ölüyorum ve samimi söylüyorum o lanet oda servisi menüsünü artık görmek istemiyorum. Şu lüks burgerlerden ve üç kere pişmiş patates kızartmasından gına geldi ve gerçekten artık safranlı tavuk veya kulüp sandviç istemiyorum. Bak ne diyeceğim?” Yüzünde neredeyse suçlu bir gülümsemeyle durdu. “McDonald’s’a gitmek istiyorum.”

“McDonald’s mı! Sebastian Finlay, sana inanmıyorum.”

“Şşş, kimseye söyleme,” dedi Sebastian, parmağını dudaklarına koyarak. “Taksi şoföründen bizi en yakındaki McDonald’s’a bırakmasını söyler ve sonra bir taksiyle otele geri döneriz.”

“Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum,” dedi Nina, gözleri oynatarak. “Ama bunu fotoğraflarla delil olarak kayda alabilirim.”

“Bunu yaralı bir adama yapmayacaksın, herhalde?” diye sordu Sebastian, dudakları seğirerek.

“Genellikle yapmam, ama sen farklı bir vakasın,” dedi Nina, bastırarak. “Ayrıca bugünlerde çok daha hareketli ve daha az acı çekiyor gibi görünüyorsun.”

Bölüm 19

Parlak ışıklarla aydınlatılmış restorana girince, tanıdık grafikler ve resimler karşısında Nina'nın üstüne tuhaf bir ev hasreti çöktü. McDonald's Paris'in, Londra'daki çift yönlü anayol üzerinde Nina'nın evinden sekiz kilometre kadar uzakta bulunan ve geç saatte dışarıda yemek için bilindik bir durak olan McDonald's'a oldukça benzeyen bir havası vardı. Nina yeniyetme bir kızken henüz araba kullanmadığı yaşlarda ağabeylerine sık sık onu arabayla oraya götürmeleri karşılığında BigMac ısmarlamayı vaat ederek rüşvet teklif ederdi. Onların buna nadiren hayır dediklerini hatırlayan Nina, kendi kendine gülümsedi.

Sebastian topallayarak onun ardından içeri girdi ve Nina sipariş vermek için tezgâha doğru giderken o da kendisine karşılıklı iki plastik sandalye hazırlayarak birine bacaklarını uzatıp oturdu. Biraz dil sıkıntısından sonra Nina bir tepsi içinde hamburger, patates kızartması ve soğan halkaları (Sebastian'ın seçimi) ile birlikte iki büyük kola ile geri döndü.

“Hadi bakalım.”

“Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi Nina, ailesinin o anda ne yaptıklarını düşünmeye çalışarak.

“Emin misin?”

“Sadece herkesin evde neler yaptığını merak ediyorum.”

“Neden onları aramıyorsun?”

Nina başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır.”

Sebastian alnını kırıştırarak ona bakmadan hamburgerin kâğıdını açmaya başladı. “Bu konuda çok kararlı görünüyorsun.”

Nina bir an ona açılıp açılmama konusunda tereddüt etti. Tam olarak arkadaş değillerdi. Ama belki ona karşı açık olması, Sebastian’ın onu farklı bir açıdan görmesine neden olabilirdi.

“Ben onlardan uzaklaşmaya çalışıyorum, demek belki çok sert gelebilir ama kendime biraz yer açmak istiyorum. Annem, babam ve Nick hepsi... bunu bana önem verdikleri için yaptıklarını biliyorum, ama bazen çok fazla geliyor. Bana ne yapmam gerektiğini söylemeleri. Ya da ben istesem de istemesem de benim için bir şeyler yapmaları. Kulağa nankörce geldiğini biliyorum, ama bir değişiklik olsun diye kendi ayaklarımın üzerinde durma şansım olsun istiyorum.”

“Yani, Paris’e gelmek istemen geçici bir heves değildi o halde?” diye sordu Sebastian.

Nina ona sert bir bakış attı ve Sebastian ellerini kaldırdı. “Dürüst bir soruydu, düşündüğüm şey buydu demek istemedim.”

“Ama düşündün,” dedi Nina, savunma duygusuyla.

“Tamam, ilk başta düşündüm. Ama Nick...”

“Ah, harika. Görüyorsun işte, hâlâ bana karışıyor. Ne dedi sana? *Nina şu anda biraz boşta kaldı. Bize bir iyilik yapar mısın? Orta yaş krizine yirmi yıl erken girdi mi dedi?*”

Sebastian irkildi. “Öyle bir şeyler ama sen buraya gerçekten geldiğinde, belki de bir heves değildir diye düşündüm ve seni gördüğümde... çok farklı görünüyordun... seni son gördüğümdeki haline kıyasla.”

“Ne, yani içi geçmiş bir portakala benzeyen şeftali rengi rüküş bir elbise giymiş ve her yere kırmızı şarap döken biri olarak mı?”

Sebastian keskin bir kahkaha kopardı. “Aman Tanrım, ben bunların hepsini unuttum. Ne felaketti. O gömlek bir daha hiç temizlenemedi. Ben aslında, daha küçük yaştaki haline kıyasla demek istemiştım. Senin görünüşün...” kelimeleri dikkatle seçiyormuş gibi durakladı ve Nina onun sanki yanlış bir izlenim vermekten çok korkuyormuş gibi bunu kendisine sıklıkla yaptığını fark etti. “Saçlarının bu şekli sana yakışıyor.”

Nina, düzgün kesilmiş kısa saçlarını biraz sıkılganlıkla elledi ve Sebastian’ın kendisiyle ilgili aklında kalmış olan anıların, yaşamındaki en utanç verici anlardan biri olmadığını anlayarak rahatladı. Şeftali rengi elbisesini ya da Tango bronzlaştırıcıyı bile hatırlamıyordu. Ama Nina bunun iyi ya da kötü bir şey olup olmadığına karar veremedi.

Birkaç hafta önce saç şeklinde yaptığı köklü değişikliğin karşılığını almıştı. Şimdi burada otururken, o zaman bunu düşünmemiş olmakla birlikte, kuaföre gitmenin başkaldırma ve değişiklik yapma isteğinin ilk basamağı olduğunu yeni fark ediyordu.

Midesi guruldarken ilk ısırığını alan Nina, Sebastian’ın, yüzünde hâlâ tuhaf bir ifadeyle onu izlediğini fark etti.

“BigMac’ini yemek için sabırsızlandığını sanıyordum,” dedi Nina.

“Evet,” dedi Sebastian. Hâlâ düşünceli görünüyordu. “Açlıktan ölüyorum.”

Sebastian hamburgerin ambalajını dikkatli parmaklarıyla düzleyerek oyalanırken aralarında garip bir sessizlik oldu. Hamburgeri kaldırıp bir ısırık aldı ve yüzüne haz dolu bir ifade yayıldı.

“Of, bu çok güzel.”

Nina dayanamayıp telefonunu aldı ve onun fotoğrafını çekti. “Kanıt.”

“Kimse sana inanmaz,” dedi Sebastian, kendinden emin bir sırıtışla. “Ayrıca bir gurme burger yiyor olabilirim,” diyerek ona takıldı.

“Başının arkasında büyük bir Maccy D* posterı dururken, bunu yapamazsın,” dedi Nina kendinden emin bir tavırla omuz silkerek.

Sebastian başını geriye çevirdi ve güldü. “Yakalandım. Peki bunu nasıl kullanmayı planlıyorsun?”

“Henüz karar vermedim,” diyerek aynı şekilde dalga geçti Nina ve hızla devam eden bu konuşmalar arasında onu şakacı bir tavır içinde görmekten memnun olarak rahatladı. Sebastian bu günlerde hep çok ciddi görünüyor ve bu hali oldukça korkutucu olabiliyordu. Nina onu uzun zamandır ilk defa böyle tasasız görüyordu. Her zaman boşalmaya hazır, kurulu bir yay gibiydi.

“Şu anda hiç umurumda değil. Otel odasının dışında olmak büyük bir rahatlama. Aynı dört duvara geri dönme düşüncesi çok iç karartıcı. Çıldırarak üzüldüm. Sanırım sen biraz benim bu gerilimli halime maruz kaldın.”

“Biraz mı?” Nina abartılı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

“Peki. Huysuz bir pislik gibi davrandım ve senden özür dilerim. Haddimi bildirmeliydim.”

“İlk gün,” Nina bir an itiraf edip etmemekte kararsız kalarak ağzını büzdü, “sana, al işini bir tarafına sok deyip de çıkıp gitmeye,” işaret parmağıyla başparmağını kaldırıp birbirine yaklaştırdı, “bu kadar yaklaşmıştım.”

“Bunu yapmadığın için sana çok minnettarım. Bugün iyi geçti bence. Ama onlardan birinin yakın bir zamanda herhangi bir ödül kazanacağını sanmıyorum.”

“Öyle, ama onlar ilginç bir grup.”

“Mmm,” dedi Sebastian. Onun bu çekimser cevabı karşısında Nina, “Sen öyle düşünmüyor musun?” diye sorma ihtiyacı duydu.

* McDonald’s için kullanılan argo isim -çn

“Onlarda kesinlikle bazı ilginç hikâyeler var ve o hikâyelerden bir kısmının oldukça hüznü olduğunu sanıyorum.”

Sebastian gözlerini pek devirmedi ama ifadesi bundan çok da farklı değildi. Bence onlar yeterince neşeli bir grup, özellikle yeni evliler. Ben tamamen amatör olan kişilerle çalışmaya alışkın değilim. Benim açımdan onlar, yemek yapmayı öğrenmek isteyen ve bunun için para ödemiş insanlar. Bunu öğretmek de benim işim.” Her ne kadar açıkça söylememiş olsa da Sebastian’ın cümlesinde, *hepsi bu* diyen belirgin bir vurgu vardı.

Nina gülümsedi. “Ben bugüne kadar Jane ve Peter’den daha fazla birbirine âşık bir çift gördüğümü sanmıyorum. Bu güçlü duygu, sence önceki ilişkilerinden dolayı olabilir mi? Onları, sanki daha önce derin bir hüsrana yaşamış olmalarından ileri gelen türde bir mutluluk gibi görünüyor.”

Sebastian kaşlarını çatı. “Öyle mi diyorsun?”

“Evet. Onlara baktığım zaman öyle hissediyorum.”

“Pekâlâ, öyleyse onların bir hikâyesi var, peki ya diğerleri?” Sebastian onun suyuna gitmek istermiş gibi kollarını birbirine doladı.

“Bill’i hâlâ çözmeye çalışıyorum, Marcel’e gelince, orada bir gizem var.”

“Eğer söylediğin şey doğruysa.”

“Savoy’da çalışmak konusunda neden yalan söyleyin?”

“Elbette çalışmış olabilir ve bırakmasının binlerce nedeni olabilir. Çok yıpranmış olabilir. Konuk ağırlama sektöründe çalışmak çok zor bir iştir. Sosyal yaşamdan uzak saatler. İşinin en tepesinde kalmak istiyorsan, kendini yüzde yüz ona adanmalısın. Ya da belki kasadan para araklarken yakalanmış ve kapı dışarı edilmiş olabilir.”

Sonra Nina’nın çatık kaşlarına bakarak, “Böyle şeyler oluyor,” dedi.

Nina başını iki yana salladı. “Ben bunun dışında bir şeyler olduğunu sanıyorum. Onun evli olduğunu biliyor muydun? O bir dul.”

“Hayır, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O, dükkânla birlikte demirbaş olarak geldi.”

Nina gözlerini devirdi.

“Tamam, Bayan Çok-Bilmiş,” diye karşılık verdi Sebastian. “Peki ya Maddie ve Marguerite? İkisi de bana sorunsuz gibi geldi.”

“Ah, burada kesinlikle yanılıyorsun. Marguerite çok üzgün. Umutsuzca torunlarını ve ailesini özlüyor, ama şimdi onlarla bağlantıya geçmek için Skype kullanmayı öğreniyor. Bu yüzden üzün-rüsü biraz azaldı, ama bence çok yalnızlık çekiyor. Maddie ise çok yalnız bir kız.”

“Yani bana kursu iptal etme şansımın olmadığını mı söylü-yorsun?”

Nina onun ciddi olup olmadığından emin olamadı. “Hayır! Bunu yapamazsın. Ben kursu devam ettirmeye kararlı olduğumu sanıyordum.”

“Kararlıyım ama bu lanet bacağımla o kadar kolay değil. Sen bugün çok yardımcı oldun ama ben yine de ayaklarımın üstünde planladığımdan çok daha fazla kaldım. Diğer restoranlarımda çalışan inşaatçıların işleri neredeyse bitiyor. Eğer önümüzdeki beş hafta içinde bitirecek olurlarsa başka bir işe geçecekler ve ben bu-rası için ayrılan süreyi kaçıracağım.”

“Peki, bu gerçekten kötü mü olur?”

“Evet, çünkü bistronun açılışını ve bir miktar kazancı geciktirecek.”

“Pastaneyi biraz daha açık tutamaz mısın?”

“Ne kadar az müşterisi olduğunu bilmek için şu anda pastane-nin önüne gitmem gerekmiyor.”

“Doğru.” Nina dükkânın dış cephesinin kararmış boyasını ve içeride satılan sınırlı pasta seçeneklerini düşündü. Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

“İyi ki hatırlattın. Gelecek haftanın malzeme listesini kontrol eder misin? Ganaj çikolatalı krema ve krem şanti gibi pasta dolgu-

larına ve farklı tatlar kullanma konularına yoğunlaşacağız. Bence bugün Peter dışında herkes gayet iyi idare etti. O ümitsiz bir vaka.”

“Onun bu kurstan önce hayatında bir çırpma teli tuttuğunu sanmıyorum,” dedi Nina başını iki yana sallayarak. “Ama bu oldukça romantik. Çünkü Jane’e yemek yapmak için bu kursa katılıyor.”

Sebastian irkildi. “Ben bundan çok daha romantik hareketler düşünebilirim.”

“Ne gibi?” dedi Nina, sataşarak. “Senin için yemek yapmak ya da pasta yapmak kolay bir şey. Ama mühendis olan Peter için bu gerçek bir çaba ve karısını ne kadar sevdiğini göstermek için bu konuda ustalaşmayı kafasına koymuş. Sen ne yapardın? Şu andaki kız arkadaşın için. Onu memnun edecek ya da etkileyecek şeyler nelerdir?” Nina bunu sorduğuna hemen pişman oldu. Sanki ondan bilgi almak için olta atmış gibi hissetti.

Sebastian biraz avlanmış gibi göründü. “Bir mücevher.”

Nina şüpheyle bakarak bir kaşını kaldırdı.

“Doğum gününde ona mücevher aldım ve hoşuna gitti.”

“Tamam, demek o mücevherleri seviyor. Peki sen onun için özel tasarım bir mücevher sipariş etmek veya özel anlamı olan bir parça bulmak istemez misin? Bilirsin, birlikte gittiğiniz bir yerin hatırası gibi.”

“Biz pek çok kere akşam yemeğine çıktık. Bacağımı kırmadan önce.”

“McDonald’s’a gitmediniz yani?”

Sebastian güldü. “Katrin ölse burada görünmek istemez. O, bir restoran iç mekân tasarımcısı ve restoran eleştirmeni olarak köşe yazıları yazıyor.”

“Ha, bu yüzden akşam yemekleri dışarıda yeniyor. Senin üzerine şarap döktüğümü hatırlamadığın o düğünde birlikte olduğun kız mı bu?”

“Hatırlamadığımı söylemedim, sadece seni son hatırlayışım o şekilde değildi. Ve hayır, o kız Yvette idi, bir restoran eleştirmeni.”

“Yani sen bir seri eleştirmen sevgilisi misin? Umarım onlardan iyi yorumlar alıyordur.” Nina hemen eliyle pat diye ağzını kapattı. “Ben hiç öyle görüldüğü gibi bir anlamda söylemedim bunu.”

Sebastian’ın ağzı tuhaf bir gülümsemeyle büküldü ve yanında Nina’nın eskiden hatırladığı o gamze belirdi. Bir zamanlar Nina onun gamzesini saplantı derecesinde sever ve onu gülümsetmeye çalışırdı.

“Bildiğim kadarıyla hiç kimse performansım için bana bir değerlendirme yapmadı.”

“Senin tam not alacağından eminim.” Nina gözlerini kapattı. Ona bunu söyleten neydi şimdi! “Be-ben bir restoran açısından demek istiyorum. Sen mükemmeliyetçi birisin. Ve harika bir şefsin.”

“Ben bugünlerde mutfaktan çok hesap çizelgeleriyle zaman geçiriyorum.”

“Çok yazık. Daha kötü bir şey hayal edemiyorum. Ben bu tür şeylerde çok kötüyüm, neyse ki yengem çiftlik dükkânı-kafenin her türlü hesap işlerini yapıyor.”

“İstesen de istemesen de bunları öğrenmek gerekiyor. Bu, başarı için ödenen bir bedel,” dedi Sebastian, birden ciddileşerek. “Herkes senin sahip olduğun o rahatlığa sahip değil...” Sebastian birden durdu ve önündeki boş hamburger ambalajına sanki bir insanın görebileceği en ilginç şeymiş gibi baktı.

“Ne rahatlığı?” diye sordu Nina, sakın bir tonla ve korkudan kalbinin ezildiğini hissederek. Sebastian’ın onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyor muydu?

Sebastian ona hızla kaçmak bir bakış attı. Nina’nın dişleri kilitlendi ve onun ikinci defa kendisine doğrudan bakışını karşılamak için çenesini kaldırarak bekledi.

“Yani... biliyorsun. Senin her zaman yardım isteyebileceğin bir ailen var. Bir şeyler ters gittiğinde işleri düzene sokmak için her zaman oradalar. Demek istediğim, çiftlik dükkânındaki bütün işleri

bırakıp buraya gelebildin, değil mi? Çünkü annenin ve yengenin senin boşluğunu dolduracağını biliyorsun. Hesap çizelgeleri yapmak zorunda değilsin, çünkü bunu yapacak başka biri var. Yemek okulunu bile bitirmedin.”

“Çünkü bende fobi vardı,” dedi Nina, kızgınlıkla.

Sebastian bir kaşını kaldırdı. “Ya da sen bunun için yeterince istekli değildin. Bunda utanılacak bir şey yok, bu iş herkese göre değil. Çok çalışmak ister.”

“Ben çok çalışmaktan korkmam.”

“Korkuyorsun demedim, sadece onu yeterince istemediğini ve okulu bitirmemenin bir önemi olmadığını, çünkü geri dönüp sığınacağın ve seninle ilgilenecek bir ailen olduğunu söyledim. Anlatmaya çalıştığım şey, hepimizin böyle bir lükse sahip olmadığı. Ben istesem de istemesem de hesap çizelgelerinde ustalaşmayı öğrenmek zorundaydım. Aklıma gelmişken, benim geri dönmem lazım. Bugün, aslında hiç ihtiyacım olmadığı halde beni işimden alıkoyan bir gün. Daha bistroyu ele bile alamadan iki yeni restoran açmaya çalışıyorum. Benim bu pastacılık kurslarını vermemem lazım, bu yüzden bu konuda sana güvenebilmeliyim.”

Onun söylediklerinden duyduğu şaşkınlık ve acıyla ürperen Nina’nın ağzından sadece, “Bana güvenebilirsin,” sözleri döküldü. Sebastian gerçekten onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Ailesine güvenen şımarık bir prenses. Gözlerine dolan yaşlara güçlükle hâkim oldu. Ona kendisini ağlattığını görme zevkini asla yaşatmayacaktı.

“Pekâlâ.” Sebastian saatine baktı. “Son on dakikayı önümüzdeki haftanın hazırlığı için senden yapmanı istediğim şeylere bakarak geçirebiliriz ve sonra benim geri dönmem lazım.”

Bölüm 20

Hafta hızla geçti ve Nina neredeyse her gününü eklerlerini daha mükemmel hale getirmek için çalışmakla geçirdi. Akı, sürekli olarak Sebastian'ın onun için hiçbir şeyde sonuna kadar sebat etme ihtiyacı duymadığını söylemesine takılıp kalmıştı. Nina eklerleri ne kadar çabuk yaparsa, Marcel de onları aynı hızla satıyordu, aksi halde yığılıp ellerinde kalma ihtimali de vardı. Marguerite ne demişti? Pratik yaptıkça mükemmelleşirsin.

Pasta dolguları ve farklı tatları nasıl ekleyip kullanacaklarına odaklanan dördüncü dersi yeni tamamlamışlardı. Güzel ve güneşli bir gündü ve Sebastian onlara bugün kurstan biraz erken toparlanıp çıkmalarının bir sakıncası olup olmadığını sorduğunda, kimse buna itiraz etmemişti. Sebastian'ın mimarıyla buluşması gerekiyordu. Görünüşe göre, yapılacak ocağın bacasıyla ilgili bir sorun vardı.

“Bu işe sevindim,” dedi Marguerite, sandalyesini pastanenin önündeki tek gölgelik yere sıkıştırarak. “Bu öğleden sonra mutfak biraz sıcaktı.”

“Buna ben de çok sevindim,” dedi Maddie, “Krema çırpmanın esasını bir türlü kavrayamıyorum ve sürekli geri dönüşü olmayan noktayı geçmekten korkuyorum.”

Nina da onun gidişine sevinmişti çünkü Sebastian’ın pastaneye her gelişi, Nina’nın eklerlerini sattıklarını ve müşteri çekmeye başladıklarını görme ihtimalini artırıyordu. Ve Nina onun buna sevinip sevinmeyeceğine pek emin olamıyordu.

Marcel artık herkesin tercihini biliyor olmasına rağmen, siparişlerini almak için dışarı geldi.

“Masaya koyacak bir şemsiyen yoktur, değil mi?” diye sordu Nina, Marguerite’in biraz rahatsız olduğunu fark ederek.

Marcel kaşlarını çatarak yaşlı kadına doğru baktı. “Eskiden bulunurdu.”

Maddie ayağa fırladı, gözleri parlıyordu. “Diğer depoları kontrol etmedik.”

Nina’nın omuzları çöktü. “Ciddi misin, bugün çok sıcak bir gün.”

“Hadi ama.”

“Ben de gelsem olur mu?” diye sordu Bill. “Etrafa bir göz atardım. Restorasyonunu yaptığım evde çalışırken, Fransız binalarının bizimkilerden ne kadar farklı olduğunu gördüm. Burada orijinal bazı özellikler veya tesisatlar olup olmadığını görmek isterdim.”

Üst kata çıkıp orada üçe ayrıldılar ve her biri başka bir odaya girdi. Nina, koridorun ucundaki ikinci kapıyı seçti ve eşiği geçer geçmez birden durdu. Yerde siyah plastiklere sarılmış bir yığın paket vardı. Nina merakla onlardan birini açtı. İçinde hiç kullanılmamış beyaz keten bir masa örtüsü ile sanki kolalanmış gibi duran peçete takımı vardı. Diğer paketi kontrol etmek için uzanırken, Maddie’nin ona seslendiğini duydu.

“Nina! Nina! Gelip bunu görmelisin.”

Aceleyle yan odaya geçen Nina, Maddie ile Bill’in sırtarak yeri işaret ettiklerini gördü.

“Bak ne bulduk.”

“Aman Tanrım.” Nina eliyle ağzını tuttu ve üçü birden yerde cansız bir ahtapot gibi yayılmış duran cam ve kristal parçalardan yapılmış dev avizeye şaşkınlıkla baktılar. “Bu muhteşem bir şey. Marguerite’in bahsettiği avize olmalı.”

“Bunu yerine asmalıyız,” dedi Maddie, her zamanki coşkusuyla.

“Önce biraz temizliğe ihtiyacı var,” dedi Bill, parmaklarını büyük bir kristal parçasının üzerine sürterek.

Nina avizeye baktı, kirliyle bile pencereden gelen güneş ışığında parlıyordu. “Bu...” Yanına çömeldi, parmaklarını kristallerin kenarlarında dolaştırdı. Odada mahsur kalmış gibi döşemenin üstünde böyle tozlu ve kirli haliyle dururken bile muhteşem görünüyordu.

“Bunu kaldırabileceğimizden bile emin değilim. Nasıl kaldıracağımızı da bilmiyorum.” Ama o kadar güzeldi ki Nina bunu denemek zorunda olduklarını biliyordu.

“Ne düşünüyorsun Bill?” diye sordu Maddie.

“Ee, bu bana *Only Fools and Horses** dizisindeki bir sahneyi hatırlatıyor. Onu düşürmediğimiz sürece, bir şey olmaz. Döşemedeki şu yeri görüyor musunuz? Avizenin orijinal olarak sabitlenmiş olduğu yer orası olabilir. Sanırım bu oda onun bir zamanlar asılı olduğu yerin tam üstünde bulunuyor. Neden Peter’ı da buraya getirmiyoruz?”

Hepsi bir arada bir süre kafalarını kaşıyıp konuşarak ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalıştılar ve sonunda Bill ve Peter avizenin tekrar eski yerine asılmasının oldukça zahmetli bir iş olacağı, ama bunun için Herkül gibi bir güce ihtiyaç olmadığı konusunda mutabık kaldılar. Konunun üzerinde daha etraflıca konuşmak gerektiğine ve bunu yapmak için de en yakındaki bara giderek bir-iki litre bira eşliğinde bunu tartışmaya karar verdiler.

* 80’li yıllarda yayınlanan BBC yapımı ünlü İngiliz TV dizisi –çn.

Aşağıda Jane'le kalan Marguerite, avizenin keşfini duyunca çok sevinmişti ve Marcel'in bundan duyduğu mutluluk ortada dolaşırken yüzünden belli oluyordu.

Maddie ile tekrar masaya otururken, "Onun temizlenmesi gerekiyor," dedi Nina, Bill'in yorumunu tekrarlayarak. Neyse ki bu arada güneş hareket etmiş ve Marguerite istediği gölgeye kavuşmuştu, böylece avizeyi keşfetmenin heyecanıyla güneş şemsiyesi arama konusu unutulup gitmişti.

"Onun tekrar yerine asıldığını görmek beni çok mutlu edecek," dedi Marguerite. "Marcel de çok sevinecek. Onunla birlikte eski anılar geri gelecek. Bunu oğluma söylemeliyim... Onu Skype'tan aradığım zaman."

"Torunlarını aradığın gibi şimdi oğlunu da mı Skype'tan arıyorsun?" diye sordu Jane.

"Evet," dedi Marguerite. "Çocuklar benimle konuştuklarını oğluma söylemişler, o yüzden beni aradı." Yüzü zevkten kızardı. "Hâlâ onun bir salak olduğunu düşünüyorum... Ama o benim oğlum."

"Öyleyse Skype işi iyi gidiyor," dedi Nina, yaşlı kadının yüzündeki mutluluğu gördüğüne sevinerek.

"Ah, evet, haftada iki kez Emile ve Agatha ile konuşuyorum. Beni ailemle tekrar bağlantıya geçirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Oğlumla bile."

"Bu çok hoş," dedi Jane, biraz üzüntülü bir sesle. "Biz Skype'ı kasten dizüstü bilgisayarımızdan kaldırdık. O yüzden buraya geldik. Bir süreliğine kaçmak için."

"Neden?" diye sordu Maddie, her zamanki patavatsızlığıyla. "Sizin ikinizin birilerini üzebileceğinize asla inanmam."

Jane'in zarif gülümsemesi soldu. "Hiç öyle bir niyetimiz olmadı." Caddenin diğer tarafındaki binalara doğru baktı. "Kocam birden öldü... Daha bir yılı biraz geçti."

Marguerite, anlayışlı bir tavırla elini sessizce Jane'in elinin üzerine koydu.

"Ah, bu çok zor olmalı. Dul kalmak için çok gençsin," dedi Maddie.

"Evet öyle, ama ben şanslıydım. Hemen sonra Peter'la tanıştım." Dudaklarını ısırды ve güzel gözleri yaşlarla doldu. "Biz kimseyi incitmek istemedik... Ama işte, oldu. Biz âşık olduk. Ailelerimiz bu konuda pek de mutlu olmadı. Çok erken olduğunu düşünüyorlar. Peter'ın karısı bir yıl önce öldü. Her şey o kadar zordu ki... Oradan kaçıp evlenmeye ve bir süre uzak durmaya karar verdik. Bu yüzden Paris'e geldik." Jane'in yüzü aydınlandı.

"Neler hissettiğini ancak sen bilebilirsin," dedi Marguerite. "Ben Henri ile kırk harika yıl geçirdim ve onu hâlâ özliyorum. Eğer onunla olduğum kadar mutlu olacağım biriyle tanışsaydım, kesinlikle tekrar evlenirdim."

"Bunun tümüyle doğru olduğunu bildiğinizi diğer insanlara nasıl izah edebilirsiniz? O kişiyle birlikte olmanın, yapbozdaki son parçayı yerine koymak gibi bir şey olduğunu. Bunun diğer tüm kaygıları sona erdirdiğini. Tamamlandığınızı. Bir bütün olduğunuzu." Jane biraz utanmış görünerek, durdu. "Beni dinleyin."

"Dinliyoruz," dedi Maddie. "Ve kıskançlıktan ölüyoruz. Ben hâlâ benim yapboz parçamı bekliyorum."

Nina ayaklarının ucuna baktı. Sebastian gerçekten onun yapboz parçası mıydı? Eğer öyleyse, kendisi bir tür çılgın mazoşist olmalıydı, çünkü o her zaman çok huysuzdu. Onun kendisi için doğru erkek olduğuna böylesine ikna etmiş olan içindeki şey neydi? Onu çok uzun bir süredir özliyor olması, bir alışkanlık haline mi gelmişti? Başkalarına bakmasına engel mi olmuştu?

Nina konuşmanın dışına çıkarak diğer ikisini, Maddie açıkça "Eğer sen onlara zor diyorsan, Jane, aslında kâbus gibi olmalılar," diyerek Jane'i zor ailesi konusunda teselli ederken bıraktı ve telefonunu çıkararak Alex'e kısa bir mesaj attı. Son birkaç gün içinde Alex iki kez onu dışarı davet etmiş ve Nina her defasında meş-

gul olduğunu söylemişti. Belki de artık zamanı gelmişti. Belki de Sebastian'ı kesin olarak unutabilmesi için kendine bir şans vermesi gerekiyordu.

Bölüm 21

Dışarıda kuyruk vardı ama Nina umursamadı. Güneş parlıyordu ve sırada bekleyen insanlar arasında, sanki çok özel bir pasta ve bir fincan çay için değil de bir tiyatro ya da konser için sıraya girmiş gibi elle tutulur bir heyecan ve beklenti duygusu vardı.

“Biliyor musun, Paris’te bulunduğum süre içinde hiç buraya gelmemiştim,” dedi Alex sıraya girerlerken.

“Sanırım burası daha çok turistlere göre bir yer,” dedi Nina, üstlerindeki tabelaya bakarak. “Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Bana burayı kurstaki hanımlardan Marguerite önerdi. O çok zarif bir hanımefendi ve ben onun burada ikinci çayı içtiğini hayal edebiliyorum. Bana anlattığından beri buraya gelmek için can atıyordum, o yüzden sana teşekkür ederim.”

“Bir şey değil, buna... tam bir akşam yemeği veya öğle yemeği denilemez. Ve bunu ayarlamak uzun sürdüğü için özür dilerim. Otelde işler her zamankine kıyasla çok daha delirtici.”

Alex ona nereye gitmek istediğini sorduğu zaman, Nina’nın ilk düşündüğü yer Ladurée olmuştu.

Ve onu önerdiği için mutluydu; pastanenin zarif adaçayı yeşili ve altın rengi dekoruyla, pastacılık dünyasının duayeni olduğu belliydi ve kuyruğa bakılırsa görülmeye değer bir yerdi.

“Yan tarafa geçip birkaç fotoğraf çeksem sorun olur mu?”

“Hayır, ama tipik İskoç kökenimin aklımı çelmesine kulak verecek olursam, iki tane pasta alıp paket yaptırarak buradan gitmenin çok daha ucuz olacağını söylemek isterim.”

“Peki ama, işin eğlencesi ne olacak?” diye sordu Nina gülerek ve uzun bir cam vitrinin içinde gökkuşağı gibi renkli pastaların, pastel renklerde yapılmış seçkin makaron puflarının sergilendiği yan taraftaki dükkâna geçti. Nina doyasıya fotoğraf çekmeyi bitirdiğinde Alex de kuyruğun en önüne gelmişti.

İçeride oturma sırası onlara geldiğinde, birkaç basamak yukarı çıkarak sessizce sohbet edilen ve hafif porselen tıkrıtlarının duyulduğu sakin bir salona alındılar. Bir seksen beşe yakın boyu ve üzerinde kot pantolonuyla Star Wars tişörtü bulunan Alex, kesinlikle o ortama uygun gibi durmuyordu, özellikle de oldukça zarif küçük bir masanın arkasındaki koltuğa oturduğu zaman.

“Burası çok debdebeli bir yer,” dedi Alex, etrafına bakıp fısıldayarak, “ve biraz da kızlara göre.”

Nina güldü. “O zaman tam bana göre.” Duvarları zarifçe kaplayan ve muhtemelen en az yüz yıl önce yapılmış soluk ahşap panelleri sevmemek mümkün müydü? Ve bütün o yıllar boyunca bu benekli aynalarda kendilerini gören o yüzleri düşünmemek, ipekler ve danteller içinde çay içip makaron yiyerek sohbet eden şatafatlı yaşlı hanımefendileri hayal etmemek?

“Dünyadan Nina’ya. Hâlâ benimle misin?” diye sordu Alex.

“Özür dilerim. Burası çok güzel. Her şey.” Nina başını kaldırıp kabarık bulutlarla dolu bir gökyüzü gibi boyanmış olan tavana baktı. Muhteşem dekora hayranlıkla bakarken Marguerite’in Patisserie C hakkında söylediklerini hatırladı. O çirkin MDF pa-

nellerin eski şaşaalı süslemeleri gizleyip gizlemediğini bilmek ilginç olurdu.

“Daha bir pasta bile yemedin?” diye takıldı Alex.

Nina, garsonun biraz önce getirdiği menüyü aldı. “Ooh! Nereden başlasam? Ağzım sulanıyor. Beni dışarı atarlar mı, dersin?”

“Bu fiyatları ödeyebildiğin sürece, hayır. Bir pasta için on euro? Biz otelde bile bu kadar almıyoruz.”

“Evet ama onlar buradakiler kadar iyi mi? Hem bu bir kereye mahsus bir muamele.”

Alex gülererek menüsünü bıraktı. “Yemeğini seven ve bunu göstermekten korkmayan bir kızla çıkmak ne iyi. Birkaç ay önce bir kızla çıkıyordum ve onu yemeğe götürdüğüm zaman bir şey seçmeden önce garsona ısrarla her yemeğin içinde kaç kalori olduğunu sormuştu.”

“Ah, o konuda ben tam bir domuzum, endişelenme. Ama cidden, ben nasıl seçim yapacağım? Her şeyi istiyorum.”

Menüde Claire Heitzler Kreasyonları olan Fleur Noire pastası ve frenküzümlü yabanmersinli cheesecake harika görünüyordu. Ya da Ladurée’nin klasiklerinden biri olan fıstıklı religieuse, Saint-Honoré, plaisir sucré ya da vanilyalı milföy nefis olması kaçınılmaz olan seçeneklerdi.

“Git ve bir göz at.” Alex, Nina’nın sağındaki mermer bir yüzeyin üzerinde menüde listelenen tüm harika pastaların sergilendiği yeri işaret etti.

Ne yazık ki yakından bakmaya gittiğinde de bu bir işe yaramadı.

“Hepsini denemek istiyorum,” dedi Nina, yanı başında duran Alex’e şikâyet eder gibi.

Pastaların her biri küçük bir sanat eseri gibiydi.

“Mideni bozmadan önce kaç tane yiyebileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Alex, soruyu ciddiye alıyormuş gibi kafasını eğerek.

Nina, başını iki yana sallayarak kıkırdadı ve dirseğiyle onu dürttü. “Tıpkı ağabeyim Toby gibisin. O hep böyle sorular sorar.”

Garson siparişini almaya geldiğinde Alex hızla sipariş verdi ve Nina onun sergilenen en büyük pastayı seçtiğini görünce keyiflendi. Ama kendisi hâlâ karar verememişti, “Ne önerirsiniz?”

“Her şeyi,” dedi garson ve ciddi ifadeli profesyonel yüzü birden rahatlayarak gülümsedi. “Hepsi çok güzeldir.”

“Bu bana yardımcı olmuyor,” dedi Nina, hoşnutsuz bir gülümsemeyle. Menüye bir kez daha baktı ve bu sefer ilgisini çeken bir şeye odaklandı. Sıradan bir cheesecake’in böyle bir menüde ne işi vardı?

Seçimini yaptıktan sonra oturdu ve rahatladı.

“Peki, Paris’i nasıl buluyorsun?” diye sordu Alex.

“Ben... buraya bayılıyorum ama...” Nina etrafına bakındı ve sesini kısıtı. “Kimseye söyleme ama ben fazlaca bir yerini görmedim.” Eklerler çok iyi satıldığı için artık tüm vaktini mutfakta geçiriyordu.

“Sebastian seni bir köle gibi çalıştırıyor, öyle mi? Onu yola getirmemi ister misin?”

“Hayır, ondan neredeyse haber bile alamıyorum. Ben sadece... bilirsin, tek başına bir şeyler yapmaktansa erteleyip durmak daha kolay geliyor. Ama kursta birkaç kişiyle tanıştım ve Maddie ile birkaç müze falan gezip biraz bir şeyler yapacağız.”

“Bana söyleyebilirdin, ben...” dedi Alex, suratını asarak.

Nina yüksek sesle güldü. “Hayır, yapmazdın. Sen bana müze ve galeri gezecek bir tip gibi gelmiyorsun.”

“Doğru. Ben dışarıda olmayı tercih ederim. Bir şeyler yapmayı. Paris etrafta dolaşmak için iyidir. Oldukça kompakt bir şehirdir. Kısa sürede çok fazla şey görebilirsin.”

Garsonun geri gelmesiyle konuşmaları yarıda kesildi, hafif resmi bir tavırla ve sanki hayatı gümüş çaydanlıkla süt sürahisinin masanın tam ortasına konulmasına bağlıymış gibi servis yapan garson, tepsidekileri büyük bir hassasiyetle masanın üzerine yer-

leştirdi. Her şey kesinlikle muhteşem görünüyordu, özellikle de Alex'in seçtiği mat çikolatayla kaplı ve üzerinde mükemmel bir simetriyle yerleştirilmiş altın ve krem rengi Ladurée logosu olan pasta harikaydı. Ama Nina, garsonun neredeyse eğilip reverans yaparak kendisine sunduğu minik zarif cheesecake'i görünce, en iyi seçimi yapmış olduğunu anladı.

Elini uzatıp porselen tabağın kenarlarındaki altın yaldızlı süslemeye dokundu. Pastel mavi şeritli tabak ve onunla uyumlu fakat rengi pastel pembe olan şeritli fincanla tabağı çok güzel görünüyordu. Ama Nina elinde olmadan evdeki porselenlerin -gülümse-di, çünkü çalıştığı pastanede buldukları porselenleri kastediyordu- daha güzel olduğunu düşündü.

Masanın karşısında Alex çatalı eline almış ve sanki başlama emrini bekliyormuş gibi havada tutuyordu. Pastaya karşı saygılı bir takdir içinde olmadığı ve bir an önce yemeye girişmek için sabırsızlandığı belliydi ama Nina'yı bekleyecek kadar terbiyeliydi.

"Onu yiyecek misin? Yoksa öylece bakıp duracak mısın?" diye sordu Alex, birkaç saniye sonra.

Nina başını eğdi. "Yemeye kıyamayacak kadar güzel görünüyor." Gülmemeye çalışarak, seçtiği hafif kokulu yasemin ve portakal çayından bir yudum aldı.

Alex acı çeker gibi çatalını masaya koydu.

Nina güldü.

"Kandırdım!"

"Bu çok zalimce."

"Özür dilerim, karşı koyamadım. Ben dört kardeşin en küçüğüyüm, ağabeylerimle başa çıkabilmek için her türlü avantajı kullanmayı öğrendim."

Nina cheesecake'inden bir parça aldı ve huşu içinde inledi. Üzeri kovan şeklinde sıkılmış kremsi bir peynirle kaplı, altında bol tereyağlı bisküvi kırıntılarından yapılmış tabanın içine doldurulmuş frenküzümü ve yabanmersini dolgusuyla, şimdiye kadarki en

lezzetli kombinasyonlardan biri olmalıydı, bu cheesecake gerçek bir pastacılık zaferiydi.

“Benimkinden denemek ister misin?” diye sordu Alex.

Nina açgözlülükle çikolatalı pastaya baktı ve terbiye duygusu pencereden kaçtı. Denemek için ölüyordu.

“Emin misin?” diye sordu Nina, ama Alex çoktan çatalıyla bir parça pastayı kaldırıp ona uzatmıştı bile.

“Tanrım, bu çok güzel.” Bol çikolatalı kreması, fındıklı beze kıvamındaki dolgusu ve yumuşak krem şanti ile hazırlanmış pastayı tadan Nina dudaklarını yaladı ve bu eşsiz lezzetlerden mest olurken pastanın mükemmel şeklini hayranlıkla seyretti. Bunu nasıl yapıyorlardı, Tanrı aşkına? Birinin bu konuda çok keskin bir mahareti olmalıydı.

“Sen de benimkini denemek ister misin?” diye sordu Nina, minik cheesecake’e hüzünlü gözlerle bakarak.

Alex güldü. “Buna cesaret edemem. Bu benim için yeterli, ama aslında üç tane daha yiyebilirim,” diyerek tabağını hızla sıyırdı ve sonra durup boş tabağına üzgün gözlerle baktı.

“Ben de. Yani, üç tane değil, ama başka bir tane daha denemeyi çok isterim. Sence bu fazla açgözlülük mü?”

“Hayır,” dedi Alex sırtarak. “Bence çok normal.”

“Burası çok güzel, Patisserie C bunun yanında çok zavallı duruyor.”

“Sebastian’ın satın aldığı yer mi orası?”

“Evet. Anlaşılan o ki, parlak günlerini yaşarken, gerçekten çok gözde bir yermiş.”

“Biliyor musun, Sebastian ilk başta orayı satın almak istemişti. Eğer satabilecek olsa, satar.”

Nina kaşlarını çatı. “Orayı bir restorana dönüştürmek istediğini sanıyordum.”

“Çünkü orayı almak zorunda kaldı. Diğer iki mekânı güvence altına aldığı anda orası anlaşmanın bir parçası olarak geldi. Canal Saint-Martin ve Marais’deki -ilk iki restoranın açılacağı yerler- dükk-

kânları almayı deli gibi istiyordu, bu yüzden onu geri çeviremedi. Restoranların planları harika görünüyor. Sen onları gördün mü?”

“Çok kısaca,” dedi Nina başını sallayarak. Sebastian’ın pastaneye mecburen sahip olduğunu duymak kafasını karıştırmıştı. Etrafındaki görkemli dekora, düşünceli bir ifadeyle tekrar baktı.

Garson geri gelip başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. Nina, Alex’in bakışlarını yakaladı.

“Menüyü tekrar görmek istiyoruz,” dedi Alex ve garson gider gitmez, “Hâlâ açım,” dedi.

Nina güldü. “Ben de başka bir şey denemek için can atıyorum. Burada olduğun için çok mutluyum, muhtemelen kendi başıma gelmeye cesaret edemezdim.”

“Benim böyle faydalı taraflarım vardır. Şimdi, bu sofistike Parisliler senin açgözlü minik bir domuzcuk olduğunu değil, sadece iştahlı bir İskoç tarafından yoldan çıkarılmış olduğunu düşüneceklerdir.”

“Bu milyonlarca kaloriyi yakmak için sonra uzun bir yürüyüşe çıkmam gerekecek.”

“Bunun için endişelenmene gerek yok, ama ben seni memnuniyetle yürüyerek eve götürebilirim. Place de la Concorde boyunca yürüyerek Pont de la Concorde köprüsünden nehri geçebilir ve 7. bölgedeki Palais Bourbon’a ulaşabiliriz.”

“Bu mükemmel bir fikir gibi görünüyor.”

Menüyü ikinci defa incelerken Nina fıstıklı religieuse ve güllü Saint-Honoré arasında kararsız kaldı.

“Karar veremiyorum,” diyerek kederli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve Alex’i güldürdü. “Tuvalete gitmem gerekiyor. Ve eğer bunu çok komik buluyorsan, kararı sana bırakacağım. Her ikisi de enfes olmalı, ama benim için seçimi sen yapabilirsin.”

Nina geri döndüğünde Alex’in yüzünde sakladığı sırdan çatlayacakmış gibi bir ifade vardı.

“Ne var?” diye sordu Nina, gözlerini kısarak. Alex’in bir halt karıştırdığı belliydi.

“Hiç.” Gözlerini iri iri açsa da pek masum gibi görünmüyordu.

“Peki, benim için ne sipariş verdin?” diye sordu Nina ve sonra birden aklına gelen bir düşünceyle, “Lütfen ikisini de sipariş verdiğini söyleme,” diye ekledi.

“Bekle ve gör,” dedi Alex, haylaz ve karşısındakine de geçen bir sırtısla.

Nina onun muhtemelen böyle yapmış olduğunu fark ederek güldü.

“Üzerimdeki sorumluluk benim için çok fazlaydı.”

Birkaç dakika sonra küçük bir masa taşıyan bir garsonla onun arkasında ellerinde birer tepsi olan iki garson görüldü. Yeni masa kurulurken garsonlar bir ileri bir geri dans eder gibi zarif hareketlerle tepsilere on tabak alıp masanın üstüne koydular.

“Alex! Olamaz!” Nina, rengârenk pastaların çokluğu karşısında gülmeye başladı: İki katlı ve üzeri fıstıklı şeker hamuruyla kaplı açık yeşil religieuse, altı gül kremasıyla doldurulmuş ve üstünde koyu kırmızı şekerden gül yaprakları yerleştirilmiş ahududulu makaronlardan yapılma, canlı pembe rengiyle muhteşem İspahan ve üzeri parıldayan karamelle kaplı bir rum baba, kenarları bol krema ile sıvanmış ve üstünde yumuşak dalgalı kabartılar olan meringue. “Her şeyden birer tane sipariş etmişsin!”

Alex kendinden hoşnut bir halde gülümsedi. “Yiyemediklerimizi her zaman yanımızda götürebiliriz diye düşündüm.”

“Seni... sersem!” diye kıkırdadı Nina, komik denecek derecede yüzgöz bir tavırla, ama son derece hoş ve kendiliğinden dökülen kelimelerdi bunlar. “Ama onlara bayıldım. Hepsi birer harika... ve neredeyse yenilemeyecek kadar güzeller.”

Acele etmeden ve korkunç bir sefahat hissiyle bir çatal bundan bir çatal şundan tattılar, ama neyse ki pastalar çok büyük değildi. Nina tam vanilyalı milföyden aldığı ikinci ısırığın tadını çıkararak

neredeyse zevkten inlerken birden çalan cep telefonunun tiz sesi sakin ve ağırbaşlı atmosferde yüksek sesle yankılandı. Telefonunu sessize alma tuşuyla cebelleşirken Alex ona bakıp güldü.

“Utanç verici,” dedi Nina ekrana bakarak. “Ah, bu Sebastian, ne istiyor acaba? Onu sonra ararım.”

“Umarım ruh hali daha iyidir. Bu sabah uğradığımda çok bozuktum.”

“Belki hâlâ ağrısı vardır.”

Sebastian, Nina’nın dırdır etmesi yüzünden artık düzenli ağrı kesici aldığı için hâlâ huysuzluk etse de, çok daha iyi görünüyordu.

“Hayır, sıkılmıştı. Onu bugün dışarı bir yere çıkarmamı istedi. Seni çıkaracağım için bunu yapamayacağımı söylediğimde çok bozulmuştu. Zavallı sıkıntıdan patlıyor.”

Nina başını kaldırıp ona dikkatle baktı.

“Sanırım ona karşı biraz daha anlayışlı olmam gerekiyordu, günlerdir içeride kapalı kaldı. Ben olsam delirirdim. Belki zavallıyı daha sonra bir bara götürürüm. Ortam değişikliği onu neşelendirebilir.”

Beş dakika sonra Alex’in telefonu çaldı.

“Ah, lanet. Buna baksam sakıncası var mı? Genel müdür olmanın dezavantajı, neredeyse her an emre hazır olman gerekiyor.”

Çok komikti; Alex onun gözlerinin önünde doğrulup kendine çekidüzen verdi ve genel müdür moduna geri döndü. Bu durum Nina’ya, evde sürekli olarak şakalar yapan ama bir iş ortamında tamamen sorumlu ve mantıklı davranan ağabeyleri Nick ve Toby’yi hatırlattı.

“Saçma. Eğer o kadar çok yaygara koparıyorsa ona kral süitini teklif etmeyi deneyin. Aksi takdirde check-in yapmak için birkaç saat beklemesi gerekecek ve bizim Sebastian’ı çıkarıp odayı temizlemek için hemen kat görevlilerini çağırmanız gerek. Ben de öyle düşünmüştüm. Birazdan geliyorum.”

“Kahretsin.” Alex telefonu kulağından uzaklaştırdı ve ona nefretle dik dik baktı. “Bunlar olmadan hayatın daha iyi olduğuna eminim.” Ağzı büküldü. “Korkarım görev çağırıyor. Sebastian’ın olduğu süiti evlilik yıldönümü için rezerve etmiş olan kızgın bir müşteri var. Onu sakinleştirmek için geri dönmek zorundayım, bakalım bir üst sınıf oda vermek onu yatıştırarak mı, aksi halde Seb’i odadan çıkarmak zorunda kalacağım. Arkadaşını içeri yerleştirmek bir şey, ama personelden onun eşyalarını toplamaya başlamalarını istemek başka bir şey.”

Pastaneden ayrılırırken -hesabı ödeme konusunda yaptıkları mücadele, Nina’nın korktuğu gibi Alex’in hesabı ancak bir dahaki sefere onun ödeyebileceğini söylemesiyle son buldu- Alex umutlu gözlerle Nina’nın gözlerine bakarak yanağına bir öpücük kondurdu. “Bu çok güzel oldu Nina, yarıda kesip gitmem gerektiği için gerçekten üzgünüm. İstiyorum ki-”

O sırada Alex’in telefonu tekrar çaldı ve Nina rahatladı.

“Gitmeliyim, seni arayacağım.” Alex, Nina’nın dudaklarının kenarını hafifçe sıyrıp son bir defa ona bir öpücük kondurdu ve elini sallayıp veda ederek hızla uzaklaştı.

Nina ağır adımlarla ve yüzünü güneşe vererek Pont de la Concorde’a doğru yürüdü ve Alex’in bir dahaki arayışında ona ne söyleyeceğini düşünmemeye çalıştı. Derdi neydi? Adam çok hoştu. Onun için raftaki bütün pastaları alan bir adam, nasıl doğru adam olmazdı? Ama Nina’da tüylerini ürpertecek bir heyecan ya da karnında boşluğa düşüyormuş gibi bir his uyandırmıyordu. Peki, bu önemli miydi? Seni güldüren ve seninle ilgilenen hoş bir erkek olması yeterli değil miydi? Nina kendine kızarak alçak korkuluklara dizilmiş insanların fotoğraf çektiği köprüye doğru yürüdü ve durup nehrin yayıldığı geniş alana baktı, aşağıda suyun yüzeyinde yavaşça ve yorgunca kayarak giden yüzen evleri ve mavnaları izledi. Yolları sakin ve düzgün görünüyordu. Neden hayat

da bu kadar basit değildi? Köprünün altından geçen ve tuhaf bir şekilde arka güvertesinde küçük bir araba bulunan bir tekneyi eğlenceli bulan Nina, bunun Jonathon'ın gülünç ve sıra dışı şeylere olan merakına hitap edeceğini bilerek hemen bir fotoğraf çekti. Fotoğrafı ona WhatsApp ile gönderirken birden telefonun çalmasıyla neredeyse onu nehre düşüyordu.

Her zamanki gibi, arayan Sebastian'dı. Neşesi kaçan Nina hoşnutsuz bir tavırla cevap verdi.

"Merhaba."

"Merhaba, Nina." Bir duraklama oldu. Şimdi ne istiyordu acaba?

"Ben... ee, sadece... bir sonraki kurs için soracağın bir şey var mı diye kontrol etmek istemiştim."

Nina kaşlarını çattı. Ne? Telefonu kendinden uzaklaştırıp şaşkınlıkla baktı.

"Nina? Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Neredesin? Gürültüler geliyor." Nina'nın sağında bir grup yaygaracı genç bağırıyor ve eğleniyor, Amerikan aksanıyla konuşan bir tur rehberi orta yaşlı bir grup turiste yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu.

"Sen Nehri'ne bakan bir köprünün üstündeyim," diye cevap verdi Nina ve arkasında araba olan mavnanın bir sonraki köprünün altından geçerek kayboluşunu izledi.

"Romantik," dedi Sebastian, sesinde belirgin bir sertlikle.

"Pek değil. Etrafımda turistler var ve şu anda telefonda patronumla konuşuyorum."

"Alex'in sana iyi baktığına eminim."

"Oldukça öfkeli bir müşteri yüzünden senin süitinden ayrılmanı engellemek için alelacele otele dönmek zorunda kaldı."

"Öyle mi?" Sebastian sevinmiş gibiydi.

"Kendini yalnız mı hissediyorsun?" diye sordu Nina.

"Hayır."

Nina o görmese de şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. Birisi biraz savunmaya geçmiş gibi görünüyordu.

“Peki, şimdi ne yapıyorsun?”

“Senin dairene doğru yürüyorum. Paris’te yürümeyi seviyorum. Artık yönümü rahatlıkla bulabileceğimi hissediyorum.”

“Her şey yolunda mı? Dairede her şeyi bulabiliyor musun?”

“Bunu sormak için biraz geç değil mi sence? Haftalardır buradayım,” dedi Nina, onun mizacına uygun olmayan bu ani ilgisi karşısında kafası karışarak.

“Gelecek haftaki kurs için hazır mısın?”

“Evet. Sebastian. Bu beşinci kurs olacak ve işin yolunu yordamını artık anladım, sanıyorum.”

“Şeker hamuruyla pasta süsleme işleri yapacağız, unutma.”

Nina bu konuşmadan iyice şaşırmış bir halde kaşlarını çatı. “Benim hafızamda ya da senin listelerinde yanlış bir şey yok, Sebastian.”

“Sadece kontrol ediyorum.”

“Tamam.” Nina keyiflenerek korkuluklara yaslandı. “Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum. Pamuk helva ile inanılmaz şeyler yapabilirsin. Bu eğlenceli olacak,” dedi gerçek bir coşkuyla. “Herkes kurstan çok keyif alıyor. Pastaneyi açık tutmayı hiç düşündün mü?”

“Hayır.”

“Anlaşılan orası eskiden oldukça meşhurmuş. Marguerite ve Marcel, oranın gerçekten çok özel bir yer olduğu zamanları hatırlıyor.”

“Bir zamanlar George Best de çok meşhurdu, ama zaman geçiyor. O artık eski bir haber. Kederli ve yorgun. Mucizeden başka hiçbir şey oranın daha iyi görünmesini sağlayamaz.”

“Ama eğer daha iyi görünmesi sağlanabilirse...”

Sebastian homurdandı. “Nina, kusura bakma ama ben on beş yıldır bu işte çalışıyorum, bu konularda muhtemelen senden çok

daha fazla uzmanlığa sahip olduğumu sanıyorum.” Devamını söylemese bile Nina onu neredeyse duyabiliyordu... *Sen yemek okulunda daha tam bir dönemi bile tamamlamadın.*

“Peki, gidilecek yerlerden herhangi birine gittin mi?” diye sordu Sebastian aniden.

“Pardon?” Konuşmanın tamamen başka yöne dönmesiyle Nina kaldırımında aniden durdu ve arkasından gelen insanlardan bir dizi cık cık sesi yükseldi.

Nina tekrar kaşlarını çattı ve yürümeye başladı. Bu acayıptı doğrusu. Sebastian havadan sudan konuşuyordu. Onun nesi vardı? “Hayır, ama yarın Maddie ile Musée d’Orsay’a gitmek için anlaştım.”

“Yarın mı?” diye tekrarladı Sebastian. “Ah. Kulağa hoş geliyor. Ben oraya hiç gitmedim.” Yoksa kıskanmış mıydı?

“Peki, o zaman. Gelecek hafta görüşürüz.”

“Ee, Nina,” diye tekrar başladı Sebastian. “Aslında ben... dairemden gelecek bazı şeylere ihtiyacım var. Zahmet olmazsa getirebilir misin?”

“Evet, elbette, ama bu ancak yarından sonraki gün olabilir.”

“Sorum değil. Hem belki öğle yemeği için falan dışarı çıkarız.”

“İhtiyacın olan şeyler neler?”

“Ee... şey... bir kitap. Evet, kitabım. Okuduğum kitap... ee... sehpanın üstünde olabilir.”

“Hepsi bu mu?” İsteddiği sadece bu muydu?

“Evet.”

“Bir kitap var... yatağın yanında.” Tanrı’ya şükür ki Sebastian onun neredeyse yatağımızın demek üzere olduğu için birden kıpkırmızı kesildiğini görmemişti.

“Evet, o,” dedi Sebastian çabucak. Nina kaşlarını çattı. Acaba o kitabın adını veya ne hakkında olduğunu biliyor muydu? Eğer kendisi ya da bir kitap kurdu olan annesi olsaydı, daha ilk gün kitabı isterdi.

Birden jeton düştü. Sebastian sıkılıyor muydu? Nina onun kitabın adı ve ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına son kuruşuna kadar bahse girebilirdi.

“Gerilim kitabı mı?”

“Evet.”

“Ondan keyif alıyordun, değil mi?” diye sordu Nina, bir kerelik de olsa Sebastian’a karşı bir üstünlük sağladığı için keyiflenerek.

“Evet, çok iyi bir kitap.”

“Konusu ne?”

“Nina, bunun için vaktim yok. Onu getirebilirsen harika olur.”

“Başka bir şey?”

“Sadece kitap. Öğlen yemeği için ne diyorsun?”

“Araya sıkıştırabilir miyim, bir bakacağım,” dedi Nina, şimdi keyiflenerek.

“O halde on ikide görüşür müyüz?”

Sesinde bir çaresizlik mi vardı?

“Görüşürüz.”

“Teşekkürler. Hoşça kal.”

Sebastian, Nina’yı tam bir şaşkınlık içinde bırakarak birden telefonu kapattı. Kız arkadaşı ve diğer arkadaşları, eğer misafir ağırlama sektöründe değillerse, muhtemelen gündüzleri bir işte çalışıyor olmalıydılar. Anlaşılan o kadar sıkılmıştı ki Nina’nın ona eşlik etmesine bile razıydı.

Bölüm 22

Nina, hâlâ kafası Sebastian'la önceki gün yaptığı tuhaf telefon konuşmasına takılı olarak gerilim romanına doğru baktı. Gerinerek çabucak yataktan çıktı. O sabah müzeye gitmek için Maddie ile buluşacaktı, ama dün Ladurée'ye gittiğinden beri, Sebastian'ın telefonu dışında kafasını meşgul eden bir şey vardı. Daireyi terk etmeden önce, dolaplardan birinde bulduğu birkaç aleti kapıp pastaneye doğru yola koyuldu.

"Bonjour Marcel," dedi kapıdan girerken. Pastane bu sabah boştu ama vakit daha erkendi. Saatine baktı. Henüz onu birkaç dakika geçiyordu. Birden Marcel'in orada ne zaman işe başlayıp ne zaman gittiğini hiç bilmediğini fark etti. Sanki sürekli oradaymış gibiydi.

"Bonjour Nina." Marcel her zamanki baş işaretiyle Nina'ya ancak ondan alabileceği kadar samimi bir selam verdi. "Kahve?"

"Evet, lütfen."

Nina plastik alet çantasını masalardan birine gürültüyle bıraktı. Marcel hafifçe kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve bir an ona belli belirsiz bir merakla baktı.

Nina bir duvar boyunca uzanan pembe pervazın altındaki panellerin yanına çömeldi. Pervazın üst tarafındaki duvar açık maviye boyalıydı, üzerinde altın yaldızlı ve arkalarındaki gümüşlerin dökülmesiyle oluşan minik beneklerle oldukça güzel görünen iki eski büyük ayna asılıydı. Bunlar Nina'ya Ladurée'deki aynaları hatırlattı ve kararını pekiştirdi.

"Bunlar hep burada mıydı?" diye sordu Nina.

"Hayır, orada değillerdi, Arka taraftaydılar. Avize buradayken," diyerek üzeri yoğun bir şekilde boyanmış olan yukarıdaki boş tavan göbeğini işaret etti Marcel ve hafifçe sırtarak devam etti, "onlar kristalleri ve ışığı yansıtacak şekilde salonda karşılıklı olarak yerleştirilmişlerdi."

"Yani, eğer Bill ve Peter dedikleri gibi yaparlarsa, avize her an eski yerine asılabilir," dedi Nina hafifçe sırtarak.

"Evet," dedi Marcel, yine hafif bir sırıtışla.

"Ne biliyorsun?" diye sordu Nina, birden şüphelenerek.

"Bill'in uygun bir merdiven aradığını sanıyorum. Onun adına birkaç araştırma yapmış olabilirim."

Yapmak üzere olduğu şeyi göz önüne alınca, Nina'nın bundan hiç şikâyeti olamazdı.

"Bu panelin arkasına göz atmamın sence bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Marcel'in bir an gözleri açıldı ve sonra tekrar her zamanki kayıtsız ifadesini takındı. "Burası benim pastanem değil."

Nina plastik torbadan çıkardığı büyük tornavidanın eğimli ucunu gevşek panelin tepesine soktu ve sapıyla pervazdan destek alıp kanırtarak dişlerini kenetleyen bir gıcırtyla paneli duvardan ayırdı. Tepesi biraz gevşek olmasına rağmen, MDF malzemeyle savaşmak beklediğinden çok daha zordu ve paneli duvardan yeterince ayırıp arkasını görebilmek için sıkı bir şekilde en az beş dakika uğraştı. Telefonunu kapıp ışığını açtı ve duvarın arasındaki boşluğa doğru tuttu. Eğer orada hiçbir şey yoksa bütün paneli çıkarmak

berbat bir iş olacaktı, ama bu şekilde bir şey görmek çok zordu; tüm paneli çıkarmak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Bir iç çekerek kalçalarının üstüne çöktü.

Marcel onun kahvesini getirdi ve en yakın masaya koydu.

“Orişinal dekorun bu panelin arkasında olabileceğinden ne kadar eminsin?” diye sordu Nina.

Marcel her zamanki Fransız tavrıyla omuz silkti. “Emin değilim ama dekoratörlerin çok tembel olduğunu hatırlıyorum. Aynaları kaldırmadan etrafını boyadılar.”

“Öyle mi yaptılar?” Nina ayağı kalktı ve en yakın aynaya doğru giderek çerçeveyi bir tarafa hafifçe kaydırđı. Aynanın altındaki duvar, daha açık, narin bir mavi renge boyanmıştı ve üzerinde serpiştirilmiş minik bulut kümeleri vardı. Burası bir zamanlar çok güzel bir yer olmalıydı.

Nina döndü ve tornavidayı panelin yanından sokarak elleriyle asıldı, panel tekrar dehşetli bir iniltiyle duvardan ayrıldı ve her şey ortaya çıktı.

“Oof.” Nina şaşkınlık içinde, iki eliyle kalkan gibi tuttuğı panelle birlikte geriye doğru düşerek kış üstü oturdu ve kendini sırtüstü dönmüş bir kaplumbağı gibi hissetti.

Marcel koşarak onun ayağı kalkmasına yardım etti ve birlikte duvara baktılar.

“Elbezini alabilir miyim?” diye sordu Nina ve Marcel her zaman önlüğünün önüne tutturulmuş olan bezi ona uzattı. Nina yavaşça biraz yağlanmış olan toz tabakasını ovaladı. “Aman Tanrım.” Küçük, temiz bölgede, altın kirpiklerle bezeli ve krem si bir cildin çevrelediğı masmavi bir göz ortaya çıktı. Orada daha fazla bir şeyler olduğunu haber veren öncü bir görüntüydü bu.

Marcel bu defa gülümsedi. Yani neredeyse gülümseme gibiydi.

“Bu çok güzel.” Nina öne eğildi ve boyalı yüzeye dokundu, parmağıyla başka bir toz tabakasını temizledi ve altından çıkan renk daha da yoğunlaştı.

“Neden birisi bunun üstünü kapatmak ister ki?” diye sordu Nina, aniden gözlerine dolan yaşlarla.

Nina bir cevap beklemede de Marcel bir kez daha omuz silkti.

Kirli boyayı dikkate alan Nina, kalçalarının üstüne oturdu. Ne kadar çabalasa da gerçekten iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı, ama Nina potansiyeli şimdiden görebiliyordu.

Nina dudağını ısırdı ve duvarı kaplayan MDF panellerin geri kalanına baktı. Sonra Marcel’e döndü.

“Ne düşünüyorsun?”

Marcel yine çarpık bir yarım gülümsemeyle karşılık verdi, ama hiçbir şey söylemedi ve tezgâhın arkasındaki yerine geçti.

Yapılacak işi düşünen Nina, birkaç dakika daha orada oturdu. Ya bütün panelleri sökerse ve bu arada resim bir şekilde zarar görürse? O zaman ne yapardı?

Sırtına bir damla suyun damlamasıyla geri döndü ve elinde sabunlu suyla dolu büyük bir kâse olan Marcel’i gördü.

“Sence temizlemeli miyiz? Tabloya zarar verir mi?”

Marcel başını iki yana salladı. “Hayır, ben garsonların onu temizlediğini hatırlıyorum. İçine sadece biraz sabun koydum.”

Nina yavaşça suya bir bez batırdı ve ıslak değil sadece nemli kalacak şekilde sıktı, sonra boyayı çok dikkatli bir şekilde temizlemeye başladı. Saniyeler içinde, o korkunç toz katmanı kalkmaya başladı ve ortaya çıkan renkler keskinleşti. Nina artık minik fırça darbelerini görebiliyordu.

Deniz yeşili ve mavilerle birlikte dalga dalga dökülen gümüş rengi saçlarıyla elinde sedefli bir deniz kabuğu tutan ve ürkekçe gülümseyen bir deniz kızının yarısı ortaya çıktı. Bir elinde tuttuğu helezonik bir deniz kabuğunun içinden dışarı fırlamış minik bir balık sahneyi süslüyordu ve geri kalan kısımlar bir sonraki panelin arkasına gizlenmişti.

Keşke sanat hakkında bir şeyler bilseydim, diye hayıflandı Nina.

“Maddie!” diye bağırdı ve Marcel’e döndü. “Sanat hakkında o bir şeyler biliyor.” Telefonunu çıkardı ve ekranı hızla kaydırmaya başladı.

“Selam, benim. Benimle müze yerine pastanede buluşabilir misin? Sana göstereceğim bir şey var.”

“Ah, yaşasın. Açlıktan ölüyorum,” diye cevap verdi Maddie. Nina gülümsedi. Onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Maddie beklediğinden çok daha fazlasını alacaktı.

Artık yağlı toz tabakası kalkmış ve mücevher parlaklığındaki renkler ortaya çıkmıştı, Nina bazı yerlerde boyanın solduğunu veya aşınarak silindiğini görebiliyordu, ama kesinlikle çok güzeldi. Marcel’in yanına çömeldiğini hissetti.

“Devam edelim mi?” diye sordu Nina, küçük bir levveyi havaya kaldırarak.

Yan yana çalıştılar, tek ses olarak gıcırtyla yerlerinden ayrılan panellerin çıkardığı çatırdamalar duyuluyordu. Marcel onları çekip alırken Nina harekete geçip yüzeyi dikkatle temizliyordu.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” diye sordu birden Nina. Sessiz kalmak ona uymuyordu.

“Sorabilirsin.”

“Bir zamanlar Savoy’da çalışıyordun. Oradan buraya nasıl geldin? Yani belli ki sen her yerde çalışabilecek birisin.” Nina sorduğu soru için birden kendini patavatsızca adamın özel hayatına karışır gibi hissetti.

“Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez.”

“Ben Grosvenor’da çalıştım. Dorchester. Chewton Glen. Gleneagles.” Marcel buruk bir kahkaha attı. “İyi para kazandım, ama karşılığında ödenecek bir bedel vardı. Karımı kaybettim. Tatile gidiyorduk ama ben çalışmak zorundaydım, o yüzden onunla Brittany’de buluşmak üzere sözleştik. Ama işten geç ayrıldım. Ben her zaman işten geç ayrılırdım. Karımın sürekli şikâyet ettiği bir şeydi bu. Feribotu kaçırdım. Ben feribottayken karım

bir araba kazasında öldü. Eğer orada olsaydım araba kullanmak zorunda kalmayacaktı.”

“Çok üzüldüm,” dedi Nina ve Marcel’in sesindeki çaresiz kabulleniş karşısında kendini tamamen yetersiz hissederek bunun onun suçu olmadığını söyleyecek o basmakalıp teselli cümlesini kuracak gücü bile bulamadı. Marcel’in buna kendini inandırmış olduğu açıkça belliydi.

“Bu uzun zaman önceydi,” dedi Marcel, omuz silkerek. “Şimdi kız kardeşimle yaşıyorum. O tek başına. Bekâr bir anne ve vardiya usulü çalışıyor. Bu ironik.” Marcel dudağını büktü. “Ona çocukları konusunda yardımcı oluyorum. Bu, onun geç kalmaktan korkmasına gerek olmadığı anlamına geliyor.”

Her ne kadar Marcel, o güne kadar tanıdığı en katı ve dokunmaya hiç uygun olmayan insanlardan biri olsa da, Nina dayanarak uzanıp onun omzuna dokundu.

“Onun için iyi olmalı. Aileden birinin ona destek olması.”

Nina, Marcel’le tanıştığundan bu yana ilk defa onun uzun kulaklı av köpeğine benzeyen kederli yüzünün tam olarak gülümsediğini ve gözlerinin içinin gururla parladığını gördü. “Onlar harika çocuklar.”

Sonraki birkaç dakika boyunca Marcel iki yeğeninden bahsetti. Her halinden onlara hayran olduğu belliydi.

“Onlara biraz ekler götürmelisin,” dedi Nina.

“Teşekkür ederim. Götürebilirim götürürüm ama...” Marcel’in ağzı büzüldü ama gözünde azarlar gibi bir ifade belirdi. “Sanırım senin kanatlarını açma zamanın geldi. Ekler konusunda ustalaştın. Ama müşteriler için yeni bir şeye ihtiyacımız var.” Başıyla duvarı gösterdi. “Bu sanat eserine layık bir şey.”

Maddie geldiğinde onlar bir duvardaki panellerin hepsini sökmüşlerdi.

“Aman Tanrım.” Maddie pastaneye girer girmez olduğu yerde kalakaldı. “Aman Tanrım.” Gidip Nina’nın yanında durdu. “Bu

müthiş bir şey.” Duvar resminin ilk bölümünü inceleyerek yavaş yavaş duvarın sonuna kadar yürüdü. “Bu bana John Williams Waterhouse’u hatırlatıyor, daha empresyonist bir tarzı var. Bu... bu...” avuçlarını açarak ellerini yukarı doğru kaldırdı.

“O kim?” diye sordu Nina, kendini oldukça cahil hissederek.

“Onun eserlerini tanırısın. Ünlü *The Lady of Shalott* ve çok sayıda Ophelia tabloları vardı. Raphael-öncesi dönemden. Kendisi İngiliz ama İtalyanlardan ilham almış bir ressam.” Maddie, gözlerini tablodan ayıramadı ve elini uzatıp parmaklarıyla deniz kızlarından birinin çile halinde dökülen ipeksi kıvıltı altın saçlarını okşadı. “Deniz kızı veya su perisi. Bu gerçekten muhteşem. Neden birisi bunu gizlemek ister ki?”

“Modası geçmiş olduğu için sanırım,” dedi Nina. “Bazı kısımlar var, bak,” çok soluk bir yeri işaret etti, “biraz çalışma gerekiyor. Belki onu restore edecek paraları yoktu ya da yeterince sevmiyorlardı.”

“Hımm,” dedi Marcel ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak tezgâhın arkasındaki yerine geri döndü. Aralarındaki kısa süren bu kırılğan uyum birden paramparça olmuş gibiydi ama Nina onu bir yerinden yakalamıştı. Çatık kaşlı ve huysuz şef garsonun bu görüntüsünün altında, kalbi olan bir adam vardı. Yumuşak bir kalp değildi belki, ama bir kalpti. Ve başlangıç için bu yeterliydi.

“Ya onu restore edebilecek ve bu konuda en iyisini yapacak kadar onu sevebilecek birini bulsaydın?” Maddie başını bir tarafa eğdi. “Alçakgönüllü olmak falan değil ama ben oldukça iyi resim yaparım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet... yani yeterince iyiyim. Benim neden sanat tarihi okuduğumu sanıyorsun? Tablolara bayılırım.”

“Sen bir ressam mısın?”

“Hı! Hayır. Fırça kullanmakta fena değilim ve karakalemde usta sayılırım, ama... ciddi? Benim gibi insanlar sanatçı olmaz-

lar.” Maddie muzipçe güldü. “Bizim para kazanmamız lazım. Sanat Tarihi yeterince kötü... Benim ne zaman bir iş bulabileceğimi kim bilebilir?”

“Sen bunu yapabileceğini...” Nina başıyla deniz kızını gösterdi.

Maddie bir an dudaklarını büzdü ve sonra bir adım atıp resmin solmuş bölümünü incelemek için eğilerek parmağıyla duvardaki bir kontürü takip etti, sonra düşünceli bir şekilde, “Evet, sanırım yapabilirim. Yağ bazlı boya gibi görünüyor. Tek sorun boyayla renkleri birbirine uydurmak. Bu resmin ne zaman boyandığını bilmek faydalı olacak.”

“Bunun gerçekten eski olduğunu mu düşünüyorsun? Değerli olabilir mi? Biz bunu yıkadık...” Nina elleriyle yanaklarını tuttu. “Belki de yapmamalıydık.”

Yerdeki su dolu kâseye bakan Maddie, onun eline dokundu. “Endişelenme. Biraz sabun ve su zarar vermez, ama üzgünüm hayatım, bu o kadar eski değil. Gömülü bir hazine sayılmaz. Kesinlikle savaş sonrası yapılmış. Akla yatkın bir fikrim var ama...” Deniz kızına bakmak için tekrar eğildi.

“Marcel!” diye bağırdı Nina, onun bunu bileceğini düşünerek. “Bu resmin ne zaman boyandığını biliyor musun?”

Nina onun kendi kendine mırıldandığını görebiliyordu ve her an parmaklarıyla saymaya başlamasını bekliyordu. Marcel hâlâ konsantrasyon içinde kaşları çatılı olarak onların yanına geldi. “50’lerden sonra yapılmış olduğunu sanıyorum. Pastanenin açıldığı zaman. Annemin bana orasının... bir *cordonnier*... ayakkabıların tamir edildiği bir yer olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Maddie elini kaldırıp Nina’ya bir beşlik çaktı. “Sana iyi olduğumu söylemiştim ve bunu öğrenmemiz harika oldu, çünkü bu onların oldukça modern boyalar ve renkler kullanmış oldukları anlamına geliyor.” Telefonunu çıkardı ve fotoğraf çekmeye başladı. “İhtiyacım olan boya renkleri hakkında bir fikir edinmem gerekiyor.”

Yarım saatlik bir fotoğraf çekimi, not yazma ve uzun süren mırıltıların ardından, Maddie sonunda Marcel'in getirdiği kahveyi içmek için oturdu.

"Pembe pervazı harcamamız yazık oldu," dedi Maddie, "ve onun üstündeki duvarın boyası daha önce nasıldı diye merak ediyorum. Eğer burada bir restorasyon yapacaksak, her şeyi usulüne uygun bir şekilde yapmak güzel olur."

"Duvarın nasıl olduğunu sana gösterebilirim." Nina yaldızlı aynaların ilkinde doğru yürüdü ve Maddie'yi çağırdı. "İşte!"

Bir saat içinde Maddie yanında getirdiği boyalar, fırçalar, boya karıştırma paletleri ve diğer malzemelerle birlikte geri döndü ve Nina'nın bunların parasını ödeme teklifini reddetti. "Bunların bazılarını benimle aynı katta kalan öğrencilerin birinden aldım, bu yüzden fazla bir şey harcamadım. Bu şimdiye kadarki en eğlenceli şey olacak, asıl ben sana para ödemeliyim," dedi Maddie, yere kamp kurarken. "Şu gerçekten çok yıpranmış olan yer dışında, geri kalan yerler için sadece birkaç dokunuş yeterli olacak gibi görünüyor."

Nina bundan çok daha fazla yapacak iş olduğundan ve Maddie'nin alçakgönüllü davrandığından şüpheleniyordu. Yanında kesinlikle fazla boya tüpü getirmişti.

Maddie'yi işine yoğunlaşmış olarak orada bırakan Nina mutfığa doğru yöneldi, merdivenlerden inerek büyük sessiz odaya adım atarken yüzünde bir gülümseme vardı. Maddie'yi daha önce hiç böyle bugünkü kadar sessiz ve sakin bir halde görmemişti.

Maddie, yüzünde muzip bir ifadeyle, "Peki, şu enfes Sebastian nasıl?" diye sordu, kafede birer kadeh kırmızı şarapla otururlarken.

Her ikisi de müze gezisinden vazgeçerek bütün gün çok sıkı çalışmışlar ve yalnızca Marcel'in kendileri için hazırladıkları sandviçleri yemeleri konusunda ısrar etmesiyle öğle yemeği için mola vermişlerdi. Nina bu akşam kendini biraz umutsuz hissediyordu.

Bugün yenilik olarak farklı bir pasta yapma girişimleri pek başarılı olmamıştı. Ladurée’de gördüğü religieuse pastasını yapmaya çalışmış, şekerli kremayı ve lezzetini iyi tutturmuştu, ama... sunum becerisini geliştirmek için daha çok çalışması gerekiyordu. Her biri tek başına güzel görünüyordu, ama pasta toplarının büyüklüğü konusunda bir uyum elde edememişti. İşin doğrusu, onun yaptığı bu pastalar, religieuse kelimesinin tam çevirisi olan rahibe pastasının iyi oranlanmış baş ve gövdesi yerine, daha çok kardan adamlara benziyordu. Bu ismi kullanma fikri, üst üste konmuş iki pasta topu arasındaki narin beyaz şeker hamurunun rahibelerin giydiği cübbelerin üzerindeki eski moda beyaz yakalara benzemesinden doğmuştu.

“Acayip,” diye cevap verdi Nina, akli hâlâ yapmış olduğu şekli bozuk pastalara takılıydı.

“Nasıl yani?”

Maddie’nin ilgilendiğini fark eden Nina, konuya odaklandı, “Sebastian beni aradı ve gereksiz bir sürü gevezelik etti. Sonra da hiç ilgilenmediğine yemin edebileceğim bir kitabı evinden alıp ona götürmemi istedi.”

“Belki sadece seni görmek istiyordur,” dedi Maddie, alaycı bir sırıtişla.

“Sanmıyorum,” dedi Nina, başını şiddetle iki yana sallayarak. “Muhtemelen sıkıldı ve büyük bir ihtimalle Paris’te tanıdığı herkes çalışıyor. Benim ona çalışan biri olduğumdan elinin altında olduğumu ve çağırdığı zaman her şeyi bırakıp ona koşacağımı var sayıyor.”

“Evet, ama otel odasına tıkalıp kalmış. Muhtemelen çıldırmak üzeredir.”

Bir yerde kapalı kalmak, bir süit odada bile olsa, Sebastian gibi sürekli hareket halinde olan biri için tam anlamıyla lanete uğramak gibi bir şey olmalıydı. Aşçılık kursunda bile, oturması gerekirken, on dakikadan fazla oturmayı beceremiyordu.

“Ah Tanrım, çok aptalım. Elbette, bu her şeyi açıklıyor. Beni görmekle ilgilendiği falan yok. Çaresiz kaldı ve ona mecbur olduğumu biliyor, o yüzden gitmem gerekecek.”

Maddie güldü. “Sen birazcık da olsa ona sempati duymuyor musun?”

“Hayır,” dedi Nina. “Pek sayılmaz. Şey, birazcık. Tamam, evet duyuyorum.”

“Biliyor musun, ne zaman onun hakkında konuşsan geriliyorsun ve omuzların çöküyor.” Maddie doğruca onun gözlerine baktı. “Bana çok hoş biri gibi görünüyor. Biraz gergin. Ama çok çekici. Söyle bakalım, ikinizin arasındaki hikâye nedir?”

“Ne demek istiyorsun?” Onun bu hızlı savunma refleksi karşısında Maddie’nin yüzünde bir üstünlük ifadesi belirdi.

“Ben de tam öyle düşünmüştüm.”

“Aramızda hiçbir şey yok. Asla olmadı. Asla da olmayacak.”

“Bu konuyu epeyce düşünmüşsün gibi görünüyor.”

“O benim ağabeyimin en yakın arkadaşı. Kendimi bildim bileli hayatımızda yeri oldu. Biz onunla anlaşıyoruz. Nokta. Ve kes şunu!” Nina, Maddie’nin dudaklarının etrafında beliren muzip gülümsemeyi görerek onun masanın üzerindeki eline sertçe vurdu.

“Peki, anlat bakalım ne oldu?”

“Maddie!” dedi Nina, dudaklarını büzerek. “Tanrım, ağzındaki kemiği bırakmak istemeyen bir köpek gibisin.”

“Evet, inatçı bir terrier, o benim. Demek ki seksi Sebastian ile aranızda bir şey oldu.”

“Ah, Tanrı aşkına. O... Tamam, evet onda özel bir şey var.”

“Marguerite bile onun çok seksi olduğunu düşünüyor.”

“Gerçekten mi? Onu böyle mi tarif etti?” Nina, bir kaşını kaldırarak elinde olmadan gülümsedi.

Maddie bir kahkaha attı. “Hayır, bunu daha ziyade onun çok yakışıklı olduğunu ve kendisi kırk yaş daha küçük olsa, tüm ka-

dını silahlarını kullanıp onu baştan çıkarmak isteyeceğini söyleyerek ifade etti. Ve Jane de, Peter işitme menzilinden uzakta olduğu bir esnada, onda belirgin bir *je ne sais quoi** olduğunu söyledi.”

“Sanırım,” dedi Nina öfleyerek, “oldukça yakışıklı sayılır.” Nina gözlerini devirirken Maddie’nin ağzı seğirdi. “Nefes kesen güzelikte, bacak boyları omuzlarına kadar uzayan ve onu Tanrı’nın, mutfağa gönderdiği bir armağan olarak gören sıska sarışınların hepsini baştan çıkaracak kadar çekici biri olduğu kesin gibi görünüyor.”

“Ah, ama acaba o başka yerde de Tanrı’nın bir armağanı mı? Bizim asıl bilmek istediğimiz şey bu.” Maddie, kaşlarını Groucho Marx** gibi kaldırdı ve Nina kahkahaya boğuldu.

“İşte o tarafını kesinlikle bilmiyorum.”

“Oo, ama bildiğin bir şey var.”

“Tanrım, seni MI6’da işe almalılar. Bunu hiç kimseye söylemedim.” Nina bir parmağını masanın kenarındaki metal çembereğin üzerinde gezdirirken, yüzünün şimdiden kızardığını hissetti. “Onu öptüm. Bir kere.”

“Onu öptün mü?”

“Evet.” Nina irkildi. O ânı hatırlamak şimdi bile çok acı veriyordu. Bütün cesaretini toplayıp kalbi sıkışmış bir halde parmaklarının ucuna basarak Sebastian’ı dudaklarından öptüğü o ânı nasıl unuturdu? Yaptığı bu amatörce saldırının ilk birkaç saniyesinde onun dudaklarının yumuşadığına, hatta hareketlendiğine ve belki de kendisine doğru bir adım yaklaştığına kendini ikna bile etmişti. Ve o bir anlık muhteşem *ışşıte bu!* ânında, Nina’nın bütün hayalleri ve fantezileri gerçekleşmişti. Ama sonra bunların hepsi, onun Nina’nın kollarını sıkıca tutup kalbini ezen bir reddedişle geri iterek kendinden uzaklaştırmasıyla birlikte parçalanıp dağılmıştı.

* (Fr.) Kelimelerle anlatılamayan bir şey –çn.

** Amerikalı ünlü stand-up komedyeni ve aktör –çn.

“Ah, Tanrım.” Nina başını ellerinin arasına aldı. “Bu karşılıklı değildi. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Aptalca bir yetiyetme genç kız aşkıyla ona tutulmuş ve onun da benim gibi olduğuna kendimi ikna etmiştim. O yüzden bunu yapmaya karar vermiştim.” Nina başını iki yana salladı. “Gerçekten, onun yüzündeki ifadeyi bir görmeliydin. Tam bir dehşet haliydi.”

Maddie’nin yüzü anlayışlı bir ifadeyle kırıştı. “Ayy. Peki ne yaptın?”

“Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kaçtım. Evi terk ettim. Geç vakte kadar ahırda saklandım. Neyse ki evdekiler okuldan sonra bir okul arkadaşımın evine gideceğimi biliyorlardı ve bu yüzden kimse beni merak etmemişti.”

“Peki, onu bir sonraki görüşünde ne yaptın?”

“Bu neredeyse benim gururumu kurtaran bir lütuf gibiydi. Tamamen şans eseri olarak ve ben tam bir çaresizlik içindeyken, onun ertesi gün üniversiteye geri dönmesi gerekiyordu. Londra’ya. Onu yıllarca görmedim. Ve o zamandan beri bu konu hiç konuşulmadı.”

“Ve sen de bunu hiç kimseye söylemedin?”

“Hayır, ama sanırım ağabeyim Nick bir şeylerden şüpheleniyordu, çünkü üniversiteden geri döndüğü zaman Sebastian’dan uzak durmak için ne kadar çabaladığımı görüyordu ve Sebastian da bize gelmek için eskisi gibi istekli davranmıyordu. Evet, Nick kesinlikle bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu.”

“Gerçekten de... Kaç yıl önce olmuştu bu?”

“Neredeyse on yıl. Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum, bir noktada ben ‘Aman ya, ne aptallık. Affedersin, ben sana âşık olmuşum’ gibi bir şey söylemeliydim. Ama onu bir sonraki görüşüm bir düğünde oldu ve yanında şahane, görkemli, muhteşem, yetişkin bir kadın vardı.” Nina’da olmayan her şeye sahip olan bir kadındı ve Sebastian muhtemelen Nina’nın burnunun iyice sürtmüş olduğundan tamamen habersiz gibi ve sanki neredeyse

ona, *işte ben böyle kadınlardan hoşlanırım, senin gibilerden değil*, der gibiydi. “Ve yıllar boyunca ben bunu sanki fazlasıyla telafi etmek ister gibi ona karşı çok soğuk davrandım. Onunla kesinlikle ilgilenmediğimi bilmesini istedim.” Nina inledi. “Ne var ki o ne zaman benim çevremde olsa, ben her nasılsa tam bir salak gibi davranmayı beceriyorum.”

“Vah vah.”

“Gerçekten vah vah. Arkadaşımdın düğünündeydim. Onu çok severim, ama nedime olarak bana seçtiği elbise, şeftali kreması renginde ve küçük bir elektrik santralini çalıştırabilecek kadar statik elektrik üreten türde bir kumaştan yapılmıştı. Aksilik bu ya, elbise o kadar yüksek bir elektrik yüklenmiş ki kumaş bacaklarımdan etrafına dolandı ve ben tökezledim, aslında elimde iki kadeh kırmızı şarap olmasa ve Sebastian’la yanında çok havalı başka bir kız arkadaşı tam benim önüme çıkmasa, bir sorun çıkmayacaktı...”

“Ahh. Ne yaptın?”

“Ee, eğer fırsat bulabilseydim ondan özür diler ve elbisesini temizlemesine ya da ödünç bir elbise bulmasına yardımcı olmayı teklif ederdim, ama kadın çok sinirlenip kontrolünü kaybetti.” O sahne Nina’nın zihninde bir felaket ânı olarak yer etmişti. “Sarışın çığlık atıyor ve *Seni aptal kız! Neden gittiğin yere bakmıyorsun?* diye bağırıyordu. Tabii ki bundan sonra benim yapabileceğim tek şey, acınası bir salak gibi kekeleyerek yarım yamalak bir özür dilemekti.”

“Bu çok berbat bir durum.”

“Gerçekten de öyleydi çünkü kadın bunu büyük bir olay haline getirdi. Herkesin haberi oldu. Ölmek istedim. Bu da yetmezmiş gibi zaten o sırada bir göz enfeksiyonu yaşadığımı söylemiş miydim, Quasimodo* görünüşüme pek yakışmıştı. Her tarafım-

* Victor Hugo’nun *Notre Dame’in Kamburu* romanındaki çirkin, kambur, karakter –çn.

dan kırmızı şarap damlarken herkesin gözlerini bana dikmesini unutamam. Korkunçtu. İşte, şimdi biliyorsun. Sebastian'la benim iyi arkadaş olamayışımızın nedenleri bunlar.”

“Peki, o otel odasına tıklmış olan Sebastian değil de başka biri olsaydı ne yapardın?” diye sordu Maddie, yüzünde sinsi bir ifadeyle.

“Onun için o kadar fazla üzülme. Kaldığı oda bir süit.”

“Ninaaa.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi? Konuyu değiştirmeyi bırak!”

“Sen benimle aynı yaştasın, ama aklın sesiyle konuşuyor gibisin, annelerin yaptığı gibi.”

Maddie sırtıttı. “Çünkü ben dört kardeşin en büyüğüyüm, unuttun mu?”

“Ve dört kardeşin en küçüğü olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer o, Sebastian dışında biri olsaydı, Marguerite’e tekerlekli sandalyesini ödünç alabilir miyim diye sorar ve onu bir süre dışarı çıkarıp gezdirmeyi teklif ederdim.”

Maddie ona arsızca sırtıttı. “Devam et. Yap bunu. Yapmak istediğini biliyorsun.”

Nina ona yapmacık bir bakış attı. “Yapacağımdan emin değilim. Muhtemelen bunu takdir bile etmeyecektir.”

“Denemezsen asla öğrenemezsin,” dedi Maddie, yüzünde çok bilen bir ifadeyle.

Bölüm 23

Nina, birkaç meraklı bakış altında kendini hiç hastası olmayan bir hemşire gibi hissederek lobiden geçip boş tekerlekli sandalyeyi asansöre yüklerken, teklif edeceği şeyin akıllıca olmayacağını konusunda endişelenmeyi ancak akıl edebildi. Asansörünün Sebastian'ın, asansörünün arkadaşı olan o oğlan belki de tekerlekli sandalye kullanmayı eğlenceli bulurdu, Nina, Sebastian'ın tam işini, birlikte makara yaptıklarını hayal edebiliyordu. Ama deneyimli kurt ve tamamen eski kafalı Sebastian bu konuda muhtemelen o kadar istekli olmayacaktı. Aslında bu belki de tam bir zaman kaybıydı. Ayrıca Nina gitmiş ve onun lanet kitabını orada bırakmıştı. Zaten o kitabı gerçekten istediğine bir an bile inanmamıştı.

Tekerlekli sandalyeyi kapının dışına bıraktı ve geldiğini bildirmek için kapıya vurma yaptı.

"Aç canım, tam zamanında geldin."

"Gelmeydin, nasılsın?"

"İyiyim," diye homurdaandı Sebastian. "Sıkıldım. Herkes ya çalıyın ya da uzaklarda."

Bölüm 23

Nina, birkaç meraklı bakış altında kendini hiç hastası olmayan bir hemşire gibi hissederek lobiden geçip boş tekerlekli sandalyeyi asansöre yüklerken, teklif edeceği şeyin akıllıca olup olmadığı konusunda endişelenmeyi ancak akıl edebildi. Gençliğinin Sebastian'ı, ağabeyinin arkadaşı olan o oğlan belki de tekerlekli sandalye kullanmayı eğlenceli bulurdu, Nina, Nick'in onu itişini, birlikte makara yaptıklarını hayal edebiliyordu. Ama deneyimli kurt ve tamamen eski kafalı Sebastian bu konuda muhtemelen o kadar istekli olmayacaktı. Aslında bu belki de tam bir zaman kaybıydı. Ayrıca Nina gitmiş ve onun lanet kitabını orada bırakmıştı. Zaten o kitabı gerçekten istediğine bir an bile inanmamıştı.

Tekerlekli sandalyeyi kapının dışına bıraktı ve geldiğini bildirmek için kapıya sertçe vurdu.

“Vay canına, tam zamanında geldin.”

“Günaydın, nasılsın?”

“İyiyim,” diye homurdandı Sebastian. “Sıkıldım. Herkes ya çalışıyor ya da uzaklarda.”

Pencerelerin hepsi açıktı ve hafif bir esinti tül perdeleri Sebastian'ın etrafında sağa sola dalgalandırıyordu.

"Dışarısı bir harika." Nina bir an tereddüt etti ve sonra bunu uzatarak söylemenin bir anlamı olmadığına karar verdi. "Dışarı çıkmak ister misin?"

"Nereye gitmeyi önerirsin?"

Sesindeki düz ton bir ipucu vermiyordu. Ne alaycı bir *saçmalama* ifadesi ne de *yaşasın, nereye gidelim* havası vardı, ama tümüyle bir hayır anlamı da taşımıyordu.

"Şey, burada yeterince uzun bir süre tıklıp kaldığını düşündüm. Yani... şey... demek istediğim..."

Sebastian dönüp ona dik dik baktı, delici bakışları yine her zamanki gibi Nina'ya kendini tamamen aptal ve beceriksiz hissettirdi.

"Mesele şu ki, ben bir tekerlekli sandalye ödünç aldım ve seni dışarıda bir tur atmaya çıkarabilirim diye düşündüm. Biraz temiz hava alırsın."

Sebastian'ın ağzı seğirirken, Nina paldır küldür devam etti. "Bir çevre değişikliği olur. Buradan çıkmış olursun. Dışarısı çok güzel ve güneşli, sen çok uzun zamandır kapalı kaldın ve evet, dışarısı o kadar güzel ki belki sen, yani..."

"Bir tekerlekli sandalye mi ödünç aldın? Gerçek mi bu?" Sebastian'ın yüzünde bir sürü değişik ifade belirdi ve en sonunda bundan etkilenmiş olduğunu gösteren sabit ifade Nina'yı oldukça sevindirdi. Bu bir ilkti.

Nina siyah kotunun üzerindeki hayali bir tüyü temizliyormuş gibi başını sallayarak onayladı.

Sebastian isteksiz bir kahkaha attı. "Bu..."

Nina dudaklarını sertçe sıktı ve nefesini tutarak bekledi. Ve işte o moral bozucu kelime geliyordu.

"Mükemmel."

"Gerçekten mi?" Nina'nın başı birden yukarı kalktı.

“Evet. Ama böyle bir ses tonuyla asla iyi bir satış elemanı olamazsın, Nina.” Sebastian’ın yüzündeki gülümseme kocamandı. “Kasların yeterince güçlü mü emin değilim ama Sacré-Coeur Bazilikası’na gitmek gibi bir işe kalkışmamak koşuluyla bir deneme yapabiliriz.”

“Sahi mi?”

“O kadar şaşırmış görünme.” Sebastian ona gülümsedi. “Ben hepten bir öcü değilim. Eğer şiddetli yağmur yağıyor olsa ve ben tamamen hareketten yoksun olsaydım, bunu iyice düşünürdüm, ama gerekirse kalkabilir ve yürüeyebilirim. Peki sen tekerlekli sandalye bulmak için nasıl bir büyü yaptın?”

Nina kaygısız bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. “Bunu büyü olarak bırakalım ve ben senden gelen bu alışılmadık onayın tadını çıkarayım.”

“Ben gerçekten o kadar kötü müyüm?” Sebastian ona takılırken gözleri kırıştı.

Nina ona soğuk gözlerle baktı. “Evet, öylesin.”

Sebastian bir an ciddileşti. “Özür dilerim. Bazen çalışma modundan çıkma konusunda pek başarılı olamıyorum ve seni o kadar yakından tanıyorum ki kendimi dizginlemeyi unutuyorum. Yani tanışıklıktan doğan bir şey...”

“Yani, tanışıklık aşığılamayı doğuruyor? Ama sen artık beni tanımıyorsun.” Nina ona kararlı gözlerle baktı. “Ben on yılda çok değiştim. Artık aptalca bir aşka kapılmış o yeniyetme kız değilim ben.” İşte, nihayet söylemiş, bunu açıkça belirtmişti.

“Aşığılama değil, kesinlikle değil, ama bu, insanın yaptığı bazı şeyleri ona verilmiş normal bir hakmış gibi görmesine neden oluyor. Özür dilerim. Sana biraz huysuzluk ettim.”

“Biraz huysuzluk mu?” Nina tiz bir sesle çıkıştı. Onun havayı yumuşatmak için gösterdiği çabaları nasıl tamamen gözden ka-

* Kutsal Kalp Bazilikası: Paris’te Montmartre tepesinde bulunan ve 270 basamaklı bir merdivenle çıkılan ünlü kilise –çn.

çırmış olabilirdi? “Sen *Jaws*’ı bile evcil bir akvaryum balığı gibi gösterirsin.”

Sebastian sırıttı. “Senden özür diledim. Şimdi beni bu güzel savaş arabasına koyup dışarı çıkaracak mısın, yoksa huysuz bir piç olduğumu hatırlatmaya devam mı edeceksin?”

“Hımm, umudunu o kadar yüksek tutma. Bir tekerlekli sandalye ölçeğinde, bu olabildiğince sıradan bir model. Ferrari’den çok bir Fiat.”

“Eğer beni buradan çıkaracaksa hiç umurumda değil. Bana göre o, benim bugünkü savaş arabam.”

“Mavis,” dedi Nina birden. “Onun adı Mavis.”

Sebastian homurdandı ve onu duymazdan geldi.

“Pekâlâ, beni savaş arabamla nereye götürüyorsun?” diye sordu Sebastian, sandalyeye oturduktan ve koltuk değneklerini iki yana yerleştirip alçılı bacağını öne doğru uzattıktan sonra. İlk defa oldukça rahatlamış gibi görünüyordu. Nina, Sebastian’ın ona olan güveninde ani bir artış olduğunu hissetti. Eğer durum tersine olmuş olsaydı, Nina kendini o kadar rahatlamış hissedeceğini sanmıyordu.

Sokakta sadece birkaç adım yürüdüler ve Nina tekerlekli sandalyeyi iterken, özellikle de alçaltılmış kaldırım kenarlarına daha önce hiç dikkat etmemiş olan biri olarak gözünü dört açması gerektiğini ya da sallanarak yürüyüp belli bir doğrultuda gitmeyen insanların arasında ilerlemenin zorluğunu yeni fark etti. Tekerlekli sandalyeyi birden durdurmak veya çevirmek, denizde bir gemi kullanmak gibiydi ya da ona öyle geldi. Kolay bir iş değildi. Neyse ki Sebastian, otelin lobisinden geçip dışarı çıkana kadar tekerlekli sandalyeye oturmamıştı, çünkü Nina sandalyeyi rampadan indirirken neredeyse elinden fırlayıp gidecekti ve bu hiç de iyi bir başlangıç olmayacaktı ama Sebastian bunu fark etmemiş gibiydi.

“Bu benim bunu ilk sürüşüm olacak, çok heyecanlanma. Bunun hız veya manevra kabiliyeti düşünülerek üretildiğinden pek emin değilim.”

“Endişelenme, ben bugün içimdeki Ben Hur’u’ kucaklıyorum. Bu benim savaş arabam. Bu özgürlük demek. Ve kendime verdiğim bir günlük izin. Hesap çizelgelerinden, inşaatçıların telefonlarından ve iş planlarından en son ne zaman kaçtığımı hatırlayamıyorum.”

Onun bu tasasız haline alışkın olmayan Nina gülümseyerek, “Sen fazladan hap mı aldın?” diye sordu ve sandalyenin tutacaklarına sıkıca sarılıp Sebastian’ı cadde boyunca itmeye başladı.

“Hayır, güneş ışığının verdiği doz bendeki D vitaminini artırdı ve neşe seviyemi yükseltti.” Omzunun üzerinden yine göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. O kadar yakındı ki, Nina onun çenesindeki hafif sakalları ve gözlerindeki minik ela rengi benekleri bile görebiliyordu. Bu yakınlık birden neredeyse nefesini kesecek kadar sert ve acı veren eski bir anıyı tetikledi: Sebastian ondan bir çikolatalı mousse tatmasını istiyor, onu bir kaşıkla ağzına verirken genç kızın kalbini yerinden oynatacak gibi sırtıyor ve Nina ona bunun adeta orgazm olacak kadar lezzetli olduğunu söylüyor. On altı yaşında, daha orgazmın nasıl bir his olabileceğine dair hiçbir fikri yokken.

Nina, anıyı aklından atmak ister gibi başını sallayarak çenesini kaldırdı ve canlı bir sesle, “Kaptan sen olabilirsin,” dedi, ama aklında nereye gideceklerine dair iyi bir fikri vardı. “Ben Place de la Concorde’a doğru gitmek ve çok güzel bir gün olduğu için Le Jardin des Tuileries’de yürüyüş yapmak iyi olur düşündüm. Sonra da senin içinden ne geldiğine bağlı olarak bir yerde öğle yemeği için mola verebilir ya da bir sandviç alıp açık havada yiyebiliriz.”

* Aynı adlı romandan uyarlanan ve özellikle savaş arabalarının yarıştığı sahneyle akıllarda yer eden 1959 yılı yapımı ABD filmi –çn.

“Kulağa hoş geliyor, hadi arabayı it ve çabuk olalım.”

Jardin des Tuileries mükemmel bir gezi alanıydı, ama parlak güneş ışığındaki soluk çakıl döşeli yollar güneş ışığını çok parlak bir şekilde yansıtıyordu ve Nina güneş gözlüklerini yanına almayı akıl ettiğine çok memnun oldu.

“İyi misin?” diye sordu Nina, Sebastian’ın eliyle gözlerine gölge yaptığını fark ederek.

“Evet, sadece gün ışığına alışkın değilim. Kendimi ilk defa güneşe çıkan bir vampir gibi hissediyorum. Buruşup bir kül yığını içinde yok olacağımdan endişeleniyorum.”

Bahçelerde yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra durdular.

“İyi misin?” diye sordu Sebastian.

“Hımm,” dedi Nina. Aslında biraz sıkılmıştı, Sebastian’ın kafasının arkasından onunla konuşmak pek eğlenceli değildi ve son on dakika içinde o daha da sessizleşmişti. “Ya sen?”

“Evet... Dışarıda olmak güzel.”

“Ama?”

“Şimdi yine nankör bir piç gibi konuşacağım. Ama biraz sıkıldım. Arkamda duran biriyle konuşmaya çalışırken boynum ağrıdı. Sandalyeyi ben kendim yürütmeyi denesem nasıl olur? Sen de benim yanımda yürürsün.”

“Buyur.” Nina sandalyenin kulplarını bıraktı.

“Bana biraz ivme kazandırmak için arkamdan itebilir misin? Durarak hız kazanmaktan daha kolay. Aslında,” dönüp Nina’ya haylaz bir ifadeyle baktı, “bu şeyin ne kadar hızlı gideceğini öğrenmeye can atıyorum. Beni olabildiğince hızla itmen için sana meydan okuyorum.”

“Sen delisin.” Nina gözlerini devirdi.

“Ciddiyim. Hodri meydan.” Nina’ya inceler gibi baktı.

“Bu adil değil.”

Sebastian bunun hiç umurunda olmadığını belirtir gibi kaşını hafifçe kaldırdı.

“Sen kaç yaşındasın?”

“Otuz. Sen ödleğ misin?”

Nina bir an durup düşündü. Hadley ailesinde hiç kimse bir meydan okumadan kaçmazdı, en küçüğü olsa bile. Onun örneğinde her zaman dört ağabeyi olduğundan, sadece bir kere yenilemez olabilirdin. Onların boylarına ve kuvvetlerine denk olabileceği birkaç fırsat olmuştı. Meydan okumak, her zaman kazanmak.

“Ben asla ödleğ değilim Sebastian Finlay ve bu senin yaptığın pis bir numara.” Nina’nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

“Sen hâlâ koşuyor musun?”

“Burada koşmadım. Bir şehirde koşmak benim için eğlenceli bir şey değil.” Ona bakıp sırtıttı. “Yeterince çamur yok.”

“O halde hâlâ kır koşusu yapıyorsun?”

“Evet, ama ciddi olarak değil.” Çocukken kır koşusu yarışmalarında ilçe adayı olarak koşardı. Ragbi oynayan ağabeylerinin hiçbirisi bu koşunun ona neden çekici geldiğini anlamıyordu. Onlar için spor, bir takımın parçası olmak demekti. Tek başına yapılan bir sporla hiç ilgileri olmazdı ve Nina hiçbir zaman yalnız başına koşmanın kendisine biraz alan ve mahremiyet kazandırdığını onlara açıklama zahmetine girmemişti. Ayrıca düşünceleriyle baş başa kalma şansı verdiğini anlatmak da boşuna olacaktı.

“Her zaman aforoz edilmiş gibi görünürdün, o kadar zarif ve temiz bir kız olmana rağmen küçük, kararlı bir dinamo gibi şarj olmuş halde fırlar ve baştan ayağa çamura bulanmış bataklık perisi gibi geri dönerdin.”

“Bataklık perisi.” Nina yüksek sesle bir kahkaha attı. Sebastian’ın dairesinde gördüğü kendi resmini hatırladı. Bitiş çizgisinde onu bekliyordu. “Seni hangi zarafet okulundan attılar? Koşmak bana kendi istediğimi yapma şansı verdi. Bana neyi nasıl yapmam gerektiğini söyleyen oğlanlardan uzak durmamı sağladı. Kendi başıma, gözlerden uzak, sadece ben.” Ve Sebastian, onu desteklemeye kaç kere gelmişti? Beş mi? Kendi kendiyile dalga mı geçiyordu,

onun tam olarak beş kez geldiğini gayet iyi biliyordu, çünkü her biri hafızasına kazınmıştı.

Ve bu beş olay, her şeyi göze alarak onu öpmeye karar vermesine neden olan en önemli kanıtlardı.

“O halde devam et. Bize neyin var göster bakalım, Hadley.”

“Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?”

“Evet, benim harekete ihtiyacım var. İki hafta hiçbir şey yapmadan karargâhta kapalı kalmaktan kendimi sersem gibi ve kaşınıtlı hissediyorum. Burası oldukça sakın. Kimseye çarpmayız. Ve güzel bir düzlük var.”

“Evet, ama ya seni bırakırsam?”

“Sımsıkı tutunurum. Yoksa sen hâlâ bir ödle misin?”

“Çantamı al.” Nina onu Sebastian’ın kucağına attı ve büyük bir gösteriyle kollarını sıvadı.

“Vazgeçmen için son şans, Finlay.”

Geniş yolda hızla giderlerken görülmeye değer bir manzara oluşturmuşlardı ve Sebastian, “Daha hızlı, daha hızlı! Atları boş bırakma!” diye bağıırıyordu.

Nina sandalyeyle birlikte hızlanırken tekerleklerin altından zıplayan çakıllar yukarı doğru sıçrayarak ayak bileklerine çarpmaya başladı. Kısa bir sürede hızlandı ve sandalyenin arkasına çarpmamak için her zamanki koşu temposunu ona göre ayarlamak zorunda kaldı, ama hemen uyum sağladı ve herhangi bir mahcubiyet duygusuna kapılmadı.

Saçlarını dağıtarak yüzüne çarpan rüzgârla birlikte ve Sebastian’ın keyifli bağırıışları arasında içine dolan coşkuyla Nina daha da cesurlaştı ve hızını artırdı.

“Yee-ha!” diye bağırdı Sebastian. Birdenbire tekrar on sekiz ve yirmi yaşlarına dönmüşlerdi ve Nina her şeyi berbat etmeden önceki birlikte geçirdikleri güzel zamanları hatırladı. Anılar yüzüne çarpan rüzgârla birlikte her yanını sardı. Sebastian bir yaz günü onunla

antrenmana çıkıyor. Sebastian ona nasıl hamur yapılacağını öğretiyor. Sebastian bir partiden sonra onu evine götürüp yatağına yatırıyor, böylece kardeşleri ve ebeveynleri Nina'nın ne kadar korkunç ve utanç verici bir şekilde içki içmiş olduğunu görmüyorlar. Ve bu konuda asla tek kelime etmiyor. Onun gözünde Sebastian'ın bir kahraman olmasına şaşmamalıydı. Şimdi o Sebastian nereye gitmişti?

Yolun sonundaki büyük bir fiskiye'nin manzarayı tamamladığı yere yaklaşırken, "Dön, dön!" diye bağırdı Sebastian, neşe dolu bir sesle. Nina olabildiğince geniş bir daire çizerek ve her an bir tekerleğin yukarı kalkacağından korkarak sandalyenin yönünü değiştirdi, ama Mavis sağlam bir aletti ve onlar savrularak dönerken ağırlık merkezini muhafaza etti. Tekerlekleri yönlendirmeye çalışmak zor bir işti ve Nina sandalyeyi geriye doğru çekerek sonunda onu fiskiye'nin yanında durdurdu.

"Çok matrak Nina, çok matrak," dedi Sebastian gülerek ve yüzünü aydınlatan bir ifadeyle başını geriye doğru çevirdi. "Bu çok eğlenceliydi."

"Öyle düşündüğüne sevindim, çünkü ben acayip yoruludum," diye sızlandı Nina ve iki buklüm eğilerek yanlarındaki fiskiyeden gelen su serpintisine minnet duydu. Sonra pat diye Sebastian'ın yanındaki alçak taşın kenarına oturdu.

"Kondisyonun yetmedi sanırım, öyle mi Hadley?"

"Bacağındaki o şey çıkarıldığı zaman, beni iterek Paris'in etrafında dolaştırmanı isteyeceğim ve bunun nasıl bir şey olduğunu o zaman göreceksin, seni arsız herif. Bir ton ağırlığın var. Turtaları fazla mı kaçırdın, ne?"

Hah işte şimdi olmuştu, her şey böyle tasasız ve dostça olmalıydı. Bu, Nina'nın Sebastian'a duyduğu aptalca aşkın sona ermiş olduğunu ona göstermenin en iyi yoluydu. Belki de bu konuyu ona açarak konuşmalıydı.

"Turtalar sana, genç bayan," diye çıkıştı Sebastian. "Keşke yiyebilseydim. Oda servisi menüsünü değiştirmesi için Alex'e yal-

varıp duruyorum. Gerçekten.” Sebastian’ın gözleri parladı. “Nina Hadley’nin Paris turunda sırada ne var?”

“Ee, bir tekne gezisi olabilir diye düşündüm. Böylece zavallı kollarım kurtulur. Quai des Tuileries’de bir Batobus’e binebiliriz, ama önce Rue des Pyramides’ten bilet almamız gerekiyor ve buradan fazla uzak değil. O bir yolcu otobüsü gibi, ama bir tekne—”

“O kadarını anladım,” dedi Sebastian, alaycı bir gülümsemeyle.

Nina onu duymazdan geldi. “Ve farklı yerlerde inebiliyoruz. Böylece daha fazla yer gezmiş oluruz ve seni metroya indirip bindirmeye çalışmaktan daha kolay olur diye düşündüm.”

Belki tekne yolculuğu sırasında, aralarındaki bu kaygısız hava içinde Nina, Sebastian’a on sekiz yaşındayken ne kadar aptal olduğu hakkında biraz şaka yapabilir ve bu konuyu açıklığa kavuşturabilirdi. Hayatına devam ettiğini ve bunun hiçbir anlamı olmadığını gösterebilirdi.

“Harika bir fikir. Çok beğendim. Bu konuda araştırmanı yapmışsın.”

“Bunun için kendime bir pay çıkaramam. Çünkü bunu Maddie önerdi. O Paris’i çok iyi biliyor.”

“Mükemmel. Bu bana bir fikir verdi. Bir telefon görüşmesi yapacağım. Geç bir öğle yemeği için gidebileceğimiz bir yer biliyorum.” Telefonunu çıkardı ve hızlı bir arama yaparak akıcı ve etkileyici bir Fransızcayla bir şeyler konuştu.

Tekneye binmek, şehri tamamen farklı bir açıdan görmenin harika bir yoluydu ve Nina’ya ağrıyan kollarını dinlendirme fırsatı vermişti.

Teknenin motoru hızlandı ve geriye giderek tekrar geniş nehere doğru dönerken Nina arkasına yaslanıp oturdu ve geçtikleri yerlerin manzarasını mutlulukla seyretti. Bahar güneşine minnet duydu, çünkü suyun üzerinde hava daha soğuk hissediliyordu. Arkasındaki sırada oturan bir grup Alman turist, Nina’nın tek

kelime bile anlamadığı bir dilde büyük bir coşkuyla konuşuyor ve öndeki sırada oturan bir İngiliz aile, babalarının yükseklik korkusuyla dalga geçerek onun yanında kendileri olmadan Eyfel Kulesi'nin tepesine tek başına çıkıp çıkamayacağını tartışıyorlardı.

Sebastian siyah saçlı kafasını öne eğmiş, telefonunun ekranını kaydırıp duruyordu. Nina bir an ona bakıp iki parmağını baldırlarının altında çaprazladı. "Sebastian... Hatırlıyor musun..."

"Bak." Sebastian telefonunu yukarı kaldırdı. "Saint Germain-des-Prés'de inerse, bu restoran sadece birkaç sokak ötede kalıyor. Ve yolda birçok şey görebiliriz." Telefonundaki haritayı gösterdi "Orayı eski bir arkadaşım işletiyor ve Paris'e geldiğimden beri gitmeye niyetlenip duruyordum, ama bir türlü vakit bulamamıştım."

Nina parmaklarını gevşetti ve omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini hissetti. Belki o konuyu ikisinin yalnız olduğu öğle yemeğinde açardı.

"Peki onu nereden tanıyorsun?"

"Üniversiteden ayrıldığımda İngiltere'de birkaç lokantada çalıştım ve Roger'la tanıştım. Babası Lyon'da Michelin yıldızlı bir restoran işletiyordu. Babası için çalışmak üzere oraya geri döndüğünde bağlantıyı koparmadık ve beni babasının Lyon'daki restoranında bir yere yerleştirecek kadar şanslıydım."

Nina, Nick'in ona Sebastian'ın Fransa'da çalışmaya gittiğini söylediğini hatırladı. O zamanlar bu haber, Nina'nın kalbini durduracak kadar acayip bir hayal kırıklığı ile rahatlama karışımı bir duygu uyandırmıştı.

"Orada altı ay çalıştım ve sonra bana şef yardımcısı olarak iş teklif edildi. Bu benim için mümkün olan en iyi çıraklık fırsattı. Orada çok şey öğrendim. Sadece yemek pişirme hakkında değil, çünkü Marc muhteşem bir iş adamıydı. Birçok restoran başarısız oluyor, çünkü kâr edemiyorlar. Marc bana bir menünün nasıl yönetileceğini ve müşterilerin nasıl çoğaltılacağını öğretmekle kalmadı, aynı zamanda kaliteden ödün vermeden kuruluşları bile nasıl takip

etmem gerektiğini öğretti. İlk restoranımı açtığımda, ondan öğrendiğim her şey için bir saygı göstergesi olarak adını Marc's koydum."

"Ne kadar güzel bir şey yapmışsın. Eminim çok duygulanmıştır."

"Sanırım. Roger ağladı, orası kesin. Marc bana karşı çok iyiydi ve belki babamdan bin kat daha fazla bağırmasına rağmen bana hep bir baba gibi davranırdı." Sebastian'ın ruh halinin değiştiğini anlamak için Nina'nın onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Omuzları aniden hareketsizleşmişti. "Marc bundan kısa bir süre sonra öldü, ama Roger ve ben bağlantıyı koparmadık. Roger'ın restoranına çok önceden gitmeliydim, ama durumları biliyorsun ve bir de şu lanet olası bacağım. Umarım orayı seversin. Affedersin, öğle yemeği için başka bir planın olup olmadığını sormadım."

Nina bu kararın elinden alınmış olmasına minnettardı. Ona kalmış olsaydı, muhtemelen parktaki kafelerden birini seçecekti.

Tekne, büyüleyici Île Saint-Louis ve Notre Dame Kilisesinin bulunduğu Île de la Cité'nin çevresinden geçti. Şehrin ortasındaki nehrin bu iki adaya yetecek kadar geniş olması inanılmaz görünüyordu. "Aman Tanrım, bunu gerçek hayatta görmek çok acayip bir duygu," dedi Nina, tekne Notre Dame'ın tanıdık ikiz kulelerinin önünden geçerken.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Onu sayısız filmde ve kitaplarda görmüş olduğun için çok tanıdık geliyor."

"Bu biraz sokakta ünlü birine rastlayıp ona merhaba demek gibi bir şey," dedi Nina.

Sebastian güldü. "İyi bir benzetme, ama yerel ünlüleri tanıyorsan tabii. Ben Lyon'daki restoranda çalışırken, çok ünlü bir Fransız aktris geldi ve ben tabii ki onun kim olduğunu bilmiyordum, üstelik rezervasyonu olduğunu söylediğinde adını bir türlü anlayamadım. Ve üç kere üst üste tekrarlamasını rica etmemden hiç hoşnut kalmadı."

Nina irkildi. Sebastian'ın asla şaşırp ne yapacağını bilmez bir duruma düşeceğini hiç aklından geçirmemişti. Kafasında onu hep

etmem gerektiğini öğretti. İlk restoranımı açtığımda, ondan öğrendiğim her şey için bir saygı göstergesi olarak adını Marc's koydum."

"Ne kadar güzel bir şey yapmışsın. Eminim çok duygulanmıştıır."

"Sanırım. Roger ağladı, orası kesin. Marc bana karşı çok iyiydi ve belki babamdan bin kat daha fazla bağırmasına rağmen bana hep bir baba gibi davranırdı." Sebastian'ın ruh halinin değiştiğini anlamak için Nina'nın onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Omuzları aniden hareketsizleşmişti. "Marc bundan kısa bir süre sonra öldü, ama Roger ve ben bağlantıyı koparmadık. Roger'ın restoranına çok önceden gitmeliydim, ama durumları biliyorsun ve bir de şu lanet olası bacağı. Umarım orayı seversin. Affedersin, öğle yemeği için başka bir planın olup olmadığını sormadım."

Nina bu kararın elinden alınmış olmasına minnettardı. Ona kalmış olsaydı, muhtemelen parktaki kafelerden birini seçecekti.

Tekne, büyüleyici Île Saint-Louis ve Notre Dame Kilisesinin bulunduğu Île de la Cité'nin çevresinden geçti. Şehrin ortasındaki nehrin bu iki adaya yetecek kadar geniş olması inanılmaz görünüyordu. "Aman Tanrım, bunu gerçek hayatta görmek çok acayip bir duygu," dedi Nina, tekne Notre Dame'ın tanıdık ikiz kulelerinin önünden geçerken.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Onu sayısız filmde ve kitaplarda görmüş olduğun için çok tanıdık geliyor."

"Bu biraz sokakta ünlü birine rastlayıp ona merhaba demek gibi bir şey," dedi Nina.

Sebastian güldü. "İyi bir benzetme, ama yerel ünlüleri tanıyorsan tabii. Ben Lyon'daki restoranda çalışırken, çok ünlü bir Fransız aktris geldi ve ben tabii ki onun kim olduğunu bilmiyordum, üstelik rezervasyonu olduğunu söylediğinde adını bir türlü anlayamadım. Ve üç kere üst üste tekrarlamasını rica etmemden hiç hoşnut kalmadı."

Nina irkildi. Sebastian'ın asla şaşırıp ne yapacağını bilmez bir duruma düşeceğini hiç aklından geçirmemişti. Kafasında onu hep

kontrollü ve kendinden emin biri olarak görüyordu. Onun da bir zamanlar bu kadar dünyayı bilen ve deneyimli biri olmadığı neredeyse aklından çıkmıştı.

Nina, Roger'ın afallamış yüzünü uzunca bir süre hatırlayacaktı ve tekerlekli sandalyenin kalıcı olmadığına onu ikna etmek için Sebastian'ın epeyce dil dökmesi gerekmişti. Nina ayrıca hayatının geri kalan kısmında bu kırmızı şarabı da unutamayacaktı. Yaslandığı geniş deri sandalyesinde, iş sohbetine dalan iki şefin son hızla ve Fransızca ile İngilizce arasında rahat geçişlerle yaptıkları konuşmayı dinlerken şarabından bir yudum daha aldı. Menü uzun bir süre tartışılıp müzakere edilirken Sebastian'ın böylesine hayat dolu olduğunu görmek Nina'yı çok etkiledi. Menüye rağmen, ondan herhangi bir şey seçmelerine kesinlikle izin yoktu – bunun yerine Roger, Sebastian'ın onayı için sürekli bir ondan bir bundan tadılacak yemekler getiriyordu.

Üzerine biraz hardal gezdirilmiş acılı yeşilliklerden enfes bir salatanın yanında ince bir dilim biftek, son derece keskin kokulu bir limon sosu içinde sunulan bir dilim tavuk, ağızda dağılan bir parça dil balığı, lezzet fışkıran bir kaşık dolusu domatesli risotto ile minik bir kap içinde mantarlı parmesan sufle. Nina kendini son derece şımartılmış ve gerçekten ayrıcalıklı biri gibi hissetti, özellikle de menüdeki göz yaşartıcı fiyatları gördüğü zaman.

Sonunda Roger, restorana gelen kalabalık bir grubun salonun arkasındaki büyük yuvarlak masalardan birine oturmasıyla yanlarından ayrıldı.

“Bunun için özür dilerim,” dedi Sebastian ve içinde Roger'ın ısrarla müessese ikramı olarak onlara sunduğu pahalı koyu şarapla dolu kadehine uzanarak onu elinde çevirdi. “Beraber olduğumuz zaman biraz kendimizi kaptırıyoruz.”

“Eğer böyle bir şarap içebiliyorsam,” dedi Nina, şarabı takdirle koklayarak, “buna hiç aldırı mam bile.”

Sebastian durakladı ve kadehini bıraktı. “Seninle ilgili her zaman en sevdiğim şey buydu, Nina. Sen her zaman çok sabırlı ve anlayışlı oldun. Bazen gereğinden bile fazla. Ağabeylerin her fırsatta bundan istifade ederlerdi ve bu beni sinirden kudurturdu.”

İşte yine o anılardan bir tanesi daha çatlakların arasından sessizce süzülerek gelivermişti. Sebastian onun kahramanıydı. Nick gelip Nina’yı almayı unuttuğu için Sebastian onu arabasıyla eve bırakmıştı. Nina’yı bir arkadaşının evine bıraktıktan sonra onu tekrar almaya gitmesi gerekirken Xbox’ta oynadığı bir oyunu bitirmek için geciken Nick, onu elli dakika bekletmiş ve Sebastian bu yüzden Nick’i fena halde azarlamıştı. Araba kullanmayı öğrenene kadar, ücra bir yerde oturmanın bazı olumsuz yanları vardı. Nina’nın itirafta bulunması için şimdi mükemmel bir zamandı, ama...

“Katrın onu bu kadar süre ihmal etmiş olsam bana biraz kızardı-” birden bileğini kaldırarak kol saatine baktı, “ah, özür dilerim, yirmi dakika olmuş.”

Nina, o sofistike Fransız kadınından söz edilince gerildi. *Kızardı* derken? Geçmiş zaman kipi mi kullanmıştı? Yoksa sadece lafın gelişi mi öyle söylemişti?

“Beni ihmal etmiş değilsin, sadece aklın başka tarafa kaydı ve doğrusunu istersen bunu...” Nina durakladı, ellerini tekrar baldırlarının altına kaydırarak, “bunu görmek güzeldi. Sen yemek konusunda her zaman çok tutkuluydun. Bana ilham verdin. Bunu bir süredir görmemiştim.”

Sebastian omuz silkti ve Nina onun bunu biraz kendini savunur gibi yaptığını düşündü.

“Peki, senin kaç tane restoranın var?”

Sebastian dertli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Doğrudan sahip olduğum hiçbir restoranım yok. Bazı yatırımcılarım var. Aslında Roger ve Alex, her ikisi de gelecek ay içinde Paris’te açılacak olan iki yeni restoranıma ve pastaneyi kapatıp ça-

lısan ustaları içeri soktuğumda onlardan bir ay kadar sonra açılacak olan bistro'ya yatırım yaptılar. Ve sonra İngiltere'de İngiliz yatırımcılarla çalıştırdığım dört restoranım var. Oxford, Stratford, Towcester ve Olney'de. Hepsi de çok iyi çalışıyor, ben de bu yüzden işi genişletmeye karar verdim.”

“Yeterince derdin yokmuş gibi.”

Sebastian geri çekildi. “Orası öyle.”

“Peki, seni buna iten şey ne?” Nina ona bunu sorma cesaretini kendinde bulduğuna hayret etti. Ama merak ediyordu. Çünkü elde ettiği şeylerden asla tatmin olmuyordu. Nick bile onun Paris'e taşınmasına şaşırılmıştı.

Sebastian tekrar menüye baktı ve ağzı gerildi. “Sanırım bir iş kurmak. Şef olmak yeterli değil. Daha fazlası için çaba göstermek gerek.”

“Ama senin istediğin bir şef olmak değil miydi?”

“Elbette öyle, ama... Babam şehirde bir bankacıydı. Şef olmak lüks bir şeydi, ama gerçekten yeterli değil. Kendi restoranına sahip olmalısın. İşin ticari yanı da aynı derecede önemli.”

Garsonun bir tatlı menüsü getirerek kahve isteyip istemediklerini sormasıyla konuşmaları bölündü.

Yemeğin sonunda son içtikleri kahvelerin fincanları götürülürken Nina'yı ağrıyan kol kaslarını ovalarken gören Sebastian, “Bunun için sana teşekkür ederim, Nina,” dedi alçak bir sesle. “Bu tekerlekli sandalyeyi getirdiğin için gerçekten minnettarım, çok düşünceli bir davranıştı ve dışarı çıkmak çok güzel oldu. Aslında benim için bütün bir günden vazgeçmeni beklemiyordum.”

“Sorun değil ve... bunu tekrar etme, hem Paris'i başkasıyla birlikte gezmek çok daha eğlenceli.”

“Ah, ben bu yalnız kalmayı isteme kampanyasından bıktım.”

“Hayır, hiç de değil. Benim derdim yalnız kalmak değil. Ben bağımsız olmayı ve benim için endişelenen ya da her beş dakikada

bir bana kendi fikirlerini dayatmak isteyen birilerinden uzak olmayı istiyorum. Ama bu kadarını istemek bile fazla.” Nina telefonunu aldı ve ona WhatsApp’tan gelen mesajları gösterdi.

“Vay canına,” dedi Sebastian, gülmemeye çalışarak. “Ben senin aileni kıskanırdım. Herkes birbirine sahip çıkıyor diye, ama bu... görüyorum ki bazen biraz aşırı olabiliyor. Kahretsin, bunların hepsi bugün mü geldi?” Sebastian ekranı kaydırarak mesajlara baktı. “Bu delilik.”

Ailenin her üyesinden mesajlar vardı.

“Evet. Ve eğer her saatte bir cevap yazmazsam e-posta göndermeye başlıyorlar.”

“Sanırım bu seni umursadıklarını gösteriyor.”

“Evet, öyle ama...” Nina bir iç geçirdi. “Sanki bundan hiç kaçamayacakmışım gibi geliyor.”

“Cevap vermeyebilirsin.”

“Bunu denedim.”

“Biliyorum.”

Nina ona çok sert bir bakış attı ve Sebastian bu itirafını açıklamak zorunda kaldı. “Geçen salı. Onlardan endişeli e-postalar almaya başladım.”

“Hay içine sı... tüküreyim.”

“Nina Hadley, sen eskiden hiç küfür etmezdin?”

“Evet, ederdim. Açıkçası sen de ağabeylerim kadar kötüsün. Onlar benim bakılması gereken güzel bir oyuncak bebek olduğumu düşünüyorlar.”

“Onlarla konuşabilirim.”

“Evet, bunu yapabilirsin ve o zaman bana bakacak başka biri daha olur.”

“Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. O halde bunu sen yap.”

Nina bir iç geçirdi. “Yapamam, kimsenin duygularını incitmek istemiyorum.”

“Evet ama, ikisi birden olmaz. Eğer bu kadar rahatsız oluyorsun bir noktada bir şey yapmak zorundasın.”

“Teşekkürler Einstein. Buraya gelmenin neyle ilgili olduğunu sanıyorsun?”

Sebastian neşeyle sırtıttı. “Benim imdadıma yetişmek için geldiğini sanmıştım. Çekiciliğime karşı koyamadın.”

Nina gerildi ve parmaklarını baldırlarının altında kenetledi. Şimdi tam sırasıydı. Havayı temizleme ve nihayet on yıl önce olanları konuşup bunu geride bırakma fırsatı artık gelmişti. “Sebastian, ben on sekiz yaşındayken sana delice âşık olduğumu sanıyordum, çünkü sen bana karşı ağabeylerimden daha kibardın. Ama şimdi bunun sadece bir takıntı olduğunu anlıyorum. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen kesinlikle benim tipim değilsin. Ve seni öptüğüm için özür dilerim, bu saçma ve düşüncesizce yapılmış bir şeydi ve hiçbir anlamı yoktu. Ergenlik hormonları insanı biraz çığırından çıkarıyor, ben şimdi bundan utanıyorum ve seni de utandırıyorum. Yani, üzgünüm ama ben seni... bilirsin işte... sen gittikten sonra ben başka bir çocuğa âşık oldum. Bu yaştaki kızlar böyledir.” Kendini zorlayarak alçakgönüllü bir kahkaha attı. “Tanrım, sana çok aptalca gelmiş olmalı. Bu aptal küçük kız seni öpmeye çalışıyor. Sonradan bunu hatırlayıp çok gülmüş olmalısın. Her neyse, köprüünün altından çok sular geçti. Tekne gezimizden sonra bu oldukça belirginleşti, öyle değil mi?” Nina giderek daha da kızardığını hissediyor ve zorla gülümsemeye çalışmaktan yanakları ağrıyordu. Sözler bir anda ağzından dökülmeye başlamış ve kendini durduramamıştı. Sebastian’ın yüzündeki sempati dolu ifadeyi görmek, istediği en son şeydi ve panik içinde, “Artık seni sahiden hiç düşünmüyorum,” deyiverdi, pat diye. “Hatta seni çok yakışıklı falan da bulmuyorum...” Sesi hafifledi. Sebastian’ın yüzü değişti.

“Bunu bilmek güzel,” dedi ilgisiz bir ifadeyle. “Bu bana her gün söylenen bir şey değil.”

“Ah, özür dilerim, bu yanlış oldu ama ne demek istediğimi biliyorsun, sen benim tipim değilsin. Eminim seni yakışıklı... ee... çekici... bulabilecek kadınlar vardır, ama ben onlardan değilim. Yani öyle değilsin demek istemiyorum ama...” Neden bir türlü susamıyordu? “Sadece yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için söylüyorum, bilirsin, böylece aramızda bir daha tuhaflıklar yaşanmaz.”

“Vay. Bu oldukça etkileyici bir konuşma oldu.” Sebastian, Nina’nın umduğu şekilde eğlenmiş gibi görünmüyordu. “Ve billesin diye söylüyorum, ben sonradan o konuda hiç gülmedim.”

Sebastian telefonunu aldı ve e-postalarını kontrol etmeye başladı.

Hepsi bu muydu? Nina hayatındaki en utandığı anı apaçık bir şekilde ona anlatıyor ve o, e-postalarını mı okuyordu?

“Kahretsin. Bana bir dakika izin verir misin? Birkaç görüşme yapmam gerekiyor. Yer döşeme ustaları yanlış fayans teslim etmişler gibi görünüyor.”

Nina, Sebastian’ın kendini derz dolgusu ve metrekare hesapları hakkında yaptığı konuşmaya vermiş olmasına minnet duyarak gözlerini bembeyaz masa örtüsüne dikti. Göğsünde sanki bir dondurma kepçesi tarafından oyulmuş gibi zonklayan bir acı vardı. Karşılıksız aşk feci bir şeydi. Zihninde silinmez bir şekilde yer etmiş olan o anın, Sebastian için hiçbir anlamı olmadığını öğrenmişti ve şimdi kendini daha da kötü hissediyordu. Yanlış yönlendirmiş olduğu aşkının Sebastian’a hiçbir şey ifade etmediğini anlamanın bir zamanı varsa, işte o bu andı. İlgisizliği yüzünden okunuyor ve olanları anlamış olduğunu bile belirtmeden ortada bir şey yokmuş gibi hemen işine dönmesi bunu açıkça ortaya koyuyordu. Buraya gelirken Nina’nın aklından ne geçiyordu ki? Bu aptal herife her zamanki kadar âşıkı. Tüm o palavra cesaret gösterisi buraya kadardı. Nina kendini hiç bu kadar kederli hissetmemişti.

Bölüm 24

“Ah, Tanrım, bunlar berbat görünüyor.” Maddie berbat bir morumsu renk almış olan ufalanmış yapışkan topakları kurcaladı. “Sahiden, sahiden çok berbat.” Nina onun gülmek için dudağını ısırıldığını fark etti.

“Sağ ol,” dedi sesi titreyerek ve Maddie’nin de yüzüne bu-laşmış kalın bir çizgi halindeki mavi boya ile burnundaki parlak sarı benekle birlikte pek hoş görünmediğini ona söylemeyi içinden geçirerek bir an bocaladı. Ama deniz kızına boyalarla rötuşlar yapmak için çalışan kıza bunu söylemek biraz kabalık olurdu.

Fakat neredeyse bir düzine yumurta ve bir ton şeker harcadıktan sonra karşılığında aldığı şey, beş soğutma rafını dolduran şekerli, şekilsiz topaklar olduğu zaman, bunda komik bir taraf bulmak zor oluyordu. Bunlar, Sebastian’ın mükemmel bir ustalıklı yaptığı da-ire şeklindeki makaronlarla hiç benzerlik göstermiyordu. Maddie gözlerinde neşeli bir parıltıyla onu dürterken Nina dudaklarını büzdü ve sonra kabul etti, “Peki, tamam, korkunç görünüyorlar.” Gülümsedi. “Nasıl oluyor da birazcık bile pembe görünüyorlar,

ben onların içine küçük bir gemi filosunu batırmaya yetecek kadar çok gıda boyası koydum.”

“Renkleri kustumuk gibi görünüyor,” dedi Maddie ve gözlerini kırıştırarak yağlı kâğıda sımsıkı yapışmış bir makaron parçasını soymaya çalıştı. O kadar yapışkandı ki makaronu ağzına atmadan önce parmaklarına yapışan kâğıt parçalarını almak için neredeyse bir dakika harcadı. “Mmm, tadı çok güzel.”

“Eğer kâğıttan ayırabilirsen.”

“Evet, o da var. Bunların kesinlikle süper yapışkan bir özellikleri var.” Ağzındakini cesaretle çiğnedi ve parmaklarıyla arka dişlerine yapışanları temizledi.

“Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Belki de tarifteki miktarı üçe katlamak iyi bir fikir değildi. Ama küçük partiler halinde yapmaya kalksaydık sonsuza dek burada kalırdık.” Nina iç geçirdi. “Sebastian bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Pamuk helva dersinde olduğu gibi.”

“O tam bir kâbus gibiydi, dün saçımda hâlâ karamel telleri buldum. Ben bu pişirme saçmalığının özünü kavrayabileceğimden hiç emin değilim,” dedi Maddie ve kocaman sırtarak ekledi, “ama çok eğleniyorum.”

“Keşke ben de eğlenebilsem,” dedi Nina kederli bir sesle. “Ben şimdi ne yapacağım? Marcel bugün için bana güveniyor.”

“En iyisi ekler yapmaya devam et,” dedi Maddie, her zamanki pratik tavrıyla. “Onları harika yapıyorsun.”

“Ama sonsuza dek sadece ekler yapmaya devam edemem.”

“Marcel hiç umursamaz, gerçekten. O satacağı taze ürünler olduğu zaman çok mutlu oluyor. Dışarıdan hazır olarak getirilen eklerler yüzünden acayip utanıyor, sanırım. Onları teslim etmeye gelen sürücünün gözlerine bile bakamıyor.”

“Ee, bunu aşması gerekiyor, zaten bunu daha fazla dert etmesine gerek kalmayacak,” dedi Nina ve bunu söylediğine hemen pişman oldu. Zavallı adam işini kaybetmek üzereydi. “Ve ekler yapmak repertuarımı hiç genişletmiyor.”

“Evet, ama müşteriler onlara bayılıyor. Özellikle çikolata ve fındık karışımı olanlara.”

“Onlar oldukça iyidiler, değil mi?”

“İyi mi? Onlar saf mutluluk kaynağı,” dedi Maddie, dudaklarını şapırdatarak.

“Bak aklıma ne geldi, kahveli ve ceviz aromalı eklerler yapmaya ne dersin? Evde yaptığımız kahveli ve cevizli pastalar gibi.”

“Dahice! Muhteşem bir fikir. Gördün mü bak, sonsuza dek ekler yapabilirsin.”

Nina gözlerini devirdi.

“Ama ciddiym, Fransızların en sevdiği geleneksel ekler lezzetine farklı bir İngiliz yorumu. Anglo-Fransız füzyonu. Bunu pazarlayabilirsin.”

“Anglo-Fransız füzyonu mu?” Nina güldü. “Bana kalırsa bu fikir Fransızları dehşete düşürür ve ben hiçbir şey pazarlamak zorunda değilim. Sadece elimde bir fırsat ve ticari bir mutfak varken burada yeteneklerimi geliştiriyorum ve Marcel arsızca bu durumdan yararlanıyor. Bugünkü teslimatı iptal ettiğine inanamıyorum.”

Nina birden pastanedeki dolapların neredeyse boş olduğunu hatırlayarak dehşet içinde Maddie’ye döndü. “Benim çok acele bir şeyler yapmam gerekiyor.”

Nina, daha önceden yapılmış olan boş ekler somunlarını doldurmak için malzemeleri karıştırmaya başladı. Bunu artık bir sanat haline getirmişti, büyük bir topak ekler hamuru yapıyor ve içini doldurmadan birkaç gün bekletilebilecek kadar ekler somunu pişiriyordu. Ama bunu ciddi bir tedarik olsun diye değil, sadece Marcel’i memnun etmek için plansız olarak yapıyordu. Şimdi ise Marcel dışarıdaki siparişi iptal etmiş olduğu için, Nina köşeye sıkışmıştı. Bu boşluğu nasıl dolduracaktı? Evde olsa, hemen bir parti yağlı çörek, biraz kurabiye ve reçelli Victoria pandispanyası hazırlardı, ki bunları gözleri kapalıyken bile yapabiliirdi. Eğer bunları yapmayı Marcel’e kabul ettirmeye çalışsa, geleneklere bağlı olan

adam küplere binerdi. Nina bir an durdu ve Maddie'ye döndü. "Anglo-Fransız füzyonu. Sanırım bir fikrim var. Tam anlamıyla bir pasta değil ama..." Düşündükçe bu fikir daha da hoşuna gitmeye başladı, eğer üstesinden gelebilirse iyi bir şey olacaktı.

"Ladurée'ye gittiğimde orada harika bir cheesecake vardı, ama modern bir yorum katılmıştı. Gerçekten zekiceydi. Belki ben de evde yaptığım eski usul bir pasta tarifine farklı bir yorum getirebilirim."

Maddie çok ilgilendi ve sıçrayıp tezgâhlardan birine oturdu, boncuklaşmış gözleriyle ona bakarak başını sabırsız bir çalı bülbülü gibi yukarı dikti. "Hadi dökül."

Nina gerildi. Bu fikir henüz paylaşmak için daha çok yeniydi. Sonuç tam bir felaket olabilirdi, ama Maddie gözleri parlayarak büyük bir hevesle ona bakıyordu ve ona karşı koyabilmesi çok zordu.

"Milyoner dilimi üzerinde bir değişiklik düşünüyordum. Burada cheesecake'in alt katmanı olan bisküvi kırıntılarını esas alarak ama gerçekten güzel ve tereyağlı olanlarını kullanarak, bu fikri aynen kopyalayacağım. Önce bir parti çok ince kurabiye pişiririm diye düşündüm, kullanacağım harika bir reçetem var, daha sonra onları parçalayıp daha fazla tereyağı katarak alt katmanı hazırlarım. Üstüne ince bir tabaka tuzlu karamel ve onun üstüne de kalın bir tabaka çikolata mousse koyarım, en üstünü çok ince bir tabaka çıtır çikolata ile kaplayıp üzerine altın varak parçacıkları serpiştiririm."

"Ahhh, nefis, nefis. Milyoner dilimine bayılıyorum ve bu kulağa çok harika geliyor."

"Evet, ama başarabilir miyim ve bunların hepsi bir arada tutar mı, orası ayrı bir mesele."

"Hadi, şimdi buradaki nahoş şeyleri çöpe atıp işe başlayalım," dedi Maddie, tezgâhtan atlayarak.

"Ne, şimdi mi?" Nina darmadağınık haldeki mutfığa baktı.

“Ben bulaşıkları yıkamaya başlayacağım ve sen de eklerleri hazırlarsın, böylece Marcel’in satış yapmak için elinde bir şeyler olur, sonra da multi milyoner dilimi yaparız. Denemek için sabırsızlanıyorum.” Maddie hemen sönmüş olan makaron tepsilerini alıp yağlı kâğıtlarıyla beraber çöp kutusuna atmaya başladı.

“Yardım etmek zorunda değilsin,” dedi Nina. “Senin ders çalışman ya da başka bir şey yapman gerekmiyor mu?”

“Başka bir şey yapıyorum işte,” dedi Maddie, haylaz bir sırtıyla. “Yazmam gereken bir kompozisyonum var ama ben son dakikaya kadar bekleyenlerdenim. Bitirmek için bir haftam var. Bu işi yapmayı fazlasıyla tercih ederim. Hem böylece besleniyorum ve bu da her zaman benim için bir bonus.”

“Ne yaptığını biliyor gibisin,” dedi Maddie, evyenin önünde karamel tavasının dibini gizlice yalayarak. “Bu çok nefis.”

“Ama sen kendini hasta edeceksin,” dedi Nina gülerек. “Tanrım, annem gibi konuşuyorum.”

“Umurumda değil,” dedi Maddie ve sırtarak parmağıyla tavayı tekrar sıyırdı. “Ben de ona dırdır ettiğim zaman küçük erkek kardeşimin konuştuğu gibi konuşuyorum. Ve bunu hiç özlemiyorum. Her zaman sorumluluk taşıyan biri olmak. Onları deli gibi özlesem de. Sana yardım etmeme izin verdiğin için teşekkürler.”

Nina dayanamayıp güldü. “Başka bir seçeneğim var mıydı?”

“Pek yoktu, hayır,” dedi Maddie halinden memnun bir ifadeyle. “Ama sen sahiden farklı görünüyorsun.”

“Nasıl yani?” diye sordu Nina, burnunu kırıştırarak kurabiye kırıntılarından oluşan alt katmanın üzerine karamel tabakasını dikkatle yaymaya çalışırken. Onları mutfağın arkasındaki çekmece-lerden birinde bulduğu küçük yuvarlak metal kalıplarla yapmaya karar vermişti, böylece daha zarif ve daha pasta görünümlü olacaklardı.

“Daha kararlı ve kendinden emin görünüyorsun.”

“Sanırım bu, ne yaptığımı bildiğim için öyle. Her bir şeyin kıvamının nasıl olması gerektiğini bildiğimden. Evde her zaman bu tür şeyler yaparım. Bu neredeyse benim için bir alışkanlık. Ve Sebastian da burada değil.”

“Aa,” dedi Maddie.

“Beni sinir ediyor, çünkü işin ustası.”

“Beni sinir ediyor, çünkü acayip yakışıklı. Ona baktıkça hormonlarım serseme dönüyor.”

“Öyleyse onları dizginlemen gerekiyor,” dedi Nina ve dün öğle yemeğinde onunla yaptığı konuşmayı hatırlayınca birden gülmesi geldi. Sebastian telefon konuşmasını bitirdikten sonra hemen otelle geri dönmek için bir taksi çağırmış, tekerlekli sandalye bagaja tıklmış, birlikte gülüştükleri gün unutulmuş ve yol boyunca da vaktinin çoğunu telefonda geçirmişti.

Nina kıkırdamaya başladı. “Şeyi ha-hatırladım...” Eliyle ağzını kapatarak kahkahasına engel olmaya çalıştı. “Ben... ben ona de-dedim ki...” Nefesini tutmaya çalıştı ama yine güldü.

Maddie, ona merakla bakarak tavayı sıyırmak için kullandığı parmağını son bir defa yaladı.

“Ona de-dedim ki...”

Faydası yoktu, Nina karnını tuttu.

“Ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?” diye sordu Maddie, gözlerini devirerek, ama Nina kıkırdayarak gülmeye ve karnını tutmaya devam etti.

“Affedersin,” dedi Nina, nefes nefese, “aslında pek ko-komik sayılmaz.”

“Bir de komik olsaydı ne hale gelirdin diye düşünmeye korkuyorum,” dedi Maddie gülerek ve evyeye doğru gidip suyu açtı.

Nina derin bir nefes aldı ve kirli mutfak aletlerini toplamaya başladı. “Sebastian’a çok yakışıklı biri olmadığını söyledim.”

Maddie gülmemek için ciddi durmaya çalışarak ağzını büzüştürdü. “Ciddi misin?”

Nina, ikolatalı bir çırpma teliyle eker kaplı bir avuç tahta kaşığı tutarak başını salladı, ciddiyetini bozmamaya çalışmaktan neredeyse yüzü ağrıyordu.

Ve ikisi birden kakhahaya boğuldular.

“Nasıl yani? Bu böyle konuşurken birden pat diye mi oldu? Yani, affedersin ama, insan birine yakışıklı olmadığını nasıl söyler?” Maddie ellerini sıcak sabunlu suya sokarken, tiz bir sesle numara yaparak bağırdı. “Hey Sebastian, sen hiç de yakışıklı biri olmadığını biliyor musun?”

Nina çırpma teliyle kaşıkları suyun içine bıraktı ve durdu “Ah... hayır, elbette öyle olmadı, ama... ah Tanrım, şimdi bunu söylediğime inanamıyorum.”

“Böyle bir şey sohbət sırasında nasıl yer alır?” diye sordu Maddie, bulaşık yığınınına girişerek.

“Daha da kötüsü var,” dedi Nina, gerisini hatırlayarak. “Ayrıca, ondan hoşlanmadığımı da söyledim.”

“Ah, Tanrım, bu aslında senden çok çok hoşlanıyorum demenin dolaylı şeklidir. İnkâr etmek, bazen itiraf etmekle eşdeğer sayılır.” Maddie bir avuç dolusu köpüklü çatalı gürültüyle damlalığın üzerine bıraktı.

Nina inleyerek bir elbezi kaptı. “Hayır, olamaz. Ben sadece belirsizliği gidermeye ve ergenlik dönemimden sonra hayatıma devam ettiğimi açıklamaya çalışıyordum.”

“Yani, ona çok yakışıklı biri olmadığını ve onu arzulamadığını söyledin,” dedi Maddie, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle ona doğru dönerek. “İyi iş yapmışsın. Peki o buna karşılık ne dedi?”

Bir karıştırmı kabını kurulayan Nina yüzünde mahcup bir ifadeyle bir an durdu.

“Bunu bilmenin iyi olduğunu ve öyle her gün duyduğu türden bir şey olmadığını söyledi.”

Maddie kıkırdamaya başladı.

“Hiç komik değil,” dedi Nina.

“Evet, komik. Ke-sin-lik-le acayip komik.” İki de kendini tutamadı ve birlikte kahkahalarla güldüler.

“Vay canına, sanki öldüm de cennete gittim,” dedi bir ses, belirgin bir Amerikan aksanıyla. Herkes-bana-baksın tarzında bir sesle konuşan genç kadın son beş dakikadır Instagram’a yüklediği mesajlar üzerine yüksek sesle yorumlar yapıyor ve arada bir durup pastaların fotoğraflarını çekiyordu.

“Bu enfes bir şey,” dedi kadın, çatalındaki karamel ve çikolatalı mousse ile bir selfie çekerek.

Maddie, ağrıyan ayaklarına rağmen gülümsemekte olan Nina’yı dürttü. Yaptığınız yiyeceği zevk alarak yiyen birini görmenin verdiği tatmin duygusunu hiçbir şey alt edemezdi. Nina, kahve fincanının dibinde kalanını içerken Marcel’in bakışını yakaladı. Aman Tanrım, yoksa gülümsüyor muydu?

“Onlar olay oldu,” diye fısıldadı Maddie.

“İtiraf etmeliyim ki...” dedi Nina, yüzüne yayılmak üzere olan bir tebessümü bastırmaya çalışarak, “onlardan ben de oldukça memnun kaldım.” Maddie’nin, adının multi-milyoner dilimi olmasında ısrar ettiği bu tatlı, çok tutulmuştu. “Ama yine de buna daha iyi bir isim bulmamız gerekiyor. Milyoner kelimesinin Fransızcada da aynı olması çok yazık.”

“Milyoner pastası desek nasıl olur?” diye sordu Maddie, arkasına yaslanıp omuzlarını oynatarak.

“Çikolatalı karamelli suprême,” dedi Marcel, birden Nina’nın arkasında belirerek; ses tonu, ikisinin de işe yaramaz aptallar olduğunu ve verilecek ismin apaçık ortada olduğunu ima eder gibiydi. Her zamanki becerikli hareketleriyle ikisinin arasında hızla dolaşarak boş kahve fincanlarını topladı. “Hem neredeyse hepsini sattık, bu yüzden biraz daha yapman gerekiyor.”

Nina ona dik dik baktı. “Eğer yarınki teslimatı yine iptal etmeyeceğine söz verersen yaparım.”

“Bu sözü veremem,” dedi ve sanki kasvetli yüzünü aydınlatacakmış gibi dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi dolaştı. Bir ses dikkatlerini çekti ve Marcel hafifçe cık cık ederek doğruldu. “Bu kadın ne yapıyor şimdi?”

“Sanırım Meg Ryan* gibi bir sahne yaşıyor,” dedi Maddie, gözlerinde haylaz bir parıltıyla.

Marcel cevap vermeye tenezzül etmedi ve onun yerine başka bir çiftin kalkıp gittiğini görerek, tabakları ve fincanları toplamak için hızla o tarafa gitti.

“Doğrusunu istersen, bu adam süper verimli biri,” dedi Nina. “Burada harcanıyor olması çok yazık.”

“Ve köle gibi çalıştıran bir patronu var. İşe koyulalım mı? Bence yarın için başka bir parti daha yapsan iyi olur.”

“Yarın dükkânın dışının boyanacağı büyük gün olduğundan, yapsam iyi olur. Pişirme için ne kadar zamanım olacağını bilemiyorum.”

* Amerikalı aktrisin *When Harry Met Sally* filmindeki ünlü sahte orgazm sahnesine gönderme –çn.

Bölüm 25

Ertesi sabah pastaneye geldiğinde Nina'yı zımpara aletlerinin kulak tırmalayan uğultusu ve bir kilometreyi bulan bir kuyruk karşıladı.

Kaldırımında kurulmuş olan ve üzerinde boya kutuları, astar boya, dolgu macunu, fırçalar ve adını bilmediği diğer teçhizatın bulunduğu iki iskelenin yanında duran Bill'e, "Günaydın," diye seslendi. Bir boya kutusunun kapağını açmakta olan Bill'in onu duymadığı belliydi. Başına sıkıca geçirdiği beyzbol şapkası ve kahverengi iş tulumuyla kendini tamamen işine vermiş gibiydi ve tombul ellerinin birinde, arkasında Ekler Operasyonu yazan oldukça resmi görünümlü bir tahta bloknot tutuyordu.

Onu fark edince, "Günaydın Nina!" diye bağırdı gürültünün üzerinden. "Boya yapmaya hazırlanıyoruz," dedi, başıyla pastane-nin içine doğru giden birbirine dolanmış kabloları ve eklenmiş uzatma kablolarını göstererek. Nina bir an irkildi. Bu iş, umdu-ğundan çok daha büyük bir operasyondur.

Ve daha da endişe verici olan, kafenin dışında bekleyenler kimdi?

“Görebiliyorum,” diye cevap verdi Nina ve hafifçe el sallayıp, havaya dolan tozdan gözlerini kırptırdı. Patisserie C’nin tam faaliyetle yeniden dirilişini görünce, biraz boyunu aşan bir işe kalkıştığını fark ederek kendini hasta gibi hissetti. Birden bu iş, dükkâna çekidüzen vermek için biraz boya yapmanın çok daha ötesine geçmiş gibi görünüyordu. Bu büyük bir işti ve bunun kararını vermek onun üstüne vazife değildi. Her ne kadar Sebastian birkaç ay içinde burayı yenilemeyi planlıyor olsa da yaptıkları bu işi onun memnuniyetle karşılayacağını düşünmek, tamamen yalan söylemek olurdu. Dehşet verici farkındalık birden kafasına dank edince, dudağını kemirdi. Bu, Sebastian’ın onu tam anlamıyla acele ve *biri beni sonradan kurtarır ve işleri düzene sokar* düşüncesiyle alınmış bir karar olarak suçlayacağı türde bir davranıştı. Kasten ona danışmadığı için daha baştan kaba ve kibirli hareket ederek fazla ileri gitmişti, ama planlanan yenileme çalışmaları nedeniyle sonunda bunun kabul edileceği varsayımıyla kendini haklı gösterecek bahaneler bulmaya çalışması daha da kötüydü. Aman Tanrım, ne yapmıştı? Ve bunu durdurmak için artık çok geçti, dükkânın ön yüzündeki boyanın yarısı zımparalanmış ve alttaki soluk dişbudak rengi ortaya çıkmıştı bile.

“Seni diğer çocuklarla tanıştırayım,” dedi Bill, burnunu ve ağzını koruyan toz maskesini sıyrıp neşeyle gülümseyerek. “Şimdiden iyi bir ilerleme kaydettik.”

“Evet,” dedi Nina, biraz sersemlemiş halde. “Saat kaçta başladınız? Onda demiştik, sanıyorum.”

“Ee, biz bir an önce başlamak için sabırsızlanıyorduk... ve bu beyler öğleden sonra bir barda futbol maçı seyretmek istediler. Bu yüzden daha erken davranıp sekizde başlamayı düşündük. Şimdi bu arkadaş, Tone.” Kapının etrafındaki eski boyayı kazıyan uzun ve sıksa bir adam döndü ve başıyla selam verdi. Bill, gürültünün üzerinden bağırdı. “Jizzer!” Ve ön cephenin sağ tarafındaki panelleri zımparalayan adam omzunun üzerinden bakıp omuz silker gibi

yaparak zımpara aletini kapattı. Sonra Bill, diğer taraftaki zımparalanmış olan panelleri bezle temizlemeye dalmış olan ve kalın boynunu kaplayan bir dövmeyle oldukça korkutucu görünen kel kafalı bir adamı işaret etti. “Bu Mucker.” Mucker sırttı ve elindeki bezi bırakarak hiç beklenmedik havalı bir sesle, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

“Namı diğer Çocuklarla-ben,” diyerek tanıştırmayı bitirdi Bill.

Ellerindeki aletleri bırakarak yanına yaklaşıp etrafını çeviren bu sıra dışı arkadaş grubuna sıcak bir hoş geldiniz gülümsemesiyle bakarak, “Herkes merhaba,” dedi Nina. Oradaki kuyruğun ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama Bill’in arkadaşlarına kaba davranmak istemiyordu, özellikle de ona böyle büyük bir iyilik yaptıkları için. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Bu bizim için zevk,” dedi Mucker. “Bill bize senin ne kadar üretken biri olduğunu söyledi. Ve biraz da yardıma ihtiyacın olduğunu.”

“Ayrıca müthiş eklerler yaptığını da söyledi,” dedi Tone, muzip bir gülümsemenin eşlik ettiği hafif hırıltılı bir sesle.

“Tatlıya çok düşkündür,” dedi Jizzer, tişörtünün eteğini kaldırıp alnını silerek. “Bu adamın bir pasta için yapmayacağı şey yoktur.”

“Ve bira için, birayı unutma,” dedi Tone.

“Hiç biram yok,” dedi Nina, birden acaba gidip birkaç bira alsam mı diye düşünerek. Ama bira ile elektrikli aletlerin bir arada olamayacağından kesinlikle emindi.

“Endişelenme aşkım,” diye araya girdi Mucker. “Bu iş bizi haylazlıktan uzak tutuyor. Öğle yemeğinde barda olduğumuz sürece, mutlu olacağız. İlk altı tur birayı Bill ısmarlayacak.”

“Altı mı?” Bill itiraz etti. “Beşte anlaşılmış olduğumuza eminim.” Dört kişi, erkek kardeşler gibi birbirlerini dürterek ve itip kakarak dalaştılar.

Nina onlara başıyla hızlıca bir selam vererek kendini kafenin içine attı.

“Bonjour Marcel,” dedi, onu görüp gülümseyerek. Boya işine hiçbir şekilde katılma niyeti olmadığını açıkça belirtmiş olmakla birlikte, o bile bugüne özel giyinmişti. Devamlı giydiği siyah pantolonu ile yeleğinin üzerine her zaman belden bağladığı beyaz önlük yerine, bu defa önünü tamamen kapatan plastik bir önlük giymişti. “Neler oluyor?” diye fısıldadı Nina, tamamen dolu olan pastaneye bakarak.

“Günaydın Nina. Bill’in yurttaşları için kahve mi istiyorsun?”

“Evet, lütfen, dışarı götüreceğim. Ayrıca ekler istiyorlar.”

“Sıraya girmeleri gerekecek,” dedi Marcel. “Şu an çok meşgulüm.”

“Ama? Nasıl?” dedi Nina, kollarını iki yana açarak.

“Ben geldiğimde bunlar kapının önünde bekliyor ve çikolatalı karamelli suprême almak istiyorlardı. Neredeyse hepsini sattım. Biraz daha yapman gerekecek.”

Diğerleri hâlâ gelmemiş olduğundan ve Marcel beklenmedik müşteri akınına rağmen işi çok iyi bir şekilde idare ettiğinden, Nina malzemeleri kontrol etmek ve diğerlerini bir kenara bırakıp pişirme işine devam edip etmemeye karar vermek için hemen mutfığa daldı.

Nina yirmi dakika sonra kahveleri dışarı getirip onlara dağıtırken, “Tamam,” dedi Bill, birbirinden çok farklı kişilerden oluşan kalabalığa bakarak. Jane, Peter ve Maddie, Nina mutfaktayken gelmişlerdi ve onları çılgınca heyecanlandıran bir şey vardı.

“Bak,” dedi Maddie, telefonunu çıkararak. Ekranda “Paris’in en iyi pastası” başlığı altında, çikolatalı karamelli suprême’in resmi vardı. “Bunu Instagram’da gördüm.”

“Harika.”

“Evet ve bak kaç beğeni almış.”

“Aman Tanrım. Dört bin. Çılgınca bir şey.”

“Çılgınca ama çok iyi bir tanıtım. Bu sabah dışarıda oluşan kuyruk işte bu yüzden.”

“Hii, o zaman daha fazlasını yapmak için hemen işe koyulsam iyi olacak. Daha şimdi kontrol ettim ve yeterli malzemem yok,” dedi Nina. “Biraz ortadan yok olsam, sakıncası var mı? Alışverişe çıkmam gerek ve sonra günün çoğunu mutfakta geçireceğim.” Nina, olur mu diye Bill’e başını salladı.

“Hiç sakıncası yok. Ben ve dostlarım hazırlık çalışmalarının çoğunu bitirdik. Sağ tarafa geçmek üzereyiz. Boya yapmaya başlayabiliriz. İyi bir boya aldık, bu yüzden astar çekmeye gerek yok. İstedğin renk bu muydu Nina?”

Bill ona açık bir teneke boya gösterdi.

“Ah, bu renk oldukça uyumlu görünüyor,” dedi Nina, koyu gri renge bakarak. Cephenin neye benzeyeceğine dair kafasında canlanan görüntü ve etrafındaki herkesin hevesli yüzleri, endişelerini bastırmasına neden oldu. Yaptığı şeyi Sebastian’a anlatmak için iyi bir an bulmalıydı. “Bu yaşlı hanımefendi o kadar şık görünecek ki neye uğradığını şaşıracak.”

Bill’in arkasında duran ve saçlarını gökkuşağı renklerinde çizgileri olan bir eşarpı geriye toplamış olan Jane, “Belki Sebastian görürse onu açık tutmaya karar verebilir,” dedi usulca. Beline başka bir eşarp takarak sıkılmış olduğu muazzam genişlikte bir kot pantolon giymişti. Her iki paçasına onun gibi birer kişi sığabilirdi. Çişi geldiği için endişelenen bir palyaço gibi tek eliyle paçalarını düzeltip duruyor, Peter’ın ara sıra haylaz bir çocuk gibi onları tutup çektiğini fark etmiyordu.

Nina ona gülümsedi. Jane’in insanların sadece iyi yanlarını görmesi hoşuna gidiyordu. “Ne yazık ki böyle bir şey olmayacak. Sebastian sadece aklının sesini dinler. Böyle bir seçenek hiç olmadı.”

“Peki o zaman, hadi işe başlayalım, sonra ben arkadaşları bara götürürüm. Ve sen de endişelenme Nina, burada bizden çok var.”

Bu sabah başçavuş eğilimleri ön plana çıkan Bill, boya fırçalarını dağıtarak görev taksimi yaparken Nina onu hiç bu kadar

mutlu görmemişti. Peter'ın görevi, boyanın camlara bulaşmasını önlemek için tüm pencerelerin kenarlarını bantlamak ve ardından pencerelerin altındaki büyük panelleri boyamaktı. Jane'e ise, Bill ve ekibinin son boyaları sıyırıp bitirdikleri kapının kenarlarındaki çıtaların temizlenmesi gibi ufak tefek işler verildi. Maddie, bulduğu her boş anında üzerinde çalıştığı deniz kızını boyama işine devam ediyor ve üst taraftaki duvarları da açık maviye boyayarak, daha sonra üzerlerine süngerle uygulayacağı beyaz bulutlar için hazır hale getirmeyi umuyordu.

Onları kirli işlerle yalnız bıraktığı için kendini suçlu hisseden Nina, stoklayacak krema ve tereyağı almak için en yakın markete gitti.

Öğle vakti Marguerite bir piknik paketiyle geldiğinde, Nina hızlı bir şekilde hazırlamış olduğu bir parti pasta hamurundan, araya kendi yeni ekler varyantını da katarak düzinelerce ekler pişirmiş, ayrıca üç düzine çikolatalı karamelli suprême yapmayı da başarmıştı. Neyse ki Marguerite tam zamanında gelerek ona yardım elini uzatmıştı ve herkes öğle yemeği için bir araya geldiğinde, mutfak pırıl pırıldı.

"Hadi gelin. Herkes için bolca var. *Fromage, jambon, du pain.*" Marguerite, ağız sulandıran masanın üzerinden elini sallayarak, ellerini yıkamak ve enerji depolamak için mutfak evyesinin başına toplanmış olan grubu o tarafa çağırdı. Zımparalama işini bitiren Bill'in arkadaşları, bir sürü aşçı olduğu hakkında vır vır edip Bill'i işi denetlemeye devam etmesi için orada bırakarak bira ve patates kızartması bulacakları bir yer aramaya gitmişlerdi.

"Marguerite, marketteki tezgâhın tümünü satın almışsın, sen," dedi Nina.

Yaşlı kadın gülümseyerek, "Yanımda Doris olduğu için şanslıydım," dedi, artık pastanenin sürekli teçhizatı haline gelmiş olan

* Peynir, jambon, ekmek –çn.

tekerlekli alışveriş arabasını ima ederek. “Hem bunları hazırlamak büyük bir zevk. Bir parti vermeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Henri ve ben her zaman parti verirdik.”

“Ama, bugün harika bir iş çıkardın,” dedi Jane. “Bunlar ne kadar güzel görünüyor, öyle değil mi?”

“Bunlar Marcel’in eseri,” dedi Marguerite.

Nina gülümsedi. Anlaşılan Marcel kendini tutamamıştı. Bütün huysuzluğuna rağmen insanlarla ilgilenmeyi seviyordu. Sadece sıradan paslanmaz çelik masaların üzerine beyaz bir masa örtüsü yayarak, değişik et dilimlerini iki büyük düz tabak içine ustalıkla dizip nefis görünümlü peynirlerden bir peynir tahtası hazırlayarak, kalın kesilmiş baget ekmek dilimlerini küçük sepetler içinde servis yaparak, basit bir öğle yemeğini adeta bir ziyafete çevirmişti. Hatta çatal bıçak takımını renkli peçetelere saracak zaman bile bulmuş, ayrıca masanın üstünü küçük kâseler içinde pate ve minik seramik çanaklar içinde zeytin ve kornişonla donatmıştı. Tam ortaya da, masayı çok güzel tamamlayan ve ziyafet havasını artıran bir vazo çiçek koymuştu.

“Ben galiba seni seviyorum, Marguerite,” dedi Bill, üzerine pate sürülmüş kalın bir baget dilimine dişlerini geçirirken. “Bu enfes bir şey.”

“Teşekkür ederim, Marguerite,” dedi Nina, yaşlı kadının ne kadar para harcadığını ve diplomatik bir şekilde ona nasıl geri ödeme yapabileceğini merak ederek. Hepsi de zamanını onun için çok cömertçe kullanıyordu.

Herkes birbirinin etrafında dolaşıp tabaklarını doldurarak sohbet ederken, Nina, taburelerden birine yaslanarak Maddie ve Bill’in birbirlerine takılmalarını dinledi ve bu sırada Jane ile Peter da onlara katıldı.

Yiyecekleri hızlı bir şekilde tükerttiler ve Marcel kahve yapmak için ortadan kayboldu. Büyük bir kahve sürahisi ile geri döndüğünde, Nina buzdolabına geçti ve kahvenin yanında ikram etmek

üzere en son yaptığı bir parti ekler tepsisini çıkardı. Tepsiyi masanın ortasına koydu ve Marcel alelacele pasta tabağıyla pasta çatalı getirmeye gitti.

“Bunlar çok güzel görünüyor,” dedi Marguerite.

“Sanırım artık bu konuda ustalaştım,” dedi Nina. “Bunlar çikolata ve çilekli.”

“Çikolata ve çilek mi?” diye tekrarladı Maddie. “İnsanın ağzını sulandırıyor.”

Onun yanında duran Jane de coşkuyla başını salladı. “Onları nasıl yaptın?”

“Arasına çilek püresiyle karıştırdığım kremayı koydum ve sonra üstünü çikolatayla kapladım.”

“Bu kadar iyi bir ilerleme kaydettiğimize inanamıyorum,” dedi Jane.

“Evet,” dedi Maddie, yarı yenmiş eklerini havada sallayarak. “İşleri bugün bitirebiliriz.”

“Tabii, hava değişmezse,” dedi Peter, ihtiyatlı olmayı elden bırakmayarak.

“Bugün muhteşem bir gün, canım. Sanırım güvendeyiz.”

“Yarın fazladan bir kat daha boyamamız gerekebilir,” dedi Bill. İş i yarım bırakmanın anlamı yok. Ama bugün bitirebilirsek daha iyi olur, o zaman temizlik için boş yere telaş etmeyiz... temizlik...” Bill’in sesi birden boğuklaşır gibi oldu. “Mutfağı ikinci kez temizlemek.”

Nina kaşlarını çatı, pişirdiğı pasta miktarını göz önüne aldığında, mutfak temizliğini gayet iyi yapmış olduğunu sanıyordu. “Mutfak için endişelenme, daha sonra onun üstesinden geleceğim. Bizim şimdi odaklanmamız gereken şey pas...”

“Evet, öyle yapmalıyız, böylece mutfak gerçekten temizlenmiş olur,” dedi Maddie, yüzünde beliren olağan dışı şaşkın bir ifadeyle.

“Yani, sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedi Nina, kacırdığı bir şeyler mi var diye merak ederek. Birden Maddie’nin

yüzündeki donmuş ifadeyi ve Jane'in gözlerini belirgin bir şekilde açtığını fark edince kalbi duracak gibi oldu. Herkes ölümcül bir suskunluğa bürünürken arkasında bir hışırtı duydu.

Nina yutkunarak döndü.

"Sebastian, bu ne..."

"Sürpriz mi?"

"Evet, evet. Bir sürpriz."

"Bir tür parti falan mı veriyoruz?" diye sordu Sebastian, sesi kuru ve şüphe doluydu.

"Şey, bilirsin, biz düşündük ki..." Nina'nın beyni tamamen boşalırken sesi kesildi.

"Öğle yemeği," dedi Maddie çabucak, Sebastian'a kocaman bir gülümsemeyle bakarak. "Biz öğle yemeği yemeye karar verdik."

"Burada mı?" diye sordu Sebastian, bakışlarını Nina'dan ayırmadan.

"Bu benim doğum günüm," dedi Marguerite, hiç tereddüt etmeden ve Nina bunun çok dahice olduğunu düşündü. Kimse ona bir şey sormaya cesaret edemezdi.

"Biz Marguerite'in doğum günü için öğle yemeği yemeye karar verdik, öyle değil mi?" dedi Maddie, neşeli bir sesle.

"Mutfakta mı?"

"Ne derler, bilirsin. En iyi partiler hep mutfakta verilir," dedi Bill.

"Senin için bir sakıncası olacağını düşünmedim," dedi Nina, umutsuzca.

"Sakınca mı? Neden sakıncası olsun ki?" dedi Sebastian, aldatıcı bir sükûnetle. "Ama Paris'in her yerinde çok sayıda restoran ve bar varken sizin burada toplanmanızı biraz garip buldum."

"Bize katılırsan hepimiz seviniriz," dedi Marguerite, "Neden bir sandalye çekip yanımıza oturmuyorsun?"

Bill aceleyle ona bir tabure uzattı.

"Nina'nın yaptığı bu lezzetli eklerlerden birini denemelisin."

Nina irkildi.

Sebastian bir kaşını kaldırdı.

“Biraz pratik yaparım diye düşünmüştüm,” dedi Nina.

Tabakları ve çatalları getiren Marcel, Sebastian’ı görür görmez birden durdu. Tabakları oraya bırakıp döndü ve kaşla göz arasından ortadan kayboldu.

“Partinin tadını kaçırmayayım,” dedi Sebastian.

“Bir kahve ister misin?” diye sordu Nina, kalbinin gittikçe hızlandığını ve aklını başından alacakmış gibi çarpmaya başladığını hissederek. O burada ne arıyordu? Neden o kadar günün içinden bugünü seçmişti?

“İyi olur. Bana bu enfes görünümlü eklerlerden bir tane ikram etmeyecek misin?”

Elinin biraz titrediğinin farkında olan Nina, eklerlerden birini alıp ona uzattı.

“Peki, bugün seni buraya getiren şey ne?” diye sordu Nina.

“Kendi mekânıma gelmemem için bir neden mi var?”

“Hayır, hayır, ama yani... ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Doğrusunu istersen, bilmiyorum.”

Herkes yoğun bir şekilde sormaya gerek olmayan sorular sormaya başlamıştı. Her şey çok sıkıntı vericiydi ve Nina neredeyse Sebastian’a ‘onun kendi mekânını’ yenilediklerini itiraf etmek üzereyken, Sebastian keyifle inledi.

“Vay canına!”

Herkes ona bakmak için döndü. Sebastian yüzünde oldukça mutlu bir gülümsemeyle tuttuğu ekleri yukarı kaldırdı. “Bunlar enfes.”

Nina mutlu bir şaşkınlık içinde donup kaldı.

“Bunları kim yaptı? Marcel’in yeni bir tedarikçisi mi var?”

“Nina yaptı,” dedi Maddie ve Nina’nın yanına giderek neredeyse sınıfın önüne zorla itilen isteksiz bir çocuk gibi onu öne doğru itti. Sebastian hafifçe takdir eder gibi ona baktı ve bir ısırtık

daha alarak yavaşça çığnerken gözlerini kırıştırdı. “Bu... inanılmaz. Bunu gerçekten sen mi yaptın?”

Nina başıyla onayladı.

Sebastian birden ona göz kamaştıran ve beklenmedik bir gülümsemeyle baktı.

“Nina, bunlar sahiden çok etkileyici. Demek sen bu yüzden buradasın? Alıştırma yapmak için.”

“Evet,” dedi Nina hevesle. “Diğerlerini gelip onları denemeye davet ettim. Onların kararını duymak istedim.”

“Aslında biz de tam gitmek üzereydik,” dedi Maddie ve Jane’le birlikte yiyecekleri toplayıp Doris’e doldurmaya başladı.

Telaşlı bir faaliyet oldu ve on dakika içinde, yerdeki birkaç etmek kırıntısı dışında, sanki o piknik partisi hiç olmamış gibi her şey eski haline döndü.

“Sizi kapıya kadar geçireyim, olur mu?” dedi Nina, sırtı Sebastian’a dönük olarak ve şaşkın gözlerinde *Şimdi ne yapacağız?* sorusuyla.

Diğerleri geriden gelirken Nina mutfaktan dükkâna geçen Bill’i takip etti.

“Ne yapacağız?” diye sordu, fısıldayarak.

“Endişelenme kedicik. Sen onu mutfakta oyala, biz dışarıda işe devam ederiz.”

“Ya dışarı çıkarsa?” Omzunun üzerinden mutfaktan çıkan Maddie ile Marguerite’e baktı.

“Marcel gözcülük yapar,” dedi Marguerite. “Eğer buraya kadar gelirse, eminim Marcel onu durdurabilir.”

“Evet.” Nina dudaklarını ısırıldı. “Ama duvarları görecek. Panelleri çıkardığımızı görecek. Tanrım, onun birinden bir şey duyduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Maddie’nin gözleri açıldı. “Öyle olsa bir şey söylerdi, değil mi?”

“Önemli değil,” dedi Marguerite, kesin bir sesle. “Onlar görülmeyi hak ediyor.”

“Endişelenme kedicik. Tüm iş aletlerini sol tarafa taşıyacağız, böylece pencerenin bir tarafından görünmeyecek ve o farkına bile varmayacak,” dedi Bill.

Nina, bunun biraz hüsnü kuruntu olduğunu düşündü. Pencerelelerin kenarlarına çekilmiş olan koruyucu bantlar onları biraz da olsa ele verecekti.

“Ben burada Marcel ile kalabilir ve gerektiğinde onu meşgul edebilirim,” dedi Marguerite, Nina’nın eline dokunarak.

“Ama sonunda bunu öğreneceğinin farkındasın,” dedi Peter, her zamanki mantıklı tavrıyla.

Jane onu dürttü.

“Biliyorum ama... eğer kursun sonunda olursa, yani, biz o zaman ortalarda olmayacağız ve tadilat işi başlamak üzere olacak, böylece bunu fark etmeyebilir.” Nina omuzlarını kaldırdı. Maddie kıkırdadı. Jane gülmemek için eliyle ağzını kapadı ve Peter gözlemini devirdi.

“Ben saçmalıyorum, değil mi?”

“Evet aşkım,” dedi Bill, onun sırtına vurarak. “Ve belki de o buna müteşekkik olur. Burası zaten şimdiden çok daha şık görünüyor.”

“Olabilir,” dedi Nina, cılız bir sesle.

“Endişelenme, muhtemelen mutfaktan çıkmayacaktır. Bugüne kadar hiç çıkmadı.”

Ama Sebastian artık koltuk değnekleriyle çok daha rahat hareket edebiliyordu.

“Aslında, şimdi seni takip etmek için buraya gelmesi çok daha muhtemel.”

“Haklısın. Oraya geri dönsen iyi olur. Ondan kurtulur kalmaz gelip yardım edeceğim.”

“Burada ne işin var?” dedi Nina, aslında *burada ne halt ediyorsun, sanki başka bir gün yokmuş gibi!* diye aklından geçirdiği gerçek dü-

şüncesinin sesine yansımaları önlemek için ses tonunu neşeli ve düz bir seviyede tutmaya çalışarak.

“Kendi kendime eşlik etmekten usandım ve... şey, senin geçen gün makaronlarımla sıkıcı olduğundan şikâyet etmen beni düşündürdü.”

Nina alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırdı ve kalbinin çarpıntısı yavaşlamaya başladı.

“Biraz paslanmış olabileceğimi fark ettim. Daha bistro menüsünü hazırlamaya bile başlamadım, bu yüzden belki tatlı menüsü için bazı tarifler geliştirebilirim diye düşündüm.”

“Sanki şu an astral bir yolculukta gibiyim. Sen şimdi benim haklı olduğumu itiraf etmiyorsun, değil mi?”

Sebastian güldü. “Bana hiç taviz vermiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Vermeli miyim?”

Sebastian tekrar güldü. “Sen çevremdeyken benim kendimi bir şey sanmak gibi bir şansım yok.”

“Hımm, bundan pek emin değilim.”

“Buraya geldiğinde sana karşı çok huysuz davrandığım için beni hiç affetmeyecek misin?”

“Jüri henüz son kararını vermedi,” dedi Nina, sırtarak. “Önümüzdeki iki hafta boyunca en iyi davranışlarını göstermen gerekiyor.”

“Gerçekten o kadar az mı zamanımız kaldı?” Sebastian başını iki yana salladı. “Geri döndüğünde ne yapacaksın?”

Nina ağzını büzdü ve yüzünü buruşturdu. “Hiçbir fikrim yok.”

“Bir pasta şefi olmak konusunda ciddiysen eğitim alabilirsin.”

“Alabilirim.” Nina başka tarafa baktı ve öne doğru eğilerek eklerlerden birini tepsinin ortasına doğru itti.

“Belki de bu konuda o kadar ciddi değilsin.”

“Yardım ister misin?” diye sordu Nina, onun alçılı bacağına boş gözlerle bakarak. “Bunu hâlâ mümkün olduğu kadar yüksekte tutmalısın, sanırım.”

Sebastian ona sert bir bakış attı, ama söylediğini bitkinlikle kabul ederek tabureye oturdu. “Bu lanet olası alçıdan gerçekten bıktım, bu yüzden evet, biraz yardım almam hiç fena olmaz. Ayrıca senin yaptığın bu ekler dolgusundan çok etkilendim. Bunu senin aklına getiren şey neydi? Bu çok ilham verici bir düşünce.” Sebastian dirseğini masaya koydu ve eğilerek Nina’nın eklerlerinden bir tane daha alıp ısırdı.

“Çikolataya batırılmış çilekler gibi çok sevilen tatlı kombinasyonlarını düşünüyordum ve...” Nina ona hüzünlü gözlerle bakarak sıırttı. “Gerçeği bilmek istiyor musun?”

Sebastian başını salladı, koyu renk gözleriyle Nina’ya odaklanırken gülümsedi ve yüzüne birden bir sıcaklık yayıldı.

Nina kalbinin çırpınır gibi attığını ve göğsüne yayılan bir heyecan dalgasıyla alarm zillerinin çalmaya başladığını hissetti. Geçmişte onun kendisine yoğun ilgiyle bakmasını yanlış anlamış olabilirdi, ama şimdi bunu tekrar yapıyordu ve aptalca olsa da Nina’nın üzerinde eskisinden daha da etkili oluyordu. Öne eğilip onun gözlerinin içine bakmak ve öpmek o kadar kolay görünüyordu ki... *Dur, dur, dur Nina.*

Onun nesi vardı böyle? Bunu daha önce yaşamış ve sonunda ne olduğunu görmüştü.

Şimdiye kadar bundan ders almış olması gerekirdi. Burada olmasının bütün sebebi -geldiğinden beri ilk defa bu gerçeği kabul etti- ona karşı hiçbir şey hissetmediğini kanıtlamak, artık farklı bir insan olduğunu göstermekti.

“Doğrusunu söylemem gerekirse...” Nina kafasına üşüşen düşünceleri uzaklaştırmak için mücadele etmeye çalışsa da Sebastian ona hâlâ gülümserken bunu yapması çok zordu. Eskiden olduğu gibi onu sarmalayan ve sanki odada sadece kendisi varmış gibi hissettiren o gülümsemeyle bakıp gülümsüyordu. “Yaptığım markaronlar... onlar bir felaketti. Lezzet ve dolgu kreması için denemeler yaparım diye düşünmüştüm. Kafamda bir sürü harika fikir

vardı, ama daha ilk engeli atlarken düştüm. Dediğin gibi, ben kendimi iyice veremedim.”

“Belki de çok iyi bir öğretmenin olmadığındandır,” dedi Sebastian, hâlâ yüzünde o lanet gülümsemeyle ona bakarak.

“Öyle mi dersin?”

“Bana onlarda neyin yanlış olduğunu söyle.”

“Doğru olan bir taraf var mıydı ki? Bol miktarda gıda boyası kullanmama rağmen kırmızı olmak yerine, bunlar morumsu bir renk aldı.”

“Ah,” dedi Sebastian, başını sallayarak. “Sıvı gıda boyası mı kullandın?”

Nina başıyla onayladı.

“Bu kadar renk yoğunluğu elde etmek için gereken miktar, karışımın yapısını bozabilir.”

“Yani hiçbiri kabarmadı ve hepsi kâğıda yapıştı, biz... ben onları yağlı kâğıttan ayıramadım. Maddie yardıma geldi,” diyerek aceleyle lafını bitirdi Nina. Yarı gerçekler üst üste yığılmaya başlamıştı ve Nina birden Sebastian’a dürüst davranmadığı için kendini o kadar iyi hissetmemeye başladı.

“Onları düzgün yapmak biraz zordur,” dedi Sebastian, sempatik bir tavırla. “Ve doğrusunu istersen, o kadar çabaya değeceğinden emin değilim. Benim en sevdiğim şeylerden değil. Yine de aklımdaki bir fikir için bugün birkaç deneme yapacağım.”

“Ama çok güzel görünüyorlar. Ben onları satmak... bir kutlama için, kutlamalar için onlardan yapmak istedim. Bilirsin işte, doğum günleri, hediyeler, küçük armağanlar.” Ah, lanet olsun, Nina onun dilinin sürçmesini fark etmediğini umarak gevezelik ediyordu.

“Yani, eğer bir teselli olacaksa, hamurun hakkını vermişsin. Bu çok iyi. Senin bu fikrini çalabilir miyim?”

“Sen benim fikrimi çalmak mı istiyorsun?” Nina’nın ağzından neredeyse tükürükler saçılacaktı.

“Eğer bir sakıncası yoksa.” Sebastian yine Nina’ya, genç kızın içinde aptalca duygular uyandıran muzip ve sıcak bir gülümsemeyle baktı.

“Tabii ki yok. Hatta bundan biraz gurur da duyabilirim.” Ve bir o kadar da şaşkınlık.

Sebastian, elbette ki, denemek istediği fikirler ve lezzet karışımlarının bir listesiyle donanmış olarak geldi. Ve Nina, dışarıda devam eden işleri göz önüne alarak, onu candan destekliyordu. Neyse ki Sebastian kendini tamamen işe vererek, ilk parti olarak hazırladığı İtalyan tarzı tereyağı kremasını karıştırmaya öylesine dalmıştı ki, diğerlerinin mutfaktayken yaptıkları bütün o acayip dalavereleri tamamen aklından çıkarmış gibiydi.

Çalışırken Nina ile sohbet etti ve genç kadın ilk on dakikadan sonra kasılmış olan omuzlarının normal pozisyona dönmeye başladığını hissetti. Sebastian’ın mutfakta kalmasını sağladığı sürece, diğerleri için bir sıkıntı olmayacaktı ve daha önceki deneyimler göz önüne alındığında, Sebastian’ın mutfak merdivenlerinin dışına çıkmak gibi bir niyeti olmayacaktı. Nina’nın tek yapması gereken, onun elindeki işe odaklanmasını sürdürmektir.

“Gerçek anlamda bazı incelikli lezzetler yaratmaya ve onları birleştirmeye çalışıyorum. İnsanlar akşam yemeğinden sonra her zaman bir çay veya kahve içmeye yatkındır, ama bugünlerde tatlıya o kadar meraklı değiller, bu yüzden insanlara tatlı yerine tercih edebilecekleri bir çay ve makaron seçeneği sunmayı düşünüyorum.” Durdu ve sanki kendini onaylar gibi başını salladı. “Hem de iyi bir kâr marjı var. Ben lavanta, ebegümeci ve gül gibi bazı hafif çiçeklerle karıştırılabilecek yasemin, Earl Grey ve yeşil çay aromalı dolgu kremaları yapmayı düşünüyordum.”

“İlginç,” dedi Nina, kayıtsız görünmek için elinden geleni yaparak. Ona bunlar uygun dolgular gibi gelmemişti. Pastane marmulleri, ister bisküvi, pasta, beze, ekler ya da adı ne olursa olsun,

hepsi de baştan çıkarıcı ve ilginç olmalı, insanın ağızında dudaklarını şapırdatma isteği uyandıran enfes bir öpüşün bıraktığı o doyumsuz lezzeti bırakmalıydı.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Yüzünde öyle bir ifade var.”

“Hayır, yok... çok çalıştım, bu yüzden öyle bir ifade olamaz.” Nina bir iç geçirdi ve merhamete gelip yumuşadı. “Bunu yanlış kişiye soruyorsun. Ben tatlılarımı dolu dolu lezzetlerle yapmayı severim...” Başıyla eklerleri gösterdi. “Senin makaron kombinasyonların çok incelikli, sofistike ve daha bir sürü şey.” Nina her şeyi göze almaya karar verdi. “Ama dürüst olmak gerekirse, çok sıkıcı geliyorlar ve... biraz da yavan... sanki biraz korkakça ve özür diler türde lezzetler. Biraz yetişkin işi ama ümitsiz.”

“Keskin yorumların için teşekkürler,” dedi Sebastian.

“Kasten bir kabalık yapmadım... Sadece dürüst olmak istedim. Potansiyel bir müşteri olarak.”

Sebastian kaşlarını çattı ve tekrar eklerlere baktı, gözlerinde enişeli bir ifade belirdi. “Hımm.”

“Ama ben muhtemelen hedef kitlen değilim. Akşam yemeğine çıktığım zaman eğer bir tatlı yemezsem, kendimi aldatılmış hissedirim. Ben çikolata isterim. Yoğun lezzet isterim. Senin restoranlarına gelen insanlar muhtemelen acayip sofistikedir ve benden çok daha üst düzey bir damak tatları vardır.”

Sebastian bir iki dakika düşünceye daldı. Hüsrana uğramış bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. “Buradaki bistro konseptini doğru yaptığımdan hâlâ emin değilim. Ve şimdi inşaatçılar iki ay daha müsait olmayacaklar. Bistro tasarımları hâlâ tam doğru değil ve ben daha yiyeceklerle ilgili bir çalışma yapmış değilim. Bu çok sinir bozucu çünkü Marais ve Canal Saint-Martin'deki işler çok rahat ortaya çıktı. O yerlerde vizyon zaten ortadaydı. İç mimar benim ilk verdiğim özetten sonra konuyu kavradı. Ama

burası—” yüzüne düşen saçlarını salladı ve Nina onun saç tıraşına ihtiyacı olduğunu fark etti, “daha ilk günden beri sorun oldu.”

“Aynı konsept ve fikirleri kullanamaz mısın?”

“Hayır, binanın şekli hiç uygun değil ve bulunduğu yer doğru değil. Burası zaten hiçbir zaman benim planlarımın bir parçası olmamalıydı.”

“Dünyayı ele geçirme planlarının mı?” diye espri yaptı Nina. “Şimdi senin burada he he he diye haince gülerken kötü ruhlu alçak bir dahi gibi ellerini ovuşturman gerekmiyor mu?”

“Tıpkı ağabeyin gibisin.” Sebastian’ın küçümseyen ses tonuna karşılık, gözlerinde bir sıcaklık vardı. “Aynı aptal mizah anlayışı.”

“Soyaçekim, sanırım.”

“En azından sen çok daha güzelsin.” Sebastian birden dondu ve yememesi gereken bir şeyi yutmuş gibi mosmor oldu.

Dehşet verici bir duraklama içinde bir an birbirlerine baktılar, ama Nina her ne kadar onun bunu içten söylemiş olmasını tüm kalbiyle diliyor olsa da, aslında onu kastetmediğini bilerek hemen lafı değiştirip Sebastian’ı bu durumdan kurtarmadan duramazdı.

“Elbette öyleyim, çünkü ben daha gencim, daha az kullıyım ve ondan çok daha güzel kokuyorum.”

“Aynen öyle,” dedi Sebastian. Minnettarlığı neredeyse elle tutulacak kadar belliydi. “Şimdi restoranlara hükmetme planlarıma dönelim. Bu dükkân benim başıma kaldı, çünkü istediğim iki restoranı kiralayabilmemin tek yolu, burayı da anlaşmanın bir parçası olarak almaktır. Bu yüzden Marcel ve pasta kursları da üzerime kaldı.”

Nina bir şey söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermek için bir iki saniye bekledi ve sonunda doğaüstü bir güçle cesaretini toplayarak, “Buranın bir zamanlar ünlü bir pastane olduğunu biliyorsun. Marcel ve Marguerite onun altın çağını yaşadığı zamanları çok iyi hatırlıyorlar,” dedi.

“Bunu bana geçen gün söylemiştin.”

“Evet, çünkü burası gerçekten özel bir yerdi. Yok olup gitmesi çok yazık olur. O yüzden belki sen burayı bir pastane olarak tutabilirsin.”

“Hayır.” Sebastian ona sırtını döndü ve kâseleri hazırlamaya koyularak tarif sayfalarını okumaya başladı.

“Hayır mı? Bunu dikkate almayı bile düşünmüyorsun.”

“Hayır.” Sebastian bir sayfanın arkasını çevirdi.

“Hiç mi?”

Sebastian ona bakmadı bile ve tamamen işe odaklanmış olarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Earl Grey ve lavanta. Bir tanesi böyle olabilir. Yasemin ve... belki gül, bu çok çiçeksi mi olur sençe?”

“O halde kesin hayır diyorsun,” dedi Nina.

“Gül ve lavanta için ne dersin?”

“Fena değil,” dedi Nina, ama bu onun aklını çelmeyecekti. Sebastian yine tarif sayfalarına gömüldü. Nina onun başının arkasına baktı. İnatçı salak.

Belki de Sebastian’ı Ladurée’ye götürmeli, Paris’teki simgeleşmiş bazı pastaneleri ziyaret etmesini sağlamalıydı. Pastane için ona kızıp başına dert açmasına gerek yoktu. Belki Sebastian pastane işinin potansiyel olarak iyi bir iş modeli olduğunu görebilirse, fikrini değiştirebilirdi. Nina’nın kaybedecek nesi vardı?

Nina onun bir lokmalık minik pastalar gibi mükemmel bir görüntüye sahip bir parti makaron yapmasına yardım ederken, bir yandan da bu konuyu düşünüp duruyordu. Bunları nasıl bu kadar iyi yapıyordu? Kendisi de onunla aynı süreci ve adımları takip ettiğine yemin edebilirdi.

“Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi Nina sert bir sesle, onun bu yakınlığından rahatsızlık duyarak ya da belki nefes almasına bile itiraz eder gibi.

“Yüzünü buruşturuyorsun.”

“Sadece ben onları o kadar yanlış bir şekilde yaparken, senin nasıl bu kadar mükemmel pembe makaronlar yapabildiğini anlamaya çalışıyorum.”

“Ah. Dencyim. Hatırlarsan ben Wells’te bir otelde çalıştım ve orada öğleden sonra çayları verilirdi. Menüde makaronlar yer alırdı. Şimdi, lütfen dolgular için karar vermeme yardım eder misin?” Sebastian’ın yaptığı makaronlar hafif gül tadındaydı ve onlara allık pembesi bir renk vermeyi başarmıştı. Güzel ve feminen görünüyorlardı ve Nina onlara baktığında, bin yıl bile geçse aynı sonucu elde edemeyeceğini biliyordu... ve muhtemelen bunu istemeyeceğini de biliyordu.

Hayır, istemezdi. Onun pişirmek istediği şey bu değildi.

Yıldırım hızıyla gelen bir vahiy gibiydi bu. Pişirmek, insanları beslemekle ilgili bir şeydi; onlara çeşni ve lezzet sunmaktı. Onları hoşnut etmektir. Açlık ve zevk gibi ham isteklere hitap etmektir. İnsanları bir araya getirmektir. Makaron gibi ağzı bile doldurmayan narin ve incecik bir ısırgan verdiği belli belirsiz tat, Nina için uğraşmaya değercek özellikte bir fikir değildi.

Nina bir sonraki saati Sebastian için tereyağlı krema partileri hazırlamakla geçirdi, ama aklı hep asıl yapmak istediği pastalar ve pastane ürünleriyle doluydu. Çarpıcı ve cüretkâr tatları, test edip denediği ama daha yenilikçi sunumlarla geliştireceği yaratıcı kombinasyonları düşünüyordu. Milyoner dilimi çok popüler olmuştu. Düşündükçe, İngilizlerin çok sevdiği bazı tatlıların küçük pastane versiyonlarını yapmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. İnce kurabiyelerin arasına krem şanti ve meyve püresi koyarak lüks Jammy Dodgers, içi taze meyveyle dolu ve üzeri çilekli şeker tabakasıyla kaplı minyatür Victoria pandispanyaları, reçelli tart şeklinde bir milföy versiyonu yapabiliirdi.

Sebastian’ın tereyağlı krema yığınlarını önceden hazırladığı bir dizi kâselere bölerek ayırmasını, ardından onlara içinde birkaç Earl Grey çay poşetinin olduğu demleme suyundan, sonra gül su-

yundan ve kurutulmuş yasemin çiçeği tozundan aldığı aromaları sırayla katmasını izlerken, Nina'nın kafasında fikirler dönüp duruyordu. Onun bu hassas lezzetleri ne kadar özenle ve neredeyse bilimsel bir laboratuvar yaklaşımıyla elde ettiğini görmek ilginç olmakla birlikte, Nina'ya bir ilham vermiyor ya da bir heves uandırmıyordu.

"Nina?"

"Efendim?" Sebastian'ın ona baktığını fark eden Nina, şaşırdı.

"İyi misin? Yine yüzünü buruşturuyorsun. Bu defa gerçekten acayip görünüyorsun."

"Özür dilerim, sadece düşünüyordum." Nina, heyecanının bir kısmının dışarı sızmasına engel olamayarak gülümsedi ve yıkamak için bir kâse kaparak evyeye doğru gitti.

Sebastian onun arkasından şüpheli gözlerle baktı.

Sonra kendini koltuk değnekleri üzerinde dengeledi ve karıştırmak, tadına bakarak, ilaveler yaparak tamamen elindeki işe odaklandı. Nina kafasındaki aydınlanmaya rağmen, onu izlemeyi hâlâ büyüleyici buluyordu. O her zaman böyleydi, daha önce hiç kimsede görmediği bir motivasyon ve adanmışlık içinde çalışırdı. Nina, acaba bu durum onu yalnızlaştırıp akranlarından uzaklaştırmış mıdır diye merak etti. Sebastian daha gençken Nina, Nick ve diğer oğlanlarla birlikte onunla dalga geçerek her zaman onu bu işe yoğunlaşmış durumundan kurtarmayı başarıyordu. Neşeli şakalar ve meydan okumalar arasında onu mutfaktan çekip çıkarıyorlardı.

"Al bak." Sebastian bir eliyle bir çay kaşığını kaldırırken diğer eliyle başını sabit tutmak istemiş gibi Nina'nın yüzünü kavradı. Bu beklenmedik yakın dokunuş karşısında Nina'nın ağzı kurudu ve şaşkınlık içinde dudaklarına dokunan çay kaşığının temasıyla ağzını otomatik olarak açtı. Gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı ve o anda ani bir farkındalıkla aralarında bir ürperme oldu, Nina üst dudağıyla kaşıktaki tatlının bir kısmını aldı. Sebastian

dikkatle ona bakarken, Nina son derece davetkâr ve acayip olduğunu hissetmesine rağmen elinde olmadan dudaklarını yaladı. Onun yutkunduğunu görünce kalp atışları hızlandı.

“Nasıl buldun?” Sebastian’ın alçak sesinde, hafif bir boğukluk var gibiydi.

Nina yutkundu, vücudu ateş basmış gibiydi, titriyor ve huzursuz hissediyordu. “Güzel, çok... hafif. Earl Grey mi?” Kafası tereyağlı kremadan binlerce kilometre uzakta olduğundan, söylediği sözler kesik kesikti. Sebastian hâlâ onun dudaklarına bakıyordu ve Nina’nın vücut ısısı tamamen kontrolden çıkmıştı. Birden kendini cayır cayır yanıyormuş gibi hissetti, ama ona bakmaktan da kendini alamıyordu.

Sonra Sebastian onun dudağına dokundu, kremadan kalan minik bir parçayı parmağıyla aldı. Nina nefesini tutarken, karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Durumun farkına varan Sebastian’ın kaşlarını çatıldığını ve alınının kıvrıldığını gördü. Genç adam kendini geri çekti.

“Peki ya buna ne dersin?” Çay kaşığına bir sonraki kâseye daldırdı ve bu defa kendini emniyete alacak şekilde tutarak Nina’ya uzattı.

Kahretsin, Nina her zaman kızarmaya hazır yanaklarının daha şimdiden yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Kaşığı alarak gözlerini karışımın üzerinde tuttu ve ona bakmadı. Sebastian zaten üçüncü kâseye doğru uzanıyordu.

“Ben... ee... makaronların bazılarını aralarına farklı tatlar koyarak sandviç gibi birleştireceğim,” dedi Sebastian ve sanki bir an önce uzaklaşmak ister gibi hızla tezgâhın diğer tarafına geçti.

Nina onun ince ve zarif parmaklarıyla tuttuğu karıştırma bıçağıyla dolgu malzemesini hızla alarak daha önce yaptıkları makaronların arasına yaymasını izledi. Bin yıl bile geçse Nina asla onun bu kusursuz becerisine sahip olamazdı. Sebastian bu duruma gelebilmek için çok çalışmıştı ve bunun sonucu açıkça ortadaydı, yaptığı makaronlar sanki perilerin elinden çıkma minik sanat

eserlerine benziyordu. Açık renk Earl Grey dolgusu, allık pembesi rengindeki iki makaron arasında çok güzel bir tezat oluşturuyor, aynı şekilde açık renk yasemin kreması ve yine açık pembe gül suyu kreması da güzel tezatlar oluşturuyordu.

Nina onu izlerken, Sebastian üç farklı makaron çeşidini karıştır-ve-yakıştır şeklinde çok güzel bir uyumla pasta standlarından birine yerleştirdi. Belli ki sadece tatları değil, aynı zamanda hepsinin bir arada nasıl görüneceğini de düşünmeye epeyce zaman ayırmıştı. Muhteşem görünüyorlardı. Elbette öyle olacaktı, çünkü bu istisnasız mükemmeliyetçi olan Sebastian'dı.

"Birini dene," dedi, pasta standını Nina'ya uzatıp önünde bir kalkan gibi tutarak. Nina bir tane alarak ucundan ısırды. "Güzel."

"Güzel? Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Hımm, eğer senin düşündüğün gibi uzman biriye, belki de bu konuda Marcel'in fikrini sormalıyız." Sebastian pasta standını kaldırdı ve bir koltuk değneğiyle merdivenlere doğru sekerek adım atmaya başladı.

"Bekle, onları ben götürürüm... Sen belki... merdivenlere takılıp düşmek falan istemezsin."

"Hayır, sen pasta standını al."

Nina hızla ona doğru koştu ve standı aldı. "Onları ben yukarı götürürüm, olur mu?"

Nina basamakları çıkmaya başlarken, onun arkasından gelmeye çalıştığını duydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu merdivenin başından.

"Onun ne düşündüğünü duymak istiyorum." Koltuk değneklerini ilk basamağa yerleştirdi ve üzerine hopladı. Nina donup kaldı.

"Dikkatli ol," dedi.

"Sorun yok," dedi Sebastian, koltuk değneklerini kaldırıp bir sonraki basamağa çıkmaya hazırlanarak.

Nina endişeyle kapıya ve pastaneye giden koridora doğru baktı, sonra çok yüksek bir sesle, "Bunlar gerçekten harika görünüyor!" diye bağırdı.

Sebastian yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktıktan sonra kendini kaldırıp ikinci basamağa çıktı.

Hızlanan kalp atışlarını boynunda hisseden ve kulak memeleri kıpkırmızı olan Nina bir an tereddüt etti. Acaba Sebastian'ı basamaklarda bırakıp koşarak Marcel'i bulmalı ve onun herkesi uyarmasını mı sağlamalıydı? Yoksa yavaştan alıp Marcel'in onları duymuş olduğunu mu ummalıydı?

"Marcel'in senin makaronlarını denemek isteyeceğinden eminim," dedi Nina, olabildiğince yüksek bir sesle.

"Onun koridorda gizlenmediğinden eminim."

"Ah, ben sadece onu ürkütmek istemedim, yani birdenbire ortaya çıkarak demek istiyorum."

"Onun sağır olmadığına da eminim."

"Aa... onun kulakları hiç iyi işitmiyor," dedi Nina çabucak. "Çok zor duyuyor."

"Fark etmemiştim," dedi Sebastian, koltuk değneklerini bir üst basamağa yerleştirirken.

Nina pastaneye doğru tereddüt içinde bir adım atarken ayağı yerdeki ucu kalkmış muşambaya takıldı ve öne doğru sendeledi. Son saniyede dengesini bularak elinde sallanan pasta standını yere düşürmeden doğruldu. Bir an durup sallanan pasta standını durdurdu ve en kenardan yere düşmeye hazırlanan bir makaronu hizaya soktu.

"Kıl payı," dedi Sebastian ve durup koltuk değneklerini dördüncü basamaktan geri çekti. "Eğer onları yere düşürseydin, felaket olurdu."

"Uff. Ama sen dikkatli olmalısın."

"Ben iyiyim Nina, acele etmeme gerek yok. Aslında, bugün hava çok güzel, güneşin altında oturup bir fincan kahveyle makaronlarımızın keyfini çıkarabiliriz."

Nina'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, büyük bir telaşla onun dikkatini başka bir yana çekecek bir şey bulmaya çalıştı.

Sondan bir önceki basamakta duran Sebastian şimdi onun göz hizasındaydı ve o kadar yakındı ki Nina onun dudaklarının etrafındaki incecik çizgileri görebiliyordu. Peki ama neden onlara bakıyordu? Ayakta gördüğü bir anlık rüya içinde hafifçe öne doğru eğilerek o çizgilere dokunmayı hayal etti. Acaba o ne derdi? Ne yapardı? İyi ama kendisi ne düşünüyordu? *Hey, alo. Sen daha önce bunu denedin.* Sonra Nina, sabit gözlerle ona bakarak öne doğru hafifçe eğilmiş olanın Sebastian olduğunu fark etti. Nina'nın kalbi gülünç bir heyecanla çırpınırken o eğilmeye devam etti ve genç kadın neredeyse onun nefesini dudaklarında hissetti. Ağzı ona dokunduğunda, birbirine temas eden dudaklardan Nina'nın bedenine binlerce voltluk elektrik akımı yayıldı ve Sebastian birden tehlikeli bir şekilde sendeleyerek bir yana doğru yalpaladı. Nina irkilerek serbest olan elini uzattı ve onu kolundan yakalayıp dengeye getirirken koltuk değneklerinden birinin paldır küldür merdivenlerden aşağı doğru kaydığını duydu. Diğer elindeki pasta standı tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Kahretsin!" dedi Sebastian hemen, gözleri dehşet içinde açılarak.

"Sorun yok, seni tuttum," dedi Nina. Parmaklarının altında hafif bir titreme hissetti ama bunun kendisine mi yoksa ona mı ait olduğunu pek anlayamadı. "Neden oturmuyorsun?" Nina pasta standını en üst basamağın üzerine koydu ve onun yavaşça manevra yapmasına yardım ederek çok dikkatli bir şekilde, zor bir koreografinin adımları gibi önce koltuk değneği, sonra ayak, koltuk değneği, ayak, koltuk değneği ayak şeklinde hareketlerle onu kış üstü basamağa oturtmayı başardı.

"İyi misin?" Nina endişe içinde, beti benzi atarak yüzü bembeyaz olmuş ve gözleri tedirgin bir ifadeyle açılmış olan Sebastian'ın yanına oturdu.

"Kıl payı kurtuldum, geriye doğru düşeceğimi sandım." O ânı ve olabilecekleri yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini bir an kapa-

tıp titredi. “Koltuk değneği sanki altımdan kayıp gitti.” Sebastian diğer koltuk değneğini basamakların üzerine uzattı ve dirseğini bükülü dizinin üstüne koyarak çenesini elinin içine yasladı. “Bana bir dakika ver, kalbim yük treni gibi pat pat atıyor. Tekrar düşme düşüncesi... gerçekten ödümü patlatıyor.”

Nina ona yaklaştı ve kolunu omzunun üzerine doladı. Bu haliyle kaybolmuş, yalnız bir çocuğa benziyordu ve Nina birden sanki daha dünmüş gibi ani bir geri dönüşle, evde yemek masasının etrafında bütün oğlanlar şakalaşırken ve hiç kimsenin ona bakmadığını zannettiği anlarda, kaçamak bakışlarla Sebastian’a baktığı günleri hatırladı.

“Hey,” dedi Nina, yumuşak bir sesle. “Her şey yolunda.”

“Özür dilerim.” Sebastian yutkundu. Nina kolunun altından onun sırt kaslarının gerilmiş olduğunu hissedebiliyordu. “Unutmuşum... kazayı. Şimdi o an tümüyle geri geldi.” Nina onun yaptığı şeyin farkında olup olmadığından emin değildi, ama kendisine biraz daha sokulmuştu. “O korkunç düşme hissini bilirsin, geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğini ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmadığını anladığında kendini iniş için hazırlıyorsun.” Sebastian irkildi. “Ve o çatlama sesi. Kahretsin.” Başını iki yana salladı. “Ve kendini çok çaresiz, işe yaramaz ve zayıf hissetmek. Bütün o insanlar bana bakarken düşüp sırtüstü yerde yatarken tam bir salak gibi görünmüş olmalıyım. Valizin sahibi olan o kahrolası kız, özür diler gibi bir şeyler geveleyip yetişmesi gereken bir treni olduğunu söyledi.”

“Olamaz.”

“Bir şey değişmezdi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.”

“Sanırım sonra birisi ambulans çağırdı.”

“Evet, ama ben önce *iyiyim, iyiyim, sadece bana bir dakika verin* dedikten sonra. Tabii ki hareket etmeye çalıştım... ve sanırım kendimden geçmiş olmalıyım. Kendime geldiğimde yardım etmeye çalışan birkaç kişi vardı. Şimdi kendimi kötü hissediyorum, birlik-

te olmayan bir kadınla bir erkek vardı, ama ambulans gelene kadar benimle kaldılar. İsimlerini almak hiç aklıma gelmedi. Onlara teşekkür etmek isterdim.”

“Kırık oldukça kötüydü, sanırım.”

“Hastanede kalmamı ve ameliyat olmamı gerektirecek kadar kötüydü.” Sebastian yumruklarını sıktı. “Tekrar hastaneye dönmek çok korkutucu. Hastanelerden ölesiye nefret ediyorum.”

“Ben seninle gelirdim,” dedi Nina.

Sebastian yüzünde hevesli bir umutla ona bakmak için başını çevirdi. “Gelir miydin?”

“Evet, elbette gelirdim.”

“Teşekkürler Nina.” Sebastian’ın gülüşünün tatlılığı Nina’nın kalbini deldi ve onun her çizgisi ve özelliği hafızasına kazınmış olan o tanıdık yüzüne baktığında, ona her zamanki kadar âşık olduğunun sonuna kadar farkındaydı.

“Mmm.” Marcel’in her zaman asık olan suratı gevşedi. “Earl Grey çok hafif. Nazlı ve hatta, biraz uçarı diyebilirim. Güllü makaronun lezzeti, özellikle çok iyi dengelenmiş. Seni tebrik etmeliyim.”

“Teşekkür ederim, Marcel.” Sebastian, alaycı bir gülümsemeyle Nina’ya bakarken, Marcel tabaktan ikinci makaronu almak için eğildi.

Merdivenleri çıkma tehlikesini kıl payı atlattuktan sonra Nina, Marcel’i mutfığa davet etmişti; Sebastian onun alışılmadık ve samimi işbirliği karşısında şaşırırsa da hiçbir şey söylememiş ve Nina buna minnettar kalmıştı. Suçluluk duygusu vicdanını yaralıyordu.

Sebastian ilk başta Nina’nın onu merdivenlerden indirip bir iskemleye oturtmasına boyun eğmişti. Nina onu aşağıda bırakıp Marcel’i çağırmak ve bacağına koyacağı ikinci bir sandalye almak için pastaneye gitmişti. Marcel kahve getirirken, aşağıya bir bistro masasıyla iki sandalye daha getirilmiş ve o zamana kadar

Sebastian'ın rengi yerine gelmiş, her zamanki haline geri dönmüştü.

“Bu ne aroması?” diye sordu Marcel, gül ve yasemin aromalı makaronlardan birini havaya kaldırarak.

“Belki bunu bana sen söyleyebilirsin?”

Marcel sanki kaliteli bir şarap tadıyormuş gibi makaronu ağzına attı, gözlerini kapattı ve tatlı lokmanın tadını almaya çalıştı. “Humm, gül ve... ah, mükemmel ince bir lezzet. Buna bayıldım. Çok sevdim. Diğerinden sonra damakta enfes bir tat bırakıyor.”

Sebastian başını salladı ve hemen yanında hazır olan not defterini kaptı. “Bu hoşuma gitti ve bunu menüdeki tadım notlarımda kullanabilirim. Sakıncası var mı?”

“Onur duyayım,” dedi Marcel, ciddi ve soğuk bir ifadeyle başını sallayarak. “Sanırım bu gül ve yasemin aroması.”

“Doğru.”

“Earl Grey’e eşlik etmek için hoş bir seçim, peki şimdi bu muzaffer üçlüyü tamamlayacak neyimiz var?”

“Muzaffer üçlü!” Sebastian bağırarak güldü, gözleri Nina'nın görmekten zevk aldığı bir keyifle parlıyordu. Merdivendeki kıl payı kurtuluşun ve Nina'yı sarsan o beklenmedik düşme tehlikesinin yarattığı şok artık silinip gitmişti.

“Marcel! Sen bir laf ustasıydın. Bu lafını da ödünç almak zorunda kalacağım.” Sebastian başını yana eğdi. “Ayrıca senden menüyü benim için yazmanı istemem de söz konusu olabilir.”

Marcel'in kaşları belli belirsiz yukarı kalktı ve Nina kendi kendine gülümsedi. Aslında onun hafif lezzetler ve ince bir ayarla dengelenmiş karışımlar hakkında söylediği coşku dolu övgülerinin Sebastian'ı yanında ve mutfakta tutma arzusundan doğduğuna emindi.

Marcel, makaronların sonuncusunu denediğinde başını iki yana salladı. “Hayır. Bunun biraz daha tam zafer denilecek bir tadı olmalı. Zekice ve merak uyandıracak bir şey. Gül kreması dolgulu güllü makaron çok şey... güvenli.”

Sebastian başıyla onayladı. “Kahretsin, çok haklısın.”

Birden bu konuda fikirlerini paylaşarak ve birbirlerini hevesle dinleyerek lezzet karışımlarını derinlemesine tartışmaya başladılar. Nina yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oradan sıvışarak pastaneye geçti ve oradan dışarı çıkıp ön taraftaki işçilerin yanına gitti.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu, alçak sesle.

“Neredeyse bitti,” dedi Jane, çömeldiği yerden kalkıp ve sırtını ovuşturarak. Panelin üzerinde hâlâ boyanmamış küçük bir bölüm vardı.

“Önümüzdeki yarım saat içinde bitirmiş olacağız,” dedi Bill. “Ama temizlenmek için mutfağa girebilirsek iyi olurdu. Patron hâlâ burada mı?”

“Evet, şu anda Marcel’le konuşuyor, ama pişirme işini bitirdi, bu yüzden yakında ayrılacağını umuyorum.” Saatine baktı; Çoktan beş buçuk olmuştu. “Nereye gittiğimi merak etmeden önce geri dönsem iyi olur.”

Kirli kâseleri evyeye taşımaya başlayan Nina, “İşin bitti mi?” diye sordu Sebastian’a.

“Evet. Bulaşık yıkamaya gerek yok. Yardımına minnettarım, ama... bugün çalışmanı beklemiyordum.”

Nina bir kaşını kaldırarak, kendini dengede tutmak için koltuk değneklerine tutunmuş olan Sebastian’ın ellerine ters ters baktı. “Ne? Peki sen nasıl yıkayacaksın?”

Sebastian’ın yüzünde beliren utangaç sırıtsı Nina’yı gülümsetti. “Bunu bana başka bir zaman telafi edebilirsin.” Ah, sözleri sanki niyetinin dışında cilve yapar gibi çıkmıştı.

“Edebilirim, değil mi?” Dönüp Nina’ya bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve sonra Nina’nın içini eriten ve hormonlarını edepsizce coşturan bir bakışla yüzü yumuşadı. “Belki seni yemeğe çıkarırım.”

Dur, dedi Nina kendine. O sadece minnettarlığını göstermek istiyor.

Sırtını ona dönerek evyeyi sıcak sabunlu suyla doldurdu, böylece Sebastian yüzündeki ifadeyi göremezdi. “Yine otel yemeklerinden mi bıktın?” diye sordu, neşeli bir sükûnetle.

“Hayır.”

“Ah, denemek istediğin yeni bir restoran mı var? Dışarıda rekabetin nasıl olduğunu görmek mi istiyorsun?”

“Hayır, Nina.” Sesinde bir kızgınlık var gibiydi ve Nina riski göze alarak geriye döndüğünde onu çalışma tezgâhına yaslanmış ve koltuk değnekleri dirseklerinden sarkmış halde delici gözlerle kendisine bakarken buldu.

“McDonald’s mı?” diye sordu Nina.

“Ah, Tanrı aşkına Nina,” dedi Sebastian, bıkkın bir gülümsemeyle. “Belki, teşekkür etmek için seni bir akşam yemeğine çıkarmak istiyordumdur. Görevinin ötesinde işler yaptığın için... Beni tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarman gibi. Bu gerçekten çok düşünceli bir davranıştı.” Gözlerini gözlerine dikti. “Sen her zaman böyle iyiydin, hep be– başkalarını düşünürsün. Bu... yani, herkes bunu yapmazdı. O günden çok keyif aldım. Seninle olmaktan. Ben... yani, seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Bilmiyorum, belki bir buluşma gibi.”

Sanki kelimeler bilmeyerek ağzından kaçmış gibi, yüzünde köşeye sıkışmış ve hemen oradan tüyme kararı vermeye çalışır gibi bir ifadeyle, biraz dehşete düşmüş görünüyordu.

“Bir randevu mu?” diye sordu Nina, sanki o sözcüğü söylediğine inanamıyormuş gibi son derece hafif bir sesle.

Sebastian yüzünü buruşturdu. “Affedersin, amacımı tam olarak ifade edemedim.”

Tabii ki öyleydi. O asla bir randevu demek istemiş olamazdı.

“Tüm yardımların için teşekkür etmek amacıyla seni akşam yemeğine çıkarmak istiyorum, demek istemiştım.” Sesi daha net

ve eskisinden biraz daha az kızgın gibiydi. “Yani... ayarlanmış bir buluşma gibi. Önceden planlanmış. Teşekkür etmek için seni güzel bir yere götürmek istiyorum, bu yüzden ona randevu denemez, yani bir randevu gibi olsa da bir buluşma gibi.” Sebastian ciddi bir ifadeyle başını sallayarak sözlerini bitirdi.

Ah, işte şimdi Nina’nın tanıdığı Sebastian’a daha çok benziyordu. Tekrar daha sağlam bir zemine dönmüştü. Onu daha önce savunmasız bir halde görmek, huzur bozucuydu. Sert, huysuz ve kibirli bir Sebastian ile başa çıkmak çok daha kolaydı. Ondan hoşlanmamaya çalışmak çok daha kolaydı. Nasıl olsa, Nina’nın duyguları hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Nina, soğuk bir sesle. Burada duyguya hiç yer yoktu. “Bana para ödediğini hatırlıyor olmalısın.”

“Benimle saat yedide otelde buluş, Nina.”

Onun bu kesin ses tonu, Nina’da ani bir heyecan uyandırdı.

“Tamam,” dedi ciyaklar gibi utanç verici bir ses tonuyla. Neden onun yanındayken sadece bir kez olsun soğukkanlı olmayı beceremiyordu? *Keşke bunu yapabilsem*, diye düşünürken, Sebastian’ın yüzünde alaycı bir gülümseme yakaladı.

Bölüm 26

“S elam Nina!” diye bağırdı Jane, pastaneye girerken. Diğerleri bir masada oturmuş, uzun bardaklarda Fransız limonatası içiyorlardı.

“Herkes selam. İşlerinizi bitirdiniz mi?”

“Evet,” dedi Maddie, kocaman bir gülümsemeyle. “Mükemmel bir iş yaptık.”

“Görebiliyorum,” dedi Nina, “yüzündeki boya miktarından.”

Maddie elini kaldırdı ve yüzünde dolaştırdı. “Nerede?”

“Sorun yok, şimdi gri çiller moda,” dedi, onun sağındaki Peter.

Jane onu bir kahkahayla dürttü. “Sen ne zamandan beri modayla ilgili bir şeyler biliyorsun?”

“Benim gizli yönlerim var,” diye ona göz kırptı Peter ve sonra Nina’ya döndü. “Majestelerini uzak tutarak iyi iş yaptın. Bu biraz sinir bozucu olmuştur, zaten hepimiz kendimizi biraz *Görevimiz Tehlike* dizisindeymiş gibi hissettik. Bir süre sonra Bill iPhone’undan onun müziğini çalmaya başladı.”

“Bu işin size biraz heyecan vermesine sevindim. Ama kendimi biraz...” Aslında Sebastian’a haber vermeden bu işe devam

ettiği için şimdi kendini korkunç suçlu hissediyordu. “Kıl payı kurtulduğumuz bir şey oldu. Sebastian pastaneye gelmek istediğinde.” Onunla birlikte merdivende oturdukları ânu hatırlayan Nina’nın kalbi sıkıştı. Kendi kendine kızmıştı. Nasıl olmuştu da yeni baştan ona âşık olmaktan kendini alıkoyamamıştı. Onun nesi vardı? Neden Sebastian’a pastanede yaptıkları işleri anlatmamıştı?

“Ne yaptın?” diye sordu Maddie. “Ben olsam onu öperdim.”

Nina kızardı.

“Öpmedin, değil mi?”

“Hayır, elbette öpmedim.” Nina, neredeyse öpüşmek üzere oldukları o anda vücudunu saran ateşi hatırlayıp yutkundu, dudaklarında Sebastian’ın dudaklarının belli belirsiz temasını hissettikten sonra bunun üzerinde düşünmeye hiç vakit bulamamıştı.

“Yazık. O kadar çekici ki.”

“Ve senin için fazlasıyla sofistike biri,” dedi Bill pat diye ve Nina bunu biraz patavatsızca bulsa da Bill’in büyük eline hafifçe dokunan Maddie buna pek aldırılmış görünmüyordu. “Benim hiç tipim değil, ama ona bakmayı seviyorum. Ben bir Sanat Tarihi öğrencisiyim ve bizler güzel şeylere bakmayı severiz. Yeri gelmişken...” Oturduğu yerde gururla doğruldu. “Duvar tablosunun rötuşlarını bitirdim! Sadece üst duvarlarda süngerle boyayacağım birkaç bulut kaldı.” Herkes duvardaki deniz tablosuna bakmak için döndü. Deniz kızları onlara aydınlık yüzleriyle gülümsüyor, rengârenk balıklar sanki bir göz kırpılsa hemen oradan kaçıp gidecekmiş gibi bir duygu uyandırıyordu.

“Aman Tanrım, bu kesinlikle çok güzel,” dedi Jane.

“Bu resmi tekrar görmek harika,” dedi Marguerite, “Onun ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuştum. Yeniden görmek, birçok güzel anıyı geri getirdi. Avize tekrar yerine takıldığında çok güzel olacak,” diye ekledi, tepedeki tavan göbeğine özlem dolu gözlerle bakarak.

Nina birden kendini, durdurma şansının olmadığı bir trenin önüne çıkmış gibi hissetti. Bir elini kaldırdı. “Bakın, bunların hepsi harika ve bugün yaptığınız işi gerçekten takdir ediyorum.”

“Oo, kedicik, daha görmedin bile. Hadi gel, ne yaptığımızı görmelisin.”

Hepsi başını sallayarak onayladı ve hep birlikte kalkıp Nina’nın etrafını sararak onu dükkândan çıkardılar.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Bill, güneş ışığına çıkarken.

“Aman Tanrım! Harika bir iş çıkarmışsınız. Sanki...” Yüzüne yayılan ışıltılı gülümseme söylemek istediklerini onun yerine anlatıyordu. Muhteşem bir iş yapmışlardı ve cepheyi kaplayan şık koyu gri boya pastanenin önünü çok farklı gösteriyordu. İkinci kez dönüp bakacağınız ve içine girmeyi düşünceğiniz bir yer olmuştu. Yıpranmış ve hırpalanmış o yaşlı kadın gitmiş, onun yerine çok daha güzel, çok daha zarif biri gelmişti. Nina’nın en hoşuna giden şey, yeni yapılan boyanın sonradan görme parlak bir yenileme gibi olmayıp, bana bakın diye bağırmayan, saygılı ve sempati uyandıran bir tazeleme olduğuydu.

Pencereler öğleden sonra güneş ışığında parıltıyor ve dışarıdan bakınca dükkânın ortasındaki cam tezgâh rahatça görülebiliyordu. Ne büyük bir dönüşümdü bu. Sonra vitrinde Sebastian’ın kısa bir süre önce yaptığı küçük bir parti makaronların sergilenmiş olduğunu gören Nina kendi kendine gülümsedi.

“Hepinize çok teşekkür ederim. Bill, senin ‘çocuklar’a çok büyük bir teşekkür etmelisin. Ben...” aniden gözleri doldu. “Bu kadar büyük bir fark olduğuna inanamıyorum, üstelik hiç yardım bile etmedim. Şimdi kendimi kötü hissediyorum.”

“Dert etme, kedicik.”

“Çok eğlendik, değil mi Peter sevgilim?”

“Ne?” Peter sanki oradan kilometrelerce uzaktaymış ve birden uyanmış numarası yaparak, “Evet hayatım,” diye ona takıldı.

“Cidden Nina, çok güldük, ama...” Jane’in sesi kesildi.

“Bazılarımız düşünüyorduk ki...” dedi Bill, Peter’a bakarak.

Peter başını salladı, sözcü olarak seçilmiş olduğu belliydi. “Mesele şu ki Nina, bugün bu binada çalışmaktan gerçekten çok zevk aldık. Buradaki dönüşümü görmek ve özellikle de duvarlardaki tablonun ortaya çıkarılması bizler için ender bir ayrıcalık oldu, hepimiz bu yere biraz bağlanmış olduk. Pastanenin tam görkemiyle eski haline döndüğünü görmek çok güzel olurdu. Olması gerektiği gibi görünmeli. Yarın binanın dokusu üzerinde çalışmaya devam etmek istiyoruz.”

“Zemini düşündük,” dedi Marguerite. “Yapılması gereken şey, fayansların aralarındaki eski dolguları kazıdıktan sonra onları iyice temizlemek ve sonra yeniden doldurarak yalıtmak. Hepimiz birlikte çalışırsak bir günde bitirebiliriz ve bu arada pastaneyi kapatabiliriz.”

“Peter ve ben bir merdiven ayarladık, yarın avizeyi yerine takacağız,” diye ekledi Bill.

“Durun! Durun!” Nina bu coşkulu grubu zapt etmek için ellerini kaldırdı. “Burası benim pastanem değil. Sebastian’a ait. Ayrıca, burayı kapatıp yeniden restore etmeyi planladığını da unutmayın.” Burası için hâlâ net planları olmamasına rağmen.

“Evet, ama buradaki potansiyelin tamamını görürse fikrini değiştirebilir,” dedi Maddie. “İnsanlar senin Anglo-Füzyon pastalarına bayılıyor.”

“Evet, ama benim günlük olarak onlardan çok daha fazla yapmam gerekebilir.” Aslında kendini iyi organize edebilirse, bunu yapması mümkündü.

“Ben sana yardım edebilirim,” dedi Maddie. “Derslerim on günden önce başlamayacak.”

“Ben de yardım edebilirim,” dedi Marguerite. “Ben her zaman erken kalkarım.”

“Küçük bir üretim hattı kurabiliriz,” dedi Maddie.

“Biz de yardım edebiliriz,” dedi Jane.

“Biz derken beni kastediyor,” dedi Peter, olurluna bırakmış bir ifadeyle ve sonra karısına şımarıkça göz kırptı.

“Evet ama...” Nina kaşlarını çattı. “Bunu hepiniz yapamazsınız. Ve benim burada kalma sürem...” Zamanın uçup gittiğini hatırlayan Nina panik içinde yüzünü buruşturdu. “Sadece bir buçuk hafta daha buradayım. Bu haftaki dersten sonra bir ders daha kalıyor. Ve ben eve döneceğim. Ama... Denemek istediğim çok fikrim var.” Onlara geleneksel tarifler üzerinde yapmayı düşündüğü dönüşümleri anlatmaya başladı.

“Tamam o zaman,” dedi Maddie. Lüks Jammy Dodger’lar için ben varım.”

“Kaymaklı ve çilekli eklerler kulağa çok muhteşem geliyor,” dedi Marguerite.

“Ama sizden bütün bu işleri yapmanızı isteyemem, hem de bedavaya,” dedi Nina, boyunu tamamen aşan bir işe kalkıştığını düşünerek.

Marguerite kesin bir ifadeyle, “Elbette yapabiliriz,” dedi ve başını her zamanki o asil tavrıyla bir yana eğerek onun saçmalıklarını duymak istemediğini açıkça ima etti.

“Sebastian’ın bacağındaki alçıyı aldıracağının farkındasınızdır ve sonra...”

“Yani, bu yerin tekrar hayata dönmesi için elimizde bu haftanın geri kalanı var. Eğer Sebastian o zamana kadar bunu görürse, buranın potansiyelini görüp fikrini değiştirebilir.”

Nina tereddüt etti. Onları cesaretlendirmek yanlış mıydı? Peki, ya aklındaki pastaları yaratmak için gerçekten çok çalışırsa? Eğer pastaneyi Anglo-Fransız pasta çeşitleriyle doldurursa belki Sebastian bundan etkilenebilirdi.

“Şey.” Bu fikrin üzerinde gerçekten fazla düşünmemeliydi, ama döndü ve Maddie’nin gözlerinin umut ve coşkuyla parladığını gördü. “Mesele şu ki...” Onlara söylemeli miydi? Bill parmaklarını birbirine geçirerek karnının üzerinde birleştirmişti. Nina diş-

lerinin arasından konuştu. “Sebastian’ın ustaları başka bir yerde çalışıyorlar ve bu nedenle buradaki iş bir süre başlamayacak.”

“O halde pastane daha uzun bir süre açık kalabilecek ve sen buranın para kazandırdığını gösterirsen, Sebastian fikrini değiştirebilir,” dedi Marguerite ve Nina’nın aklındaki diğer tüm kuşku­ları eriten bir jestle ellerini kavrayıp göğsüne bastırdı.

Aslında yapılanları düşündükçe, bunun oldukça iyi bir fikir olduğuna daha fazla ikna oluyordu. Dükkânın müşterilerle dolup para kazanması, boş yatmasından çok daha iyiydi.

“Pekâlâ, işe devam edelim mi?” diye sordu Maddie.

“Tamam,” dedi Nina, “ama hiçbir garantisi yok.”

Nina’ya sıcak bir gülümsemeyle bakan Jane, “Senin onu yola getireceğinden eminim,” dedi, kolunu Peter’in koluna dolayarak.

“Jane. Jane. Jane. Sen kötü bir kadınsın,” dedi Peter, başını onaylamayan bir tavırla sallarken bir taraftan da Bill’e göz kırptı. “Nina’yı kadınsı cilvelerini kullanmaya teşvik ediyorsun.”

“Neden olmasın?” dedi Jane, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla. “Sende işe yaradı.”

Herkes güldü. “Tamam, millet. Akşam yemeği. Açlıktan ölüyorum. Nina, geliyor musun? Biz çabucak bir şeyler yemek için köşedeki brasserie’ye gidiyoruz.”

“Çok isterdim...” Bunu gerçekten isterdi, onların iş sonrası mutlu birlikteliğine katılmak çekici gelmesine rağmen yine de Sebastian’la akşam yemeği fikri çok baştan çıkarıcıydı. Neler olduğunu bilmek zorundaydı.

“Aa, hadi ama Nina,” dedi Maddie, diğerlerinin protestosuna öncülük ederek.”

“Tamam, bir içki için sizinle gelebilirim,” dedi Nina, Sebastian’la akşam yemeğine çıkacağı düşüncesi ve İngiltere’ye dönüş için gerilmiş olan sinirlerinin yatışmasına yardımcı olacağını kendine gerekçe göstererek.

Bölüm 27

Gerçek bir randevuya gitmiyor olsa da Nina aynı anda hem külotunu çıkarmaya hem de yürümeye çalıştığı için yine de ayaklarının birbirine dolaşmasını engelleyemedi.

Üçte birlik bölümünü kendine ayırmış olduğu gardırobun içinden ipeksi, turuncu renkli, kolsuz kısa elbisesini çıkardı. Askı rayının geri kalan kısmında asılı olan Sebastian'ın kıyafetlerine baktığında, o tanıdık mahremiyeti ihlal duygusunu hissetti. İçinde hâlâ onun her gün geri gelebileceği hissi vardı. Bir eliyle bilinçsiz olarak onun gömleklerinden birinin koluna dokundu. Burada olmaması gerekiyordu. Bir an korkunç bir utanç duygusuyla, kendisinin de biraz oradaki giysilerine benzediğini fark etti, bunca zamandan sonra bile hâlâ Sebastian'ın hayatında kendine bir yer bulmaya çalışıyordu.

O bir aptaldı. Hem de tam bir aptal. Bir gün gelip de Sebastian'ın, onun kendisine vurulmuş toy bir genç kız olmadığını fark edeceğini ummaktan vazgeçmesinin zamanı çoktan gelmiş de geçmişti.

Askıyı sallayarak, son dakikada bavuluna koymuş olduğu turuncu elbiseye baktı ve yatağın üzerine bıraktı. Randevu sayılma-

yan bir akşam yemeği için fazlasıyla yeterli bir elbiseydi ve sadece bir kez kuzeninin düğününde giymişti. Onlar ailenin zengin tarafıydı. Nina irkilerek o günü hatırladı, şık ve pahalı elbisesiyle kendini ortama uygun hissetmiş olsa da göğüs kısmı sıkışmış, sırtı biraz sürtünüp kaşındırmış ve oturduğunda oldukça dar gelmişti.

Çabucak aldığı duştan yeni çıkmıştı, saç düzleştiricisini alarak hafif kıvrımlı saçlarıyla savaşmak için hazırlandığı aynanın önüne geçti. Bir içki içmek için yeni arkadaşlarıyla çıkmış, eve döner dönmez de saçlarını kuaförden çıktığı zamanki gibi o parlak, kısa kesimli mükemmel saç modeline benzer şekilde yapmaya karar vermişti. Ama saçlarını düzeltirmeden bunu asla becerememişti. Nina kararlı bir şekilde dudak bükerek saç düzleştiricisini kenara koydu. Hayat, ona boyun eğmeyecek kadar kısaydı ve bu gezinin asıl amacı Sebastian'a büyümüş yeni halini göstermekse, fena halde başarısız olmuştu. Mutfakta, devamlı olarak kızarmış, terli bir yüzle dolaşması pek de öyle iltifat edilecek bir şey sayılmazdı. Yıllar boyunca Sebastian onu hemen her kılıkta görmüştü, bu yüzden bir akşam için pırıl pırıl ve mükemmel görünmekle onun hafızasındaki görüntüleri silmek olacak şey değildi. Birden hevesi kırılan Nina, düşünceye daldı. Sebastian onu hemen her zaman olumsuz şartlarda görmüştü.

Bu durum giyinmek, makyaj yapmak, saçlarını pırıltılı bir mükemmelliğe sokmak ve Nina'nın sofistike bir tarafı olduğunu ona göstermek için bir fırsat olabilirdi ama Nina saç düzleştiricisini bıraktı ve makyaj çantasını bir kenara itti. Ona aslında var olmayan birini göstermeye çalışmanın amacı neydi? Yeni yetme bir kızken onu etkilemek için umutsuzca çabalamıştı. Yemek kursuna yazılmasının bir sebebi de... ama nasıl bittiğine bir bak. Çiğ eti görünce bayılması, aile arasında her zaman alay konusu olmuştu.

Nina kararlı bir şekilde başını salladıktan sonra fırçayı saçlarına götürdü ve aynada ağzını oynatarak kendi kendine konuştu. *Bu bir randevu değil. Unutma. Bir randevu gibi ama bir randevu değil.*

Türuncu elbiseyi bir kenara atıp düz beyaz, pamuklu bir gömlek çıkardı ve onu lacivert bir kapri pantolonla eşleştirerek en sevdiği kırmızı babetleriyle kıyafetini tamamladı. Bu, oydu ve olmadığı biri gibi olmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Sebastian zaten doğruca onun ruhunu okuyacağı için, başka biri gibi davransa kendini daha fazla aptal yerine koymuş olacaktı.

Şu andan itibaren, Sebastian Finlay'ın etkisinden kurtulmak zorundaydı.

Tekrarladığı bütün mantralara ve kendine verdiği sözlere rağmen bedeni onun bu kararına uymamaya azmetmiş gibi görünüyordu. Sebastian'ı lobide onu beklerken görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Açık mavi bir gömlek ve alçılı bacağının üstüne sıkıca gerilerek geçirilmiş koyu gri bir pantolon giymişti. Onun, biri diğerinden çok daha geniş olan dengesiz bacaklarının görüntüsü karşısında Nina gülmemek için kendini zor tuttu. Temiz ve şık giyinmek için epey çaba harcamıştı ve Nina'nın en sevdiği resepsiyon görevlisinin yüzündeki ifadeye bakılırsa buna değmişti. Nina lobinin diğer tarafında durduğu yerden Sebastian'a özlemle baktı. Onun gerçekten ağız sulandıran bir çekiciliğe sahip olduğunu kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

“Nina, sen çok...hoş görünüyorsun...” Nina'nın tiril tiril pantolonuna ve bembeyaz gömleğine baktı ve dudaklarında sanki bir sır saklıyormuş gibi keyifli bir gülümseme belirdi.

“Ne var?” diye sordu Nina, kuşkulu bir ifadeyle.

“Bir şey yok,” dedi Sebastian. “Gidelim mi?”

Nina gözlerini kısarak baktı ve Sebastian ona art niyetsiz bakışlarla karşılık verince fazla üstelemek istemedi. Belli ki onu keyiflendiren bir şey vardı.

“Kendine iyice çekidüzen vermişsin ama—” başıyla bacağın işaret etti, “daha sonra bu pantolonu çıkartmayı becerebilecek misin?”

“Yardım mı teklif ediyorsun?” diye sordu Sebastian, yüzünde tekrar fazlasıyla belirginleşen o keyifli gülümsemeyle.

“Hayır!” diye ciyakladı Nina, başını eğerek. Nasıl bir oyun oynuyordu? Bu bir randevu değildi ama bütün bu gülümsemeler ve üstü kapalı sözler de ne demek oluyordu.

“Bu taraftan,” dedi Sebastian ve dönüp asansöre doğru yöneldi.

Neyse ki Nina onu ayartmak isteyen içindeki sese kulak vermemiş ve gece elbisesi giymeyip süslenmemişti. Aksi halde onun odasında yiyecekleri akşam yemeği sırasında -her ne kadar içinde çok güzel görünse de- turuncu elbisenin vereceği rahatsızlık onu çok sıkıntıya sokacaktı.

Asansör Nina’yı şaşırtarak üçüncü katı geçti. Genç kız soran gözlerle Sebastian’a bakarken kat ışıkları dört, beş, altıyı geçti ve nihayet yedide durdu.

Sebastian’ın yüzünde hafifçe bastırılmış ve sanki her an ortaya çıkmayı bekleyen bir gülümseme vardı.

“Önden buyur,” dedi Sebastian, asansör kapıları açıldığında. Bir servis alanı olduğu açıkça belli olan küçük, beyaz, dört köşe bir koridora çıktılar. Ama Sebastian başıyla sağa doğru altı ya da yedi adım ötedeki bir kapıyı işaret etti.

Kapı, alçak duvarlı bir korkulukla çevrilmiş düz bir çatıya açıldı. Nina dönüp Sebastian’a baktı.

“Kenara bir buçuk metreden daha fazla yaklaşma izniniz yok. Alex’e söz verdim. Yönetmelikteki tüm sağlık ve güvenlik kurallarını çiğniyoruz. Bu taraftan.” Bir koltuk değneğiyle yönü işaret etti ve Nina sola dönerek merdiven boşluğunu çeviren tuğladan yapılmış blokun çevresini dolandı.

“Oo!” Nina birden durdu. “Oo!” dedi tekrar, Paris manzarasını ve çatıdaki küçük bir vahayı çevreleyecek şekilde asılmış minik ışıkların görüntüsünü sindirmeye çalışarak. Yere, üzeri parlak renkli minderlerle dolu bir örtü serilmişti ve onun önünde mavi kadife bir koltuk ve koltuğun her iki tarafında, üzerlerinde koyu

mavi zambakların olduğu uzun birer vazo bulunan iki sehpa vardı. Örtünün etrafına yerleştirilmiş güzel cam kaplar içindeki küçük mumlar, akşamın alacakaranlığında titreyerek yanıyordu.

Nina üçüncü defa, “Oo!” dedi, bir cümle kurmayı kesinlikle beceremeyerek. Beyni, olan biteni anlamak için var gücüyle çalışıyordu. Bu, sanki akıntıya karşı yüzmek gibiydi.

“Bunun bir restorana gitmekten daha kolay olduğunu düşündüm,” dedi Sebastian tereddütlü bir gülümsemeyle. “Özel bir şey yapmak istedim... sana teşekkür etmek için.”

Bir an için umut, Nina’nın tüm iyi niyetlerine karşı bir savaş başlattı.

“Bana tam anlamıyla teşekkür etmiş olduğunu kabul edebilirsin,” dedi Nina, sakın bir ifadeyle. Kafasındaki tüm düşünceler birbiriyle savaşıyordu, sanki beyni imkânsız çıkarımlar yapmaya ve cevapların doğru mu yanlış mı olduğunu kesinlikle bilmediğinden onları reddetmeye çalışıyor gibiydi. “Bu muhteşem. Ve tümüyle beklenmedik bir şey. Kanepeyi buraya çıkarmak oldukça zahmetli olmuştur.” Nina onun koltuk değneklerine baktı.

“Aslında, yapılan asıl işten kendime bir pay çıkaramam. Buna Alex ve ekibi yardımcı oldu ama... fikir benimdi.”

“Çok güzel. Teşekkür ederim.”

“Gel, otur.”

Kanepeye doğru gittiler, Sebastian saatine bakıyordu ve Nina her ihtimale karşı, olur da gardını indirir ve beyni yanlış bir sonuca varabilir endişesiyle rahatlamak istemeyip kanepenin kenarına ilişti. Şehrin silueti nefes kesiciydi. Nina etrafta parıldayan altın ışıkların ve gölgelerin genel görüntüsünü iyice hazmettikten sonra manzaranın tadını çıkararak göze çarpan güzellikleri tek tek incelemeye başladı. Köprülerin altından kıvrılarak akan Sen Nehri’nin karanlık kıyısını, parlak ışıklarla aydınlatılmış Eyfel Kulesi’nin karanlık gökyüzüne doğru uzanan zarif görüntüsünü ve muntazam düz çizgiler halinde şehrin çevresine yayılmış geniş bulvarları hayranlıkla izledi.

“Bir Şey içmek ister misin?”

“Evet, lütfen.” Nina etrafa beklentiyle baktı, ama bu atmosferin mutlaka olmasını gerektirdiği bir Şampanya kovası veya herhangi bir kadeh ya da ŐiŐeye benzer bir Şey göremedi. Bu, ona güven verdi. Doğru anlamıştı. Romantik bir yemek değildi.

Sebastian ona bir menü uzattı.

“Mesajla sipariş vereceğiz. Senin ne istediğinden emin değildim.” Onun karakterine pek uymayan kararsız gülümseme, yine Nina’nın kafasını karıştırdı. “Alex’in hazır beklettiği bir garsonu var.”

“ ok pratik.”

“Müdürü tanımak harika bir Şey... ve onun hakkında bir sürü kötü Şey bilmek.”

“Bu tamamen erkeklere özgü bir Şey olmalı, çünkü ben onun çok iyi biri olduğunu sanıyordum.”

Sebastian’ın yüzü ciddileşti. “O iyi bir adam. Ve çok da hoş. Aslında onun hakkında bildiğim hiç kötü bir Şey yok. O iyi bir insan ve harika bir arkadaş. Ve eğer dürüst olmam gerekirse, muhtemelen benden daha iyi bir adam, ama artık bunu umursamıyorum.”

Sebastian kaşlarını çattı. Bir Şey söylemeye çalışıyor gibiydi, ama Nina’nın onun nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“O... o seninle tekrar çıkmak istiyor.”

“Biliyorum,” dedi Nina, kendini suçlu hissederek ama aynı zamanda umutla. Kalbi gergin bir Şekilde pat pat etmeye başladı, ama kendini zorlayıp o soruyu sordu. “Sence bu bir sorun mu?”

“Evet,” dedi Sebastian.

Nina’nın kafasındaki sonuçlar birden üst üste yığılmaya başladı ve bir adım daha giderse daha emin olacağını hissetti.

“Tıpkı Nick gibi konuşuyorsun.” Nina’nın ağzı keyif ve hidetle büzüldü. Onun yüzünde de aynı türde bir koruma ve endişe vardı.

“Nick. Ah, lanet olsun. Nick.” Sebastian, sanki silmeye çalışıyormuş gibi parmağıyla bir kaşını ovuşturdu.

Sebastian’ın rahatsızlığı bu kadar aşikâr olmasa, Nina bunu komik bulabilirdi. Aniden onunla açık bir konuşma yapmak istedi. Satır arası olarak okuyabileceği çok şey vardı ama Sebastian’ı daha önce bir kere yanlış okumuştı.

“Sebastian. Ben... ben açık konuşmak istiyorum. Çünkü kafam biraz karıştı.”

Sebastian durdu, bir tehlike anında donup kalan klişe bir çizgi film karakteri gibi parmağı kaşının üzerinde kaldı.

“Kafa mı karıştı?”

“Evet, Sebastian. Kafam karıştı. Beni akşam yemeğine davet ettin. Bir randevu gibi ama randevu değil.” Nina ondan saçma sapan bir şey duymak istemediğini belirtmek için delici bakışlarla doğrudan gözlerinin içine baktı. “Bu, herhangi bir akşam yemeği daveti değil ya da benim daha önce çıktığım akşam yemeği davetlerine benzemiyor. Bu sanki normal bir randevu gibi. Romantik bir buluşma.” Nina kaşlarını kaldırdı ve kollarını birleştirdi. Onun konuşmasını beklerken göğüs kafesi neredeyse acı verircesine sıkıştı.

“Bu... öyle bir buluşma olsaydı sorun olur muydu? Senin Alex’le çıktığını biliyorum.” Sebastian elini uzattı ve çatının etrafında dolanan hafif esintinin etkisiyle uçuşarak Nina’nın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti.

Bu belli belirsiz dokunuş Nina’nın nefesini kesti. “B-biz bir iki kere dışarı çıktık... O çok hoş biri ama...”

“Eğer bu bir randevu olsaydı, sence Nick için bir sakıncası olur muydu?” diye sordu Sebastian, gözleri birden gölgelenerek. Sebastian’ın düşüncelerindeki ani yön değişikliğine çok şaşırان Nina oturduğu yerde doğruldu.

“Nick mi! Onun ne düşündüğünü gerçekten umursuyor musun?” diye sertçe sordu Nina, kaşlarını çatarak ve alt dudağını kemiren Sebastian’ın dişinin ucuna bakarak. Ciddi miydi? Bir öfke

ve düş kırıklığı içinde midesinde bir ekşime hissetti. O anda, bir randevuya gelmiş olduğunu düşünmekten çok uzaktı ve bu adamı boğmak istiyordu. “Nick’in bununla ne ilgisi... Pekâlâ, yıllar önce sana tutulduğum çok açıktı. Belki de o zamanlar senin de... bana karşı iyi davrandığını düşünüyordum.”

Sebastian dudağını ısırды. “O kadar huysuzluk ettiğim için özür dilerim. Seni bu gece o yüzden buraya davet ettim... Özür dilemek ve teşekkür etmek için.” Eliyle yüzünü ovuşturdu ve çatılara doğru baktı.

“Soruyu cevaplamaktan kaçırıyorsun,” dedi Nina, vereceği cevabı beğenmeyeceğinden emin olmasına karşılık onu cevap vermeye zorlayarak.

“Şu an için, muhtemelen,” dedi Sebastian, alaycı bir gülümsemeyle bakarak, “seni öpmek ve yüzündeki o kızgın bakışını silmek güzel olurdu. Ama salim kafayla düşününce, evet, ne yazık ki onun ne düşündüğü gerçekten önem kazanıyor.”

Nina’nın çok kısa bir an için artmış olan umutları yok olurken, yaşadığı hayal kırıklığını içine atarak, söze gerek bırakmayan bir sessizliğe büründü.

Sebastian irkildi. “Şimdi bana kızdın... Özür dilerim, ben bu konularda pek iyi değilim. Bana katlanman lazım.”

Nina dilini tuttu ve açıklama yapması için ona son bir şans vermeye hazırlandı. “İlişkileri biliyorsun. Sen insanlarla ilişkilerinde benden çok daha iyisin. Ben patronluk yapmakta iyiyim. Şef olmakta iyiyim. Diğer şeylerde oldukça ortalama sayılırım. Yanlış şeyler söylerim. Özellikle de bir şeye kızdığım zaman. Oysa sen... senin gibi insanlar. İnsanlar seni çok seviyor. Etrafına neşe ve mutluluk saçırıyorsun. Seninle konuşuyorlar. Sana açılıyorlar.”

Nina biraz utanarak omuz silkti. Bunun özel bir şey olduğunu düşünmüyordu. Büyük bir başarı olmadığı kesindi.

“Küçükken, sen bana kendimi bir süper kahraman gibi hissettirirdin. Ve ben bir süre ikimizin... şey olduğunu sandım...

sonra Nick beni uyardı. O son hafta. Ben üniversiteye dönmeden hemen önce.”

“Seni uyardı mı? Ne yani, benim için mi?” Nina yumruğunu sıkı ve tırnakları avcuna batana kadar bastırdı.

“Onunkisi Kız kardeşimden uzak dur, yoksa leşini balıklara atarım türünde bir uyarı değil de, Ya, Nina’nın sana duyduğu ergenlik aşkı ne komik değil mi? Altı ay önce öğretmenine de öyle âşık olmuştun, ondan önce de postacıya şeklinde bir konuşmaydı.”

Nina’nın tırnaklarının acısı iyice artmaya başladı.

“Sen de ona inandın?”

“Ayrıca bana, eğer şef olmak konusunda ciddiysem, bu kadar ortalarda olamazsın, dedi.” Sebastian tekrar kaşını ovaladı. “Bu da benim fark etmemi sağladı, ergenlik aşkın olsun ya da olmasın, senin için orada olacak birini hak ediyordun. Yarışların sırasında seni bitiş çizgisinde bekleyecek, seni dışarı çıkaracak biri. Oysa ben gidiyordum, senden yıllarca beni beklemeni istemek hiç adil olmazdı. Ve senin hayatına devam etmen gerektiğini düşündüm.” Sebastian kararsız görünüyordu ve çabucak bileğindeki saate baktı. “Ve üniversiteden geri döndüğümde, benimle neredeyse hiç konuşmadın bile.”

Nina tekrar kaşlarını çatı. “Seninle konuşmadım, çünkü çok utanıyordum. Kendimi tamamen küçük düşürmüştüm.”

Sebastian omuz silkti, ufuk çizgisine doğru baktı ve yine hızla saatine bir göz attı.

“Saatine bir kere daha bakarsan koltuk değneklerini bu çatıdan aşağıya atar ve seni burada bırakırım.”

“Arkayı dön,” dedi Sebastian ve birden onu omuzlarından iterek şehrin diğer tarafındaki manzarayı görecektir şekilde geriye çevirdi.

Nina sağa sola bakındı ama bir şey... ve sonra. “Ah! Ah, ne kadar muhteşem.”

Ufukta, Eyfel Kulesi büyümlü bir havai fişek gibi parıltılı ışıklar saçmaya başladı. Bir renk cümbüşü içinde yanıp sönen ve elmas

gibi par lt larla gecenin içine doğru dağılan   kların görüntüsü muhte emdi.

“Vay canına,” dedi Nina, kendinden geçerek. “Eyfel’in bunu yaptığını hiç bilmiyordum.”

“Her gece saatin ilk be  dakikası için.”

“Ben nasıl oldu da bunu kaçırdım?” dedi Nina, gözünde ya larla ona geri dönerek.

Sebastian onun gözlerine baktı. “Bazen hepimiz gözümüzün önünde olan şeyleri kaçırıyoruz, ama...” Sebastian i  geçirerek Nina’nın ba ının üzerinden uzaklara baktı. Işık oyunlarını incelerken Nina onun yüzüne d  en gölgeleri görebiliyordu. Sebastian onun elini tuttu ve sıktı, ama bu kısa dokunu  gözlerindeki kasvetli bakışı yok edememi ti.

“Nina, ben gerçekten... senden çok ho lanıyorum ama...”

“Sorun değil, Sebastian,” dedi Nina, bir yarayı dağlar gibi çabuk ve keskin bir ifadeyle onun sözünü keserek. Cümlesindeki *ama* sözcüğü çok şey anlatıyordu ve eğer devamında seni hayal etmiyorum, seninle çıkmayı düşünmüyorum ya da sen bana göre bir kız değilsin türünde bir şey s yleyecekse, Nina’nın bunları duymaya tahammülü yoktu. “Bunlar çok uzun zaman önceydi, o zamandan beri ikimiz de çok büyüdük.”

Hı ırdayarak gökyüzüne yayılan   kları seyretme bahanesiyle geri döndü ve dışarı akmaması gereken aptal gözyaşlarını zapt etmek için gözlerini kırpı tırdı. Fakat beyni, yapboz parçaları gibi bazı şeyleri yerli yerine koymak için ısrar ediyor ve ortada olan iki önemli gerçeğin pe ini bırakmıyordu. Birincisi, Sebastian hâlâ onun elini tutuyor ve ba parmağıyla hafifçe elinin boğumlarını ok uyordu ve ikincisi, gözlerinde o kasvetli bakış vardı. Neden?

Nina tam ona ama’nın gerisini sormak üzereyken, çatıda birisi orada olduğunu bildirmek için sinyal verir gibi yüksek sesle araya girdi.

“Herkes iyi akşamlar.”

Sebastian elini çekti ve ikisi de dönüp Alex'in bir tepsi içinde buz kovalarına sokulmuş bir şişe şampanya ve iki şampanya kadehiyle yanlarına geldiğini gördüler.

"Merhaba... Aa, bu sensin, Nina." Bir an başını iki yana sallayıp gözlerini kırıştırdı. "Ben de sanmıştım ki buradaki Kat..." Nina'ya gülümsedi. "Özür dilerim Bas, belki buradan telefon sinyali alamıyordur diye endişelendim. İçki için mesaj göndereceğini söylemiştin ama gelmedi, bu yüzden riski göze alıp biraz şampanya getirmeyi düşündüm."

"Ne içeceğimize karar vermemiştik," dedi Sebastian. "Daha konuşuyorduk."

Bu imalı söze rağmen Alex gülümsedi. "Şimdi görüyorum ki yanında Nina var ve şampanya muhtemelen uygun bir içki değil," dedi Alex. "Özür dilerim, ben sanmıştım ki..." Nina'ya göz kırptı. "Gerçi onun neden iki kadeh Kir Royale kokteyli gibi romantik bir şey istemediğini merak etmiştim. Ama şimdi anladım. Nasılsın Nina?"

"İyiym," dedi Nina, yüzüne bir gülümseme kondurarak. Alex'in hâlâ çözülmemiş bir konunun üzerine gelmiş olduğunu bilmesi gerekmiyordu. Ve Nina, süper ince Katrin'i nasıl unutabilirdi?

"Bunu geri götüreyim o zaman, tabii sen biraz şampanya istemiyorsan Nina. Seb, sen ne istersin?"

"Küçük bir bira alayım. Eğer istersen şampanyayı içebilirsin, Nina."

Nina başını olumsuzca iki yana salladı, bu son derece uygunsuz olacaktı. "Sadece bir kadeh kırmızı şarap alayım lütfen," dedi kısık bir sesle. Her zamanki gibi, Sebastian olunca her şey işle ilgiliydi.

"Peki ne tür şarap istersin? Güzel bir Bordeaux veya güzel bir meyveli Vins de Pay d'Oc önerebilirim. Ya da bir--"

"Alex." Sebastian ona dik dik baktı.

"Normal sofraya şarabı alacağım," dedi Nina.

“Peki, akşam yemeğini göndermemi ister misin?” diye sordu Alex. Adam, Sebastian’ın ondan kurtulmak istediğini gerçekten fark etmemiş miydi, yoksa hoş karşılanmayan misafirliğini bilerek mi uzatıyordu acaba? Nina tam emin olamadı. Her iki durumda da Nina, Alex’in orada muhteşem ve kusursuz Katrin’in olduğu varsayımından neşeli bir ifadeyle söz etmesinin verdiği tedirginlik duygusunu üzerinden atamıyordu.

“Bu harika olur, teşekkürler,” dedi Sebastian. Onun bu kısa cevabı Alex’i harekete geçirdi ve Nina’ya göz kırparak hemen telizini açtı, aşağıdaki birine şarap ve bira siparişi verirken kapıya doğru yürüdü.

Onun gidişinden sonra Sebastian, Nina’ya döndü ve filmlerdeki casus tipleri gibi ağzının kenarından, “Durumu yanlış anlamış, çünkü Katrin artık sahnede değil,” diye mırıldandı.

Nina bu bilgiyi sindirmeye ve Sebastian’ın alelacele söylediği sözleri anlamaya çalışırken, Alex, her zaman sürdürdüğü o kusursuz zamanlama duygusuyla, üzerleri kubbeli gümüş kapaklarla kapatılmış yemek tabaklarının olduğu bir el arabasını sürerek tekrar ortaya çıktı.

“Servis yapayım mı?”

“Hayır, teşekkürler, gerisini ben hallederim,” dedi Sebastian, biraz zorlukla ayağa doğrularak.

“Saçmalama,” dedi Alex ve bir peçete alıp büyük bir özgüvenle sallayarak açtıktan sonra tabaklardaki kubbeli kapaklardan birini kaldırdı. “Bu gece zevkini çıkarmanız için size—” onları etkilemek için durdu, “lahana salatası ve patates kızartması ile servis edilen barbekü soslu çıtır domuz kaburgası hazırladık.”

Nina çabucak Sebastian’a baktı -onun yüzü mü kızarmıştı- ve kıs kıs gülmeye başladı. Sebastian, eh-elden-ne-gelir türünde bir hareketle omuzlarını kaldırdı.

“Onayınızı alacağımı umuyorum, hanımefendi,” dedi Alex, Nina’nın Sebastian’a gamzeli bir gülümsemeyle baktığından tamamen habersiz.

“Bu benim en sevdiğim şey,” dedi Nina, yüzündeki gülümsemenin tam bir sırtışı dönüşmesine engel olamayarak.

“Mükemmel bir ağız tadı,” dedi Alex, kenarları yaldızlı porcelen bir tabağa oldukça aykırı bir şekilde birçok kaburga koyarken.

Sebastian, Nina’yla keyifli bir gülümseme paylaştı ve kanepeye yaslandı. İki tabağa servis yapan Alex yorum yapmayı sürdürürken ses çıkarmadan bekledi.

“Başka bir isteğiniz var mı, arkadaşlar? Birisi birazdan içeceklerinizi getirecek.”

“Hepsi bu kadar, teşekkürler,” dedi Nina, Sebastian’ın bir şey söylemesine fırsat vermeden. Onun her an Alex’e *defol git başımdan* diye bağıracağını hisseder gibiydi.

Sonunda Alex gittiğinde Nina, Sebastian’a döndü. “Kaburga mı?”

“Eskiden çok severdin.”

“Zevklerimin son birkaç yılda değişmiş olabileceğini hiç düşünmedin mi? Bilirsin, biraz daha sofistike bir zevke sahip olmak gibi?”

Sebastian kaşlarını çatı. “Bu tuzak bir soru mu?”

“Evet,” dedi Nina, boğuk bir sesle ve bir zamanlar onun kesinlikle en çok sevdiği yemeği hazırlatmış olmasından çok duyulanmış bir halde. “Artık en sevdiğim yemek istiridyeli linguine...”

“Ya.” Sebastian’ın hayal kırıklığı neredeyse elle tutulacak kadar aşikârdı. “Dediğin gibi, çok uzun zaman önceydi ve biz o zamandan bu yana çok büyüdük.”

“En azından herkese öyle söylüyorum...” Onun canını sıkıtığına sevinen Nina, haylaz bir ifadeyle gülümsedi. Sonra ifadesini yumuşattı, “Ama bazı şeyler gerçekten hiçbir zaman değişmiyor...” Dudağını ısırdı ve ona baktı, Sebastian’ın onun gözlerine bakması için neredeyse bir dakika kadar uzun gelen bir süre bekledi. “Kaburga ve lahana salatasını ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum. Teşekkür ederim.”

Onun toparlanmasını izlemek, başını hızla sallayarak sonunda doğru cevabı vermeye hazırlandığını görmek neredeyse komikti.

“Yani...” Hâlâ zor bir denklemle uğraşıyormuş gibi kaşlarını çatı. “Senden gerçekten çok hoşlanıyorum ama... dediğimde söylemeye çalıştığım... ailenle arana girmek istemiyorum diyecektim.”

Nina başını salladı ve gülümseyerek elini kaldırıp onun elini tuttu. “Ailemle arama hiçbir şey giremez... asla.” Gözlerini devirdi. “Ama... katlanmayı öğrenmek zorunda kalabilirler.” Nina, Sebastian’ın parmaklarını parmaklarına geçirdiğini hissetti ve kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Peki ya Alex?”

Nina elini sıkıca kavramış olan Sebastian’ın sıcak ve kuru eline odaklandı. Bu herhangi bir beyan değildi ama sanki bir çapa gibiydi. Ve başlangıç için bu yeterliydi.

Nina onun elini sıktı. “O çok tatlı biri ama benim başka bir ağabeye ihtiyacım yok.”

“Doğru, sende onlardan yeterince var.” Sebastian’ın sözleri Nina’nın başını sertçe ona çevirmesine neden oldu.

“Ben seni asla bir kardeş olarak düşünmedim.”

Sebastian’ın elmacık kemikleri kızarır gibi oldu. “İ-iyi. Bu iyi. Ben de böyle düşünmeni istemem.” Nina’nın elini tekrar sıktıktan sonra parmaklarını gevşeterek geri çekti ve yine her zaman ki gerçekçi haline dönerek servis yapılan tabaklardan birini aldı. “Pekâlâ, şimdi hâlâ sıcakken bu son derece sofistike yemeğe girecek miyiz?”

Nina derin bir nefes aldı. Acaba bu adamla aralarındaki ilişkinin hangi düzeyde olduğunu bir gün öğrenebilecek miydi?

Bölüm 28

Nina, tekerlekli sandalyeyi lobiden geçirirken en sevdiği resepsiyon görevlisine bakarak neşeyle gülümsedi. Sebastian’la tekrar arkadaş olmuşlardı. Bu ilerisi için olumlu bir adımdı. Büyük bir adımdı. Çok iyi bir şeydi... Ve arkadaş olmak, olmamaktan daha... Hayır, değildi ama yine de bir şeydi.

Bazen Sebastian’ın kendisinden hoşlandığını düşünüyor, bazen de onun gösterdiği ilginin sadece arkadaşlık olup olmadığını merak ediyordu. Ama kendini ikinci defa aptal yerine koymayacaktı. İçsel karmaşalarının hiçbirini ona asla belli etmeyecekti.

Pazar günü inisiyatifi ele almış ve Sebastian’a dışarıda başka bir tekerlekli sandalye gezisi yapmak ister mi diye sormuştu. Sebastian bugüne kadar meşguldü ama bu iyiydi çünkü Nina’ya araştırma yapmak için zaman kazandırmıştı.

Sebastian’ın odasının kapısını açarken özellikle cıvılcıvılcı bir sesle, “Günaydın,” diye şakıdı Nina. “Savaş araban hazır.”

“Günaydın. Seni gördüğüme öyle sevindim ki!” Sebastian, koltuk değneklerini dengeleyerek yatak odasının kapısında belirdi ve ona sadece-senin-için der gibi muhteşem bir gülümsemeyle bakar-

ken Nina'nın heyecandan ayak parmakları kıvrıldı. "Muhteşem bir sabah ve bir yığın renk kartelasıyla içeri kapanılamayacak kadar güzel bir gün."

"Size hizmet etmekten zevk duyarım," dedi Nina, neredeyse yanak kaslarını acıtacak kadar geniş bir gülümsemeyle. İşe yaradığını bilmek çok güzeldi. "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi, hayal kırıklığını pek iyi karşılamayan içindeki kaltağa boyun eğerek.

"Teşekkürler. Benim hiç yıkanmamış o eski halimle kıyaslandığım zaman, demek istiyorsun. Duş yaptıktan sonra insanın kendini bu kadar iyi hissetmesi şaşırtıcı bir şey. Ama bacağıma sarmak için tonlarca streç film kullanıyorum."

Nina, birden daha önce yaptığı o yorumdan dolayı kendini biraz kötü hissetti. "Alex'in yardımıyla mı, yoksa değil mi? Seni ikinci gördüğümde belirgin bir gelişme vardı."

"Teşekkür ederim. Ama eğer biri kişisel temizliğin hakkında eleştiri yaparsa, bu konuda bir şeyler yapmak zorunlu oluyor." Gözlerinde alaycı bir pırıltı vardı.

"Eleştirmedim," dedi Nina, kızgınlıkla.

"Hımm, bana göre saçlarımı yıkamak için yardım ister miyim diye sorman oldukça iğneleyiciydi."

"Şey..." Nina ona bakıp sırtıttı. "Gerçekten biraz kokuyordun."

"Hey!"

"Üzgünüm ama... güzel kokmuyordun. Neyse, bu kadar gevezelik yeter. Hazır mısın?"

"Evet. Peki nereye gidiyoruz?"

"Büyük bir gastronomik yürüyüş turuna çıkıyoruz."

"Ya da tekerlekli tur."

"Evet, neyse ki Paris'in çoğu yeri gayet düz. Ben rotamızı tümüyle belirledim."

"Peki, bu turun kapsamı ne?"

"Pastaneler: Geleneksel ve avangard."

Ladurée'yi ziyaretinden bu yana, Nina evde akşamları kendi başına araştırmalar yapmış ve görmek istediği yerleri not etmişti. Bugün bunun için mükemmel bir fırsat çıkmıştı ve içinde biraz art niyet de vardı.

"Peki, bunun için özel bir neden var mı?"

"Evet," dedi Nina kesin bir ifadeyle. "Ben... daha fazla yer görmek ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum." Aslında, onun daha fazla yer görmesini istiyordu. Sebastian bir yerlerde yaratıcılık ışığını kaybetmişti. "Ve sana da biraz daha fazlasını göstermek istiyorum."

"Bana mı?"

"Evet," dedi Nina, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla.

"Yaptığım makaronlardan pek etkilenmedin, değil mi?"

Nina'nın gülümsemesi azaldı. "Yakalandım."

"Onlarda yanlış olan neydi?"

"Hiçbir şey. Mükemmeldiler... ama biraz... bilirsin..."

"Marcel onların muzaffer bir üçleme olduğunu söyledi."

"Marcel açısından, taze pişmiş herhangi bir şey onun kitabında büyük bir onay alır. Dışarıdan satın alınan pastaları satmaktan nefret ediyor. Onları teslim etmeye gelen şoförle nasıl kavga etmediğine şaşıyorum."

Sebastian kaşlarını çatı.

"Duyan da senin bütün haftayı orada geçireceğini sanacak."

Nina'nın gözleri hafifçe açıldı. "Yani, arada bir uğruyorum. Göz atıyorum. Bilirsin. Kahve içmek için Marguerite ve Maddie ile buluşuyorum. Bu tür şeyler."

Sebastian keyiflendi. "Bu tür şeyler. Çok tatlısın. Yani oraya benim için göz kulak mı oluyorsun? Senin yapacak bir şeyin olmadığını ve çoğunlukla kendi başına kaldığını fark etmem gerekirdi. Özür dilerim, ben seni daha—"

Her ne diyecekse, suçluluk duygusuyla onun sözünü alalecele kestiği için Nina bunu hiç öğrenemeyecekti. "Ben gayet iyiydim.

Bir şeylerle meşgul oldum. Keşfedilecek şeyler. Oraya o kadar fazla gitmedim. Gittiğim zamanlardaysa... ortalığı topluyorum, hazırlık yapıyorum.”

Nina, yaptığı pastaları mükemmelleştirmek için pastanede harcadığı uzun saatlerden onun etkilenebileceğini umuyordu, ama Marcel’in onları pastanede sattığını açıklamadan bunu Sebastian’a izah edemezdi.

Nina’nın yaptığı araştırma işe yaramış ve böylece onları otelden L’Église de la Madeleine’in karşısındaki Fauchon pastanesine, sonra Place de la Madeleine’den geçerek Rue Royale’deki Ladurée’ye götürecek ve oradan da Sen Nehri üzerinden Place de la Concorde’a, ardından uzunca bir yürüyüşle çok daha modern tarzdaki iki pastaneye ulaştıracak olan en iyi yürüyüş rotasını belirlemişti.

“İlginç,” dedi Sebastian, parlak pembe ve siyah renkli markası olan Fauchon pastanesinin penceresinden içeri bakarken. “Burası sanki pastane dünyasının yaramaz çocuğu gibi.”

Fauchon, küstah, aydınlık ve gürültülü bir yerdi. Raflar, siyah üzerine parlak pembe gölgeli beyaz harflerle yazılmış Fauchon ambalajları içinde sergilenen çikolatalı şekerlemelerle doluydu. Dükkânın arka tarafına doğru geçerlerken, soğutmalı geniş ve sıg camekânlarda sergilenen ve içinde kullanılan malzemelerin egzotik etiketlerle ayrıntılı olarak tarif edildiği pastaları gördüler: *Sablé breton*, *crème à la vanille de Madagascar*, *framboises*, *eclats de pistaches* ve *cremeux caramela beurre salé*.^{*} Nina not almak istedi ama bunun yerine çok sayıda fotoğraf çekerek, özellikle de çikolataşı neredeyse siyah denecek kadar koyu ve üzeri altın varak şeritlerle süslenmiş olan uzun parlak eklerlerin fotoğraflarıyla bunu telaffi etti. Sağ tarafta, düzgün sıralar halinde üst üste konulmuş ve

* Breton kurabiyesi: Madagaskar usulü vanilyalı krema, frambuaz, fıstıklı krokan ve krem karamelli tuzlu tereyağı. —çn.

Nina'ya denenmemiş küçük yoyoları hatırlatan, akla gelebilecek her lezzet ve renkte makaronlar vardı.

Oradan çıkıp Nina'nın hâlâ en sevdiği ve daha sakın olan Ladurée'ye gittiler.

"Burası küstah prens ile kıyaslandığında, zengin bir düşes gibi duruyor," dedi Nina, "Ama ben burayı tercih ederim. Birkaç hafta önce buraya gelmiştim."

"Peki, ne düşünmüştün?" diye sordu Sebastian, kısa bir an ona bakarak.

"Cheesecake muhteşemdi, plaisir sucre de öyle," dedi Nina sırtarak. "Saint-Honoré ve Ispahan ile rum baba ve fıstıklı religieuse de harikaydı."

"Kaç tane pasta yedin?"

"Alex hepsinden sipariş vermişti."

"Alex mi?" Sebastian'ın sesi birden şaşkınlıkla yükseldi.

Ama Nina bunu görmezden geldi. "Ve ben de..." dedi, kederli bir yüzle, "hepsini denedim." Sebastian'ın gözlerindeki eğlenceli ifadeyi görünce rahatladı.

"Buna rahatlıkla inanırım," dedi Sebastian, sırtarak. Durakladı ve gözlerinde haylaz bir pırıltıyla ona bakınca Nina'nın karnında kelebekler uçtu. "Senin bir meydan okumadan kaçtığını hiç görmedim."

Nina başını eğdi. Eskiden Sebastian da kaçmazdı.

Son derece hızlı hareket eden kuyruğa girdiler ve çok geçmeden bir masaya oturtuldular.

"Peki ne öneriyorsun, Bayan Dükkândaki-her-pastayı-tadan Hadley?"

"Cheesecake'i denemelisin. Harikulade." Hevesle menünün en tepesini işaret etti. O küçük pastaya karşı bir zaafı vardı. Kesinlikle Nina'ya ilham vermişti ve dükkâna gelen kendi müşterilerinin onun yarattığı Anglo-Fransız versiyonları çok sevdikleri açıkça

belliydi. Onlar satılıp tükendiğinde Marcel kesinlikle çok mutlu oluyordu.

“Cheesecake mi?”

Sebastian’ın yüzündeki kuşkulu ifadeyi gören Nina, başıyla onayladı. “Değişik bir cheesecake. Güncellenmiş.”

“Bunlar kesinlikle doğru bir şey yapıyorlar,” dedi Sebastian, kalabalık masalara bakarak. “Ve hiç de ucuz değil.”

“Peki, dekora ne dersin?” diye sordu Nina, pastanenin duvarlarını süsleyen büyümlü deniz kızlarını düşünürken içini kaplayan keyifli bir titremeyle.

“Kendine has bir dekor. Belli bir çekiciliği var, sanırım. Dekorasyon gerçekten önemli. Ben tasarım fikirleri için çok para harcıyorum.”

Arkasına yaslanan Nina, “Yani, gerçekten müthiş bir iç dekorasyon müşterileri çeker mi?” diye sordu, ilgisiz görünmeye çalışarak.

“Kesinlikle. İnsanlar kendilerini özel bir yerdeymiş gibi hissetmek isterler, ambiyansa çok etkisi olur.”

“Bu bir iş adamı konuşması mı? Yoksa müşteri mi?”

“Her ikisi de. Diğer restoranların ve başka yerlerin müşteriye neler sunduğunu, neyi iyi yaptıklarını ve onlardan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek her zaman ilgimi çeker.”

“Yani bir yer para kazanıyorsa, onu fazla değiştirmek istemezsin, öyle mi?” diye sordu Nina.

“Kâr marjları iyiye ve iyi bir işletme modeline sahipse, evet. Ve burada bunlar kesinlikle var.”

“Yani bir pastaneden para kazanılabileceğini düşünüyorsun,” diye üsteledi Nina.

Sebastian bir kaşını kaldırdı. “Patisserie C yıllardır para kazanmadı. Ve pastane zor bir iş. Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Yoksa Marcel karanlık işler için senin aklını çelmeye mi çalışıyor?”

Nina tarafsız bir tavırla omuzlarını silkti.

“Bu pastane iki yüz yıldır burada. Onun bir şöhreti var. Bu sayede bir pastayı on iki euroya satmaları makul karşılıyor.” Sebastian elindeki menüyü sertçe kapattı. “Şu senin meşhur cheesecake’ini deneyeceğim. Sen ne alacaksın?”

Onların gelişinden sonra kuyruk iki katına çıkmıştı. Nina tekerlekli sandalyeyi kaldırımda daha sakin bir yere iterken, büyük güneş gözlükleri takmış, yere kadar, göz alıcı yün paltolar giymiş iki kadın, yüzlerine yayılan yumuşak gülümsemelerle koltuk değneklerinin üzerinde zıplayan Sebastian’a dönüp bir daha baktılar. İki kadının aleni ilgisinin farkında olmayan Sebastian, pastanenin dışına bıraktıkları tekerlekli sandalyeye yerleşirken, “Gastronomi maceramızın bundan sonraki durağı neresi?” diye sordu.

Nina onun oldukça yakışıklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı ve hafif bir sahiplenme hissetti. Başkaları ona bakınca yakışıklı bir yüz görebilirdi, ama onun hiç alışkın olmamasına rağmen şu anda birinin bakımına ihtiyaç duyduğundan habersizlerdi. Dışarıdan bakınca başarılı ve azimli biri olarak herkes için iyi bir talipti, Nina bunu inkâr edemezdi, ama onun aslında sürekli kendisini kanıtlama ihtiyacından vazgeçirecek ve nasıl eğleneceğini gösterecek birine ihtiyacı vardı.

“Nina?” dedi Sebastian, onun düşüncelerini bölerek. Nina tekrar ona odaklandı.

“Şimdi beni nereye götürüyorsun? Beni buna alıştıracaksın, etrafta bir şoförle dolaşmaya yani.”

Nina haritayı pat diye onun göğsüne vurdu. “Orada hiçbir şey yapmadan oturduğuna göre, navigasyon cihazımız olabilirsin,” dedi kurnazca. İçinde uğuldayan ve ona uzun bir koşuya çıkma ihtiyacı hissettiren ya da Sebastian’ı ayağa kaldırıp şuursuz bir şekilde öpmesini söyleyen heyecanı görmezden gelmeye çalıştı.

Sebastian’a gidecekleri yerleri söylememiş olsa da rotayı daha önceden belirlemişti.

“Bu duygu oldukça tanıdık geliyor,” dedi Sebastian, Rue Saint Honoré boyunca yürürlerken. “Paris’in ne kadar küçük olduğunu unutmuşum.”

“Ben de sakın bir tempoda yürümenin ne kadar kolay olduğunu unutmuşum,” dedi Nina. “Geçen defa omuzlarım beni öldürmüştü.”

Biraz dolambaçlı bir rota izleyerek Louvre Müzesi’ni ve ünlü cam piramidi geçtikten sonra Francois Mitterrand Rıhtımı’na vardılar ve Sen Nehri üzerindeki Pont Royal köprüsünden geçerek Rue du Bac’a doğru devam ettiler. Sıcak güneş altında, sallana sallana yürüyerek havanın tadını çıkarmak güzeldi. Yanlarından hızla yürümekte olan bir grup turist, relaşla öne geçmek ve yürürken bilgiler veren rehberin hızına ayak uydurarak onu dinleyebilmek için kaldırımında bir sağa bir sola geçip duruyordu.

La Patisserie du Rêves -Rüya Pastanesi- Ladurée’nin tam tersiydi. Ün yapmış bazı ürünlerin tavandan sarkan cam fanuslar içinde birer büyük pasta ve yanında bir kişilik küçük boy birer pastayla sergilendiği, sunumlarda salt bir minimalizm vardı. Basit ama çok zarif olan pastalar, adeta dükkânın kendisini yansıtıyordu.

Nina buranın bir sanat galerisi gibi görüldüğünü düşündü. Sergilenen çok az şey vardı ama tekerlekli sandalyeyi dışarıda bırakan Sebastian, sergilenen her bir pastanın yanına yaklaşarak onları inceliyordu. Nina özellikle *sablés à la rose* denilen gül şeklindeki küçük kurabiyelerin ve bir de yuvarlatılmış ekler şeklinde içi pralin kreması ve ortası bir kat saf pralinle doldurulmuş büyük Paris-Brest pastasının görüntüsünden çok etkilenmişti, ta ki fiyatını görene kadar.

“Doksan dört euro mu!” dedi dehşete düşen Nina fısıltıyla. Sebastian daha yakından bakmak için başını eğdi.

“On iki kişilik olduğu yazıyor,” dedi.

“Peki ama... acaba hiç satabiliyorlar mı?”

“Evet,” dedi Sebastian, cam fanusa dokunarak. “Fransa’da kültür çok farklı. Burada insanlar akşam yemeğine veya öğle yemeği-

ne davet edildiklerinde hediye olarak pasta alıyorlar. Burası Paris'te çok saygın bir pastane. Şefi Philippe Conticini çok ünlü biri, televizyonda sürekli programa çıkıyor ve uluslararası bir üne sahip. Eğer buradan bir tatlı alıp götürürsen davet sahipleri çok sevinir, çok havalı bir şey olur."

Sebastian tekrar başını eğip Paris-Brest'e baktı. "Bu harika."

Nina pastaneyi şöyle bir dolaştı ve geri döndüğünde, Sebastian'ı mikroskop altında böcekleri inceleyen bir böcek koleksiyoncusunun coşkusuna benzer bir heyecanla pastaları incelemeye devam ederken buldu. Yüzündeki yoğun ifade karşısında kendi kendine gülümseyen Nina, onun ortadaki tezgâhın üzerinde sergilenen her bir pastayı dikkatle inceledikten sonra beyaz giysili iki servis elemanı ile uzun ve yoğun bir konuşmaya başladığını görerek sabırla bekledi.

Bir sonraki pastaneye doğru giderlerken, Sebastian'ın yol boyunca pastalardan coşkuyla söz etmesi Nina'nın kendisiyle biraz gurur duymasına yol açtı.

Des Gâteaux et du Pain'deki pastalar, son gittikleri pastaneden bile daha inanılmaz güzellikeydi ve Nina'nın asla pasta şefi olmayacağına olan inancını bir kez daha doğruluyordu. Nina, on iki yıl önce bu pastaneyi açan Claire Damon'un, ondan önce on yıl süreyle en iyi Fransız pasta şeflerinden bazılarının yanında eğitim almış olduğunu okumuştı.

Nina etrafa baktı ve böyle bir mükemmellik yaratmak için ne sabrının ne de öyle büyük bir isteğinin olduğunu fark etti ve... bundan bir rahatsızlık duymadı. Ani bir sezgiyle, yaptığı şeyin onun için yeterli olduğunu anladı. İnsanların, onun yaptığı çikolatalı karamel suprême için her gün Patisserie C'nin dışında kuyruğa girmesi ve öğleden sonra saat dört olana kadar Marcel'in çilekli ve çikolatalı eklerlerin hepsini satması onu hâlâ hayrete düşürüyordu.

Buradaki bu soğuk mükemmellik Nina için biraz korkutucuydu. Geçen hafta pastanenin dış cephesini boyamak için orada ça-

lısan herkesin sıcak dostluğunu düşündü. Böyle bir şey onun tarzına daha yakındı. Olmadığı gibi davranmasına hiç gerek yoktu.

Ama Sebastian mest olmuştu ve onun tezgâhların etrafında dolaştığını gören Nina, gururlu bir anaç tavuk gibi gülümsedi.

Tekerlekli sandalyeye geri döndüklerinde onu cadde boyunca itmeye başlayan Nina, “Peki, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Benim Muzaffer Üçlemem koca bir saçmalık diye düşünüyorum,” dedi Sebastian. “Buradakilerse muhteşem. Bugünlerde mutfakta yeterince zaman geçirmedığımı fark etmiş oldum.” Geriye dönüp Nina’ya baktı. “Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade mi görüyorum?”

“Bu konuda bir yorum yapamam,” dedi Nina, gülmemeye çalışarak.

“Bana anneni hatırlatıyorsun,” dedi Sebastian, hâlâ ona bakarak.

“Yok artık!”

“Yani annene benziyorsun demek istemedim, ona kesinlikle hiç benzemiyorsun,” diye aceleyle ekledi Sebastian. “Ona benzeyen tarafın, dudaklarındaki şu bilmiş bak-ben-baştan-beri-haklıydım diyen gülümseme, ki bu ben-sana-demiştım ifadesine kıyasla çok daha nazik ve hafif kalıyor.” Sebastian başını çevirdi ve bacağına kaldırarak alçıya pat pat vurdu.

“Tanrım, şu lanet şeyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Birden aklıma bir sürü fikir akın etti. Mutfğa girmek istiyorum.” Tekrar dönüp Nina’ya baktı. “Bilmem mutfakta fazladan birkaç saat daha kalmak ister misin? İş başındaki şeften bir şeyler öğrenmek için.”

“Yani bir ödeme yapmadan demek istiyorsun,” diye takıldı Nina, bir kaşını kaldırarak.

“Evet, onun gibi bir şey. Başkaları bunun için bana para veriyor olsa da. Şöyle diyelim, tam olarak memnun kalmazsan paranı geri alabilirsin.” Eğer bu şekilde geriye dönerek onunla konuşmaya devam ederse boynunda ciddi bir tutulma olacaktı. “Biraz deneme

yapmak istiyorum. Bugünkü gezi bana düşünecek *bir kazan* malzeme verdi.”

Nina onun kelimelere yaptığı vurguyla sızlandı. “Bu korkunç.”

Sebastian ona komik bir ifadeyle göz kırptı ve başını tekrar gidecekleri yöne doğru çevirdi.

Nina, Sebastian’ın bu eğlenceli tarafını özlemişti. Uzun zamandır gördüğü tek şey, onun ağırbaşlı ve ciddi tarafıydı. Bugün, önceye kıyasla daha genç ve çok daha tasasız görünüyordu. “Benim peşin paradan hoşlanmayacağımı nereden biliyorsun?” diye ona takıldı Nina ve içinden gelen dürtüye uyup da onun yakasına kadar uzamış parlak siyah saçlarını tarayıp düzeltse acaba nasıl tepki verirdi diye merak etti. Saç tıraşının zamanı çoktan geçmişti. Muhtemelen şu anda önceliği değildi.

Sebastian başını çevirip ona baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi Nina çabucak, onu boynunun arkasına bakarken yakalandığını fark ederek.

Sebastian’ın yüzü yumuşadı ve sesi hafifledi. “Yarın, kurs bittikten sonra bana yardım eder misin, herkes gittikten sonra?”

Nina sandalyenin kollarını kuvvetle sıktı. Onun bu normal isteğinin midesinde böyle tuhaf kramplara yol açması için bir neden yoktu, ama öyle olmuştu.

Bakışlarını ondan ayıramayan Nina, “Yarın mı?” diye tekrarladı sakın bir sesle, ama içindeki ses, “Yarın! Hayır!” diye haykırıyordu.

Kahretsin, yarın mutfakta kursun hem öncesinde hem de sonrasında bir program yapmışlardı, böylece Nina, Sebastian oradayken kaybedeceği zamanı telafi edebilecekti. Maddie ve Bill kurs başlamadan önce saat altıdan itibaren ona yardım etmek için gönüllü olmuşlar, Peter ile Jane de kurstan sonra bir iki saat kalmayı teklif etmişlerdi.

“Bugünkü gezi bana gerçekten ilham verdi.” Sebastian’ın sözleri Nina’nın içini ısıttı. “Teşekkürler Nina. Birdenbire aklıma pek çok fikir geldi.” Yüzünde o ciddi ve kararlı bakışlarından biriyle

omzunun üzerinden Nina'ya baktı. "Senin yardımını almak isterim. Şu yaptığın eklerlerdeki lezzet kombinasyonları harikaydı."

"Yağcılık her kapıyı açar," dedi Nina, onun sözlerinin kendisini etkilemesine izin vermemeye çalışarak.

"Bunu ciddi söyledim, Nina, sende doğal bir yetenek var." Onun gözlerinde fazladan bir sıcaklık mı vardı, yoksa bu Nina'nın kendi hayal gücü müydü? Daha önce birçok defa bu yoldan geçmişti ne de olsa.

"Aslında sen gelecek haftaki son kursu tekrar gözden geçirmemi sağladın."

Onun bu samimiyeti karşısında Nina'nın adımları bir an yalpalar gibi oldu ve... Yoksa sesinde bir hayranlık mı vardı?

"Kurs sırasında uyguladığımız teknikleri kullanarak herkesin her şeyden biraz bir şeyler katacağı kocaman bir şey yapsak, ne dersin?"

Nina önce bunun cevap gerektirmeyen retorik bir soru olduğunu düşündü. Ama hayır, onun fikrini dikkate alacağı için kendisinden bir cevap bekliyordu. Elinden bir şey gelmeyen Nina, ona bakıp gülümsedi.

"Ben... Bence bu harika bir fikir gibi görünüyor."

"Croquemboche?"

Nina'nın nefesi kesildi. "Bu harika olur. Ama biraz... iddialı olmaz mı? Nina bu profiterol kulelerinin resimlerini görmüştü. Muhteşem görünüyorlardı ama yapımının zor olduğuna emindi.

"Evet, ama..." Sebastian'ın hafifçe gülümsemesi Nina'nın kalp atışlarını delice hızlandırdı. "Bu son dersin muhteşem olmasını istiyorum. Herkesin tatları, dolguları ve genel görünüşü birlikte seçip bir ekip halinde çalışarak yapacağı bir şey olacak. Onların bu kursu yüksek ve gerçek bir başarı hissiyle bitirmelerini istiyorum."

"Bu harika," diyerek gülümsedi Nina, onun bu fikrinden hoşnut olarak. "Onlar çok hoş insanlar, bu fikre bayılacaklar."

“Öyle umuyorum, yarın güzel ve kolay bir gün olacak. Herkesin yapmaktan zevk alacağını düşündüğüm madlen ve financier gibi küçük Fransız usulü kekler yapacağız.”

Nina başka bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı ama yakalandı.

“Ne var?” diye sordu Sebastian, şüpheyle gülerек.

“Sen. Artık ağız değiştirdin. Neredeyse kursta ders vermekten hoşlanıyor gibi konuşuyorsun.”

“Ne var, biliyor musun? Hoşlanıyorum.” Kendisi de şaşırmış gibi başını salladı.

“Ama neredeyse her şey bitmek üzere. Gelecek hafta bacağın-daki alçı çıkacak. Artık kendi ayaklarının üstüne basabileceksin.” Nina’nın sözlerinde resmi bir hava vardı.

“Benimle geleceğini söylemiştin. Hastaneye. Salı günü. Bu hâlâ geçerli mi?” Sebastian’ın sesinde de bir resmiyet var gibiydi.

“Salı mı?” dedi Nina dehşet içinde. “Gelecek hafta mı?”

Sebastian başıyla onayladı ve yutkunarak bekledi.

Nina’nın omuzlarına berbat bir gerginlik çöktü. Son zamanlar-da pastaneye o kadar meşgul olmuş ve odaklanmıştı ki Sebastian tekrar eski haline döndüğünde neler olacağını tamamen aklından çıkarmıştı.

“Peki, gelecek misin?” diye sordu Sebastian.

“Evet, elbette.” Sesindeki canlılık birden kaybolmuştu. “Eve dönmeme bu kadar az zaman kaldığını unutmuşum.”

Sebastian’ın yüzü düştü. “Evet... Sanırım döneceksin.” Sebastian hızla onun yüzüne baktı ve gözlerini kaçırdı. “Öyle geliyor ki biz... sanki kum saatinden akar gibi, beklediğimizden çok daha kısa sürede...” gözlerini kaldırıp Nina’ya bakarken, sesi aniden çatallaştı, “zamanı tükettik.”

Nina yüz ifadesini hiç değiştirmeden yutkundu.

“Nina.” Sebastian onun elini tutarak tekerlekli sandalyenin önüne doğru çekti ve “Lanet olası bacak,” diye homurdanarak ayağa kalktı.

Nina kalbinin küt küt attığını hissederek gözlerini kaldırıp ona bakarken, Sebastian alnını indirerek onun alınına dayadı. “Kahretsin Nina. Gitmeni istemiyorum.”

Nina’nın kalbi öyle delice atıyordu ki bir rock parçasındaki davulun sesini bile bastırabilirdi.

“Ben de istemiyorum,” diye fısıldadı Nina.

Bir an göz göze gelerek birbirlerine sorar gibi uzunca bir süre baktılar. Nina, Sebastian’ın yüzünde yavaşça belirmeye başlayan o tatlı gülümsemeyi sonsuza kadar orada hapsedmek istedi. Sebastian bir elini kaldırdı ve onun yanağına dokundu.

“Millet! Biraz kıpırdar mısınız? Lanet kaldırımı tamamen kapatmışsınız.” Kızgın Amerikalı tur rehberi yolda durmuştu ve arkasındaki hevesli turist grubu meraklı gözlerle onlara bakıyordu.

Bocalayan Nina kenara çekildi ve Sebastian kaşlarını çatarak tekrar tekerlekli sandalyesine oturdu. Nina duran sandalyeyi tekrar hareket ettirmek için birkaç kere zorladı. Bir an kendini yoğun bir kavşakta arabasını durdurmuş gibi hissetti.

O andaki atmosfer bozulmuştu, ikisi de kendi düşüncelerine dalarak sessizce yürüdüler. Nina onun başka ne söyleyeceğini merak ederken, Sebastian kıvrılıp sandalyesine gömülmüştü.

Sebastian’ın otelinin önüne geldiklerinde genç adam ona doğru döndü. “Eğer istersen—”

Tam o sırada, “İki tonluk Molteni fırının bugün teslim edilmesi bekliyor muydun?” diye sordu Alex, aniden ortaya çıkarak. Saçları öylesine dağılmıştı ki neredeyse diken dikendi. “Senin süitine?”

“Ne!” Sebastian hızla kafasını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Lanet bir teslimat şoförü vardı ve üç adam bugün sana bir fırın teslim etmek zorunda olduklarında ısrar ettiler. İşte.”

“Geri zekâlı salaklar. O fırın, restoran içindi.”

“Bunu biliyordum, ama senin yokluğunda onları ikna etmek oldukça zordu. Sen de telefonuna cevap vermiyordun.” Alex’in sesi Nina’ya bakarken suçlayıcı bir tona döndü.

Sebastian omuz silkti. "Kapatmıştım."

Alex'in gözleri kısıldı. "Çalışıyor muydun?"

"Hayır, Nina beni büyük bir pastane turuna çıkardı." Yüzünde çok büyük bir iş yapmış gibi bir gülümsemeyle, "Beni Ladurée'ye götürdü," diye eklerken Nina onu rahatlıkla öldürebilirdi.

Alex, bir kaşını zarıfçe kaldırdı ve İskoç aksanını koyulaştırarak, "Oo, ya?" dedi.

"Evet. Çok güzeldi." Sebastian'ın sesinde aşırı bir güven hissediliyordu.

"Peki, Nina'ya menüdeki her pastayı aldın mı?"

Sebastian dudak büktü. "Hayır. Ama belli ki sen onu etkilemeye çalışmışsın." Kelimeleri uzatarak konuşmasından Alex'in çok uğraştığını ima eder gibiydi.

Nina onların kafalarını birbirine vurmak istedi. Her ne kadar ilk defa bir çekişmenin ortasında kalmış olsa da -şükürler olsun ki mecazi olarak- böyle sidik yarışlarına evden oldukça alışkındı. Onların bu çocukça davranışı karşısında gözlerini devirerek bu durumu dağıtmanın tek yolunun onları kendi hallerine bırakmak olduğuna karar verdi.

Otel lobisinin yarı yolunu yürümüştü ki her iki erkeğin de arkasından, "Nina!" diye bağırdığını duydu.

Geriye dönmeden elini kaldırıp salladı ve günün erken saatlerinde olanları düşünmek için biraz huzur ve sessizlik bulduğu için rahatlamış olarak otelin kapısından dışarı çıktı.

Bölüm 29

“H ayır!” dedi Nina. “Kesinlikle olmaz.” Kahve fincanını takırtıyla tabağının içine koydu.

“Ama neden?” diye sordu Maddie, kızarmış yüzüyle destek için masanın diğer tarafında oturan Bill ve Jane’e bakarak. “Bu, Patisserie C’yi herkese tanıtır.”

“Çünkü... Sebastian’ın ne yaptığımız hakkında hiçbir fikri olmadığı için kendimi zaten yeterince kötü hissediyorum, bu bana gerçekten onu fazla zorlamak olur gibi geliyor.”

Ayrıca ona olanları... her ne oluyorsa, tehlikeye atmak istemiyordu. Dünkü kurs -kalbi pırpır etti- hepsinin en iyisiydi. Sebastian yine onun hatırladığı eski Sebastian olmuştu, herkese karşı neşeli, şakacı; Nina’ya karşı da dikkatli ve özenliydi. Ona bir sürü gülücük göndermiş, koluna defalarca dokunmuş, atkuyruğundan kurtulup yüzüne düşen bir tutam saçı iterken yanağını okşamıştı. Günün sonuna doğru Nina içinde kaynayan bastırılmış bir özlemle ders bittiğinde birlikte biraz zaman geçireceklerini umarak sabırsızlıkla beklemişti. Ama sonra tekrar o lanet olası fırınla ilgili başka bir telefon gelmiş ve Sebastian’ın hemen gitmesi gerekmişti.

“Gitmek zorundayım, Nina.” Gitmeden önce eline dokunup parmaklarını okşamıştı. “Yarın hep toplantılarda olacağım, ama cuma günü akşam yemeğine gelir misin?”

Gün, Nina’nın üzerinde büyümlü bir ürperti bırakmış ve tüm akşam boyunca duygularına sarılıp, onun tüm sözlerini ve dokunuşlarını tekrar tekrar aklından geçirmiş, bir gün önce fısıldadığı o içten kelimelere tutunmuştu. *Senin gitmeni istemiyorum.*

Ama bunların hepsi, onu kandırdığı için kendini çok daha kötü hissetmesine yol açmıştı. Uykusuz geçen bir geceden sonra gözlerinde yanma ve acı vardı. Suçluluk ve beklentinin bileşimi, iyi bir yatak eşlikçisi değildi. Ayrıca Sebastian’ın dairesinde kalmak, bunu daha da kötüleştiriyordu. Ne yana dönse, onu hatırlatan bir şey görüyor ve hem kendisi hem de pastane için zamanın tükenmekte olduğunu farkına varıyordu.

Nina birden Maddie ve Marguerite’in kendisine baktığını hissetti. Söylenen bir şeyi kaçırmıştı.

“Evet, eğer gelip değerlendirme yaparlarsa ve pastane iyi bir puan alırsa bir sürü reklam olur. Sebastian da pastanenin açık kalmaya değer olduğunu görebilir,” dedi Marguerite.

Nina deli gibi onların konuşmasına yetişmeye çalıştı.

“Hayır,” dedi kesin bir sesle. “Onun istediği bu değil. Geri basmak zorundayız, zaten,” dedi Nina başka bir tartışmaya sarılarak, “belki de bizim iyi bir puan almak için fazla şansımız bile olmayacak.”

“En iyi çıkış yapan yer kategorisi o kadar büyütülecek bir şey değil,” dedi Bill. “Muhtemelen bunu kazanabiliriz. Özellikle de şu avizeyi taktıktan sonra. Bahse girerim ki başka hiçbir yerde böyle bir şey yoktur.”

Nina resmen dağılmıştı. Bill ve Peter’in avizeyi hafta sonunda asma arzuları, onu temizlemenin tahminlerinden çok daha uzun süreceğini fark ettikleri için gerçekleşmemişti, ama son birkaç gün boyunca her bir kristal parçasını temizlemek için büyük bir titizlikle çalışmışlar ve sonunda o muhteşem avizeyi yerine asmışlardı.

“Yine de hayır,” dedi Nina, gözlerini ovuşturarak.

Maddie, asi bir kaplumbağa gibi fincanına bıçakla pat pat vurarak onun çenesini kapattı.

“Peki ya Marcel ne olacak?” diye nazikçe hatırlattı Marguerite.

“Sebastian ona iş teklif edecek,” dedi Nina, tezgâhın arkasında her zamanki yerinde duran Marcel’e şöyle bir bakarak. Marcel başını kaldırıp onun bakışını yakaladı ama yüzündeki ciddi ifade değişmedi. “Bunu zaten söylemişti.”

“Ama Marcel burayı bu haliyle seviyor.”

“Biliyorum...” dedi Nina sefil bir halde. Marcel son günlerde çok daha sık gülümsüyor ve müşterilere çok daha olumlu bir tavırla hizmet ediyordu. “Ama mekân değiştiği zaman bile burada çalışmaktan mutlu olabilir.” Ancak Nina kalbinin derinliklerinde, bu huysuz ve kendine özgü garsonun buna pek uyum sağlayamayacağını biliyordu. O çoktan beri burada kendine göre bir düzen kurmuş ve işleri o şekilde yürütmeye alışmıştı.

“Ama artık çok geç, çünkü ben müracaatı tamamladım ve değerlendirme için salı günü buraya geliyorlar,” dedi Maddie ve fincanını iterek ayağa kalktı. Ayaklarını iki yana açarak dururken yapılı vücudundan hırçın bir meydan okuma yayılıyordu.

Nina yorgun ve bitkin bir halde sandalyesine gömüldü. Hiç kimseyle, hele de Maddie ile kavga etmek istemiyordu. “Üzgünüm, ama onlara hayır demek zorundasın.”

“İyi ama ne fark edecek?” diye sordu Maddie, ellerini havaya kaldırıp sesini yükselterek. “Sebastian her halükârda önümüzdeki hafta tekrar yürüyor olacak. Sen ne yapacaktın?” dedi Maddie, alaycı bir ifadeyle. “Yaptığımız dönüşümü göreceksin. Bu sadece onunla ilgili bir şey değil. Peki ya biz? Hepimiz buraya kendimizden biraz yatırım yaptık. Senin için sorun değil, nasılsa evine geri döneceksin. Gittikten sonra da binaya ne olacağını umursamıyorsun, sanırım.”

“Maddie,” diye itiraz etti Jane, nazik bir sesle.

Onu suçlayan Maddie'nin yüzü kıpkırmızı kesilirken Nina ayağa fırlayarak, "Bu doğru değil!" diye bağırdı.

"Öyle mi? Sen her şeyi destekledin. Marcel'in umutlarını yüksektuttun. Bütün işi yapmamıza izin verdin. Ve şimdi çekip gideceksin. Sen Sebastian'ın tarafındasın."

"Taraf diye bir şey yok. Buranın kapanmasını istemiyorum. Ama burası her zaman geçiciydi."

"Eğer onun için savaşmaya hazır olsaydın, öyle olması gerekmezdi. Sebastian'a karşı koy. Sen bir korkaksın. Onun senden hoşlanmasını istemeyi o kadar kafana takmışsın ki. Vazgeç şu sevdadan. Eğer senden gerçekten hoşlansaydı, bu konuda bir şeyler yapardı. Senin etrafta olman onun işine geliyor."

Maddie'nin tam hedefe isabet eden sözlerinden duyduğu ani acıyla şok geçiren Nina derin bir nefes alarak, "Böyle konuşman gerçekten çok acımasızca," dedi. Her yanını bir korku sardı. Ya Maddie haklıysa ve onun etrafta olması Sebastian'ın işine geliyorsa? Nina, Sebastian'ın onu fark etmesi için yıllarca beklemişti ve eğer o da aynı şeyleri hissediyor olsa neden bunca yıl bir kere bile olsun onu görmeye gelmemişti? Ya bunların hepsi onun işine gelen şeylerse? Ya İngiltere'ye geri döndüğünde Sebastian artık ona ihtiyacı olmadığını anlarsa?

"Öyle demek istemedi," dedi Jane, koluyla Nina'nın koluna dokunarak.

"Evet, istedim," dedi Maddie, elləri belinde. "Sen bencil bir bebek gibisin. Bu konu seninle ilgili değil. Marcel ve Marguerite'le ilgili. Ve hepimizle. Her birimiz çok çalıştık ve sana yardımcı olduk. En azından bu yere bir savaşma şansı verebilirsin."

Adını duyan Marcel, onlara baktı, yüzü her zaman olduğu gibi ifadesizdi, ama Nina, karısından bahsettiğinde onun duyduğu derin acıyı hatırladı. Ağzının etrafına yerleşmiş olan gergin çizgiler silinmişti ve her ne kadar çok seyrek gülümsüyor olsa da gülümsediği zaman sanki yüzüne yeniden bir ışık yayılır gibi görünüyordu.

Bencil bebek. Nina gözlerini kısı ve yumruklarını sıkarak Maddie ile yüzleşmek için yukarı doğruldu. Ona en son bebek diyen kişi Dan olmuştu ve Nina onun dudağını patlatmış, annesi de o gece çay vermeden Nina'yı yatağına göndermişti. Kimse ona bencil diyemezdi.

"Pekâlâ," diye tısladı. "Bunu yapacağım. Şimdi eğer izin verirseniz, yapılacak pastalarım var." Gözünü yakan yaşlarla mutfığa geri döndü.

Pasta hamuru, aldığı öldüresiye darbelerle perişandı. Bu hamur muhtemelen hiç bu kadar kabarmamıştı. Nina nihayet durdu ve çırpıcıları karışımından çıkardı.

"İyi misin?" diyen Jane'in yumuşak sesi düşüncelerini böldü.

"Evet," dedi Nina hafif bir sesle. "İnsanlarla tartışmaktan nefret ediyorum."

"Ben de. Maddie'nin seni üzme istediğini sanmıyorum. O, sadece düşünmeden konuşan biri."

"Maalesef belki de haklıydı. Ben korkaklık ettim. Sebastian'a ne yaptığımızı söylemeliydim, ama onun buna son vereceğini biliyordum. Herkesin işe devam etmesine izin verdim, çünkü bu Marcel için iyiydi ve ben şimdi ne yapacağımı bilemiyorum."

"En iyi olduğunu düşündüğün şey neyse, onu yap. Başkalarının senden yapmasını istediği şeyi değil, en doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap. Kimin ne düşündüğünü dert etme. Kalbinin sesini dinle. Beni dinle!" Yumuşak kahverengi gözleri ışıldadı. "Ben Peter'la tanışmadan önce hiç bu kadar hayal kuran biri değildim."

"Siz ikiniz gerçekten birbirinizi seviyorsunuz. Bunu görmek çok güzel." Nina içinde kabaran kıskançlık duygusunu bastırmaya çalıştı. Acaba Sebastian da onun için hiç böyle bir şey hisseder miydi? Birini bu kadar uzun süre uzaktan sevmek, gerçekten çok hastalıklı bir şeydi. Ve şimdi onun da bir parça olsun kendisi gibi hissedebileceğine inanmak neredeyse imkânsız denecek kadar zor görünüyordu.

“İkinci defa evlenince, işin bu kısmı biraz daha değerli oluyor, çünkü son derece yanlış giden bir ilişkide durumun ne kadar kötü olabileceğini önceden biliyorsun. Birbirinize daha iyi bakıyorsunuz.” Jane ona hızlıca sarıldı. “Maddie için endişelenme. Eminim ki o da kendisine en az senin ona kızdığın kadar kızmıştır. Şimdi, bir yardım eli ister misin?”

Nina ona gülümsedi. “Buna hayır diyemem, hem artık karamel konusunda çok ustalaştın.”

“Çünkü onu yemekten çok zevk alıyorum. Açıkçası, çok geçmeden fil gibi olacağım. Neyse ki yakında eve dönüyoruz.”

“İngiltere’ye dönmeye mi karar verdiniz?”

“Evet.” Jane hüznle gülümsedi. “Paris’te yaşamak harika, ama burası evimiz değil. Ve yokluğumuz, evlendiğimiz için bize ne kadar kızdıklarını ailelerimize unutturmuş gibi görünüyor.”

“Sen her zaman İngiltere’ye dönmeyi düşünüyor muydun?” diye sordu Nina, ani bir sezgiyle.

“Evet, ama bunu Peter’a söyleme,” dedi Jane, göz kırparak “Bunun kendi fikri olduğunu düşünmesi daha iyi.”

Nina, saat üçte Jane ve Peter ayrılincaya kadar Jane’in yardımıyla sıkı bir şekilde çalıştı. Kendini son derece bitkin hissetmesine rağmen kahveli ve cevizli minyatür pastalarından yapmak için son bir parti pasta hamuru hazırlamaya karar verdi. Neyse ki toptancı bu hafta bol miktarda çikolatayla birlikte onun kullanıp tükettiği cevizden tam bir kilo getirmişti. Nina, Doris ile toptancıya ilk yaptığı ziyareti düşünerek kendi kendine gülümsedi. Tanrım, o zamandan bu yana ne kadar uzun bir yol kat etmişti. Yaptığı eklerler artık görüntü olarak herhangi bir pastaneye rekabet edebilirdi ve müşteriler onun aroma karışımlarına bayılıyor gibiydiler.

“Nina.” Maddie’nin sesini duyan Nina yerinden sıçradı. Kalbi rahatsız bir tempoyla attı ve daha bir şey söyleyemeden önce Maddie kollarını dolayarak ona sarıldı. “Lütfen, lütfen,

lütfen, lütfen beni affet. Sana karşı böyle bir kaltaklık yaptığım ve ağzı bozuk, buyurgan bir inek gibi konuştuğum için çok özür dilerim. Hiçbirini o anlamda söylemedim. Sen harikaydın ve kimse senden daha fazla çalışmadı. Hem sen devamlı olarak Sebastian'ın bunu onaylamayacağını söyleyip duruyordun ve şimdi de çok zor bir durumdasın. Ve bence o senden gerçekten çok hoşlanıyor, çünkü gözlerini senden hiç alamıyor ve sanırım ben bunu birazcık kıskanıyorum. Aslında birazcıktan daha fazla kıskanıyorum.”

“Ah Maddie,” diyen Nina da ona sarıldı, Maddie'nin itirafındaki kırılgnlık karşısında gözleri yaşarmıştı. “Ben de özür dilerim. Haklısın. Tam bir korkak gibi davrandım.”

“Hayır, öyle davranmadın. Sakın benim arkadaşım hakkında böyle şeyler söylemeye kalkma.”

Nina yarı gülerken göz yaşını silerek derin bir nefes aldı.

“Özür dilerim Nina. Eğer istersen değerlendirme için gelmelerini iptal edebiliriz.”

“Ama ben bu konuyu düşünüyordum. Yapılacak en doğru şey bu. Çok çalıştık ve eğer ben pastaneye inanmasaydım, bunu daha önce söylemeliydim. Buranın iş yapmaya uygun bir yer olduğunu Sebastian'a göstermek için pastaneye her şansı tanımıyız. Ama bu konuyu ona daha önce açıklamalıydım. Şimdi artık çok geç. Öfkeden kuduracak.”

“Peki, bunun bir önemi olacak mı?” diye sordu Maddie, Nina'nın gözlerine bakarak.

Nina yutkunarak başını salladı. “Ben hâlâ... onu seviyorum. Aptalca bir şey, biliyorum ama onun benden hoşlanmasını istiyorum. Yaptığım şeyleri beğenmesini istiyorum. Hâlâ onu etkilemeye çalışıyorum ama bu... Bundan etkilenmeyecek.”

“Neden etkilenmesin ki? Bu yerin nasıl değiştiğine bir bak. Muhteşem görünüyor.”

“Bu hepinizin sayesinde oldu.”

Maddie hızla omuz silkerek onu duymazdan geldi. “Üstelik de kalabalık. İnsanlar senin pastalarına bayılıyor. Sebastian’ın hayretten ağzı açık kalarak senin ayaklarını öpmesi gerekir. Sen harikasın. Burası harika. Yanlış bir şey yapmış değilsin. Ve dediğin gibi, eğer pastaneyi gerçekten kapatmak istiyorsa, bu yapılanlar onu engellemez. Ama bunu yaparsa büyük bir aptallık yapmış olur. İnsanlar senin pastaların için kuyruğa giriyor. Verilmiş hiçbir zarar yok.” Kıkırdadı. “Bu pastanenin ve içindeki şeylerin yapımında hiç kimse bir zarar görmedi.”

Nina isteksizce gülümsedi. “Sanırım haklısın.”

Maddie ona tekrar sarıldı. “Sen ablanı dinle. Eğer gerçekten köpürürse delirmiş demektir. Ama ne kadar harika olduğunu görünce yola gelecektir.

Nina parmağını telefonun ekranına doğru uzattı. Bir iç geçirerek dudağını kemirdi ve geriye bıraktı. İki saniye sonra tekrar aldı. Sonra masanın üzerine koydu ve erişemeyeceği bir uzaklığa itti. Telefon etmek yerine ayağa kalktı ve evin içinde dolaştı. Arama düşüncesi ne kadar cezbedici olsa da bu, onun sorunuymuştu, kendisi çözmeliydi Hayır, annesine telefon etmeyecekti.

Odadaki her şey şimdi o kadar tanıdık geliyordu ki bazı şeyleri görmüyordu bile. Bir an odayı taze gözlerle görmek için etrafına bakındı. İlk geldiğinde kendini oraya gizlice girmiş davetsiz bir misafir gibi hissetmişti, ama şimdi evinde gibi hissediyordu ve Sebastian’ın eşyalarıyla yaşamaya, onun nasıl yaşadığını görmeye alışmıştı. Parmağını bir rafın üzerindeki yükseklikleri dikkate alınmadan temaya göre dizilmiş -Çin, Tayland, Et, Vegan- yemek tarifleri kitaplarından birinin sırtında gezindirdi. Onun Sabatier marka keskin bıçakları titiz bir düzen içinde mutfaktaki bir çekmecenin içine karışık bir şekilde doldurmuş olduğunu görmek Nina’yı

keyiflendirdi. Düzen, önceliklere göre belirlenmişti. Kurulama bezleri düzgünce katlanıp bir dolabın içine konulmuş, kahveler ayrı ayrı Alessi kavanozlarına aktarılmış, çay poşetleri yırtık bir folyo paketin içinde, parasetamol, boğaz pastilleri ve antihistaminik tabletlerin olduğu buruşmuş paketler düzensiz bir halde tabak çanakların olduğu bir rafın üzerinde duran porselen bir kâsenin içine atılmıştı.

Nina, Sebastian'ın, üzerinde beyaz aşçı ceketiyle takım elbiseli bir adamın elini sıkarken ve çerçeveli büyük bir sertifikayı alırken çekilmiş bir fotoğrafının önünde durdu. Onun kazandığı ilk şeflik yarışmasıydı bu. Nina resme bakarken onun mükemmel hale gelene kadar tekrar tekrar pişirdiği domuz karın etinden yemeğinin kokusunu alır gibi oldu. Nick bile sonuna doğru bu yemekten sıkılmıştı.

Nina derin bir iç geçirerek saçlarını yüzünden itti. Duymak için annesini aramasına gerek yoktu, ne yapması gerektiğini zaten biliyordu. Sebastian mükemmeliyetçiydi. Düzeni severdi. Hazır olmayı severdi. Plan yapmayı severdi. Ona gerçeği itiraf etmek ve pastanedeki dönüşümü anlatmak zorundaydı.

Bölüm 30

O tel lobisinde yürürken atığı her adımda Nina kendini suçlu bir mahkûm gibi hissediyordu. Ama yapılacak en doğru şey buydu. Dürüst olmak her zaman en iyisiydi. Hem öyle par diye birden söylemeyecek, yavaş yavaş alıştıracaktı. *Onu yumuşat*, diyordu, kafasının içinden alaycı bir ses. Derin bir nefes alarak anahtar kartını yuvaya itti. Her şey yoluna girecekti. Sebastian önce kızacak, ama sonra yola gelecekti. Elbette kızacak ve Nina da ona hak verecekti, ama bunu haklı nedenlerle yapmıştı.

“Merhaba!”

Bir cevap alamadı. Koridorda tedirgin edici bir sessizlik vardı. Elini kapıya yasladı ve iterek açtı.

“Sürpriz!”

İçeride bir hareketlenmeyle birlikte bir şamata koptu. Herkesin arasından Nina’nın gözleri kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle kanepeye oturan Sebastian’a odaklandı.

“Nick! Dan! Gail! Burada ne arıyorsunuz?”

“Gelip sana sürpriz yapmayı düşündük,” dedi Nick, kollarını açıp ona sımsıkı sarılarak.

“Gerçekten de şaşırttınız,” dedi Nina, ağabeyini kucaklayarak.

“Umarım sakıncası yoktur,” dedi Gail, özür diler gibi. “Ama bu ikisi gelmeye karar vermişlerdi,” yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı, “ve benim bundan mahrum kalmam düşünülemezdi. Bu hödük bana yıllardır Paris’te bir hafta sonu vaat edip duruyordu.”

“Sen sevgili kocan hakkında böyle mi konuşuyorsun?” dedi Dan, onu kucaklayıp burnunu ensesine sürterek.

“Siz ikiniz, bu kadar yeter.” Nick gözlerini devirdi. “Sebastian’ın yanına birkaç arkadaşı isteyebileceğini düşündüm ve aniden sonbahara kadar kullanabileceğim birkaç günlük serbest zamanım oldu, ben de bir Eurostar bileti ayırttım, sonra bu herif de benimle gelmeye karar verdi. Neyse ki onu mazur gösterecek çok güzel bir karısı var.”

Kardeşlerini görmezden gelerek yengesine doğru giden Nina, ona hızlıca sarıldı ve “Neden sakıncası olsun ki?” dedi. “Seni görmek çok güzel. Bu iki hödüğü yanında getirmek zorunda kalman çok yazık.” Bu sözlerine rağmen içinde ani bir sızıyla onları ne kadar özlemiş olduğunu fark etti.

“Biliyorum,” dedi Gail, kolunu Nina’nın koluna dolayarak. “Ama onları ara sıra dışarı çıkarmak gerekiyor. Peki sen nasılsın? Harika görünüyorsun.” İnceleyen gözlerle hemen Nina’ya baktı ve bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Bu bakışı ona, *her şeyi bana daha sonra anlatırsın*, diyordu. Gail dönüp Sebastian’a baktı ve sonra tekrar Nina’ya baktı. Nina dudaklarını büzdü. Yengesinin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu ama onun kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

Nina, çabucak Sebastian’a bir göz atma cesareti buldu. Nick’in söylediği bir şeye gülüyordu ama başını kaldırıp onun bakışını yakaladı ve gülümsedi. Sonra dikkatini tekrar Nick’in söylediği şeye verdi.

“Pekâlâ Nina, akşam yemeğine tam zamanında geldin. Dışarı çıkmayı düşündük. Dan, TripAdvisor’da bir yer buldu.”

Nina güldü. “Eminim bulmuştur.”

“Biz hemen köşede kalıyoruz. Böyle şık bir yerin altından kalamayız.” Nick, parmağının boğumuyla Sebastian’ın kafasına vurdu.

“Ah,” dedi Sebastian ve gülerek Nick’in elini itti, yakışıklı yüzünde rahat ve kaygısız bir ifade vardı, gözleri keyifle kırışmıştı.

Nina’nın kalbi hopladı. O çok yakışıklıydı. Genç kadın birden tekrar on sekiz yaşına döndü, Nick’in küçük kız kardeşiydi ve Sebastian da her zaman olduğu gibi ulaşılmazdı.

“Yedi buçuk için bir masa ayrıldı. Sadece üstümüzü değiştirecek kadar vaktimiz var.” Nick telefonundaki saate baktı. “Ah, Nina, ödünç alabileceğim bir telefon şarj cihazın var mı? Benimkini unuttum ve Dan de şu Apple manyaklarından biri.”

“Tabii,” dedi Nina ve çantasını karıştırdı. “İşte al, ama sonra geri istiyorum.”

“Tamam, sorun değil.” Yine telefonuna baktı. “Aslında çocuklar, acele etsek iyi olur. Yarım saat sonra aşağıda görüşürüz, tamam mı Bas?”

“Elbette.”

Dan ve Gail çoktan kapıya gitmişlerdi ve onları takip eden Nick geri dönerek, “Geliyor musun Nina?” diye sordu.

“Aslında, çarşamba günkü kurs için bir iki şeyi gözden geçirmem gerekiyor,” dedi Sebastian, sakın bir sesle. “Hızlıca bir toplantı için Nina’yı buraya çağırmıştım.”

“Seni kurtardım kardeşim,” dedi Nick. “Üstüne bir de akşam yemeği kazandın.”

Nina mümkün olduğunca ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştı.

“Bonus olarak.”

“Siz ikiniz iş konuşmasını akşam yemeğinde yapabilirsiniz,” dedi Nick, kapının yanında Nina’nın onlara katılmasını beklerken. “Aşağıda görüşürüz, eğer şu kötü çocuklarla bunu becerebilirsen.” Koltuk değneklerini kullanarak ve yüz hatlarını çarpıtarak sarsak bir yürüyüşle Notre Dame’ın kamburunu taklit etti.

Nina bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Sebastian ondan önce davrandı.

“Eğer sakıncası yoksa, birkaç şeyi bilgisayarda hızlı bir şekilde gözden geçirmek daha kolay olacak.”

Çok kısa bir sessizlik oldu ve Nick, Sebastian’a ve ardından Nina’ya baktı. Nina’nın yüzü tabii ki kızardı. Kahretsin ki fena halde kızardı. Nick’in çenesi gerildi.

“Bilmem gereken bir şey var mı?” dedi Nick, birden vahşi bir avcı gibi hareketsiz ve saldırmaya hazır bir tavır alarak.

Nina, onun sesinin aniden alışık olmadığı, tuhaf, mafyavari ve tehditkâr bir tona dönüşmesi karşısında yutkundtu.

“Hayır,” dedi Nina, elleri belinde ve saldırgan bir sesle. “Hem olsa bile, seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Nina,” dedi Nick, ona doğru yürüyerek.

“Endişe etmen gereken bir şey yok,” dedi Sebastian sert bir sesle. “Kız kardeşin benimle güvende.”

“Peki o zaman.” Sonunda Nick, hiç kimseyi kandıramayan çok geç kalmış ve sıkıntı veren bir espri girişiyle, “Ama patronun dizine oturmak yok, Nina,” dedi ve dönerek çıkmaya hazırlanırken Nina rahat bir nefes aldı.

“Tanrı aşkına, sen kaç yaşındasın!” diye çıkıştı Nina, yanakları alev alev.

“Sonra görüşürüz, kardeşim.”

O çıkar çıkmaz Nina, kendisine dik dik bakan Sebastian’ın bakışlarıyla karşılaştı. Çenesi o kadar kasılmıştı ki Nina onun gerginliğini neredeyse odanın diğer yanından hissedebiliyordu.

“Ee, hepsi bu kadar, öyleyse,” dedi Sebastian.

Nina onu duymazdan geldi. Eğer Sebastian onun ailesinin gelişinin herhangi bir şeyde bir değişiklik yarattığını düşünüyorsa, Nina’nın sandığından daha aptal demektir.

“Geçen gün benim gitmemi istemediğini söylerken bu konuda ciddi miydin?” diye sordu Nina, pat diye.

İhtiyatlı görünme sırası Sebastian'a gelmişti.

"Ciddi mi söyledin?" dedi Nina ve gözlerini devirerek gidip koltukta yanına oturdu. Artık yeterdi. Ona doğru yaslanıp cevap vermesine fırsat bırakmadan elini boynuna kaydırdı ve ihtiyatla kendisine bakan genç adamın gözlerine bakarak onu dudaklarından öptü. Sebastian bir an hareket etmedi ama Nina onun tekrar kaçmasına asla izin vermeyecekti. Sonra büyüğü bir şey oldu ve Sebastian da onu öptü. Gerçekten öptü. Nina'nın nefesini kesen ve içini dışını yakan, arzu dolu bir tutkuyla öptü. Sahici bir istekle.

Nina'nın kafasında havai fişekler patladı. Onu öpmek, tam anlamıyla çok güzel, hatta hayal edebileceğinden bile daha güzeldi.

"Tanrım, onun asla gitmeyeceğini sandım," diye mırıldandı Sebastian, alnını onun alnına dayayarak. "Onu çok seviyorum, ama yani, bazen başa bela oluyor." Geri çekilerek Nina'ya gülümsedi. Gözlerindeki yumuşacık 'sadece sen ve ben' ifadesi sanki bir an Nina'nın kalbini durdurdu.

"Benim dünyama hoş geldin," dedi Nina, yüzüne yayılan gülümsemeyi durduramayarak. Sebastian tümüyle muhteşemdi ve muhtemelen bu gezegendeki en iyi öpüşen erkekti.

"Bu gece aklımda olan şey bu değildi." İnleyerek Nina'nın elini tuttu, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek ağzına doğru kaldırdı.

Biraz nefesi kesilir gibi olan Nina gözlerini açarak, "Aklında ne vardı?" diye sordu.

"Öpüşmek." Onu kendine doğru çekti. "Sürekli araya giren birilerinin kurbanı oluyoruz gibi görünüyor. Önceki gün beni tekerlekli sandalyeyle geziye çıkardıktan sonra seni buraya davet etmek istedim ama Alex... ee, çok garip davranıyordu."

Nina kaba bir şekilde kıkırdadı. "İkiniz de saçmaladınız."

"Öyle yaptık, değil mi?" Sebastian'ın sesi yumuşadı.

"Evet, öyle yaptınız, ama ben bunu hallettim."

“Öyle mi?” dedi Sebastian, onun kendinden emin ifadesine şaşırarak.

“Alex iyi bir adam. Onunla iyi anlaşıyoruz ama benden duy-
mayı hak ediyor...”

“Neyi?” Sebastian alaycı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı.

“Biliyorsun,” dedi Nina, ayıplar gibi başını yana eğerek.

Sebastian gülümsedi. “Biliyorum...” Nina’yı tekrar öptü, dudak-
larını dudaklarına bastırarak ve diliyle alt dudağını hafifçe yalayarak
yavaş yavaş derinleşen yumuşak ve akıl çelen bir öpüşle. Sebastian’ın
dudakları ateş gibi yakarken Nina vücudunu saran alevi hisse-
rek ağzını iyice açtı. Bir eliyle onun boynunun arkasını, ensesindeki
kısa saçları okşarken vücudunu iterek onun vücuduna yapıştırdı.
Sebastian hafif bir iniltiyle ona karşılık verdi ve Nina zafer kazanmış
gibi hafiften bir gurur duydu. Sebastian’ın onu altüst ettiği kadar
onun da Sebastian’ı etkiliyor olması hoşuna gitmişti.

Sebastian derin bir nefes vererek kendini geri çekti. “Buna he-
men bir son vermemiz gerektiğinin farkındasındır sanırım, aksi
halde diğerleri bize bir kere bakacak ve tam olarak ne yaptığımızı
anlayacaktır.”

“Buradan kaçalım. Veya kapıyı kilitleyelim.”

“İkisi de mükemmel seçenekler.” Yüzünü ekşitti. “Ama bunu
yaparsak ellerimi senden uzak tutamam.”

“Öyle yapmanı istediğimi kim söylüyor?” diye sordu Nina, ko-
caman bir gülümsemeyle.

“Sen edepsiz bir genç kadın mısın?” diye sordu Sebastian, bir
eliyle şakadan onun kaburgalarını sıkarak.

“Belki öyleyimdir. Şikâyet mi ediyorsun?”

“Tanrım Nina, hiç de değil. Ben sadece... sen Nick’in kız kar-
deşisin... Ben beklemeyi ve seni biraz daha ustaca bir yolla ve ba-
cağımda şu şey olmadan baştan çıkarmayı planlıyordum.”

Onun bu sözleri Nina’nın vücudunu bir ateş topu gibi yakıp
geçti ve hafifçe tahrik olurken dizlerinin bağı çözüldü.

“Planlıyor muydun?” diye sordu, cilveli bir sesle.

Sebastian kızardı. “Hayal ediyordum... uzun zamandır.”

Onun bu kaba ve aceleci sözleri Nina’nın kalp atışlarını hızlandırdı.

“Şey, benim ailem tekerleğe çomak sokma konusunda sahiden çok başarılıdır.”

“Öyle.” Sebastian derin bir iç geçirerek alnını ovuşturdu. “Bizim yapmamız gereken...”

“Onlara açılmak istemediğini tahmin ediyorum,” dedi Nina, onun yüzünü dikkatle inceleyerek.

“Hayır, bunu istemem...”

Sebastian’ın sözleri Nina’nın kalbini sıkıştırdı.

“Nick’in bunu aşması gerekiyor.”

“Nina!”

“Ciddiyim. Bu onunla ilgili bir konu değil, bizimle ilgili.”

“Evet ama... o benim de ailem. Tanrım, annen, baban, ağabeylerin, hepsi benim kendi ailemden daha çok ailem gibiler. Ya Nick bir daha benimle konuşmazsa?”

“Saçmalama. Tabii ki konuşur.”

“Peki, ya işler yolunda gitmez ve ayrılırsak?”

Nina yutkundu. Bunca zamandır onu bekledikten sonra, böyle bir şeyi düşünmek bile istemezdi.

“Özür dilerim.” Sebastian onun gözlerindeki yaralı ifadeyi silmek ister gibi yanağını okşadı. “Ben bunun yürümesini istiyorum. Ben... sen beni o gece mutfakta öptüğün zaman, ben gitmeden bir önceki gece... benim için cennet ve cehennem gibiydi. Bütün Noeller, benim en büyük korkularım oldu. Seni öpmek ve öpmeye devam etmek istedim ama... Nick. Ailen. Onlar benim için önemli. Ve tek düşünebildiğim şey, ya sen benim gibi hissetmiyorsan oldu. Ve eğer öyle hissetmiyor olsaydın, bu doğru olmazdı. Ve eğer başarmak istiyorsam, tüm dikkatimi kariyerime vermem gerektiğini biliyordum. Seni incitmeye dayanamazdım. Sonra ken-

dime senin gibi birinin benim gibi bir adamı asla istemeyeceğini söyledim. Ve Nick'in beni bu konuda uyarmış olması, kaçmamı kolaylaştıran bir bahane oldu. Eğer onu dikkate almazsam, nasıl onun en yakın arkadaşı olabilirdim?"

"Vay canına. Ben de kalbimin bu kadar ezilmesi yeter diye düşünüyordum," dedi Nina, onun söylediği her şeyi özümsemeye çalışarak. "Bir yanım, Nick'i dinlediğin için çok öfkeli. Ama bunu bir gün onunla konuşacağım. Diğer yanım... senin böyle düşünmüş olmandan dolayı biraz kırgın."

"Özür dilerim." Sebastian geri çekildi. "Zamanlaman talihsizdi. Bana kaçma ve kendimi üniversiteye gömme fırsatı verdi. Ve geri döndüğümde, benimle neredeyse konuşmadın bile. Bu yüzden Nick'in haklı olduğunu ve bunun geçici bir şey olduğunu düşündüm."

Nina yine kaşlarını çatı. "Seninle hemen hemen hiç konuşmadım, çünkü beni reddettin."

"O öpücüğün bir reddedilme olduğunu hatırlamıyorum." Parmağıyla Nina'nın alt dudaklarının kenarlarını okşadı.

Nina kaşlarını kaldırdı ve suratını astı. "Ama... sonra son hızla kaçıp gittin."

"Çünkü afallamıştım." Ellerini Nina'nın yüzünde gezdirerek saçlarının altına doğru kaydır, parmaklarıyla dalgın bir şekilde saç çizgisini okşadı. Nina bütün bunların kendi hayalinde canlandırdığı bir rüya olması ihtimalinden ya da bir yanılgı içinde olmaktan korkarak hareket etmeye cesaret edemedi. "Uzun zamandır seni tekrar öpmeyi istiyordum."

"Ama... neden hiçbir şey söylemedin?"

"Nina." Sebastian'ın alçakgönüllü kahkahası Nina'nın yüzünü gevşetti ve neredeyse gülümsetti. "O zamandan beri bana çok sıkıntı verdin. Benden nefret ettiğini sanıyordum. Ve ben bunu, beni öptüğün için duyduğun utanca bağladım. Ya da benim gibi birini istediğini sanmıştın."

“Senin gibi biri demeyi bırak,” dedi Nina, bu ifadeden rahatsızlık duyarak. “Sende yanlış bir şey yok. Sen hırslı, biraz huysuz ve işine fazla odaklı birisin, ama arkadaşlarına bak. Alex, Nick ve annem her zaman sana hayranlık duyuyorlar. Ve eğer bilmek istiyorsan,” diye kızgınlıkla ekledi, “sana normal bir şekilde, kardeşlerim gibi davranmaya çalışıyordum, bana bir şey ifade etmediğini göstermek için, son on yıldır senin yerini tutacak başka bir herif arıyor olmama rağmen. Bunu söyleyerek eğildi ve onu sert bir şekilde öptü, çünkü onun bunca zamandır böylesine lanet bir aptal oluşuna kızıyordu. Bu, muhtemelen şimdiye kadarki romantik olmaktan en uzak olan bir öpücüktü.

“Mmm,” diye mırıldandı Sebastian, Nina arkasına yaslanıp ona dik dik bakarken.

Sonra güldü. “Bunu tekrar deneyelim mi?” Ve denedi.

Sonunda ikisi de yüzleri biraz kızarmış ve nefes nefese bir halde ayrıldıklarında, Nina kimin kalbinin daha hızlı çarptığından emin olamadı.

“Ayrıca ben Nick’e veya başkasına bir şey söylemek istemiyorum, çünkü bu yeni bir durum ve henüz kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bunun sadece ikimizin arasında kalmasını istiyorum. Hiç kimse bizi gözlemezken, yorum yapmazken birbirimizle olmayı öğrenmeyi... Eğer birlikte olmaya alışmadan önce ilişkimizi herkese açıklarsak, kendimizi mikroskop altına alınmış gibi hissetmez miyiz?”

Nina’nın kalp atışları tekler gibi oldu. Ona uzun zamandır hayran olmasının haklı bir nedeni vardı. Huysuz ve buyurgan biri olmasına rağmen önemli konularda dikkatli ve özenli davranıyordu.

Nina ona yumuşacık gülümsedi. “Bu çok daha iyi bir sebep gibi görünüyor.”

Sebastian keyifsizce kaşlarını çatarak onun dudaklarına dokundu, “Bu da bizim buna son vererek saygıdeğer görünmeye çalış-

mamız gerektiği anlamına gelir. Soğuk bir duş almak için vaktim var mı?”

Ailesiyle tekrar bir araya gelmek güzeldi, ama akşam yemeği tam bir işkenceydi. Bunu tarif edecek başka kelime yoktu. Nina'nın içi heyecanla ve öpüşmelerinin anılarıyla kaynıyordu. Kendini Sebastian'dan ayrı durmaya zorlamak çok zor olmuştu.

Akşam yemeğinin ortalarına doğru Nina, Sebastian'a pasta-neden bahsetmesi gerektiğini hatırladı. Dan'le neşeli bir şekilde konuşmakta olan Sebastian'a kaçamak bir bakış attı, onun tutkulu öpücüklerinin ve içten sözlerinin hâlâ içinde dolaşan sıcak heyecanı, Nina'ya onu affedeceği umudunu verdi. Her şeyin kendi suçu olduğunu ilan etmek ve özür dilemek işe yarayabilirdi. Birden kendini çok daha emin hissetti.

Nina'nın yanında oturan Nick, “Peki, eğlence şehri Paris'te neler yaptın bakalım?” diye sordu. “Eğlendin mi?”

“Doğrusu o kadar eğlenceli değildi. Çok fazla çalışıyordum.”

“Sebastian her zaman insanı köle gibi çalıştırır.” Koca bir biftiği silip süpüren Nick bıçağını ve çatalını masaya bıraktı. “Ama senin haftada sadece iki gün çalıştığını sanıyordum.”

“Şey ben—” Sebastian hâlâ Dan'le daldığı sohbeti sürdürüyordu. “Yeteneklerimi geliştirmeye çalışıyordum. Sürekli bir sürü şeyler pişirip durdum. Burada olmaktan olabildiğince yararlanmak için.”

“Aferin sana. Peki, geri döndüğünde ne yapacağın hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedi Nina hemen.

Nick sırtıttı. “Bu evet demek, ama bana söylemeyeceksin.”

Nina peçetesiyle ona vurdu. “Bunu nasıl yapıyorsun, çok sinir bozucu. Bir fikrim var ama... Sadece biraz daha düşünmek istiyorum.”

“Güzel. Ve sen,” ağzını eğdi, “bizim meseleyi çok fazla araştırmamızı istemediğin zaman, hep hızlı cevap verirsin.”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedi Nina, ekşi bir yüzle.

“Peki, Sebastian nasıldı? Sakatlanıp saf dışı kalmak onun için pek eğlenceli olmamıştır.”

“Şimdi daha iyi,” dedi Nina, yüzünü buruşturarak. “Buraya geldiğim zaman çok huzursuz bir haldeydi.”

Nick, sinsi bir gülümsemeyle, “Siz ikiniz anlaşılabildiniz mi?” diye sordu, şarap kadehini alarak. “Bir oklavayla onun kafasını yarma isteği duymamışsındır, umarım.”

Nina cevap vermek için acele etmedi. “Devamlı çalıştık. Her şey çok profesyonelceydi ve kurstakilerin hepsi de çok hoş insanlar. Birlikte çok eğlendik. Benim yaşlarımda bir kız var, adı Maddie, onunla çok iyi arkadaş olduk. Burada yaşıyor, o yüzden bana çevrede birçok yer gezdirdi.”

Nick onun konuyu değiştirdiğini fark etmiş olsa bile bir yorum yapmadı ve Nina sonraki birkaç dakika süresince ona sürekli Maddie, Marguerite, Marcel ve diğerleri hakkında bir şeyler anlattı.

“Harika. O halde bize gidilecek yerler için bazı önerilerde bulunabilirsin. Yarın bize katılmak ister misin?”

“Yapamam, ben...” göz ucuyla o anda Gail ile konuşan Sebastian’a doğru baktı, “...meşgulüm.”

“Ne yapacaksın?”

“Çalışacağım.”

“Sebastian sana izin verir.”

Nina öfleyerek bir nefes aldı. “Bunu yine yapıyorsun.”

“Neyi?”

“Hayatımı benim yerime düzenlemeye çalışıyorsun.”

“Ben sadece güzel bir şey yapmaya çalışıyordum,” dedi Nick, tamamen şaşırılmış bir halde.

“Öyle olduğunu biliyorum, ama Sebastian değil de başka bir patronum olsaydı, o zaman da beklenmedik bir şekilde şehre geldiğiniz için onun bana bir gün izin vermesini böyle neşeyle is-

teyebilir miydin? Benim yerimde sen olsaydın ve ben sana izin vermesi için patronunu ayarladığımı söyleseydim, kendini nasıl hissederdin?”

“Mesaj alındı, kardeşim. Affedersin. Alışkanlık.”

“Evet, ama ben bunu hiç özlemedim. Hem tesadüfe bak ki ben yarın Sebastian için çalışmıyorum.”

“O halde izin alabilirsin.”

“Hayır, meşgulüm... Sizinle öğle yemeğinden sonra buluşabilirim.” Yarına gereken pastaların hepsini pişirmek için mutfakta işe erken başlayacaktı, Maddie ile Bill de duvardaki mavi gökyüzü ve bulutların kalan son kısımlarını bitireceklerdi. Artan müşteri sayısı nedeniyle, gelenlere rahatsızlık vermemek için her gün azar azar çalışıyorlardı, ama çoğu zaman yapılan işe hayran kalan müşteriler, mavi ve beyaz boyaları sırayla kullandığı için ağzında tuttuğu ikinci bir boya fırçasıyla birlikte merdivenden sarkarak çalışan Maddie ile sohbet ediyor ve ona sorular soruyorlardı.

“Meşgul...”

Nina ona sert bir bakış attı.

“Affedersin.” Nick ellerini kaldırdı. “Beni ilgilendirmez. Yani, sen burada kendi başına olmaktan keyif aldın, o halde?”

Nina güldü. “Ne var, biliyor musun? Aslında ben pek fazla kendi başıma kalamadım. Sizi başka bir aileyle değiştirmiş gibi oldum. Ama onların hiçbirisi benim için neyin iyi olduğunu bildiklerini düşünmüyorlar. Ve sürekli beni korumaya çalışmıyorlar.” Nina, açık sözlü Maddie’yi, elli yaşlarında olmasına rağmen onunla akranıymış gibi kibar bir konuşma alışkanlığı olan Jane’i düşündü.

“Peki, Sebastian’ın dairesi nasıl?”

“Çok güzel,” dedi Nina, gözleri parlayarak.

“Bahse girerim, oraya geri dönmeyi dört gözle bekliyordur. Senin haftaya eve dönmüş olacağını tahmin ediyorum. Sebastian’ın alçısı gelecek hafta çıkarılacak, değil mi?”

“Evet, ama kursun son gününü tamamlamak için birkaç gün daha kalacağım. Ben...” Kahretsin! Nina şarabından büyük bir yudum aldı. Sebastian’ın alçısının çıkarılacağı gün, eksperler Nina ile röportaj ve değerlendirme yapmak için pastaneye geleceklerdi. O anda Sebastian masanın üzerinden ona baktı ve onun bakışını yakalayan Nina’nın içkisi birden genzine kaçtı.

Nick, kardeşçe bir gayretle Nina’nın sırtına vururken, “Ben de tam Nina’ya senin gizlenen bacağıının ne zaman ortaya çıkacağını soruyordum,” dedi Sebastian’a.

“Gelecek salı,” dedi Sebastian, Nina’ya bakıp kısaca gülümseyerek. “Sen iyi misin?”

“E-eyet, iyiyim. Şarap genzime kaçtı.”

“Eminim alçının çıkmasına çok sevineceksin. O senin her türlü faaliyetine engel olmuştur,” dedi Nick, gülerek.

Sebastian dudaklarını büktü, ama Nick onun ani rahatsızlığının farkına varmadı.

“Son birkaç haftadır o türden bir iş olmadı, değil mi?”

Sebastian kızardı.

“Boş ver dostum,” dedi Dan, lafa girerek. “Kız arkadaşın seni tek parça halinde geri aldığı için memnun olacaktır. Biraz rahatla.”

Nina, Sebastian’a bakmaya cesaret edemedi.

“Dan!” dedi Gail ve onaylamayan bir ifadeyle kocasının kaburgalarını sertçe dürttü.

“Ne var?” dedi Dan, masum numarası yaparak ve yüzünde salakça bir sırıltıyla kolunu dolayıp onu kendine doğru çekti.

“Hâlâ o kızla görüşüyor musun, Katrina’yla?” diye sordu Nick, garsonun boş tabakları almak için onunla Nina’nın arasına sıkışması yüzünden bir yana doğru yaslanarak.

“Katrın mi? Hayır, görüşmüyorum.”

“Yazık, çok seksi görünüyordu. Seni terk ettiğini söyleme sakın.”

Nina gözlerini indirerek kucağına baktı.

“Hayır, sadece yollarımızı ayırmaya karar verdik.”

“Yani onu terk ettin. Neden?”

Sebastian omuz silkti ve çatalıyla bıçağını alarak tabağının kenarına itti.

“Başka biriyle tanıştın,” dedi Nick. “Kızın adı ne?”

Garsonun tabağını almak için yanında beklediğini fark eden Sebastian, çatal bıçak takımını gönülsüzce bıraktı.

“Tanıdığın biri değil.”

Nick, Nina’ya döndü. “Böyle gizli kapaklı işler yapmak hiç onun tarzı değildir. Sen bir şey biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Nina çarçabuk ve ağabeyinin gözlerini kısarak bakmasına neden oldu. “Dediğim gibi, benim çalıştığım günler dışında birbirimizi zar zor görüyoruz.”

“Nina, ne önerirsin? Eyfel Kulesi mi yoksa Notre Dame mı?”

Nina, araya giren yengesini öpebilirdi.

“Seni eve kadar götüreyim,” dedi Nick, restorandan çıkarken ve bu Nina için Sebastian’ın otel odasına gizlice geri dönme şansının olmadığı anlamına geliyordu. Zaten etrafta gizlice dolaşmak gibi bir niyeti yoktu. Sebastian’a hızlıca bir bakış attı. Onun zoraki bir ilgiyle Dan ve Gail’i dinler gibi görünmesi, Nina’nın ona baktığının farkında olduğunu gösteriyordu.

Nina, Nick’in eve eşlik etme fikrine hayır demek istedi ama ağabeyinin çenesinin kararlı açısını görünce, bunun anlamsız olduğunu anladı, ayrıca güzel bir akşam vaktiydi ve nehrin üzerinden karşıya doğru yürüyerek Musée d’Orsay’ın arkasındaki iç içe geçmiş sokaklarda dolaşmayı metroya tercih ederdi.

Ailesiyle birlikte olduğu sürece onu salı gününe kadar göremeyeceğini biliyordu ve bunun verdiği ani sancıyla çelişecek şekilde Sebastian’a neşeli bir sesle veda etti. Sanki her zaman belli bir yere kadar geliyorlar ve sonra araya mutlaka bir şeyler giriyordu. Sebastian’ın onlarla şehir turuna çıkması pek mümkün değildi,

şüphesiz her zamanki gibi yapacak bir ton işi olmalıydı. Ailesinin gelişi gerçekten tam anlamıyla pişmiş aşı su katmak gibi olmuştu.

“İyi geceler Nina,” dedi Dan, ona sarılarak.

“Yarın görüşürüz,” diye ekledi Gail ve onu yanağından öperek kocasına sokuldu. Dan elini kaydırarak karısının kalçasını kavrayıp ona sevgi dolu bir öpücük verirken, Nina içinde hafif bir kıskançlık duydu.

“İyi geceler Nina,” dedi Sebastian, gergin bir sesle.

“İyi geceler, Sebastian.” Nina’nın yüreği ezildi. Böyle olması çok yanlıştı. Ona doğru gidip kollarına atılarak çenesinin etrafına öpücükler kondurması gerekirken, sanki aralarında büyük bir uçurum varmış gibi davranmak zorundaydılar.

Gail ve Dan, Nina’ya bakmadan koltuk değneklerini ayarlayan Sebastian’ı beklediler. Bir an için ne yapacağını bilemeyen Nina, onun kendisine doğru dönüp başıyla selamlamasını ve diğerleriyle birlikte topallayarak uzaklaşmasını izledi.

Nina adımlarını uydurarak Nick’le birlikte sessizce yürüdü. Beş dakika yürüdükten sonra bu sessizlik keyif kaçırان bir hal aldı. Sen Nehri’ni geçerlerken Nina, gönülsüzce ona bazı önemli yerleri işaret etti. Ağabeyini, kafasında bir şeyler kurduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

“Bana, Sebastian’a neler olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu Nick, alçak sesle.

“Hayır,” dedi Nina. “Bunu açıkça anlattığımı sanıyordum. Sen benim ağabeyimsin, bakıcım değil.”

“Yani aranızda bir şeyler oluyor.”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Ama inkâr da etmedin.”

“Nick, bir şeylerin oluyor ya da olmuyor olması, seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Evet, ilgilendirir.”

“Hayır, ilgilendirmez.”

“O benim en yakın arkadaşım.”

“Eğer sen bozmazsan bu değişmeyecek ki.”

“Yani bir şeyler oluyor.” Nick onun kolunu tuttu ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

Nina iç geçirerek onun elini itti. “Tanrı aşkına, bırak kolumu.”

“Onunla yatıyor musun?”

“Nick!”

Nina’nın çileden çıkmış sesi karşısında Nick biraz utanacak kadar nezaket gösterdi ve bu, Nina’yı ona karşı birazcık olsun yatıştırdı. “Onunla yatmıyorum, ama yatsam bile bu seni ilgilendirmez.”

“Affedersin, biraz çizgiyi aştım.”

“Biraz!”

“Sadece seni umursadığım için. İncinmeni istemiyorum.”

“Ben de sana uzun zamandır söylemeye çalışıyorum, ben yetişkin bir kıyım. Hem Sebastian neden beni incitsin?”

“Şey... Küçükken ona tutulduğunu biliyorum. Ama sen onun tipi değilsin.”

“Çok teşekkürler,” dedi Nina ve birden bütün güvensizlikleri geri döndü. “Yani sen onun benden hoşlanabileceğine bile ihtimal vermiyorsun, öyle mi?”

İki arada bir derede kaldığını fark eden Nick durakladı ve yüzü şekilden şekle girdi. “Ben sadece seni korumaya çalışıyorum.”

“Ama dediğim gibi, ben yetişkin bir kıyım.” Onun önceki sözlerinden incinen Nina’nın sesi bu defa daha sertti.

“Hey, özür dilerim. Alışkanlıktan.”

“Evet, ama bunu kırman gerek,” dedi Nina, onu tersleyerek. “Burada olmaktan, yeni insanlarla tanışmaktan ve içimden gelen şeyleri yapmaktan gerçekten çok keyif aldım.”

“Anladım. Bana yarın sabah ne yapacağını söyleyecek misin?”

Nina dudağını ısırıldı. Bunu Sebastian’dan önce Nick’e itiraf etmek doğru gelmiyordu.

“Kursta tanıştığım arkadaşlarımdan biri olan Maddie ile buluşacağım. Ama öğle yemeğinden sonra seni görmek için serbestim.”

“Anlaşıldı.”

Bölüm 31

Nick ile her şey yolunda mı? Bir şeyden şüphelendi mi?

Yatağın kenarında oturan Nina, Sebastian'a cevap olarak nasıl bir mesaj yazması gerektiğini bilemiyordu. Ağabeyinin burnunu sokmasına ve bunun onu gerçekten ilgilendirmemesine rağmen ona yalan söylemekten nefret ediyordu. Sebastian'a da yalan söylemeyecekti, yani en azından bu konuda. Ayrıca Nina, Sebastian'ın bir sevgili mesajına benzemeyen bu gönderisinden biraz rahatsız olmuştu.

Cevap vermeyi reddettiğim birkaç tuhaf soru sordu.

Seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm. Keşke buraya benimle birlikte gelebilseydin. Seni özledim. xxx

Tamam, bu biraz olmuştu.

Güzel. xxx Ben de seni özledim.

Bu nasıl olur? Bunca yıl birbirimizden ayrı olmamıza rağmen seni şimdi nasıl özleyebilirim? Keşke burada olsaydın. xxx

Ekrandaki kelimelere bakarken Nina'nın kalbi pırpır etti. Gülümseyerek parmaklarını ekranın üzerinde gezdirmeye başladı.

Ben de orada olmayı dilerdim. Burada senin evinde ve yatağında olmam çok garip. xxx

Senin yatağında olmanla ilgili aklımdan bazı şeyler geçirmiştim. xxx

Bu sözlerle birlikte Nina'nın kalbi gerçekten küt küt atmaya başladı. Yatağın başucunda duran ve oraya geldiğinden beri hiç dokunmadığı diğer ikili yastık grubuna baktı.

Seks mesajları mı başlatıyoruz? xxx

En iyisi yapmamak, gecenin bu saatinde bu alçıyla soğuk bir duş almak biraz zor olur. xxx

Nina yüksek sesle güldü.

Benim için gereksiz yere acı çekmeni istemem. İyi geceler xxx

İyi geceler Nina. Tatlı rüyalar (benim yatağında) xxx

İyi geceler xxx

Telefonu yanındaki yastığın üstüne bırakıp yüzünde bir gülümsemeyle uyuyan Nina saçma sapan bir bir saatte uyandı. Saat yedide pastanede olmak hızlıca bir alışkanlık haline gelmişti ve güne başlamaya yetecek kadar pasta yapmak konusunda iyice ustalaşmıştı. Marcel ona bu pastaları özel kılmak için yaptığı miktarı belli bir sayıyla sınırlı tutmasını önermişti. Pastane açıldığında saat ondan itibaren çoğu zaman dışarıda bekleyen bir kuyruk oluyor ve genellikle saat ikiye kadar her şey satılıyordu.

Bugün, gelecek haftaki eksperlere pastaların daha güzel görünmelerini sağlamak için onlara birkaç son dokunuş daha yapacaktı ve salı sabahı onlar gelmeden önce bir parti pasta hazırlamak için kendini süper organize etmesi gerekiyordu. Ah, aman Tanrım, Sebastian'dan sakladığı başka bir şey daha. Pastanedeki dönüşümden ona bahsetmesinin korkakça bir şey olduğunu biliyordu, ama şimdi... sonunda aynı görüşte olduklarına göre, bunu riske atmaya dayanamazdı.

Yanlış olabilirdi ama çok uzun zamandır beklemişti ve şimdi bu büyü ve heyecan verici duyguların tadını çıkarmak istiyordu.

Nick, Dan ve Gail ile buluşmak için muhteşem güneş ışığı altında Musée d'Orsay'ın dışındaki merdivenleri dans eder gibi çıkan Nina, ne harika bir Paris havası diye düşündü. Birçok kez önünden geçip içeri girmedigi bu müze, onun için Paris'teki mutlaka görülmesi gereken yerlerden biriydi.

Ne var ki şimdi biraz pişman olmaya başlamıştı; müze çok büyüktü ve bu sabah pastanede zaten birkaç saat yoğun bir şekilde çalışmıştı. Maddie ve Jane'in yardımı olmadan bu sabahki işleri tek başına nasıl becerebilirdi, bilmiyordu. Eğer bu işi tam zamanlı yapacaksa, mutlaka bir asistana ihtiyacı olacaktı.

Ağabeyleri ile Gail'in çoktan kuyruğa girmiş olduklarını gördü ve Nina yeni fikri hakkında ne söyleyeceğini merak ederek yengesine baktı. Acaba çiftlikteki satış mağazasını onun Anglo-Fransız füzyonu haline getirdiği süslü pastalarını satan ve insanların buluştuğu bir çay evine dönüştürmeye aileyi ikna etmek mümkün olabilir miydi? Şu anda orası, birkaç turta ve kurabiye çeşidi bulunan bir kahve dükkânıydı, bölgedeki otobüs turları için faydalı bir durak yeri ve dışarıda kahve içmek isteyen çevre halkının ara sıra uğradığı bir yerdi, ama çok daha fazlası olabilirdi.

"Selam Nina."

"Sebastian!" Nina onlara yaklaşırken, tekerlekli sandalyesiyle diğerlerinin arkasında duran Sebastian'ı görmemişti, ama şimdi fena halde farkındaydı. Giydiği keten gömlek gözlerini daha maviymiş

gibi gösteriyordu. Bakışlarındaki sıcaklık karşısında Nina heyecanla yutkunurken kalp atışlarının da birden hızlandığını hissetti.

Nina'nın yüzü aydınlandı ve Nick'in kendisine baktığını fark edince hepsini görmekten mutlu olduğunu göstermek için onlara doğru döndü.

"Herkese merhaba, bu sabahınız nasıl geçti?" diye bir şeyler geveledi, Nick'in kısılmış gözlerini görmezden gelerek.

"Merhaba," dedi Nick ve Sebastian'ın önüne geçerek ona sımsıkı sarılıp havaya kaldırdı.

"Beni yere indir," diye mırıldandı Nina, onun göğsüne yaslanarak. "Neler yaptınız?"

"Büyüleyiciydi," dedi Nick. Gail, "Bu sabah Galeri Lafayette'e gittik," diye ekledi gülererek.

"Muhteşem değil mi?" dedi Nina, hayranlıkla. Maddie onu geçen hafta bir öğleden sonra oraya götürmüştü.

"Oldukça havalı bir yer," diye onayladı Dan ve kenarında Chanel logosu olan saplı, küçük bir el çantası taşıyan Gail de başını sallayarak ona katıldı.

Gail, Nina'nın koluna gidi. "Harika bir sabah geçirdik."

Nina, Dan'ın tekerlekli sandalyesini ittiği Sebastian'a hızlı bir bakış attı. Bu kadar yakın olup da dokunamamak veya bir şey konuşamamak tam bir işkenceydi.

İçeri girmek için sıraya girdiklerinde kuyruktaki yoğun kalabalık arasında Nina kolunu Sebastian'ın koluna sürttü. Aptalca bir şeydi, ama dün gece hayal görmediğinden emin olmak için onunla umutsuzca bir temas kurma ihtiyacı hissediyordu.

Sebastian'ın parmaklarını sessiz bir anlayış içinde kolundan yukarı kaydırıldığını hissetti ve birbirlerine bakmasalar da Nina rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Aydınlık ve havadar alanın ilk görüşte insanı etkileyen kavisli cam tavanı ve yukarıdaki süslü altın saat o kadar muhteşemdi ki

Nina'nın göğsü sıkıştı ve ağabeyleri bile sus pus oldu. Cam tavanı destekleyen muazzam çatı kemerleriyle, mükemmel bir simetiri içinde, kusursuz bir sanatçılık ve mühendislik eseri olarak inşa edilmiş olan yapı, Nina'yı yerine çiviledi. Resimler ya da heykeller konusunda tam bir cehalet içinde olabilirdi ama bu önemli değildi, çünkü Nina bu büyüleyici, muhteşem ve devasa binaya tam anlamıyla ve düpedüz âşık olmuştu.

Donakalmış bir halde durup yukarı baktı.

"Başka türlü bir şey, değil mi?" diye mırıldandı Sebastian, tekerleğin üzerinde duran elinin işaret parmağını kaldırıp Nina'nın dizinin hemen üst tarafına hafifçe sürterek.

"Vay canına, burası çok büyük," dedi Gail, yukarı doğru bakarak, sonra elindeki rehbera bakmak için başını öne eğdi. "Peki, şimdi nereden başlayalım?"

Gail ve Dan görmek istedikleri şeyleri tartışmaya başladılar ve Nick de onları gaza getirmek için kasten lafa karıştı.

Onları görmezden gelen Nina, yanında duran Sebastian'ın sessiz durgunluğunun bilincinde olarak, orada durup azametli kemerleri ve binlerce camdan içeri dolan gün ışığını seyrederek etrafa bakınmaktan mutluydu.

"İnanılmaz değil mi?" dedi ona Sebastian, yavaş bir sesle.

Nina başını salladı. İkisi de içerideki saygı dolu sessizliğe uyum sağlamış gibiydi. Çok sayıda insanın etrafta dolaşmasına rağmen, bu muazzam büyüklükteki alan sanki insanlara içerideki huşu dolu kutsal havayı bozmamaları için fısıltıyla konuşmalarını telkin ediyor gibiydi.

Nina'nın gözleri, eski istasyonun bir ucundaki büyük kemerli cam duvarın üzerine her tarafa hâkim olacak şekilde yerleştirilmiş dev altın saate doğru kaydı. İstasyon boyunca aceleyle bir gözü saatte yürüyen bir yolcuyu ve sihirli demir ejderhalar gibi duman bulutları püskürterek serbest bırakılmayı bekleyen trenleri hayal edebiliyordu.

“Burası bir istasyonken inanılmaz bir görünüme sahip bir yer olduğu muhakkak,” dedi Sebastian, Nina’nın bakışlarını izleyerek.

“Aklımı okudun,” dedi Nina. “O kadar güzel ki. Bütün gün burada durabilirim.”

“Ben de.” Sebastian onun ailesine baktı. “Ama kışında kurt kaynayan şuradaki çift, bir an önce gitmeye can atıyor.”

Onların konuşmasını duyan Nina, “Cahiller,” diye homurdandı sırtarak.

“Ben biraz Monet görmek istiyorum,” diyordu Gail ve Dan, Nick’in ondan almaya çalıştığı haritaya bakıyordu.

“Maddie, eğer empresyonistleri seviyorsanız en iyi şeyin beşinci kata gitmek olduğunu söylemişti,” dedi Nina, lafa karışarak.

“O halde gideceğimiz yer orası,” dedi Nick, yukarı giden merdivenleri gösteren bir tabelayı işaret ederek.

Sebastian kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

“Affedersin dostum,” dedi Nick. “Unuttum. Lanet bir ağırlı olmalı.”

“Onu bir de bana sor, ama altı hafta oldu, neredeyse alıştım sayılır. Ben asansöre bineceğim.”

“Seninle yarışalım,” dedi Nick hemen. “On eurosuna. Senden önce yukarı çıkacağız.”

“Anlaştık,” dedi Sebastian ve giriş salonunun arka tarafındaki asansörlere doğru gitmek için kendini tekerleklerin üstünde döndürdü.

“Seninle gelmemi ister misin, belki yardıma ihtiyacın olur?” diye sordu Nina.

“Bu çok iyi olur,” dedi Sebastian. “Pekâlâ Nick, saat şimdi çalışmaya başladı.” Ve hemen fırlayıp tekerleklerin üzerinde asansöre doğru hızla ilerlemeye başladı.

“Kahretsin,” dedi Nick. “Hadi, Dan.” İkisi de kalabalığa dalarak devasa alanın diğer ucuna doğru işaretleri izleyerek ilerlemeye başladılar.

Gail, Nina'nın gözlerine baktı ve güldü. "Eğer başa çıkamıyorsan, o zaman onlara katıl," dedi kocasının peşinden gitmeye hazırlanarak. "Yukarıda görüşürüz."

Sebastian iyi bir avantajla başlamıştı ve Nina asansörlerin önünde ona yetişti. Asansörü çağırmak için düğmeye basarken Sebastian onun elini yakaladı ve avcunun içine hafif bir öpücük kondurdu.

"Acelesi yok," dedi, gözlerinde Nina'nın bütün hormonlarını yerinden oynatan muzip bir pırıltıyla.

"Ama... peki ya bahis?"

Gözleri neşeyle parlayan Sebastian onun eline asılıp başı onun başıyla aynı hizaya gelene kadar aşağı çekti. "Bugüne kadar harcadığım en iyi on euro olacak," dedi.

Ne yazık ki asansöre çok talep vardı ve bu yüzden sıkışmak zorunda kaldılar, ama Sebastian yukarı çıkana kadar onun elini tuttu ve parmaklarını hafifçe sıktı. Asansör durduğunda, kapılar açılmadan hemen önce elinin boğumlarını öptü.

"Tanrım, onların gitmesi için sabırsızlanıyorum. Kötü zamanlama diye buna denir. Yarın da ben Lyon'a gidecek ve pazartesi geç saatlere kadar dönmeyeceğim." Tekerlekli sandalyeyi asansörden dışarı iterken iç geçirdi.

"Endişelenme. Benim yapacak çok işim var."

Sebastian kaşlarını çatarak soran gözlerle baktı.

"Ben... Maddie'yle görüşüyorum, Marguerite'e bilgisayarda yardımcı oluyorum." Yüzüne neşeli bir gülümseme kondursa da midesi allak bullaktı. Ona hâlâ pastaneden bahsetmemiştii.

"Onlarla iyi arkadaşlık kurdun. Buna sevindim. Seni ancak salı günü görebileceğim." Pöfleyerek başını iki yana salladı. "İlk düğün randevumuz, hastanedeki kırık kliniğinde olacak." Yüzünü buruşturdu. "Tam olarak bir randevu değil..."

"Seni yendim!" dedi Nick nefes nefese, hemen arkasından gelen Dan'le birlikte ortaya çıkarak. "Bana on euro borçlusun, ahbap."

“Bir bardak da soğuk bira,” diye ekledi Dan. “En yakın bar nerede?”

Onu iyi tanıyan Nina, “Daha yeni geldik,” dedi. Dan’ın arkasından gelen yengesi sakindi ve hiç nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu. “Tablolardan hiç olmazsa bazılarını görmeden buradan gidemezsin.”

Dan bir şeyler homurdandı ve Gail onun başına nazıkçe bir şaplak vurdu.

Nina, Sebastian’ın arkasından giderek çelişkili duygularla onları yavaşça galeriye doğru takip etti.

Bölüm 32

Değerlendirmenin yapılacağı sabah, yine mavi bir gökyüzü ve ağaçlarla kaplı bulvarın kaldırımlarına alacalı gölgeler düşüren parlak bir güneş ışığının olduğu yeni bir günü beraberinde getirmişti. Nina'nın duyguları, sanki kendi bedeninin dışına çıktığı bir deneyim yaşar gibi, gergin bir heyecanla dehşet verici bir önsezi arasında gidip geliyordu. Bugün bir hesaplaşma günü olacaktı.

Ailesi, iki gün süren ve Nina'ya sanki şehrin her santimini gezmiş gibi hissettiren eziyet verici turistik turlarından sonra nihayet dün akşam Paris'ten ayrılmıştı. Ayrıca, yengesi Nina ile Sebastian arasında hiçbir şey olmamasının kesinlikle mümkün olmadığını Dan'e söylerken buna kulak misafiri olan Nick, Nina'yı çapraz sorguya çekmişti.

Buna fazlasıyla sinirlenen Nina, sonunda patlamış ve evet, aramızda bir şey var demişti. Tabii ki bunun arkasından Nick ayrıntıları öğrenmek istemiş ve Nina bunu reddetmişti. Daha çok yeni olduğu için zaten ona söyleyebileceği bir şey yoktu, olsa bile yine de hiçbir şekilde ona anlatmayacaktı.

Bu sabah telefon şarj cihazının Nick'le birlikte gittiğini fark ettiğinde, Nina'nın sinir bozukluğu ikiye katlanmıştı. Telefonun pil göstergesi son çubuktaydı ve her an bitme tehlikesi vardı.

Eğer Nick farkına varıp şarj cihazını Sebastian'a bırakmadıysa, bugün yenisini almak zorunda kalacaktı.

Sebastian, Lyon'dan dün gece geç saatte dönmüştü ve bu yüzden Nina'nın hâlâ onunla pastane hakkında konuşma şansı olmamıştı. Ama bugün onunla hastanede buluşacaktı. Eksperler pastanede bir saatten fazla kalmazlarsa, Sebastian'la olan randevusuna tam zamanında yetişebileceğini hesaplamıştı. Onların ziyareti için bir saat süre fazlasıyla yeterliydi. Zaten görececek çok fazla bir şey yoktu.

Pastaneye son bir çekidüzen vermek ve temizlik için erken saatlerde Maddie ve Bill ile buluşacaktı, ama daha şimdiden geç kalmıştı. Neyse ki hastane, Sebastian'ın söylediğine göre Notre Dame Kilisesi'nin hemen yanındaydı, bu yüzden Google haritası olmadan da onu bulmak kolay olacaktı.

"Çok sık görünüyorsun," dedi Maddie, lacivert kabarık bir etek ve kısa kol manşetlerinin üzerinde fiyonklar olan zarif, beyaz bir gömlekle içeri giren Nina'ya.

"Teşekkür ederim. Ama içim bir sinir küpü." Pastanenin etrafına inceleyen gözlerle baktı.

"Endişelenme. Bu Audrey Hepburn tarzın olağanüstü. Çok iyi biri olmasaydın seni kıskanırdım. Eksperler seni çok sevecekler."

Nina endişeyle yüzünü buruşturdu. "Onlarla konuşma işini yapmak istemediğine emin misin?"

"Evet," dedi Maddie, neşeli bir sırıtişla ve dudaklarını kararlı bir şekilde şapırdattı. "Hepimiz en iyi yaptığımız işe bağlı kalmalıyız. Bugün ben temizlik malzemeleriyle donanmış, tehlikeli biriyim ve bunları kullanmaktan korkmuyorum." Abartılı bir tavırla cila kutusunu kaldırdı ve nişan alıp en yakındaki masaya

doğru fırlattı, sonra büyük bir hevesle masayı parlatmaya başladı.

“Senin takdirine bırakıyorum.”

“Bonjour, Marcel.”

“Bonjour. Bugün çok hoş görünüyorsun.”

Nina, bu beklenmedik iltifat karşısında büyük bir şaşkınlık geçirerek ona gülümsedi. “Teşekkürler Marcel.”

Marcel’in önündeki tamamen dolu olan teşhir dolabı tertemizdi, camın üstünde tek bir parmak izi veya leke yoktu, her şey çok güzel düzenlenmişti. Ama Nina dolabın altındaki soğutma ünitesinin yüksek uğultusunu hâlâ duyabiliyordu. Sıra sıra dizilmiş pastaların görüntüsü karşısında Nina’nın içini gurur dolu bir heyecan kapladı. Her biri üstündeki tek bir altın yaprakla pırıltı saçan çikolatalı ve karamelli suprême’ler kusursuz bir sıra halinde dizilmiş çilekli ve kremalı eklerler, mükemmel yuvarlaklar halinde hazırlanmış kahveli cevizli mini pastalar, kendi versiyonu olan, arası ahududu ve krem şanti ile doldurulmuş, üzeri parlak kırmızı şekerle kaplı Jammy Dodgers milföyler.

“Çok güzel görünmüyor mu?”

Marcel başını eğdi. “Evet, gerçekten öyle.”

“Hepimiz hazır mıyız?”

Nina, Bill’in sesine doğru döndü. “Evet, sanırım hazırız. Dolaplardaki yeni ışıklar harika görünüyor. Bunları yaptığın için teşekkürler.”

“Benim için zevkti, kedicik. Ama soğutucunun gürültüsünden kurtulamadım. Bir iki yıl ömrü kalmış, sanırım. Onu tamir etmeye çalışırken çok eğlendim. İşin aslı, geçen ay çok uzun zamandan beri hiç eğlenmediğim kadar eğlendim. Paris’te yaşamak o kadar da kötü değil. Tuhaf eski dünya,” dedi, düşünceye dalarak. “Yurt dışında yaşamayı hiç düşünmedim. Ama o kadar kötü sayılmaz. Ben biraz elektrik işi almaya çalışacağım. Peter, beni kiraladıkları yerdeki kapıcıya tavsiye etti ve o da benden birkaç lamba falan takmamı istedi.”

“Ah, bu çok iyi. Belki Sebastian’ın da yaptıracak bazı işleri vardır... O her zaman etrafta iyi usta bulamadığından şikâyet ediyordu.”

“Benim için ona iyi bir şeyler söylersen tatlım, bu harika olur.”

“Saat kaç?” diye sordu Nina beşinci kez, kardeşine küfrederek. Telefonunun olmaması onu deli ediyordu. Neden bütün dünyada iPhone vardı sanki?

Mutfak pırıl pırıldı ve her şey yerine kaldırılmıştı. Onun yapması gereken hiçbir şey yoktu. Çekmeceleri bile yeniden düzenleyemezdi. Eyyenin yanındaki kurulama bezini düzgünce katlayıp muslukların yanına koydu, sonra alıp diğer tarafa koydu.

“Senin artık bir saat alman lazım,” dedi Peter. “Son sorduğundan beri on dakika oldu.”

“Ama yarım saat önce burada olmalılardı.” Kurulama bezini tekrar aldı, açtı ve temiz evyeyi tekrar sildi. “Benim Sebastian’la buluşmak için hastaneye gitmem gerekiyor.” Eğer on dakika içinde oradan çıkamazsa geç kalacaktı ve o zaman bile vakit çok daralacaktı.

“Yakında burada olacaklar, eminim. Bugün her yeri ziyaret ediyorlar ve böyle şeyler her zaman insanların düşündüğünden daha uzun sürer.”

“Ee, bunu daha iyi planlamış olmalılardı,” dedi Nina, damlalığın üzerini ovarak.

“Takma kafana, kedicik,” dedi Bill.

“Senin için söylemesi kolay. Ah, Tanrım, özür dilerim. Çok gerginim ve Sebastian’a orada olacağıma söz verdim. Hastanelerden nefret ediyor.” Geç kaldığını bildirmek için mesaj bile atamıyordu, telefonu tamamen ölüydü.

“Ve sen oraya gideceksin.” Bill onun koluna hafifçe vurdu ve bezi elinden aldı. “Şimdi onu bırak. Git otur ve bir kahve iç.”

“Daha fazla kahve içerse saf kafein işeyeceğim.”

Maddie, Marguerite ve Jane sokakta gözcülük görevindeydiler ve bir türlü oturamayan Nina da onlara katıldı.

“Bahse girerim bunlar onlardır,” dedi Maddie. “Saat beş yönünde. Mavi şapka. Büyük çanta.”

“Hayır,” dedi Marguerite. “O kadın yeterince şık değil.”

“Saat altı yönüne ne dersin?” dedi Jane. “Yaşlı adam ve kadın.”

“Adam bir hırka giyiyor,” dedi Maddie. “Onun eksper olması-na imkân yok.”

Nina koyu gri boyalı pencereleri bir aşağı bir yukarı adımlarken pürüzsüz boyaya dokundu. Çok iyi bir iş çıkarmışlardı ve... kahretsin, saat kaç olmuştu?

“İşte, onlar olmalı,” diye fısıldadı Maddie. Başını hızla çeviren Nina, yanında biraz yaşlıca, kır saçlı, yakışıklı bir adamla birlikte yüksek topuklu ayakkabılarıyla kendilerine doğru gelen göz kamaştırıcı, esmer bir kadın gördü.

“Sence o, saat dokuzdan beri Paris’te bu güzel ayakkabılarla dolaşarak mı pastaneleri değerlendiriyor, dersin?” diye sordu Jane, her zamanki yumuşak ses tonuyla. “Çok güzeller, ama hiç pratik değiller.”

“Mmm, muhtemelen haklısın. Onun böylesi bir vücutla, bırak bir pasta yemeyi, kokladığından bile şüpheliyim.” Maddie’nin bu karamsar gözlemi, Nina’nın gülümsemesine neden oldu, ama onların üçüne de kızmaya başlıyordu. Sanki eksperlerin neye benzediğı, kaç kişi olacağı ya da hangi yönden gelecekleri hakkında herhangi bir fikirleri varmış gibi konuşuyorlardı.

“Üzgünüm,” dedi Nina, birden. “Eğer iki dakika içinde burada olmazlarsa ben gitmek zorundayım.”

“Ama bunu yapamazsın,” diye feryat etti Maddie.

“Gitmek zorundayım. Sebastian’a söz verdim. Eksperlerle sen konuşabilirsin.”

“Ama...” Maddie, Marguerite’e baktı.

“Hayatım, onlar seninle pastalarına ilham kaynağı olan şeyler hakkında konuşmak isteyecekler. Hiçbir Paris pastanesi, pastalarının reklamı olmadan iş yapamaz.”

Nina bu sözleri reddetmek ister gibi ellerini kaldırdı, ama Marguerite çelik mavisini gözleriyle ona dik dik baktı.

“Ben içeri giriyorum,” dedi Nina ve döndü. Kimseye saati sormaya cesaret edemedi. Gitmesi gerekiyordu. Yürüyüp duvardaki askılıkta duran paltosunu aldı.

Bill ve Peter, Marcel’le birlikte mutfaktan çıktılar.

“Faydası yok, üzgünüm, gitmem gerekiyor.” Paltosunu aşağı indirdi. “Mecburum.”

“Ah, kedicik.”

“Bakın, pastane hakkında siz konuşabilirsiniz. Onlara ne yaptığımızı anlatırsınız. Yapamaz mısınız?” Odanın içine baktı; orada çok şey yapmışlardı, ama bu bir ekip çalışmasıydı. “Önceki ve sonraki durum için fotoğraf çekmeyi düşünmemiş olmamız çok yazık. Gelecek olan eksperlere burayı nasıl hayata döndürdüğümüzü gösterebilirdik.”

Marcel gülümsedi. Yüzünü tümüyle kapsayan bir gülümsemeydi bu. “Burada bekle.” Nina’nın arkasına doğru uzanıp askılıktaki paltosuyla -Nina’nın giydiğini hiç görmediği ama sürekli orada asılı duran- şık fôtr şapkasının olduğu çengele uzandı. Paltosunun altında duran bir bez çantayı alarak açtı ve biraz utanarak içinden fotoğraf albümüne benzer bir defter çıkardı. “Bunu... senin için... yaptım. Bir hatıra. Ayrıldığın zaman verecektim... ama eğer düşünürsen...” Utangaç bir omuz silkmeye onu Nina’nın eline sıkıştırdı ve aceleyle sıvışıp tekrar tezgâhın arkasına geçerek bir şeylerle oyalanmaya başladı. Nina onun ne yaptığını tam olarak anlamadı, ama porselen şingirtisi ve çay tabaklarının üzerine bırakılan kaşıkların sesine benzer bir şeyler duydu.

Tam bir şaşkınlık içinde ve saatin çalıştığının farkında olarak albümü masaya koydu. Ön kapakta, arka plandaki mavi renkli

Sen Nehri'nin önünde duran stilize edilmiş bir masayla iki süslü bistro sandalyesi vardı. İlk sayfayı açtı. Sol tarafta, pencere pervazlarındaki turkuaz boyanın kazınma aşamasını gösteren yakın çekim bir fotoğraf konulmuştu, yıpranmış bir dış cephe olmasına rağmen yine de güzel bir fotoğraftı. Sağdaysa aynı pencerenin mat koyu gri renge boyanmış ve altın rengi güneş ışığının yansıdığı yeni hali yer alıyordu.

Her sayfada, önceki ve sonraki durumları gösteren fotoğraflar vardı; korkunç pembe renkli pervaz tahtası, deniz kızının parlayan sır dolu gizemli gözleri, pastanenin boş hali, kapının dışında uzayan kuyruk, bunların her biri bir hikâye anlatıyordu.

Nina sayfalara saygıyla dokundu, fotoğraflar olağanüstüydü.

"Bunlar inanılmaz," dedi. Boğazına tıkanan yumru yüzünden söyleyebileceği tek şey buydu.

Nina görmese de Marcel'in her zamanki Fransız tavrı içinde önem vermeyen bir omuz silkmeye, yaptığı iş her neyse ona devam ettiğini tahmin edebiliyordu.

Tezgâha doğru yürüyüp arkasına geçerek onun yanına geldi. Tahmin ettiği gibi Marcel, zaten temiz olan çay kaşıklarını parlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça. Eğilerek onu yanağından hızlıca öptü. "Bu benim için çok değerli. Çok güzel. Eksperler gelene kadar bekleyeceğim." Sebastian muhtemelen bir süre daha hastanede kalacaktı. Nina oraya daha geç gidebilirdi.

Marcel başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Nina onun daha fazla yaygara istemediğini bilerek geri çekildi ve hafiften nefesi kesilmiş bir halde mutfağa gitti. Sanki Marcel'in içinde saklı tuttuğu tüm duygular fotoğraflarında ortaya dökülmüş gibiydi. Üstelik Nina onu hiçbir zaman elinde bir fotoğraf makinesiyle görmemişti.

Bir an mutfağın sakin sessizliği içinde ve serinliğine şükrederek durdu, birden doğru şeyi yaptığına dair içine kesin bir inanç

yayıldı. Sebastian'a bunu açıklayacaktı. O bir işadamı olabilirdi, ama hiç kimsenin bu fotoğraflardaki duyguların derinliğinden ve Marcel'in pastaneye olan tutkusundan etkilenmemesi kesinlikle mümkün olamazdı.

"Nina! Nina!" diye bağırdı Maddie ve neredeyse merdivenlerden düşmek üzereyken son anda durabildi. "Geldiler."

"Aman Tanrım."

"İyi geçecek, kedicik. Senin pastanı bir kere tattıktan sonra onları avucunun içine alacaksın." Bill ona göz kırptı ve sırtına vurarak hızla ileri doğru itti.

Nina bir elinde sımsıkı tuttuğu fotoğraf albümü ve diğer eliyle eteğini çekştirerek merdivenlerden yukarı fırladı. Profesyonel biri gibi görüldüğünü umuyordu.

"Bonjour, Patisserie C'ye hoş geldiniz," dedi ama der demez bu adı değiştirmediklerine pişman oldu. Bunu neden düşünmemişti? Patisserie C son derece kişiliksiz ve hiçbir özelliği olmayan bir isimdi.

Tanışma faslından sonra, "Burayla ilgili çok şey duyduk," dedi, iki eksperten daha yaşlıca olan kadın. Müsamahasız tavrı, şık gri takım elbisesi ve elindeki bloknotla daha çok bir devlet memuruna benziyordu, yanındaki genç adamsa, başındaki beresi ve kalın çerçeveli gözlükleriyle bir hipster dergisinde çalışabilecek biri gibi görünüyordu.

Çabucak, etrafa bir göz atacaklarını, denemek için bazı pastalar seçip birkaç soru soracaklarını açıkladılar.

Bill, Maddie, Marguerite, Peter ve Jane pencere önündeki masalardan birinde oturmuşlar, sanki sıradan müşteriler gibi, ortalarında duran bir pasta standındaki ikindi çayı için seçtikleri pastaları atıştırıyorlardı. Onlara gıpta eden Nina, burada tek başına oturmak ve ayağını devamlı yere vurmak yerine keşke onların yanında olsam diye düşündü. Kendini durdurmaya çalıştı ve sonra

birden başparmağıyla masanın üstünde sürekli daireler çizdiğini fark etti. Baş başa vermiş eksperlerin başlarını sallayarak, işaret ederek, ifadesiz yüzlerle ve alçak sesle mırıldanarak not almalarını izledi.

“Nefret ettiler,” diye fısıldadı Nina, tuvalete giderken yanından geçen Maddie’ye.

“Saçmalama. Sadece bir şey belli etmemeye çalışıyorlar.”

“Ben o kadar emin değilim.”

Maddie gözlerini devirdi ve parmaklarını ağzına sokarak iki yana doğru çekip gözlerini şaşılaştırdı.

Nina kıkırdadı ve kıs kıs gülmeye başladı, birden sinirlerinin gevşediğini hissetti.

“Sen delisin,” dedi Maddie’ye.

“Ve sen bunu daha yeni anladın,” dedi Maddie, kaşlarını şakacı bir tavırla kaldırarak. “Tanrım, kavrayışın çok yavaş.” Başını sallayarak diğerlerine katılmak için geri döndü.

Eksperler ona katılmak için yanına geldiğinde Nina’nın gülüşü kayboldu.

“Belki bize neden pastane kurmaya karar verdiğinizi anlatabilirsiniz?” Kadının hafif suçlayıcı çıkan ses tonu, ondan eylemlerini açıklamasını isteyen bir polis memurunun sorgulaması gibi geldi.

Masanın altındaki görünmeyen elleri gerilerek kasıldı. Bir an dondu kaldı.

Yutkundu. Söylemeyi planladığı her kelime uçup gitmişti.

“Şey... şöyle... ee.” Nina alnında yapışkan bir terleme hissederken dili onunla işbirliği yapmayı reddediyordu.

“Belki ben yardımcı olabilirim,” dedi Marcel, aniden yanlarında belirerek ve saygıyla eğilip selam vererek. “Ben uzun yıllardır buradayım ve Nina’nın Patisserie C’yi eski ihtişamına geri döndürme tutkusunu ve coşkusu görmek beni çok mutlu etti. Belki Nina yenileme konusunda karar vermeden önce buranın nasıl göründüğünü görmek istersiniz.”

Nina titreyen elleriyle fotoğraf albümünü onlara uzattı ve Marcel gururlu bir otoriteyle her sayfayı onlara açıklarken arkasına yaslandı.

Marcel konuşmasını bitirince Nina neredeyse rahatlamış ve kadın şimdi biraz pastalardan denemek istediklerini söylediğinde normal konuşabilecek duruma gelmişti.

“Ne denemek istersiniz?”

“Her şeyi,” dedi ağır aksanlı bir İngilizcesi olan genç adam, ama sonra meslektaşından gelen ikaz edici bir bakışın ardından çenesini kapattı.

Kadın ikisi için de seçim yaptı ve Nina, onların çikolatalı karamelli suprême’i denediklerini görmekten memnun oldu – o hâlâ en sevdiği pastaydı.

Her şey oldukça iyi gidiyordu, çilekli ve kremalı eklerden çatalla büyük bir parça alan kadın hızlı hızlı bazı notlar karalarken, genç adam daha çikolatalı karamelli suprême’in tadına bakarken bile keyifle inledi.

Ve Nina tam o esnada başını kaldırıp kapının girişinde duran Sebastian’ı gördü.

Öfkeli görünüyor ve ona öylesine sert bakıyordu ki Nina bir an onun içerideki değişiklikleri fark ettiğinden bile emin olamadı. Ona hafifçe gülümsemek istedi ama Sebastian gözlerini kısarak ona hiddetle bakarken bunu yapmak zordu. Nina yutkundu.

Eksper kadın çatalını bıraktı. Nina geriye dönüp sekerek onlara doğru gelen Sebastian’a baktı. Alçı gitmişti. Kahretsin, Sebastian’ın hastanedeki randevusu neredeyse hiç vakit almamıştı. Nina gerçekten, o daha hastaneden ayrılmadan önce oraya varacağını düşünmüştü.

“Peki, Matmazel Hadley,” dedi, eksper kadın, Nina yerinden doğrulurken.

Yerinden yarı kalkmış halde bir kadına, bir Sebastian’a bakarken ne yapacağını bilemeyen Nina bir an öylece kaldı. O sırada Sebastian’ın geldiğini fark eden Maddie, Bill, Jane, Peter ve

Marguerite'in yüzlerinde beliren dehşet ifadeleriyle birlikte pence-
renin önündeki masada oluşan ani sessizlik, birden ortadaki geri-
limi artırdı.

Eksperler ayağa kalktılar ve kadın tokalaşmak için elini Nina'ya
uzattı.

Nina onun elini sıkarken, Sebastian yanlarına yaklaştı.

"Konukseverliğiniz için teşekkürler. Bugün buranın değerlen-
dirmesini yapacağız. Kuruluşunuzu bu yılki Patisserie Nouveau
Ödülü yarışmasına soktuğunuz için teşekkür ederiz."

Sebastian'ın donup kaldığını görmek için Nina'nın ona bak-
masına gerek yoktu.

"Kategorilerin kazananları bu akşam açıklanacak. Gel Pierre.
Au revoir."

Konuşabilecek duruma gelen Nina ona, "Au revoir," derken,
neredeyse kadının kolunu kavrayıp orada kalması için yalvaracak-
tı, ama bu çaresiz dürtüyü güçlkle bastırdı.

* (Fr.) Görüşmek üzere –çn.

Bölüm 33

Sebastian hiçbir şey söylemedi, ama bu çok daha kötüydü. Yüzünde o duygusuz ifadeyle orada durması çok berbattı. Kızgın ya da sinirli olsaydı, Nina savunmaya geçebilirdi, ama aksine, sanki biraz yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. Sanki bir darbe almayı beklermiş gibi duruşunda bir belirsizlik vardı ve onun bu hali, Nina'yı hayal edebileceğinden daha fazla üzdü.

“Özür dilerim,” dedi. “Gelecektim ama...”

Sebastian onun sessizliğini gidermeye yardım edecek hiçbir şey söylemedi.

“Yani gördüğün gibi...” Onun açıklama yapmasını bekleyen Sebastian'ın yüzündeki sabırlı ifade, Nina'nın duyduğu utancı daha da artırdı. Onu yüzüstü bırakmıştı... Keşke bunu çok geçerli bir sebeple yapmış olduğunu ona açıklayabilseydi.

“Biz... ben... Pastane bir yarışmaya girdi.” Derin bir nefes aldı. Bunu mazur gösterecek bir açıklama yoktu. “Eksperler bu sabah geleceklerdi ama geç kaldılar ve... Aslında hastaneye gelmek için çok zaman olacaktı ama... Ben, ben oraya gelecektim ama sonra bunlar geldiler ve...”

Boyalı duvarı gören Sebastian kaşlarını çatı ve gözleri deniz kızına takıldı. “Bu nereden çıktı?”

“Ah, şey...”

Sebastian olduğı yerde yavaşça dönerek etraftaki tüm değışiklikleri göreceğ şekilde bir daire çizdi.

Nina’nın boğazı kasıldı.

“Şey... görüyorsun... boya. Duvarlar. Deniz kızı. O her zaman oradaydı. O hep oradaymış. Panellerin arkasına gizlemişler.”

“Peki, ya avize?” Sebastian hoşnutsuzluğunu bir şekilde tek bir zarif hareketle, kaşını kaldırarak göstermeyi başarıyordu, ama dur bir dakika, yoksa Nina bunu yanlış mı okumuştı? Yoksa ilgisini mi çekmişti? Avizeyi, tıpkı Peter ve Bill’in onu ilk defa yerine nasıl asacaklarını konuşurlarken yüzlerindeki hayranlık dolu bir merakla inceliyor gibiydi.

“Üst kattaki depodaydı.”

“Peki ya porselenler?” Öne doğru eğildi ve zarif fincanlardan birini iki parmağıyla kulpundan tutarak yukarı kaldırdı. “Pahalı görünüyor. Ve eski.”

“Onlar da üst kattaydı,” dedi Nina ve kendini savunur gibi, “o yüzden onlara hiç para verilmedi,” diye ekledi.

“Nina.” Sebastian’ın onun ima ettiğı şeye kırılmış gibi görünmesi Nina’yı şaşırttı. “Ben her şeyin böyle otantik olmasına hayranlık duyuyordum. Hepsi... çok güzel görünüyor. Hepsi de mükemmel. Burası... şey, mükemmel bir pastane. Müthiş bir iş yapmışsın.” Etrafa bakındı ve ona usulca gülümsedi. Nina’nın kalbi umutla doldu. Onunla gurur mu duyuyordu?

“Ve görüyorum ki yeni bir pasta tedarikçiniz var. Bu gerçek bir gelişme.”

“Onların hepsi bu pastanede yapıldı,” dedi Nina, cesaretini toplayarak onları incelemek için dolaba doğru giden Sebastian’ın arkasından. Tezgâhın arkasındaki Marcel, tetikte ve öne çıkmış bir halde bekliyordu.

“Marcel, bunlardan birini deneyebilir miyim? Sen hangisini önerirsin?”

“Hepsini, mösyö. Ama sanırım şu, tamamen Nina’nın imzasını taşıyan bir ürün.”

Nina dudaklarını birbirine bastırdı ve Marcel onun kendi milyonlar dilimi versiyonunu bir tabak ve çatalla Sebastian’a uzatırken bekledi.

“Nina’nın imzasını taşıyan mı?” Sebastian ona doğru baktı. “Bunları sen mi yaptın?” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Elbette sen yaptın.”

Ne kadar aptalım, bunu bilmeliydim der gibi başını salladı ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle Nina’ya baktıktan sonra çatallı aldı ve bir kez daha dikkatle bakarak bir miktar alıp ağzına attı. Nina, Paul Hollywood’un *Bake Off* yarışmasını aratmayacak işkence gibi bir an boyunca, ellerini birbirine kenetleyerek heyecan içinde bekledi.

Ağzındakini çiğneyerek düşünen Sebastian’ın yüz ifadesi değişmedi. Nina yutkundu, sonra Sebastian yine ciddi bir ifadeyle başını salladı. Nina onu tutup sarsmak istedi.

Sebastian başını kaldırarak ona doğru döndü, bükülen ağzında beliren hafif bir gülümseme yavaş yavaş yayılarak bir bulettan çıkan güneş gibi bütün yüzünü aydınlattı. “Vay canına, bu... muhteşem.” Onun göz kamaştırıcı gülümsemesiyle verdiği onay, Nina’nın kollarındaki tüyleri diken diken etti. “Bu gerçekten, gerçekten çok iyi. Gevrek bisküvi ile mus ve sonra karamelin tatlılığı arasındaki dengeyi çok sevdim. Bu harika bir fikir.”

Sonra dönüp tekrar dolabın içindekilere baktı. Pastanedeki herkes hep birlikte nefesini tutmuş gibiydi.

* İngiliz TV yemek yarışma programı *The Great British Bake Off*’da jüri üyesi olan ünlü İngiliz şef ve televizyon sunucusu –çn.

“Zekice,” dedi. “Çok zekice. Fransız pastanesi, İngiliz çay eviyle buluşuyor.” Gülerек eliyle işaret etti. “Şunlar acaba bir ihtimal, arası kremalı Jammy Dodgers bisküviler olabilir mi?”

Geriliminin bir kısmı dağılmaya başlayan Nina başıyla onayladı. “Onun Anglo-Fransız versiyonu.”

Sebastian şaşkınlıkla başını salladı. “Bu gerçekten zekice bir fikir ve yapılışı olağanüstü görünüyor. Biraz rustik olmuş—” Nina’ya bakıp sırtıttı, “ama çok mükemmel olmak yerine ‘beni yiye’ diyen bir ifade taşıyorlar.”

Nina bunu bir övgü olarak kabul etti.

“Burası muhteşem görünüyor. Bütün bunları sen mi yaptın?”

Nina’nın göğsü gururla kabardı. “Sadece ben değil. Herkes. Bill, Maddie, Jane, Peter, Marguerite ve Marcel. Ama evet, işin çoğunu kendimiz yaptık. Dış cepheyi boyadık, eski panelleri söktük. Her şey zaten buradaydı, sadece biraz ‘Sevgi Dolu Bakım’ istiyordu.”

“Bunu kesinlikle vermişsiniz.”

Sebastian her şeye daha yakından bakarak dolaşmaya başladı. Nina onu takip edip etmemeye karar veremedi, ama sonunda diğerlerinin ne-düşünüyorsun diyen ısrarlı bakışlarından kaçınarak yerinde kalmayı tercih etti.

Onları bilerek görmezden gelen Sebastian nihayet teftişini bitirdi.

“Burası harika görünüyor,” dedi herkesin duyabileceği yüksek bir sesle ve sonra yalnızca Nina’nın duyabileceği şekilde sesini alçaltarak, “Ailen...” dedi ve durdu, “seninle çok gurur duyardı.”

Onun tavrının aniden değiştiğini fark eden Nina birden ürperdi, son sözlerinin biraz daha... destekleyici olması gerekirken, tekdüze olması, her şeye rağmen bu mücadelenin korkunç bir kaçınılmazlıkla kaybedilmiş olduğunu gösteriyordu.

“Ne?” diye sordu, kendini zorlayarak.

“Nick’e söylemişsin.”

Nina gözlerini hızlıca kapatarak onayladı. Söylemek zorundaydı.
“Nick’e bizden bahsetmişsin.”

Nina, başka-ne-yapabilirdim der gibi sessizce omuzlarını kaldırdı.

“O... bundan pek hoşnut değil.”

“Bu onun sorunu,” dedi Nina, bir öfke dalgasına kapılarak ve sanki yere yıkılacakmış gibi bir endişeyle dizlerini sımsıkı kilitledi. Nick’e mi yoksa Sebastian’a mı daha fazla kızması gerektiğine emin olamayarak bir an bocaladı.

Sebastian başını iki yana salladı. “Hayır değil. Ve şimdi her şey...”

Nina kalbinin durduğunu hissetti.

“Paris’te olduğu süre içinde ona hiçbir şey söylemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” dedi Sebastian, neredeyse yalvarır gibi bir tonla.

“Söylemek zorundaydım,” dedi Nina alçak sesle. Sebastian’ın onu affedeceğini varsaymıştı, ama yanıldığı apaçık ortadaydı.

“Neden?”

Sebastian gözlerini kapattı, onun yüzündeki yenilgi ifadesiyle omuzlarının sarktığını ve ağzındaki teslimiyet çizgisini gören Nina’nın suçluluk duygusu bir kat daha arttı.

“Nick’in bana kesinlikle çok öfkeli olduğunu bilmelisin. Eğer düello yapmak hâlâ moda olsaydı, bir adım bile atmadan ölmüş olurdum.”

Nina irkildi. Nick öyle hemen kızmazdı, ama Tanrı esirgesin, kızdığı zaman çok kötü patlardı.

“Gitmeden önce beni Lyon’da aradı. Artık benim çiftlikte hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti.”

“Ama, bu çok saçma, çünkü annem bunu kabul etmez.”

Sebastian üzgün bir şekilde gülümsedi. “Hayır, etmez, ama çocuklarının arasının bozulmasını da istemez, değil mi? Nick, eğer ziyarete gidersem, kendisinin kesinlikle orada olmayacağını söyledi.”

“Nick’in bizden dolayı seninle bozuştığını mu söylüyorsun?”

Sebastian başını salladı. “Bir daha onu aramamamı söyledi.”

“Ah Sebastian, özür dilerim.” O ve Nick çok uzun zamandır arkadaşlıklar. “Ama yola gelecektir.”

“Sanmıyorum. Ama buna katlanmaya hazırlıklıydım... çünkü düşündüm ki, tamam, Nina ile birlikte olacağım, birlikte olabiliriz, ona güvenebilirim – ama şimdi buna o kadar emin değilim.” Dönüp pastaneye baktı. “Her şey harika, ama bir parçam... burası için planlarım olduğunu gayet iyi biliyor olmana rağmen, pastanecilik oynayarak dürüst davranmadığını söylüyor. O yüzden şimdi–” sesindeki duygulu tonu bastırmaya çalışarak pastanenin ön tarafında oturan diğerlerini gösterdi, “senin yeni arkadaşlarının önünde kötü adam gibi görüneceğim. Bu güzel pastaneyi kapatacağım için.”

“Bu... hiç de bu şekilde olmadı.” Ama Nina utanç verici ani bir dürüstlikle, buna çok benzer bir şekilde olduğunu fark etti. Nick’in sorun olmayacağını varsaymıştı. Bir hayale dalarak Sebastian’ın pastanede yapılanları gıpta ile karşılayıp heyecanlanacağını ve onun yaptığı yaratıcı pastaları görünce aklının uçacağını sanmıştı. “Sandım ki... yani... ben bunun bir zarar vereceğini düşünemedim. Sen bir yenileme yapmayı planlıyordun, bu yüzden başlangıçta bunun önemli olmayacağını sandım... ve sonra şey... her şey bu şekilde...”

“Peki, neden bana hiç bahsetmedin?”

Nina ağzını açtı ama ne söyleyebilirdi? Ona ne yaptığını anlatması için binlerce fırsat vardı.

“Ne düşündüğümü biliyor musun? Bence sen, sonuçlarını hiç düşünmeden kendini kaptırdın, çünkü... sen yaptığın şeyler için hiçbir zaman bir sonuçla yüzleşmek zorunda kalmadın. Senin büyük ve sevgi dolu bir ailen var, işler ters gittiğinde seni kurtarmak için oradalar. Nick seninle yine konuşacak, sen onun kız kardeşisin. Ailen her şeyi halletmek için her zaman orada olacak. Farkında

olduğunu sanmıyorum ama sen hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmadın. Aşçı olmak istediğinde, bunun gerçekleşmemesi önemli değildi. Ailene geri döndün. Bankada çalışmaya gittin, yürümedin. Çocuk yuvasında çalıştın. Ondan da vazgeçtin. Bir sürü işe girip çıktın. Ailen her zaman seni rahatlatmak için oradaydı. Ne zaman bir mücadeleye girsen ya da yarım yamalak bir iş yapsan, her zaman *endişelenme Nina veya gel çiftlik dükkânında çalış ya da Fransa'ya gitmek istiyorsun, tasalanma. Biz senin buradaki işini yaparız*, diyen bir ailen oldu.”

“Öyle değil,” dedi Nina öfkeyle, onun yorumlarından ve içindeki doğruluk payından canı yanarak. “Ben sadece ne yapmak istediğimi bilmiyordum.”

“Şimdi biliyor musun?”

Nina’nın omuzları düştü, pişmanlık ve utanç içinde dudaklarını sıktı. Söylediklerinin çoğu doğrudu. Ama daha da kötüsü, bunu çoğu zaman iyi yaptığı bir iş, Sebastian’ı etkileyecek bir şey, bir kariyer bulmak için çabalamıştı. Ne büyük bir zaman kaybıydı. Onun bir kariyeri ve başarısı vardı, ama bu onu mutlu etmemiş ya da hayatındaki önemli şeylerin farkında olmasını sağlamamıştı.

“Cevap yok mu, Nina?” Sebastian başını iki yana salladı, sanki kelimeler ona olduğu kadar kendisine de acı veriyormuş gibi gözlerinde bir keder vardı. “İstedğin hiçbir şey için savaşmadın. Hiç sonuna kadar gitmedin. Pasta şefi olmak için eğitilmeye bile hazır değilsin. Çok çalışmak sana göre değil, sanıyorum.”

“Aslında...” Nina birden konuşacak gücü topladı. Burada hatalı olduğunu biliyordu, ama pastaneyi çekip çevirmek için çok çalışmıştı. Ayağa kalktı ve ona karşı kavga vaziyeti aldı. “Ben aşçılık yapmayı istiyorum... ama senin gibi değil. İnsanları beslemek, onları doyurmak istiyorum. Senin yaptığın gibi, tadı derinlerde gizlenmiş ve ne olduğunu anlayabilmek için eğitilmiş bir şarap tadımcısı olmanı gerektiren tuhaf gül aromalı makaronlar yapmak istemiyorum. O makaronlar hastalar için yapılmış gibiydi.”

“Anlayamadım.” Sebastian’ın şaşkınlığı gülünç denecek kadar aşırıydı.

“Beni duydun. Onları sevmedim.” Kelimeleri dikkatle seçti. Onun çevresinde ihtiyatlı davranan pek çok insan vardı. Ama değişiklik olsun diye artık bazı yapıcı eleştiriler duyması gerekiyordu. “O makaronlar kandırıcıydı, riske girmekten kaçınmak ve beslemek yerine etkilemek için tasarlanmış sofistike lezzetler. Sen hile yapıyorsun. Bir zamanlar sahip olduğun tutkuya ne oldu? İnsanları beslemek isteyen benim tanıdığım Sebastian’a ne oldu? İnsanlara bol aromalı tabak dolusu yiyecek vermek isteyen Sebastian’a?” Ona kızgın gözlerle baktı. “Yemek pişirmek için yaratıcılığını ve iştahını kaybettin. Her şey işle ilgili. Para kazanmak ve başarılı olmak. Burayı bir pastane olarak işletmeyi düşünmedin bile. İlgilendiğin tek şey, sonuçta ne kazandığın. En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yaptın? En son ne zaman bu konuda bir tutku hissettin?”

Sebastian, ona fiziksel olarak saldırmış gibi geri bir adım attı ve Nina bu konuda kötü hissetmek yerine, memnun oldu. Başkalarına reva gördüğü muamelenin aynısını tatmayı şimdi kendisi de hak etmişti. Nina mükemmel biri değildi, hiçbir zaman böyle bir iddiası olmamıştı, ama o da mükemmel değildi.

Onun şoke olduğunu görmek Nina’yı bir an keyiflendirdi, ama birden yüzünde belirmeye başlayan öfke karşısında durakladı. Ağzı gerilmiş, çatılan kaşları birleşmiş ve derin bir nefes almıştı.

“Ne yani? Bayan Amatör, işi devraldığından beri bu konuda endişesi mi arttı? Bence sen büyümelisin Nina. Pastanede oyun oynayan küçük bir kız gibisin.” Elini kaldırarak cam tezgâhları gösterdi. “Peki ya kira, ücretler, ödemek zorunda olduğum faturalar?”

“Onlar—”

“Ee, *excusez-moi*?* ”

* (Fr.) Affedersiniz –çn.

Nina ve Sebastian dehşet içinde döndüler ve onları kararsız bir halde izleyen kadın eksperı gördüler. “Je... Ben...” Kadın Fransızcaya geçti ve Sebastian ona cevap vererek kendisine uzatılan bloknotu hızla çekerek aldı.

Öfkeli bir yazıyla sayfaya gerekeni yazdı ve beden diliyle onun hemen gitmesini isteyen bir tavırla kadına geri verdi. Şaşırın kadın bloknotu aldı ve her ikisine de başıyla selam vererek ağırbaşlı fakat kafası karışmış bir hızla yürüdü.

“Bu neyle ilgiliydi?” diye sordu Nina ve keşke buradayken Fransızca öğrenmek için biraz zaman ayırsaydım diye düşündü. Kuşkusuz Sebastian bunu da bir başka vakit kaybı olarak düşündü.

“Tesisin kayıtlı sahibinin bilgilerine ihtiyacı varmış,” dedi Sebastian, derin bir iç geçirerek. “Sanırım burada işimiz bitti. Anahtarları geri istiyorum. Ekibim gelecek hafta burada çalışmaya başlayabilir.” Elini uzattı.

“Pekâlâ,” dedi Nina, çantasını kaparak. “İşte burada.”

Anahtarları alıp pat diye onun avucunun içine bastırdı ve eline batan anahtarlardan irkildi.

“Teşekkürler. Muhtemel n pastaneyi hemen kapatırım. Sanırım sen de daha sonra değil, bir an önce eve gitmek isteyeceksin.”

“Ama bunu yapamazsın. Peki ya o...” Nina’nın gözleri, yüzünde her zamanki metanetli ifadeyle başka bir bardağı parlatmakta olan Marcel’e  vrildi. Sesini iyice alçaltarak, “Onu başından atma, gidecek başka yeri yok,” dedi, neredeyse fısıltıyla.

“Benim hakkımdaki düşüncen gerçekten bu kadar k t m ?” Sebastian’ın kaşları bundan daha fazla  atılamazdı. Ardından Nina’nın yanından geçerek Marcel’le konuşmaya gitti. Aralarında hızlı bir Fransızca konuşma olurken Marcel sık sık başını salladı ve pek bir şey söylemedi, sonra Sebastian anahtarları ona verdi.

“Tamam, bu da halledildi. Pastanenin haftanın geri kalanında açık kalmasının bir anlamı yok. Bu gece kapanacak.”

Durumun kesinliği karşısında Nina suratının ortasına sert bir yumruk yemiş gibi oldu. Hayır! Olamazdı. Bugünden sonra bir daha buraya gelemeyeceğini düşünmek imkânsızdı. Mutfığa girememek. Hamurları karıştırırken ve çırparken çıkan seslerle birlikte şarkı söyleyememek. Cam dolaplara dikkatlice koyması için taşıyıp Marcel’e verdiği pastaları artık yapamamak. Sabah dışarıda bekleyen kuyruktakilere kapıyı açtığında Marcel’in yüzünde beliren hafif tebessümü görememek.

“Bugün herkes gittikten sonra burayı kapatması konusunda Marcel’le anlaştık.”

Nina başını kaldırıp baktı, gözleri hafif bulanıktı.

“Bu hafta sonu daireme geri dönmek istiyorum. Yarın İngiltere’ye Eurostar treniyle dönebilir ve anahtarları Valerie’ye bırakabilirsin.”

“Tamam,” dedi Nina, kendini bırakmamaya kararlı bir halde. Ağ-la-ma-ya-cak-tı. Onun önünde asla. Sıkıdığı dişlerinin arasından, “Öyle yapacağım,” dedi. Hemen fırlayıp gitmek niyetiyle çantasını omuzuna astı ve Sebastian’la bir komedi sahnesi gibi eziyet verici bir saçmalık içinde aynı anda kapıya doğru hareket ettiler.

“Önce sen,” dedi Sebastian.

“Hayır, önce sen,” dedi Nina, abartılı bir kibarlıkla.

Sebastian döndü ve Bill, Maddie, Marguerite, Jane ve Peter’in sersemlemiş bir sessizlik içinde oturduğu masanın yanından topallayarak geçip kapıya doğru yürüdü.

“Gösteri bitti millet.”

Bill ayağa fırladı ama Nina hemen koşup başını kararlı bir şekilde sertçe sallayarak elini kaldırdı. En son istediği şey, onlardan herhangi birinin işe karışıp suçu üzerine almaya kalkışmasıydı. Sebastian haklıydı, bu tamamen onun sorumluluğuydu.

Dükkânın sorumluluğu sanki bir akraba gibi ona bırakılmıştı ve onun açık izni olmadan bir değişiklik yapma hakkına sahip değildi. Sebastian'ın öfkelenmekte kesinlikle haklı olduğunu kimse inkâr edemezdi. Ama Nina onun öfkesinin pastaneye ilgili olmadığını biliyordu. Nick ve Sebastian okuldaki ilk günlerinden beri arkadaşlıklar ve ayrılmaz ikililerdiler. Onların dostluğu anılarla, paylaşılan deneyimlerle ve kardeşçe bir sevgiyle pekişmiş bir bağdı. Ve Nina bunu mahvetmişti. O ve onun dik kafalı aptal ağabeyi... Nina'nın ona ciddi olarak söyleyeceği birkaç lafı vardı.

“Belki sakinleşir,” dedi Jane, onun ağır adımlarla ve bir bacağı hafifçe sekerek caddede gidişini izlerlerken.

“Belki de sakinleşmez,” diye cevapladı Peter ve sanki onu daha fazla bir tatsızlıktan korumak ister gibi bir koluyla Jane'e sarıldı. “Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum... Ben bunu düşünmemiştim...”

“Lütfen, lütfen endişelenmeyin,” dedi Nina. “Bu tamamen benim suçum.” Onlara üzüntü dolu bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım ben pastaneye ve hepinize biraz âşık oldum ve... yaptıklarım doğru gibi geldi. Ama değildi. Sebastian haklı. Burası onun binası. Ona danışmak gerekiyordu.”

Saçlarını kızgın bir şekilde yüzünden arkaya doğru atan Maddie, “Ama onun neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum,” dedi, içlerlemiş bir sesle. “Ona insanların senin ünlü çikolata kremalı suprême pastan için kuyruğa girdiklerini söylemeliydin.”

“Bu bir şeyi değiştirmezdi.” Nina şimdi kavgadaki adrenalin azalmaya başladığı için kendinde bir boşluk hissediyordu. “Haklıydı. Onun arkasından iş çevirdim.” Ve en kötüsü, onun Nick'le olan arkadaşlığını berbat etmişti ve kendinden utandığı için bunu onlara söylemeye dili varmıyordu. Sebastian onun ağabeyini ondan daha iyi tanıyordu. Nick'in nasıl tepki göstereceğini tam olarak biliyordu.

“Ama...”

“Maddie!” Nina artık dayanamıyordu. “İyi niyetli olduğumu ve benim tarafımda olduğumu biliyorum, ama ben yanlış yaptım. Bundan kaçış yok,” dedi, sakın bir içtenlikle.

Nina mutfağı son bir defa gözleriyle taradı ve kursun ilk gününü, herkesin kendini tanıttığı anları hatırladı. Koca ellerini sallayan Bill. Maddie’nin Crocs terlikleri. Hepsinden daha işbilir ve becerikli Marguerite, birbirlerine kibarca takılan Peter ve Jane. Bu insanların bu kadar iyi arkadaş olacağını kim düşünebilirdi? Basamakları son bir kez tırmanırken Sebastian’ın en sondan bir önceki basamakta sendeleyişini, neredeyse öpüşmek üzere olduklarını hatırladı. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve gözyaşlarına zorla hâkim olarak dönüp odaya son bir kez baktı. Her şeyin kaldırılıp saklanmış ve ertesi gün için bekleyen hiçbir şeyin olmadığı oda, Nina’nın oraya girdiği ilk günkü kadar çıplak ve çorak görünüyordu. Tüm kahkahalar, renkler ve sıcaklıklar silinmişti.

Nina ağzını buruşturarak döndü ve ana pastaneye geçti. Marcel kolunda paltosu ve elinde fötr şapkasıyla askılığın önünde duruyordu. Diğer herkes kapının yanında bekliyordu ve Peter’ın kollarında günün geri kalanı için hazırlanmış olan pastaların bulunduğu bir yığın pasta kutusu vardı. Elektrikleri kesilen dolaplar şimdi karanlık ve boş görünüyordu. Sembolik bir görüntüydü. Her zaman çalışan soğutucunun uğultusu temelli olarak susmuştu. En son kapatılan oydu.

“Teşekkürler Marcel. Her şey için. Umarım... her şey yolunda gider.”

Marcel omuzlarını yenilgiyle silkerek şapkasını başına taktı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. Nina onu takip etmeye başladı, ama birden sola dönüp duvardaki sualtı tablosu boyunca elini duvarda gezdirdi ve boyanmış deniz kızının önünde bir an durdu.

“Hoşça kal Melody,” diye fısıldadı, başını kaldırıp avizeye son bir kez bakarken, gözlerine dolan yaşlar kristallerden yayılan göz alıcı ışıltıları bulanıklaştırdı. Nina sertçe burnunu çekti ve çabucak Marcel’in beklediği kapıya gitti.

En arkada Nina olmak üzere herkes Marcel’in önünden sırayla kaldırırma çıktı. O sırada yağmur başlamış ve o erken akşam saatinde hava, gün boyu etrafa salınan dumanlarla toplanmayı bekleyen çöplerden yayılan o nemli kokuyla dolmuştu.

Hepsi birden sessizce Marcel’in büyük anahtar destesini alarak tek tek kapının üstündeki, altındaki ve ortasındaki kilitleri kilitlemesini izledi. Marcel vücudu gergin ve dimdik, boş bir yüzle dönüp onlara baktı, Peter ona kucağındaki pasta kutularından birini verdi. Marcel “*Bon soir,*” dedi ve anahtarları cebine sokup kutuyu alarak şapkasını yüzüne doğru indirdi. Kimsenin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan sola döndü ve hiç arkasına bakmadan hızlı, sert ve kararlı adımlarla uzaklaştı. Geride kalanlar, pejmürde kılıklı yalnız bir adamın yağmurun ıslattığı geniş bulvarda uzun adımlarla yürüyerek gidişini sessizce izlediler.

Bölüm 34

Nasıl olmuştu da tek başına metroda yanında valizi, el çantası ve bir bavulla başa çıkabileceğini sanmıştı? Republique durağındaki aktarma onu çok germişti ve endişeyle saate bakıyordu. Ucu ucuna gelebilmişti. Trenin kalkmasından en az yarım saat önce giriş yapması gerekiyordu ve Gare du Nord'daki terminal salonuna vardığında saat üçe yirmi vardı.

Burası Paris'e geldiği zamandan tamamen farklı görünüyordu. Eurostar işaretlerini takip etmeye başlamadan önce yönünü tayin edip istasyonun farklı bir yerinde olduğunu fark etmesi bir dakika sürdü.

Kızgın ve telaşlı bir halde yürüyen merdivene doğru yöneldi ve neredeyse önüne gelmiş olduğunu görerek rahatladı. Trende dinlenebilir ve sonra ne yapacağını düşünebilirdi. Dün gece berbat geçmişti. Bütün geceyi Sebastian'ın dairesinde bir yandan her tarafta onun izlerini görürken, diğer yandan kendine ait tüm izleri yok etmek için elinden geleni yaparak ortalığı temizleyip düzeltmekle geçirdikten sonra zorlukla uyuyabilmişti.

Nina'nın kır koşusunda madalya kazandığını gösteren duvardaki fotoğrafı klipsli çerçevesinden çıkarıp almak için aklını çel-

meye çalışan dürtüye karşı koyması çok zor olmuştu. Sebastian onu bunca yıl tutmuş ve duvarda onu gören Nina'ya aslında çok fazla umut vermişti. Nina onun bütün o fotoğraflarına bakarken orada ne kadar kaldığını hiç bilemiyordu. O koyu renk gözler doğruca ona bakıyordu. Kalbi gerçekten kırılıyor gibi hissetmişti ve bu çok saçmaydı, çünkü kalp fiziksel olarak kırılmazdı. Ama kesinlikle yaralanırdı.

Bir iç geçirerek ve yaşları dağıtmak için gözlerini kırpıştırarak yürüyen merdiven üzerine çıktı ve başını kaldırıp tepesindeki yüksek cam tavana baktı, sonra boyun eğerek el çantasının yan cebindeki kendi fotoğrafını çıkardı. Bu sabah karşı koyamamış ve fotoğrafı çerçeveden çıkarıp çantasına tıkmıştı. Ama kalbi hâlâ yaralıydı.

Nina sanki güneşe dokunmuş gibi hissetmişti ve bir daha hiçbir şey asla ona aynı şeyi hissettiremezdi. Hiçbir şey Sebastian'ın ona "Uzun zamandan beri seni tekrar öpmek istemiştin" ya da "Gitmeni istemiyorum" derken kanatlan kalbini mutluluktan uçuran o duyguyu bir daha yaşatamazdı.

Birden Jane'in ne demek istediğini tam olarak anladı.

Sebastian onun son yapboz parçasıydı.

Yürüyen merdivenin tepesine ulaştığında ve güvenliğe üç şerit kala, sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve merdivenlerden aşağı geriye doğru inmeye başladı. Sebastian'ın söylediği neydi? *Sen hiçbir şey için savaşmıyorsun? Asla sonuna kadar gitmiyorsun?* Ama bu defa savaşacaktı.

Bir hata yaptığını biliyordu ve bunu bildiğini onun görmesini sağlayacaktı. Bir ton hata yapmıştı ve onların her biri için özür dileyecekti. Hayatının kavgasını yapmadan hiçbir yere gitmeyecekti, onun burnunun ortasına bir yumruk atması gerekse bile.

"Nina! Nina! Nina!"

Merdivenlerin yarısını inmiş olan Nina aşağıdan Bill ile Maddie'nin kendisine bağırdığını ve el salladığını gördü, ikisinin de yüzleri kıpkırmızı olmuş ve nefes nefese kalmışlardı.

Nina, önünde dengesiz bir şekilde duran valiziyle çantasını doğrultmak için olduğu yerde duraklayınca yanından geçerek merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışanların cık cık seslerine maruz kaldı. Neyse ki Bill hızla merdivenleri çıkıp valizini elinden alarak aşağı taşıdı.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Nina, aşağıya güvenli bir şekilde inip her ikisine de sıcak bir şekilde sarıldıktan sonra. “Bana el sallayarak veda etmeye geldiyseniz boşuna geldiniz, çünkü...” onlara hissettiğinden biraz daha fazla güvenle gülümsedi, “ben kalmaya karar verdim.”

“Hayır, biz seni almaya geldik. Şimdi pastaneye gelmen gerekiyor.”

“En iyi yeni pastane ödülünü mü aldık?” diye sordu Nina.

“Hayır,” dedi Maddie başını iki yana sallayarak. “Onu sadece organik ürünler yapan havalı bir yer aldı ama—”

Bill onu susturdu. “Hadi gel.” Onu taksi durağına doğru götürdüler ve üçü birden bir taksiye atladılar.

Maddie taksinin arkasında zar zor sessiz durabiliyordu ve Bill bakışlarıyla sürekli onu uyarıyordu.

Nina pastaneye gittikleri zaman, oradan Sebastian’ın oteline ve eğer orada yoksa dairesine gidebileceğini düşündü. Her neredeyse onu bulacak ve kendisine söyleyeceklerini sonuna kadar dinletmeden hiçbir yere gitmeyecekti. Dün savaşamayacak kadar büyük bir suçluluk duyuyordu. Bugünse, sözlerini henüz iyice seçmemiş olmasına rağmen ona tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilecek durumdaydı.

Maddie sürekli mesajlarını kontrol ediyordu. Birden taksi şoförünü omzuna vurdu ve ona Fransızca olarak bir talimat verdi. Şoförün yüzünde bir şaşkınlık belirdi, ama bir şeyler mırıldanarak karşılık verdi.

“Bon,” dedi Maddie ve arkasına yaslandı.

* (Fr.) Tamam, güzel –çn.

On dakika daha gittiler. Nina başını çevirdi. Garip bir şey vardı.

"Maddie," diye fısıldadı Nina. "Sanırım bu şoför bizimle dalga geçiyor, bu sokaktan daha önce geçtiğimize eminim."

"Hayır, sanmıyorum."

Birkaç dakika daha gittiler ve Nina yine aynı kafeyi gördü.

Maddie'yi dürterek tısladı. "Şimdi bu kesinlikle buradan üçüncü geçişimiz."

Maddie gözlerinde yalvarır gibi bir ifadeyle Bill'e baktı.

"Bana bakma. Ben dalavere çevirecek yapıda biri değilim," dedi Bill, arkasına yaslanarak. Taksi şoförü Maddie'ye bir soru sordu. Maddie başını olumsuzca salladı, ama telefonu çalınca birden fikrini değiştirdi.

Nina kollarını kavuşturdu ve bakışlarını Maddie'den Bill'e ve ondan tekrar Maddie'ye çevirdi. "Bana neler döndüğünü söyleyecek misiniz?"

"Bizimle bir ilgisi yok. Belki Marcel için bir ayrılış partisi olabilir."

Nina kaşlarını çatı. Marcel'in böyle bir şeyi kabul etmesine imkân yoktu. Şamata ve ilgi odağı olmak ona göre değildi. "O biliyor mu?"

"Hayır," dedi Maddie, birden tüm masumiyetiyle başını iki yana sallayarak.

"Kesinlikle bilmiyor," dedi Bill, yenilenmiş bir güvenle.

"Öyleyse ilginç olmalı. Bunu Marguerite mi organize etti?"

Maddie dudaklarına fermuar çekme hareketi yaptı. Nina gözlerini devirdi. "Bill?"

Bill de Maddie'yi taklit etti.

Nina sesli bir iç geçirdi "Siz ikiniz beni deli ediyorsunuz." Onlara, "Bunun altından iyi bir şey çıksa iyi olur," demek istemişti, ama cidden yani? Tek yapmak istediği Sebastian'ı bulmaktı. Onun otelden ayrılıp ayrılmadığını öğrenmek için acaba Alex'le bağlantı kurabilir mi diye merak etti.

“Geldik,” dedi Maddie, heyecan içinde tiz bir sesle bağırarak.

Taksi onları dükkânın arka girişine getirmişti.

“Sanıyorum Sebastian bu konuda hiçbir şey bilmiyor, değil mi?” diye sordu Nina, dudağını çiğneyerek. Yapmak istediği son şey, tekrar onun arkasından bir iş çevirmek olurdu.

Bill ve Maddie kaçamak gözlerle birbirlerine baktılar.

“Ah, Tanrı aşkına. Yeni bir suç olmasın da, vicdanen ona açıklayacağım bir sürü şey var zaten.”

“Biraz sabret, kedicik. Hadi gel.”

Taksi şoförünün hesabını halletmek için Maddie’yi araçta bırakan Bill, dükkânın arka kapısını açtı ve içeri baktı.

Nina gözlerini devirdi. Artık gizli bir şeyler yapmak istemiyordu. “Hadi, artık bu işe bir son verelim.”

Bill kafasını kaldırıp içeriyi dinledi ve Maddie’nin gelip ona katılmasını bekledi.

Mutfağın kullanılmakta olduğunu gösteren işaretler vardı, paslanmaz çelik banklarda su ve yerde kırıntılar göze çarpıyordu. Her neyse, burası artık onun sorunu değildi.

“Burada bir dakika bekle.”

“Bill, girebiliriz,” dedi Maddie, telefonunu bir durum komedisi tarzında ona doğru tutup başını çok belirgin bir şekilde sallayarak. Hızlı bir şekilde komedi ikilisine dönüşüyorlardı.

“Ah, evet. Tamam. Geçebilirsiniz.”

Meraka kapılan, ama yine de biraz sinirlenen Nina ona söyleneni yaptı. Bu her neyse, ondan ne kadar çabuk kurtulursa, Sebastian’la o kadar çabuk konuşabilirdi.

Sessiz pastanede Marcel’den hiçbir iz yoktu. Masalardan birinin ortasında bir buz kovası içine yerleştirilmiş bir şişe şampanya dışında ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Nina’nın merakı arttıkça artıyordu. Masanın yanında yerde duran bir A4 kâğıt üzerinde kapıyı gösteren büyük siyah bir ok vardı. Nina ile kapı

arasındaki mesafenin orta yerinde başka bir ok bulunan ikinci bir kâğıt duruyordu. Üçüncü bir ok kapının altını işaret ediyordu. Ne oluyordu böyle? Peki herkes neredeydi? Nina bütün grubun burada olacağını tahmin etmişti.

Kapıdan çıktığında sokakta hiç kimseden bir iz yoktu. Başka bir ok solu gösteriyordu. Bir adım sonra başka bir işaret vardı. *Yukarı Bak.*

Nina ilk önce yukarıda nereye bakacağını tam olarak bilmeden gökyüzüne baktı. Bulutlar, mavi gök, güneş. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bakışlarını indirdi ve yapılmış yeni gri boyanın kapsamı dışında kalmış olan ama neyse ki turkuaz rengin kullanılmamış olduğu birinci katın pencerelerini gözleriyle taradı. Dikkati çekecek hiçbir şey yoktu.

Bu bir tür bilmece miydi? Gözden kaçırdığı bir şey mi vardı? Gizli kamera şakası yapan bir televizyon ekibinin ortaya çıkmasını umar gibi bir yarı beklenti içinde omzunun üzerinden geriye baktı.

Ancak geri döndüğünde ne olduğunu gördü.

“Ah!” Nefesi kesilir gibi oldu ve eliyle ağzını kapattı. “Ah.”

Koyu gri üzerine açık pembe harflerle *Nina’s** yazılmıştı.

“Ah,” dedi tekrar, geriye bir adım atarak.

Yazıdaki s harfi, boya henüz kurumamış gibi parlıyordu.

İçinde fırl fırl dönen bir heyecanla midesinde birden umut dolu kelebekler uçuşmaya başladı. Hayır, olamazdı. Bunun başka bir izahı olmalıydı. Ama muhakkak ki dünden sonra...

Bunu yalnızca dükkânın kayıtlı sahibi yapabiliirdi.

Parmaklarını birbirine kenetleyerek ismine baktı. Nina’s.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu, arkasındaki alçak bir ses.

Nina dönerek ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım mücevherler bunun yanında sönük kalır.”

* Nina’nın Yeri –çn.

“Bunun bir özür dileme olması gerekiyordu.”

“Benim yürekten ve tüm samimiyetimle dileyeceğim özür de bunun yanında sönük kalır. Nick’e anlattığım ve sana karşı dürüst olmadığım için çok üzgünüm. Burası sanki benim yerimmiş gibi davranmaya hiç hakkım yoktu.”

Sebastian, muhteşem bir gülümsemeyle onun dudaklarına dokundu ve bu temaslara birlikte Nina’nın her yanına sanki zevk okları saplandı. “Nick’in bana öfke duymasına üzüldüm... Ama bunu hazmetmek zorunda kalacak. Seninle olmak beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyor. Önemli olan sensin.”

“Ah, Sebastian, ben...” Genç adam hiç kimsenin kendisini böyle görmesine izin vermeyecek kadar savunmasız görünüyordu.

“Belki aptalca gelecek ama Nick’le olan restleşmeden sonra sen hastaneye gelmedin ve ben... ben senin beni yeterince umursamadığını sandım. Buraya sadece kafamı bunlardan uzak tutacak bir şeyler yapmak istediğim için gelmiştim. Elektrik sayacını okumak için geldim, ama seni burada bulacağımı ya da çalışıyor olacağını asla aklımdan geçirmemişim. İşin doğrusu, ben senin yanlış yaptığını dair milyonlarca bahane bulmak gibi aptalca bir şey yaparken, hâlâ senin metroda bir yerde takılıp kalmış olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. Ya da bir kaza geçirdiğini veya kendini bir işe kaptırdığını düşünüyordum. Ve Nick’in olanları anlatman için seni zorladığını.”

Nina neredeyse gülümseyecekti. Sanki annesi konuşuyor gibiydi.

“Ve sen orada, bulunman gereken başka hiçbir yer yokmuş gibi soğukkanlı bir şekilde o çiftle oturmuş, sohbet ediyordun. Delirdim.”

“Ah Sebastian, çok özür dilerim, ben tam yola çıkacaktım...”

“Marcel bana söyledi.”

“Marcel mi?”

Sebastian’ın yüzü gevşedi. “Bu sabah Madam Colbert ile ilginç bir konuşma yaptık.”

Nina anlamayarak başını salladı.

“Kadın eksper.”

“Ha.”

“Yenilikçi ev yapımı pastalardan çok etkilenmiş ve ben o zaman öfkemin beni alt etmesine izin vermiş olduğumu fark ettim. Senin bu kadar başarılı olduğundan hiç haberim yoktu. Böylece Marcel’i aradım, buluştuk ve biraz sohbet ettik.”

Nina gerildi, dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

“Yaptığın her şey son derece güzeldi. Bulduğun lezzetler inanılmaz. Ve Anglo-Fransız füzyon fikrine bayıldım. Çok zekice.”

“Şey, aslında öyle değil, çünkü kopya çekiyorum.”

“Ama, gerçekten. Lezzetler, fikirler, yorum. Hepsi çok orijinal. Cidden, çok etkilendim. Bu sabah Marcel’le buraya geldiğimde, çikolatalı karamelli suprême denilen bir şey için beklemekte olan canı sıkkın birkaç müşteri vardı.”

“O konuda şanslıydık. Sosyal medyada iyi reklamı oldu.”

“Hayır, şanslıydın çünkü harika bir tadı var. Ve sen haklıydın, ben yaratıcılığımı, tutkumu tamamen kaybettiğimi fark ettim. Farklı bir şey yapmam için bana ilham verdin.”

Nina utangaç bir tavırla gülümsedi. “Yaptığım denemelerden çok keyif aldım, ama yine de senin iznin olmadan yapmamalıydım.”

“Eh, bunu göz ardı etmeye hazırım.” Endişeli görünmeyi bıraktı. “Kalacak mısın? Dün söylediğim her şeye rağmen. Ben hatalıydım.”

“Hayır, haklıydın. Geçmişte çok kolay pes ederdim. Yanlış şeyleri aramakla çok meşgul olduğumu fark ettim. Ailemden kaçmak istediğimi sanıyordum ama etrafımda aileye ihtiyacım olduğunu anladım. İnsanlar, arkadaşlar, bir aile biçimi. Ben bu şekilde büyüdüm. Bunun için savaşıyorum. Bugün Maddie ve Bill beni bulduğunda sana gelip sensiz hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemek için geri dönüyordum.”

“Marcel bana bunu onun için yaptığını söyledi. Ve diğerleri de.”

“Sadece onun için değil, biraz da kendim için yaptım.”

“Bana karısından, ablasından ve yeğenlerinden bahsetti.”

“Belki sadece öğle yemeği saatlerinde sana çalışabilir.”

“Bu konunun benimle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum. Sen bunun ne olduğunu sanıyorsun?” Sebastian başını kaldırıp pastane-nin üstündeki tabelaya baktı.

Nina’nın kalbi hopladı. “Ben bunun... bir jest, bir özür olduğunu düşünmüştüm.”

“Evet, öyle, ama ben senin ve Marcel’in eskisi gibi devam etmenizi istiyorum, ama işin içinde olmak istiyorum... bilirsin işte, faturaları ödemek falan gibi faydalı işleri halletmek için.”

“Peki, ya Nick?” diye geriye yaslandı Nina, dudaklarını kemirerek.

Sebastian’ın gözleri yumuşadı. “Onun bu fikre alışması gerekecek. Ama senin hakkında neler hissettiğimin farkına vardığında, birlikte yürütecek bir işimiz olduğunu ve birlikte—” Nina’ya umutla bakarak devam etti, “bir gelecek planladığımızı anladığı zaman, muhtemelen yola gelecektir.”

Nina ona hafifçe gülümsedi. “Nick’i tanıyorum, sakinleştiği zaman bunu etrafıca düşünecek ve bir kere fark edince...” Nina hiçbir tahminde bulunmak istemeyerek durdu ve omuzlarını kaldırdı.

Sebastian onun iki elini birden tuttu. “Seni sevdiğimi ve çok uzun bir zamandan beri beklediğimi fark edince,” diye tamamladı. “Ergenlik çağındayken kahraman olmak, ağabeylerin birlik olup sana saldırdıkları zaman senin yanında olup korumak hoşuma gidiyordu, ama... o gün sen, kır koşusundan çamura bulanmış ve ağzın kulaklarında sırtarak çıkıp geldiğinde içimde bir şey patladı ve ben o anda biliyordum. Aradığım sendin. Ama sonra...” Bir iç geçirdi. “Araya hayat girdi. Her şeyi berbat ettim. Korktum. Ama bundan sonra artık yok. Nick’i bir kardeş gibi seviyorum, ama bir kere farkına varırsa...”

Onun bu coşkulu sözleriyle Nina'nın içine bir sıcaklık yayıldı. "Evet, bir kere farkına varırsa..." Nina içinde sessiz bir sevinçle fokurdayan kelimeleri tam olarak ifade edemiyordu. Bir uçurumun kenarında duruyor gibiydi, bir yanlış adım atarsa, tüm umutları yok olup gidebilirdi, ama neyse ki Sebastian onun imdadına yetişti.

"Seni sevdiğimin farkına varırsa."

"Ve ben annemi onun üzerine saldım."

Sebastian gözlerini devirdi.

"Biliyorum, ama... ailenin şımarık prensesi olmak bazen işe yarıyor." Nina neşeli ve haylaz bir ifadeyle ona bakıp sırtıttı. "Ama bunun sana bir bedeli olacak."

"Öyle mi?" dedi Sebastian, ihtiyatla.

"Başlangıç için bir öpücük yeterli olur."

"Ah, bunu yapabilirim," dedi Sebastian, yüzünü aydınlatan hafif bir gülümseme ve bir yanağında beliren gamzeyle birlikte gözlerinin etrafı keyifle kırıştı.

Sebastian, Nina'nın dudaklarını öperken pencereden büyük bir tezahürat ve patırtı geldi. Gürültüye aldırmadan öpüşmeye devam ettiler. Sonunda başlarını kaldırıp gürültücü kalabalığa baktıklarında, Bill, Maddie, Peter, Jane ve hatta Marguerite'in tezahürat yaparak el kol salladıklarını gördüler ve Marcel de onlara doğru bir şampanya şişesi sallıyordu.

"Sanırım bu da bizim kuyruğumuz," dedi Sebastian ve kolunu Nina'ya dolayarak onu pastaneye geri götürdü.

"Kadeh kaldıralım," dedi Marcel birkaç dakika sonra, yüzünde ender bir gülümsemeyle. "Nina'ya ve Nina'nın Yeri'ne!"

"Nina'ya ve Nina'nın Yeri'ne!" dedi herkes bir ağızdan.

Sensöz

Nina son profiterolün üzerini bir kat koyu çikolata ile sıvayıp piramidin tepesine sağlam bir şekilde yerleştirirken büyük bir tezahürat koptu. Croquembouche muhteşem görünüyordu, bir kısmı çilekli krema ve bir kısmı sade kremayla doldurulmuş profiterol topları, üzerleri koyu çikolata ve beyaz çikolata ile kaplanmış şekilde dönüşümlü olarak spiraller halinde piramide yapıştırılmış ve aralarına düzenli bir şekilde yerleştirilmiş kalp şeklindeki yarım çileklerle süslenmişti.

Önceki hafta ertelenen kursun son günüydü. Ama ne haftaydı o.

Bir adım geriye giden Nina, arkasında duran Sebastian'ın kollarıyla onu sararak kendine doğru çektiğini ve ensesine hızlıca bir öpücük kondurduğunu hissetti, bu arada Sebastian onun gıdıklanarak yerinde kıvrandığını fark etti. Geçen hafta Nina hakkında bir sürü şey öğrenmişti ve bunların çoğu, insanların önünde bahsedilemeyecek şeylerdi.

“Bir oda bulun!” diye bağırdı Maddie ve beyaz çikolatayı yalayıp Nina'nın yanına geldi. “Bu adam fena halde âşık. Bu hafta hiç senin yanından ayrıldı mı?”

“Eve, çiftliğe gidişim dışında hayır.” Nina kendini tutamayıp gülümsedi. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Peki, ağabeyinle olan sorunu hallettiniz mi?”

“Evet, şükürler olsun. Neyse ki Nick zaten yola gelmeye başlamıştı. Sanırım annem ona birkaç şey söylemiş olmalı. Ama bence Nick şimdi gerçekten onaylıyor. Hatta biraz kıskanıyor.” Nina’nın sesi titredii. “Eğer Nick’i kaybetseydi... Sebastian için çok üzülecektim.”

“Ama,” dedi Maddie, onu sertçe dürterek, “o buna hazırdı ve bu benim kitabımda çok şey ifade ediyor.”

“Ama ben hazır değildim.” Nina, nazıkçe Marguerite’e takılan Sebastian’ı ve yüzünde anne gibi sevgi dolu bir gülümsemeye elindeki kurulama beziyle ona hafifçe vuran yaşlı kadını izledi. “Sebastian’ın insanlara ihtiyacı var, ama o bunu her zaman fark edemiyor.”

“Ve şimdi biraz şampanya içelim,” dedi Marguerite, Marcel’e talimat vererek ve şampanya kadehlerinin hazır olarak beklediği tepsiyi aldı.

Marcel kadehleri ustalıkla doldururken herkes gerçek bir ekip çalışması olan görkemli pastanın çevresinde ayakta bekledi. Hepsi aralarında bir fikir ortaya atmış, Nina iki farklı dolgu kreması önermiş ve Maddie bunlardan birinin Nina’nın ‘sihirli’ çilekli kreması olmasında ısrar etmiş, Bill beyaz çikolata ve Marguerite koyu çikolata istemiş, Peter ile Jane de ortaklaşa olarak piramidin çileklerle süslenmesi yönünde oy kullanmışlardı.

Marguerite’in karşısında duran Sebastian kadehini kaldırdı. “Hepinizin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Pastaneyi açık tutma niyetimin olmadığı bir sır değil ve içinizden kaç kişi, bu kursu vermek istemediğimden haberdardı, bilmiyorum.” Maddie ona öfkeli bir bakış atarken Marguerite cık cık etti.

Sebastian yaşlı kadına büyüleyici bir gülümseme gönderdi ve Maddie’ye göz kırptı. “Ama... hepinizi tanımak ve pastanenin he-

pinize ne kadar çok şey ifade ettiğini görmek benim için mutlak bir ayrıcalık oldu.” Ağzını çarpıtarak sırtıttı. “Genellikle yanıldığını pek itiraf etmem, ama... bana bu yerin büyüsunü göstermeye yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Ve yaptığınız tüm bu harika işler için. En çok da, çok çalışmış olan Nina’ya teşekkür etmek istiyorum.” Ona gülümsedi, çok şeyler anlatan bakışıyla Nina’nın gözleri yaşardı. “Ve aklımı başıma getirdiği için.” Durdu ve yutkunarak devam etti. “Bilge bir kadın bana, doğru kişiyle birlikte olmanın yapbozun son parçasının yerine yerleştirilmesine benzeyeceğini söylemişti.” Kadehini Jane’e doğru tuttu. “O haklıydı.”

Nina gözlerini açarak Jane’e baktı ve *ne zaman* diye sessizce dudaklarını oynattı. Jane sakın bir gülümsemeyle karşılık vererek kolunu Peter’ın koluna doladı ve onu kendine doğru çekti.

Sebastian, Nina’ya doğru yürüdü ve gelip önünde durdu, sesini alçatarak konuşurken ses tonundaki o muhteşem tınıyla birlikte Nina, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ciddi bir sessizlik içinde onun gözlerine baktı. “Nina, sen benim tamamlanmışımı hissettiren yapbozun son parçasısın.”

Çevreden yükselen müthiş tezahürat ısıkları, bağırışlar ve tokuşturulan kadehlerin şingirtısı arasında Nina’nın gözünden Sebastian’ın o sevgili, tanıdık yüzü dışında her şey silindi. Sebastian eğilerek onu hafifçe dudaklarından öptü ve “Seni seviyorum,” dedi.

Her an ağlamaya hazır durumda olan Nina, hiçbir şey yapmadan ona bakıp çaresizce gülümsedi. Bir elini onun göğsüne koydu ve Sebastian eliyle onun eline bastırıp onu orada tuttu. Diğeriyle kadehini kaldırdı. “Bize.” Bu basit söz sanki bir aşk yemini gibiydi.

“Bize,” diye tekrarladı Nina, hâlâ bir aptal gibi sırtarak. Her ikisi de bakışlarını birbirinden ayıramayarak içkilerinden birer yudum aldılar.

Sebastian kadehinin ucuyla onun dudağına dokundu. “Gülümsemene bayılıyorum. Ve–” birden yüzünde eğlenceli bir ifadeyle başını kaldırdı ve şaka yollu homurdanarak, “–o fotoğrafı geri istiyorum,” dedi.

“Onun gittiğini fark etmedin sanıyordum,” diye kıkırdadı Nina, kaygısız ve son derece mutlu bir sesle.

“Elbette fark ettim, o benim en sevdiğim fotoğrafın,” dedi ve “Bunca yıldır bana güç veren elimdeki tek şey oydu,” diye ekledi, o tanıdık, buğulu sesiyle.

Bu söz tam anlamıyla Nina’yı bitirdi, ama neyse ki uzun ve şefkatli bir öpücük onun aklını dağıtmaya yetti.

Bonus

Bu hikâyeyi sevdiyseniz serinin bir sonraki kitabına göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1

Bath

“**K**orkarım hâlâ bir şey yok. Geçen hafta ve ondan önceki hafta dediğim gibi. Zor bir zaman olduğunu anlamalısınız, insanlar ekonomik olarak yerlerinden pek fazla ayrılmıyorlar.” Bunlar, sahte bir tatlılık ve anlayıştan yoksun yapmacık bir gülümsemeyle, sanki işsizlik bulaşıcıymış gibi, köpekbalığına benzeyen küçük gözleriyle Lucy’nin gözlerine bakmaktan kaçınan kadının sözleriydi.

Zor zaman mı? Merhaba! Lucy son günlerde kahrolası zor zamanların kitabını yazıyor sayılırdı. Bu işe alma danışmanını boğazından tutup sarsmak istedi. Bunun yerine, bol ışıkla aydınlatılmış ve son moda mobilyalarla döşeli ofiste, diğer kadının son teknoloji ürünü Apple Mac ekranının büyük bir yer kapladığı masasının tam karşısında oturduğu koltuğunda büyük panik içinde olduğunu belli etmeden sakın görünmeye çalışarak hafifçe kıpırdadı.

Kadın şimdi yüzündeki dehşet dolu merak ifadesini gizleyemeyerek kuşkuyla Lucy’nin sıçankuyruğu gibi mat tutamlar halinde sar-

kan cansız sarı saçlarına bakıyordu. Lucy yutkundu ve her an akma-ya hazır gözyaşlarının birikmeye başladığını hissetti. Son üç haftadır avuç dolusu dökülen saçlara bir şekil vermeyi dene de göreyim, diye düşündü. Haftada bir defadan fazla yıkamaya cesaret edemiyordu, çünkü lavabonun deliğine dolan saç telleri onun şu anda hayatındaki diğer saçmalıklardan çok daha dehşet verici görünüyordu. Eğer kendi saçların da seni terk etmeye başlamışsa, işler sahiden kötü demektir.

Lucy alt dudağının bükülmeye başladığını hissedebiliyordu. Tanrım, her an vahşi bir hayvan gibi hırlamaya başlayabilirdi. Son günlerde normal bir insan gibi davranmak gittikçe zorlaşıyordu ve şu anda, üzerine tam oturmuş, modaya uygun kiraz kırmızısı şık elbisesi, mükemmel kesimli parlak kısa saçları ve erik kırmızısı tırnaklarıyla masanın arkasında oturan kız bunu özellikle çok zorlaştırıyordu. Somut bir başarı örneği gibiydi. İşinde ilerlemekte olan biri olduğu çok belliydi. Kariyerinde, Niagara Şelaleleri'nden son hızla düşmekte olan bir kanonun içinde baş aşağı giden biri değil, yukarılara tırmanmış bir kadındı bu.

Lucy bir geçirerek sıkıntıyla yutkundu. Son yirmi dakikadır Küçük Profesyonel Hanımefendi'nin yakasından tutup, "Benim için bir yerde bir iş olmalı!" diye onu yalvarmaya zorlayan içindeki dürtüye karşı savaşıyordu. Son gittiği diğer on işe alım danışmanlık ofisinde elleri kucağında ve başı omuzlarına gömülmüş bir halde kıpırdamadan oturmak dışında hiçbir şey yapamadan beklerken de aynı nakaratları duymuştu: Piyasa kötüydü, kimse işe alınmıyordu, bugünlerde hiç kimsenin ilelebet sürececek bir kariyeri yoktu. Bu lanet olası lafları Lucy'ye söylemelerine gerek yoktu, o, rahatsız edici gerçeği yaşayarak öğrenmişti. *Ama*, diye mızımızlanıyordu kafasının içindeki ısrarcı ses, o konaklama sektöründe iş arıyordu ve *konaklama sektöründe her zaman iş bulunur*, diyordu o ses daha da ısrarla.

"Belki de siz..." dedi kız, ona cesaret vermeye çalışan ve aşırı merakını gizleyemeyen bir gülümsemeyle, "yani bilirsiniz... bazı yeni referanslar getirebilseydiniz."

Lucy, bir yumrunun boğazını tıkayıp onu boğacakmış gibi tehdit ettiği o aşına umutsuzluk duygusuyla başını iki yana salladı. Kız, sempatik görünmeye çalışarak saatine kaçamak bir göz attı. Sıradaki randevuda, özgeçmişi son patronunun tavsiyeleriyle dolu ve onunki gibi çalışma hayatında herkesin bildiği bir utanç yaşamamış olan çok daha tercih edilebilir bir adayın beklemekte olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Bir şeyler olmalı,” dedi, içindeki haylaz mutlu perileri kovalayan çaresiz bir ifadeyle. “Daha aşağı seviyede bir iş de olsa aldırmam. Ne kadar tecrübem olduğunu görüyorsunuz.” Durum ne kadar kötü olursa olsun, kendi kendine asla söylemeyeceğine söz verdiği o öldürücü kelimelerin ağzından döküldüğünü işitti. “Her şeyi kabul ederim.”

Kız, sanki onun her şey sözcüğünü biraz daha açmasını bekler gibi bir kaşını kaldırdı.

“Yani, hemen hemen her şeyi,” dedi Lucy, birdenbire bu sözcüğün onun her şeye müsait veya açık olduğu pek çok durumu kapsadığını fark ederek ve bu kadının gelirini insanları işe yerleştirmekle sağladığını hatırlayarak dehşete kapıldı.

“Ee... şeyyy, bir şey var,” dedi kadın, zarıfçe omuz silkererek.

Şimdi Lucy, ‘hemen hemen her şey’ dediğine pişman olmuştu. Kendini neyin içine sokuyordu böyle? Bu kadını tanımıyordu. Ona nasıl güvenebilirdi?

“Bu... ee... oldukça büyük bir seviye düşmesi olacak. Geçici kontrat sonrası kalıcı kontrat yapılacak. İki aylık bir deneme süresi var. Ve ülke dışında.”

“Ülke dışında olmasına aldırmam,” dedi Lucy, dikilip otururken. İki aylık deneme iyiydi. Ve aslında, ülke dışında olması çok muhteşem olurdu. Neden daha önce böyle bir şey düşünmemişti? Tam bir kaçış olacaktı. Arkasından kıskıs gülen sinsi eski iş arkadaşlarından, onu hasta eden *bak işte o, kim olduğunu biliyorsun* diyen kaçamak bakışlardan, *ne yaptığını biliyoruz* diyen imalı

gölümsemelerden ve ara sıra *bahse girerim, yapmışsındır* diyen o bilmiş yan bakışlardan kaçmak.

Kız ayağa kalktı ve odanın köşesinde duran ve üzerinde az miktarda mavi dosya bulunan kayın ağacından bir konsolun yanına giderek onları karıştırdı. Lucy oradan bile o dosyaların bir kenara atılmış ve ‘çok uzun bir süre aday bulunamayacak işler’ kategorisinde olduğunu anlayabiliyordu. Kız dosyaların alt tarafından uçları kıvrılmış bir dosyayı çekip alarak geri döndü. Lucy o zavallı dosyanın neler hissettiğini biliyordu. Göz ardı edilmiş ve bir kenara atılmıştı.

“Hımm.”

Lucy sandalyenin kenarında oturup bekledi ve boynunu hafifçe uzatarak diğer kız parlak cilalı tırnağıyla bir A4 sayfasını aşağıya doğru tararken kelimeleri okumaya çalıştı. “Hımm. Tamam. Mmm.”

Lucy, uyluklarıyla sandalye arasına sıkıştırmış olduğuna sevindiği parmaklarını birbirine kenetledi.

Kız, belli belirsiz bir cık cık sesiyle dosyayı kapattı ve endişeyle ona baktı. “Yani, bu öyle bir şey. Herhangi bir şey.” Bocaladı. Siz bu iş için çok fazla vasıflısınız. Bu yer...”

Daha ziyade aksırmaya benzer bir telaffuzla bir şey söyledi.

“Anlamadım.”

“Hvolsvöllur,” diye tekrarladı kız. Lucy onun telaffuzu o anda düzelttiğini biliyordu.

“Tamam.” Lucy başını salladı. Kelimenin söylenişinden onun Doğu Avrupa’da bir yerde olduğunu tahmin ederek, “Peki, orası tam olarak nerede?” diye sordu, başıyla dosyayı işaret ederek.

“İzlanda’da.”

“İzlanda!”

“Evet,” dedi kız, aceleyle devam ederek. “Reykjavik’ten arabayla sadece bir buçuk saat uzaklıkta olan Hvolsvöllur’daki küçük bir kır otelinde iki aylık deneme süresi olan bir iş. Hemen başlanabilir.

Onları arayıp bilgilerinizi göndereyim mi?” Kızın sözleri birden alacağı komisyonun beklentisi içinde coşkulu bir tona büründü.

İzlanda. Lucy’nin asla gitmeyi düşündüğü bir yer değildi. Orası korkunç derecede soğuk değil miydi? Ve neredeyse her zaman karanlık. Onun için en ideal iklim, ılık banyo suyu sıcaklığında denizleri olan yerlerdi. Reykjavik’ten bir saatten fazla araba sürmek kaygı vericiydi ve bunun altındaki anlam, oranın hiçliğin ortasında bir yerde olduğuydu. Lucy dudağını kemirdi. “Tabii ki sizi istemeyebilirler... bilirsiniz.” Kızın gülüşü sessiz bir sempati içinde silindi. “Umudunuzu yüksek tutmak istemem. Ama onlara daha önceden ne kadar iyi deneyim sahibi olduğunuzu söyleyeceğim. Sadece... son referanslar biraz sorun olabilir. Arada biraz boşluğunuz var.”

“Belki onlara benim maaşlı uzun bir izin kullandığımı söyleyebilirsiniz,” dedi Lucy, aceleyle.

Kız başını salladı ve yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi. “Şimdi izin verin, ben bir telefon edeyim.” Biraz garip bir tavırla masasından kalktı. Lucy onun telefon görüşmelerini genellikle masasından yaptığını düşünüyordu, ama müşterisini özgeçmişinde üç yıllık bir boşluğu olan birini işe almaya ikna etmek için biraz mahremiyet isteyebilirdi.

Geçen yıl, ondan önceki iki yıl boyunca çalışıp terfi etmiş olduğu Manchester’daki büyük bir oteller zincirinin amiral gemisi olan bir otelde Müdür Yardımcısı olarak görev yaptıktan sonra ciddi ve uygunsuz bir davranışta bulunduğu gerekçesiyle işten atılmıştı. Lucy, ona öldürücü darbeyi vurmak üzere ağaçlarla kaplı Surrey’deki merkez ofisten gönderilen İnsan Kaynakları görevlisi nazi kılıklı kalpsiz kadını hatırlayarak dişlerini gıcırdattı. Ama tabii ki Chris’i kovmamışlardı.

Bir an, onu saran kendine acıma duygusuyla boğuştu. İş için başvuru üstüne başvuru yapmış, ret üzerine retle karşılaşmıştı. Tek bir görüşmeye bile çağrılmamıştı. Her reddedilmeyle birlikte umutsuzluk, güneşte gölgelerin uzaması gibi büyüdükçe büyü-

müştü. Banka hesabı boşalmak üzereydi, uzanıp yatacak bir kanepelere bile bulamayacaktı ve yolun sonunda, annesiyle babasının Portsmouth'daki sıra evlerden biri olan iki katlı evlerine sığınmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. Ve bunu asla yapamazdı. Annesi bunun nedenini bilmek isterdi. Gerçeği öğrenmekse babasını öldürürdü. Lucy dudaklarını kemirdi ve önceden oluşmuş lanet yarayı tekrar açtı. Bazı nedenlerden dolayı dudaklarının içini çiğnemeye başlamış ve bu, son birkaç aydır bir türlü kurtulamadığı korkunç bir alışkanlık haline gelmişti.

Odadan ayrılmak üzere olan kıza, "Orası... aynı zamanda içinde kalınacak bir yer mi?" diye sordu Lucy aceleyle.

"Ah Tanrım, evet, akli olan kimse konaklama olmasa bu işe bakmazdı." Kızın gözleri birden çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi büyüdü. "Hemen döneceğim." Özellikle gösterir gibi dosyayı yanına alarak Lucy'yi ofiste yalnız bıraktı.

Lucy'nin dizüstü bilgisayarının ekranına dik dik bakarak başını iki yana sallayan Daisy, "Bunu yapmanın doğru olduğuna emin misin?" diye sordu, yüzünde tereddüt dolu bir ifadeyle. "Sen bu iş için aşırı kalifiye birisin. Oranın sadece kırk odası var," dedi ve durakladı, "Hem sen kardan nefret edersin. Manchester'ın iklimine bile daha yeni alıştın. İzlanda buradan bin beterdir. Ama," alnını kırıştırdı, "sahiden çok güzel görünüyor."

Lucy başıyla onayladı. Güzel demek hafif kalırdı, internet sitesindeki fotoğraf galerisine göre muhteşem görünüyordu. Küçük kır oteli dışarıdan, çimlerle kaplı çatıları ve karma binaları ile bir tarafında uzanan sarp kayalıkların koyu gölgeleri düşmüş karlı bir yamacın yanında ufacık görünüyor ve diğer tarafında köpüklü dalgaların dar bir çakıllı kumsala çarptığı vahşi bir kayalık sahil şeridi uzanıyordu. Son derece güzel çekilmiş iç mekân fotoğrafları kır otelinin her penceresinden nefes kesici manzaralar yansıtıyor, birçok büyük şömine ve rahat mobilyalarla düzenlenmiş sıcak kö-

şeler insanı yanan ocağın önünde kıvrılmaya ve uyuklamaya davet ediyordu. Hepsi muhteşem görünüyordu. Ama aynı zamanda akla şu soruyu getiriyordu; neden oradaki genel müdürlük işi daha önceden kapılmamıştı? Lucy dudağının iç tarafındaki lanet olası yaraya dişinin takılmasıyla irkildi.

Daisy onun ani nefes alışını yanlış anlayarak Lucy'ye ciddi bir ifadeyle baktı. "Kabul etmek zorunda değilsin. Burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun." Bakışları yumuşadı. "Gerçekten hiç aldırmam. Seninle olmayı seviyorum."

Daisy'nin Bath'daki tek kişilik şirin dairesinde kalmak çok çekici olsa da Lucy bu işi kabul etmek zorundaydı. "Dais, sonsuza kadar senin kanepende yatamam ve eğer bu işi almazsam, muhtemelen de sonsuza kadar kalmam gerekecek."

Aşına olduğu o karamsarlık, onu tekrar tutup aşağı çekmekle tehdit ediyordu. İçinde bir kuşun kanatları gibi çırpınan paniği görmezden gelerek yutkundu ve Daisy'ye baktı. Artık bir iş yapmayı beceremeyeceğini düşündüğünü nasıl itiraf edebilirdi? Her dönemeçte bir kararsızlık içine hapsolmaktan sürekli kendi kararlarını sorgular olmuştu.

Bu işi almalı mıydı? Kısa Skype görüşmesi sadece bir formalite gibi görünüyordu, onun kararlı olup olmadığını anlamak için kısa bir yoklamaydı. İş yapıp yapamayacağı konusuyla ilgilenmemişlerdi bile. Bu onun birikiminin iyi olduğunu göstermekle birlikte Lucy'yi gerçek anlamda şaşırtmıştı. Neyse, kendini beğendirmek zorunda kalmış olsaydı orada kuruyup kalırdı muhtemelen zaten.

Daisy elini onun koluna koyarak daldığı düşüncelerden uyardı. "Kabul etme. Nasılsa başka bir iş çıkar."

Lucy bu söze karşılık bir kaşını kaldırdı ve en yakın arkadaşı da nezaket gösterip hafifçe gülümsedi.

"Tamam," dedi Daisy, küçük ellerini yumruk yaparak. "Ama bu çok içine sı... tükürdüğüm bir haksızlık. Bu senin hatan değil ki."

“Daisy Jackson! Sen küfür etmek üzere miydin?”

Yaramaz bir peri gibi gülümseyen Daisy’nin yanağında bir gamze belirdi. “Olabilir. Ama bu beni çok kızdırıyor. Öylesine...” Öfkeyle bir *hrrr* sesi çıkardı.

“Görüyorsun işte, buradan gitmek istememin bir başka sebebi de bu. Sen bile hayvan sesleri çıkarıyorsun. Ben kötü etki bırakıyorum. Ve bu benim hatamdı. Kimsenin hatası değil, benim... ve bir numaralı pislik olarak da Chris’in hatası.”

“Senin hatan değildi! Bunu söylemeyi kes,” dedi Daisy, öfkeli bir sesle “Kendini suçlayamazsın. Bu Chris’in suçu. Yine de onun bunu yaptığına inanamıyorum. Neden yaptı bunu?”

Lucy’nin çenesi kasıldı, son altmış iki gün boyunca sayısız kadah prosecco, şarap, cin ve votka içerek bu konuyu binlerce defa konuşmuşlardı. Uzun konuşmalar ve alkol bu soruya hiçbir cevap sağlayamamıştı. Bu kadar aptalca davranmak onun suçuydu. Her şeyi bu kadar yanlış anlamış olduğuna inanamıyordu. Dört sene. Birlikte paylaşılan bir daire. Aynı şirkette çalışmak. Chris’i tanıdığını sanmıştı. Kesin olan bir şey vardı... yaşadığı sürece başka bir adama asla güvenemezdi.

“Onun bunu ‘neden’ yaptığı önemli değil. Benim hayatıma devam etmem gerekiyor ve bir işe ihtiyacım var.” Dişlerini gıcırdattı. İzlanda’ya gitmesi çok kötü bir fikirdi ama başka seçeneği kalmamıştı.

Bölüm 2

Paris.

“**A**l bakalım.” Nina kahve fincanını masanın üzerinden Alex’e doğru kaydırды ve içinde muhteşem görünümlü bir pasta bulunan tabağı eline tutuşturdu. “Müessesenin ikramı. Senin fikrini almak istiyorum, bu benim son buluşum. Ahududu Dalgalı Ekler. Seni neşelendirebilir,” diye ekledi, hafif sempati dolu bir gülümsemeyle.

Alex içinde bir pişmanlık hissetti. Nina çok hoştu. Onu daha iyi tanıma planları, öncelik hakkının başkasında olması nedeniyle tamamen yok olmuştu. Ne yazık ki o, sonsuza dek arkadaşı Sebastian’a âşıkty ve şimdi ona bakarken, Nina’nın acısını doyasıya çıkardığı aşkıyla yanaklarında güller açmış olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Böylesine ışıldayan bir mutluluğa ancak gıpta edilebilirdi. Eklerden bir ısırık aldı ve hazla inledi.

“Vay canına, bu çok iyi, Nina. Gerçekten iyi.”

“Tamam, şimdi bana neyin yolunda olmadığını söyleyecek misin?”

Nina bir sandalye çekip pastane müdürü Marcel'in öfkeli bakışlarını görmezden gelerek onun yanına otururken Alex gözlemini devirdi. Nina resmi olarak pastaneyi işletiyor olabilirdi, ama Marcel, bu iş ortaklığında orayı kesinlikle dediği dedik olarak sessiz ve sert bir işgüzarlıkla yönetiyordu.

"Bir şeylerin yolunda olmadığını kim söyledi?" diye sordu Alex, neşeli görünmeye çalışarak.

"Benim ağabeylerim var. Benim bir Sebastian'ım var. Dünyanın yükünün o geniş omuzları nasıl eğdiğini bilirim. Besbelli moralin bozuk senin," dedi Nina, bilmiş bir sırıtışla.

Alex omuzlarının üzerinden sağa sola bakarak bir kahkaha attı.

"Sadece biraz sinirliyim. Yeni otelin açılışı ertelendi ve bu arada görevi benden devralmak için bekleyen müdür buraya geldi bile." Alex, Paris'in diğer yakasında yepyeni, minimalist, çok moda butik bir otelin yönetimini devralmak üzere hazırlanmıştı, ama yenileme çalışmaları sırasında inşaatçılar mahzenlerde bazı insan kemikler bulmuşlardı. Neyse ki en az iki yüz yıllık kemiklerdi bunlar, ama yine de büyük bir gecikmeye neden olmuşlardı.

"O halde sen de bir tatil yapabilirsin," dedi Nina.

"Öyle olabilirdi, ama patronum sonsuz bilgeliğiyle bana geçici bir görev vermeye karar verdi."

"Paris'ten ayrılmıyorsun, değil mi?" Nina'nın güzel dudakları sarktı ve Alex içinde yine o küçük pişmanlık sızılarından birini hissetti. Fazla kibarlık edersen böyle yaya kalırdın. Artık o treni tamamen kaçırmıştı.

"Sadece iki aylığına. Quentin satın almayı planladığı bir oteli benim gidip incelememi istiyor. Mekanın uygunluğunu değerlendirmemi ve onu butik otellerimizden birine dönüştürmek için önerilerimle birlikte bir rapor hazırlamamı istiyor."

"Nereye gidiyorsun?"

"İzlanda'ya."

Nina'nın ağzı hayretle açıldı. "Ben Fransa'da başka bir yeri kasettiğini düşünmüştüm. Başka bir ülkeyi değil. Ama kulağa o kadar da kötü gelmiyor. İzlanda şaşırtıcı doğa harikalarıyla çok güzel bir yer değil mi? Fıskıran kaynar sular, sıcak kaplıcalar ve buzullar? İskoç olduğun için senin bundan hoşlanacağını düşünürdüm."

"İzlanda'ya gitmekte sorun yok. Ama Quentin'in benden yapmamı istediği iş o kadar da harika değil."

"Bir rapor hazırlaman gerektiğini söylemiştin."

"Evet, ama bu rapor, benim onlara kim olduğumu bildirmeden şu andaki genel müdür ve oranın nasıl yönetildiğiyle ilgili bilgileri de kapsıyor. Bu bana uygun bir şey değil. Yapmak istediğim son şey bir casus olmak."

"James Bond," dedi Nina, dikilip oturarak. "Sende Sean Connery'nin aksanı var." Nina onun Edinburgh aksanıyla ilgili berbat bir taklit girişiminde bulundu. "Ah, Moneypenney."

Nina'nın neşeli hali karşısında keyiflenen Alex, "Ee, bu da vasıflarımın bu işe uygun olduğu anlamına geliyor olmalı," dedi, morali geçici de olsa biraz düzelerek.

Patronuyla yaptığı toplantıda, otel müdürüne neden orada olduğunu söylememe konusunda belli bir tedirginlik duyduğunu ifade ettiği görüşme Alex'i hâlâ huzursuz ediyordu. Bir iki ay süreyle bar yöneticisi olma konusunda hiçbir itirazı yoktu, bu bir tür parkta yürüyüş yapmak gibi olurdu, ama yaptığı işte dürüst olmamak ona doğru gelmiyordu. Patronunun buna verdiği tepki oldukça iğneliydi. "Mesele şu ki Alex, iyi adam olursan yarışı kaybedersin. Bu bir iş. Açık ve basit. Bana rapor verecek birine ihtiyacım var, olumsuzlukları falan gizlemeden. Allayıp pullamadan. Eğer personel senin kim olduğunu bilmezse işler çok daha kolay olur. Oranın yönetimi hakkında pek güzel şeyler

* James Bond filmlerinde İngiliz gizli servisinden M'nin özel sekreteri olarak görünen ve Bond'a hayranlık besleyen kadın karakter -çn.

duymuyorum. TripAdvisor'daki son eleştiriler çok kötüydü. Sen orada olunca, durumu çok daha iyi anlayacağım. İyi bir gözlemcisin ve orayı adam etmek için ne yapmam gerektiğini bana söyleyebileceksin. Ayrıca personel neye benziyor? Onları orada tutabilir miyim? Ya da işe yaramaz kıçlarına bir tekme atıp kovmalı mıyım?”

İyi adam olursan yarışı kaybedersin sözü Alex'in kafasının içinde dönüp duruyordu. İyi adam olmanın neresi kötüydü? Ayrıca, gerektiği zaman çok sert olabiliyordu. Geçen hafta, otelin alakart restoranında garson kızlardan birinin kalçasına çimdik atan bir müşteriyi dışarı atmış, bir teslimat kamyonu ile geri manevra yaparken otelin kapılarında bir inek sürüsünün geçebileceği büyüklükte bir delik açan münakaşacı bir şoföre haddini bildirmiş, daha okuldan yeni mezun olmuş genç bir bulaşıkçıya tava fırlatırken yakaladığı pasta şefini kovmuştu.

“Alex, James Bond olacak,” diye duyurdu Nina, içeri giren ve Alex'i tamamen görmezden gelerek kolunu Nina'ya dolayıp dudaklarına kendinden emin, hafif bir öpücük konduran Sebastian'a.

“Merhaba güzelim, mmm ahududu ve nefis bir dudak tadı alıyorum.” İkinci kere daha uzun ve daha yavaş bir öpüşmeyle devam ederken Alex gözlerini devirdi.

Sonunda Sebastian, Nina'dan ayrıldı ve dönüp ona baktı. Mesajı net olarak alan Alex'in ağzı seğirdi.

“Bond, James Bond mu?” dedi Sebastian, mükemmel bir Roger Moore taklidiyle bir kaşını kaldırarak.

“Hayır, Nina benim gizli görev referanslarımı biraz abartıyor. Merkezdeki Quentin Oliver benden bir bilgi toplama çalışması yapmamı istedi. İzlanda'da bir yer satın almak istiyorlar ve ben şu anda oteller arasında geçiş yapacağım için bana gidip orada bir araştırma yapma görevi verildi. Bir bakıma olay yeri incelemesi gibi.” Oraya gizli görevle bir barmen olarak gideceğini söylese, Sebastian kahkahadan kırılırdı.

“Bu harika bir fikir gibi görünüyor,” dedi. Sebastian, birden sırtarak. Alex bunun İzlanda’nın çok uzak olmasıyla yakından ilgisi olduğunu tahmin etti. Ama Alex zaten Nina’nın on sekiz yaşından beri Sebastian’a âşık olduğunu fark ettiğinden beri hemen geri çekilmişti. Bir an, gerçekten bir şansı olduğunu düşünmüştü ve onun için daha fazla mücadele etmiş olsaydı acaba ne olurdu diye merak etti. Nina’nın işini daha kolaylaştırmak için mi kenara çekilmişti?

Alex bunları düşünürken yüzüne yayılan bir gülümsemeyle Sebastian’a baktı, belki de en iyi olan adam kazanmıştı. Nina, Sebastian’a hayrandı ve onun için iyi bir sevgiliydi. Belki de fazla iyiydi. Ama Alex, Sebastian’ı hiç bu kadar sakın ve mutlu görmemişti.

“İzlanda’ya gitmekle ilgili bir sorunum yok. Nina’nın dediği gibi ben kuzey iklimine alışkınım. Benim hoşuma gitmeyen şey, işin gizli olması.”

“Neden olmasın?” dedi Sebastian omuz silkerek. “Bunun sadece bir iş olduğunu unutma. Gerçekten istediğin bir şey tehlikede olduğu zaman, acımasız olmak kolaydır.” Alex’e bakarken bakışları bir şey mi ima ediyordu?

Sonra Alex’e birden sıcak ve onaylayıcı bir gülümsemeyle baktı. “Ekibimde senden başka birini tercih etmezdim, dostum. Quentin Oliver’ın neden seni istediğini biliyorum. Senin olman en iyisi. Dürüstsün ve kimseye bok atmazsın. Aptallara katlanamazsın, orası kesin. Eğer şu andaki müdür aptal biriyse onu rapor etmekte cidden zorlanacak mısın? Beleşçilerden ve üzerine düşen görevi yapmayan insanlardan nefret edersin. Eğer bu adam işe yaran biriyse, endişelenecek bir şey yok demektir.”

Bölüm 3

İzlanda

Lucy zifiri karanlıkta, nefesinin beyaz bir bulut gibi havaya dağıldığı, ellerini ve ayaklarını donduran soğukta başına üşüşen düşünceler içinde Kuzey Işıkları Oteli'nin sımsıkı kapalı ön kapısının dışında duruyordu. Buraya gelmek korkunç bir fikirdi. Neden gözü sadece alacağı komisyonda olan o şımarık işe alma danışmanını dinlemişti sanki? Neden Daisy ile birlikte Bath'da kalmamıştı?

Hafif bir sinir krizi geçirecekmiş gibi hissederek neredeyse yüksek sesle güldü. *Çünkü çaresizdin. Bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordun ve haklıydın. Kendi içgüdülerine güvenmeliydin.*

Gözlerine dolan lanet yaşların hiçbir işe yaramayacağını bilerek öfkeyle gözlerini kırptırdı ve üçüncü kez kapıya bütün gücüyle vurdu, sanki bir işe yarayacakmış gibi parmaklarını aptalca çaprazlayarak birinin cevap vermesi için dua etti. Neden taksi şoförünün onu yolun dibinde bırakmasına izin vermişti? Onu bekletmesi gerekirdi, ama hayır, adamı göndermiş ve gürlütleyle kalkan taksi

arkadaki fren lambalarının ışığı gitgide silinerek gözden kaybolurken onu orada tamamen yalnız bırakmıştı. Buraya gelirken yolda sadece iki araba görmüştü. İki! İkisi de diğer yöne gidiyordu.

Neden o gece Reykjavik'te kalmamıştı?

Titreyerek, zifiri karanlıkta sadece telefonundan yansıyan ışığın altında etrafına baktı. Değil bir insan, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sağanak yağmur altında iki saat süren yolculuktan sonra taksiden indiğinde -dört saat önce uçak Reykjavik'e indiğinden beri yağmur hiç durmamıştı- solunda hafif bir hırlamayla birlikte parıldayan sarı gözler görmüş ve telefonun ışığını o yöne doğru tutmuştu. İzlanda'da kurtlar mı vardı? Soluk ışık demeti kaçan bir şeyin kuyruğunu yakalamış ve Lucy taşların üzerinde çukurlara girip çıkarken sarsılarak zıplayan valiziyle birlikte yavaş ve dikkatli adımlarla yürürken, daha fazla tedbirli olma ihtiyacı hissetmişti.

Şimdi masif ahşap verandanın dışında durup çift kanatlı ön kapıların her iki tarafındaki lambaların arasından içeri bakmaya çalışırken, her yerin tamamen karanlık olduğunu görebiliyordu. Yukarıdaki çimenle kaplı çatıdan gelen otların hışırtılarını duyabiliyordu. Ya da belki orada gizlenen başka yaratıklar vardı. Kafasında *Yüzüklerin Efendisi* filminden bir sürü yaratık oynayıp duruyordu. Defalarca denemiş olmasına rağmen son bir enerjiyle ve nafile bir çaba olduğunu bile bile kilit belki de başından beri açıktı diye umutlanarak kapının süslü oynak demir kolunu tekrar aşağı bastırdı. Bu ülkede herkes kapısını açık bırakır diye bir yerde okuduğuna emin olduğu haberin doğruluğu buraya kadardı. Kapıyı şiddetle yumruklarken telefonuna ve hızla azalan şarja baktı. Yere çökerek bu iklimde işe yaramayacak olan eldivenlerini çıkardı ve sahip olduğu tek irtibat numarasını aradı. Halen Finlandiya'da bulunan otelin sahibi Bay Pedersen, resmi olarak onu işe alan adamdı, ancak ona otel çalışanlarından birinin numarasını vermişti. Çağrısı ikinci kez doğrudan telesekretere düştü ve Lucy bu defa İzlandaca olduğunu tahmin ettiği, gırtlaktan gelen

sert hecelerle yaylım ateşi gibi konuşan mesajı artan bir ümitsizlik içinde dinledi.

Derin bir nefes alıp, paniklediğini belli etmediğini umarak telefona konuştu. “Merhaba, ben Londra’dan Lucy Smart. Saat on bir ve ben geldim, ama burada hiç kimse yok gibi görünüyor.” Geliş tarihini bildiren bir e-posta göndermiş ve Hekla Gunnesdottir adlı birinden bunu onaylayan bir karşı e-posta almıştı. Telefonu sımsıkı tutan eli titriyordu. *Herkes hangi cehennemdeydi?* Ama bunu telefona söylemedi, çünkü bu insanlarla çalışmak zorunda kalacaktı ve kaçınılmaz olarak herkeste iyi bir izlenim bırakması gerekiyordu. “Beni geri arayabilir misiniz acaba?”

İyi bir izlenimden öte, iki ay sonra işe devam edebilmesi için onlara ihtiyacı vardı. Özgeçmişini tekrar tutarlı bir hale getirmek için burada en az bir yıl çalışmak zorundaydı. Zaten gidecek başka yeri yoktu.

Yarım saat sonra telefonun şarjı bitti ve yağmur durmuş olmasına rağmen Lucy bir aşağı bir yukarı yürüyerek ısınmaya çalışırken telaşla önündeki seçenekleri aklından geçirdi. Fazla bir seçeneği de yoktu. Bir, bulunduğu çevrede hiçbir ışık görünmese de yol boyunca yürüyerek yakınlarda herhangi bir yerleşim yeri bulunup bulunmadığına bakmak; iki, olduğu yerden hiç ayrılmayıp birinin bıraktığı mesajı dinlediğini umarak beklemek; üç, camı kırıp içeri girmek. Camları kırmaya başlamadan önce kendine ne kadar bir süre tanınalıydı?

Karanlık gökyüzünde sürüklenen bulutların boşlukları arasından belli aralıklarla yıldızlarla dolu evrenin parça parça görüntüleri ortaya çıkıyordu. Toplu iğne başı gibi görünen yıldızların sayısı hayret edilecek kadar çoktu. Burada ışık kirliliği yoktu. Lucy hiç bu kadar çok yıldız görmemişti. Son birkaç dakika içinde bulutlardaki kısa bir aralanma sırasında kayan bir yıldız bile görmüştü.

Şimdi gözleri karanlığa uyum sağlamış, el ve ayak parmakları soğuktan uyuşmuş olarak binanın çevresini dolaşmaya karar verdi. Belki açık bir kapı bulabilirdi. Titreyerek binanın önünü dolaştı. Bir taş alıp bir pencere kırmaya cesaret edebilir miydi? Ama otelin internetteki görüntülerinde odaların pencereleri yerden tavana kaddı. Bunlardan birini kıramazdı.

Rastgele açık bir kapı veya pencere bulmayı umarak köşeyi döndü, soğuk nemli taş duvarlar boyunca yürürken otelin yapısının ona kolaylık göstermeyecek olduğunu hemen fark etti. Binanın bu tarafında herhangi bir pencere ya da kapı görünmüyordu. Bir süre sonra, zemin seviyesinin oldukça dik bir şekilde alçalmaya başladığını hissetti ve bu ani eğimin keskinliğiyle ayakları yalpaladı. Binanın gölgeli köşesini güçlükle görebilmişti. Bir iç geçirerek durdu ve nefesinin oluşturduğu beyaz buharı izledi. Fakat binanın bir sonraki köşesinde sanki ışık varmış gibi hafif bir parıltı gördü. Belki o tarafta biri vardı ve onun dikkatini çekebilirdi.

Dik yokuştan aşağı doğru gevşek zemin üzerinde dikkatli bir şekilde kayarak ve sürünerek inmeye başladı. Ayağının altında gacırdayan ve gürültüyle yuvarlanan taşlar onu ürkütüyor ve yönünü şaşırtıyordu. Ara sıra duruyor ve damlayan bir su sesi duyduğunu sanıyordu ama ses karanlıkta yankılandığından nereden geldiğini tam olarak kestiremiyordu. Başını bir tarafa doğru kaldırarak dikkatlice dinledi ve birkaç adım daha ilerledi. Birden ayağı bir boşluğa geldi.

Dönen bir bisiklet tekerleğindeki teller gibi kollarını sallayarak öne doğru düşerken bir su parıltısı fark etti ve önce suratının içine dalmasıyla birlikte, hissedeceği soğuğu düşünerek birden kasıldı.

Eğer giysilerinin ağırlığı ve kafa üstü derin suya düşmesinin ani şoku olmasa ve ağzına burnuna dolarak yuttuğu bir ağız dolusu su hariç tutulursa, bu sıcak, hayır, kaynar suyun etkisi oldukça hoş olabilirdi. Aaaah! Lucy başını hızla sudan dışarı çıkarttı ve ağzına

dolan suları öğürerek dışarı püskürttü. Bu iğrençti. Boynundan aşağısı koza gibi sıcak suyun içinde olan vücudunun aksine, dışarıda olan başı soğuğu daha da fazla hissettiriyordu. Sıcaklık, iğneler batıyormuş gibi bir karıncalanma hissinin verdiği keskin bir acıyla Lucy'nin parmaklarına ve kulaklarına yayılırken, köşeden etrafı tarayan bir el fenerinin ışığı belirdi ve taşlı zemin üzerinde dolaşarak gelip tam yüzünün ortasında durdu.

“Akşam saat dokuzdan sonra kaplıcaları kullanmak yok,” dedi kalın bir ses, eğleniyormuş gibi bir ifadeyle ona doğru yaklaşılarak. Yüzüne tutulmuş ışığın altında kendini açıkça dezavantajlı bir durumda hisseden Lucy, “Öyleyse beni şimdi öldür,” diye mırıldandı, kendi kendine. Kenara doğru yanaşırken üzerindeki sırlıklam anorak parka sanki birden onu saran içi taş dolu bir yorgan gibi ağırlaşmıştı. Ayak bileği hizasındaki botları attığı her adımda neredeyse ayağından sıyrılacakmış gibi bir duygu uyandırırken, bacaklarına sıkıca yapışan kot pantolonu da sanki onu tutup çekiyormuş gibiydi.

“İşte, şurada basamaklar var,” dedi, bir başka ses, ahenkli iniş çıkışları olan tekdüze bir tonla ve el fenerini sudan dışarı doğru çıkan merdivenlerin olduğu tahta kenara doğru tutarak ona yol gösterdi.

Lucy omuzlarını geriye atarak ve neredeyse ağlamak üzere olusunun elverdiği ölçüde vakarını korumaya çalışarak, içinde bulunduğu şey her neyse onun diğer tarafındaki tahta parmaklıklara doğru suyu yararak ilerledi.

Birden yanan ışıklar bütün alanı aydınlattı. İçinde bulunduğu yer, etrafı tahta döşemeyle çevrili ve suya inen iki ayrı merdiveni olan küçük bir yüzme havuzu büyüklüğündeki bir jakuziye benziyordu. Yukarıda kenarda, gecenin soğuk havası içinde dikilen iki kişi vardı.

“İyi misin?” diye sordu, uzun boylu olanı ve ona yardım etmek için hızla yaklaşıp suya adım attı ve on ton çeken parkasının ağır-

lığını dengelemesine yardım etmek için Lucy'yi kolundan sıkıca kavradı.

Müşfik gözler, diye düşündü Lucy, kendisini merdivenlerden yukarı çeken adamın ekose yünlü bir şalın üstünden kaygıyla bakan mavi gözlerine takılarak.

“Soğuktan donmaya başlamadan önce seni hemen içeri sokalım. Bu sıcaklık uzun sürmeyecek.” Sesi de gözleri gibi nazikti. Hafif belirgin İskoç aksanıyla söylediği bu yumuşak sözler, Lucy'yi sıkı ve kararlı bir tutuşla yukarı doğru çekerek tahta zemine çıkarırken gösterdiği kuvvet karşısında harika bir tezat teşkil ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Lucy ve her nedense bunu istemediği halde, hafifçe silkinerek onun güçlü kısılcısından kurtulmaya çalıştı. İyilik görmek bir süredir onun dünyasında az bulunan bir şeydi. “Ben iyiyim,” diye ekledi, daha sert bir ifadeyle. Bu yıl yaşadığı onca şeyden sonra, hiçbir şeyi bir daha asla görünüşe göre değerlendirmeyecekti. İyilik bir yere kadardı ya da o deyim her ne idiye.

“Adım Alex,” dedi adam, bir elini her an onu yakalamaya hazır bir halde Lucy'nin yanında tutarak. “Ve bu da Hekla. Burada sizi karşılayacak hiç kimse olmadığı için çok özür dilerim. Bugün herhangi bir misafir beklemiyorduk.”

“Evet. Bu son derece tuhaf. Rezervasyonunuz var mıydı?” diye sordu Hekla, o muhteşem sesiyle.

“Ben misafir değilim. Ben...” Lucy yutkundu. Ağlamak yoktu. Baştan aşağı üzerinden sular damlıyor olması onun için yeterince büyük bir dezavantajdı. “Ben yeni müdürüm, Lucy Smart.” Otomatik olarak tokalaşmak için ciddi bir tavırla elini kaldırdı ve kollarından damlayan sularla bunun ne kadar saçma görüldüğünü fark ederek hemen indirdi.

“Ah!” dedi kız, şaşkın bir sesle. “Ama biz sizi gelecek haftaya kadar beklemiyorduk.”

“Her şey e-posta ile teyit edilmişti,” dedi Lucy. En son istediği şey, bu insanların onun biraz lakayt ya da akli dağınık biri olduğunu düşünmesiydi.

“Ama biz dün, planların değiştiğini ve sizin önümüzdeki hafta geleceğinizi bildiren bir telefon aldık.”

“Yani, o ben değildim,” dedi Lucy.

“Şeytanlık düşünen cinler yapmış olmalı,” dedi Hekla, ifade-siz bir yüzle başını sallayarak. “Ama madem şimdi buradasınız, sizi hemen içeri soksak iyi olur,” dedi ve durakladı, sonra eskiden olsa Lucy’yi büyüleyebilecek olan gözlerinde haylaz bir pırıltıyla, “Genellikle kaplıcaları kullanmak için günün ışımasını beklemek en iyisidir,” diye ekledi.

“Son yarım saattir içeri girmeyi bekliyordum,” diye mırıldandı Lucy. Ahşap zemin kaplamanın üzerinde en sevdiği botlarından sular süzülerek ve ayağından foş foş sesler çıkararak yürürken, sı-rılsıklam parkasının üzerinden kalın tabakalar halinde buhar bu-lutları yükseliyordu. Harika, lanet olası, muhteşem. Bu insanlar belli ki onun yeni iş arkadaşlarıydı. Onların üzerinde iyi bir izle-nim bırakma umudu daha baştan yok olmuştu.

Kendini tutamayacak kadar ağlamaklı hisseden Lucy dudak-larını ısırarak yarı hıçkırık yarı nefes alma arasında başını eğerek sanki kaygan, ıslak rahtaların üzerinde düşmemek için güvenli adımlar atmaya çalışıyormuş gibi yapmaya odaklandı.

“Hey, yardım etmeme izin ver,” dedi Alex, yumuşak bir tonla sesini alçatarak. Lucy birden başını kaldırıp onun gözlerine bak-tı. Onu dirseğinden tutan genç adamın nazik gözlerinde sıcaklık ve şefkat vardı. Çok uzun gibi görünen bir süreyle, sanki onun içinde yer etmiş sefaletin gölgesini görebiliyormuş gibi ciddi ve sabit bir bakışla Lucy’nin gözlerine baktı. Gözlerini hiç ayırmadan güven verici bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ederken, Lucy karnında sanki somonlar zıplıyormuş gibi tuhaf bir kıpırdanma hissetti.

Teşekkür

Arkadaşlarım Shane ve Jenny O'Neil, her yıl Alzheimer Cemiyeti yararına bir bilgi yarışması ve çekiliş düzenlerler ve bu yılki birincilik ödülü, çekilişi kazanan kişinin adının benim bir sonraki kitabımda kullanılması oldu. Kazanan biletin, bizim bilgi yarışması ekibimizde yanımda oturan çiftte ait olduğu ortaya çıkınca ne kadar şaşırdığımı bir düşünün. Bana isimlerini kullanma izni verdikleri için Peter ve Jane Ashman'a kocaman teşekkürler. Onları onurlandırmış olduğumu düşünmek isterim ve onlar da hayali Peter ve Jane'in, gerçekleri kadar sevimli olduğu konusunda hemfikirler.

Ayrıca, özellikle Paris'e yapacağım araştırma gezisini planlarken bana Paris pastaneleriyle ilgili kesinlikle paha biçilmez en harika kitabı satın alan arkadaşım Alison Head'e özel bir teşekkür borçluyum. Aslında güzel, soğuk bir bira içmeyi tercih edeceğini düşündüğüm ama Paris'in merkezindeki düzinelerce pastaneyi gezirken hiç gıcını çıkarmadan bana sabırla eşlik eden kahraman kocam Nick'e de teşekkür etmeliyim.

Bu kitap için araştırma yaparken bazı güzel insanlarla tanıştım. En başta Oxford'da geçici bir aşçılık okulu işleten, ünlü yemek yazarı ve yayıncı muhteşem Sophie Grigson. Onun mükemmel Kolay Pasta kursu sayesinde, şimdi harika kahveli eklerler yapıyor, bir çırpıda pasta kreması hazırlayabiliyor ve enfes madlen keklerini güzelce halledebiliyorum.

Ben yazdığım hikâyenin akışıyla, karakterlerin kullandığı uygunsuz sözlerle ilgili kafa yorarken ve yazarların sıklıkla mustarip olduğu bu-işi-yapamıyorum duygusunun verdiği sıkıntıları yaşarken bana cömertçe vakit ayırarak desteğini hiç esirgemeyen ve kendisi de bir yazar olan arkadaşım Donna Ashcroft'a sonsuz şükranlarımı gönderiyorum.

Ve en özel teşekkürlerim, benim gerçek dayanaklarım olan muhteşem editörüm Charlotte Ledger ve harika temsilcim Broo Doherty'ye gidiyor. Kitap yazmak yalnız başına yapılan bir meslek olabilir, ama dışarıdaki koca dünyaya kitap çıkarmak ancak bir ekibin çabasıyla mümkün. Ben bunu bu sıcak yürekli, cömert ruhlu ve son derece yetenekli kadınlar olmadan başaramazdım. Teşekkürler benim güzellerim.

Son ama benim için kesinlikle son derecede önemli olarak tüm okuyucularıma, özellikle de kitaplarımdan ne kadar keyif aldıklarını bildirmek için zaman ayıranlara teşekkür etmeyi borç bilirim. Size şunu söyleyeyim, sözcükleri bulmak biraz zorlaştığı zaman dizüstü bilgisayarında cebelleşirken sizin nazik mesajlarınız ve yürek ısıtan yorumlarınız benim yoluma devam etmemi sağlıyor. Onları göndermeye devam edin. *Küçük Paris Pastanesi'*ni okurken gerçekten keyif almış olduğunuzu umuyorum.

Jules x